

55

காங்கிரஸ் மாதிரி ஜெனரல்
18 ஆண்டு காலமாக

University of Jaffna
250021

Library

7

373
ANA
AR

அணையா விளக்கு

பதிவு செய்யப்பட்ட நூல்
10 ஆண்டு நிறைவு மலர்

கார்மேல் பாத்திமா இணைப்பு
10 ஆண்டு நிறைவு மலர்

250021

~~HA~~

250021

STACKS

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
கல்முனை

சுக்நரி அபாணியே

முத்திரை அபித்யா ஸ்வீராசு
ரீயே நெய் திண்டி 01

S20051

S20051

STACR

நிளவுக் காவல்துறை ஸ்வீராசு
நீயுக்க

‘அணையா விளக்கு’

கார்மேல் பாத்திமா இணைப்பு

10 ஆண்டு நிறைவு மலர்

மலர் ஆக்கக் குழு

தலைவர் :

அருட்சகோ. S. A. I மத்தியூ S. S. J. (அதிபர்)

இணைப்பாளர் :

திரு. எல். அலெக்சாண்டர் B. A. (Cey.)

குழு :

அருட்சகோ. சிசிலியாமேரி A. C. (துணை அதிபர்)

திரு. K. தம்பிராஜா

திரு. S. சின்னச்சாமி

திரு. V. இராஜேந்திரா B. Sc. (Cey.)

ஐனாப் H. M. பாருக் B. Com. (Cey.)

செல்வி P. மயில்வாகனம்.

அவ்வாறு விளக்கு

புத்தகப் பட்டியல்
10 ஆவது பதிப்பு

மலர் ஆக்கக் குழு

தலைப்பு :

அருட்கவி. சி. A. I மகாபாரதம் (பதிப்பு)

இயற்றினார் :

திரு. என். அனந்தசுந்தரன் B. A. (Cey.)

பதிப்பு :

அருட்கவி. சி. A. I மகாபாரதம் V. C. (பதிப்பு)
திரு. K. சம்பந்தரன்
திரு. S. சிவசுந்தரன்
திரு. V. இராமச்சந்திரன் B. Sc. (Cey.)
திரு. H. M. சிவசுந்தரன் B. Com. (Cey.)
திரு. P. சிவசுந்தரன்

MORNING PRAYER

Father, We thank thee
for the night and for the
pleasant morning bright For
rest and food and loving care
and all that makes the world
so fair. Help us to do the
things we should, to be to
others kind and good in all
we do in work or play to grow
more loving every day.

கல்லூரிக் கீதம்

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி இறையருளிலே
பாரிலொளி வீச வேண்டும் தங்கக் கதிரிலே
மங்கிடாதன்னொளி பொங்க என்றும் வாழவே
செங்கழல் பொன்மலர் கொண்டு போற்றினோமே.

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி இறையருளிலே
ஒளிருவாய்! ஒளிருவாய்! ஒளிருவாய்!

1. எங்கள் கலைக்கோயில் கார்மேல் பாத்திமா
உந்தன் ஒளிபரப்பி ஈழமணிநாடு மிளிரவே
எந்த நாளும் இன்புடனே இயங்குவாய். —கார்மேல்...
2. தூய்மை நேர்மை என்பன உன் கொள்கையே
தாயாம் ஈழம் நிறைவுறத் தன்னிகரில் சேவையே
நேயமாக ஆற்றி நீடு வாழ்வே. —கார்மேல்...

எல்லையீ டில்லாச் செல்வம்
இனியநற் கல்வி தன்னை
கல்முனை நகரில் நல்குங்
கார்மேலும் பாத்தி மாவுஞ்
சொல்லருஞ் சேவை யாற்றுந்
துடிப்புடன் இணைந்த பத்தாம்
நல்லரும் ஆண்டிற் பூத்த
நறுமண மலராம் இஃதை;

இன்னருள் பாலித் திந்த
இகத்தினைப் படைத்துக் காக்குந்
தன்னிகர் யாதும் இல்லாத்
தனிப்பெருந் திரித்து வத்தின்
மன்னிய திருப்பா தத்தில்
மகிமைசேர் மரியாள் அன்னை
பொன்னொளி சிந்து கின்ற
புனிதநற் பூம்பா தத்தில்;

பாரெலாம் இறையின் மாட்சி
பரிமளித் திடவும் மேலாஞ்
சீரெலாம் நிறைந்தே கல்வி
செழிப்புடன் திகழ வேண்டிக்
கார்மேல்பாத் திமாக்கல் லாரி
அதிபரா சிரிய ரோடு
மாணவர் மகிழ்ந்தே சேர்ந்து
வணங்கியே சமர்ப்பிக் கின்றோம் !

சமர்ப்பணம்

கவிதை ஆக்கம்: எருவில் மூர்த்தி.

மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த

மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த

மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த
 மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த

புத்தகம்

இதன் மூலம் மலர்ந்த மலர்ந்த மலர்ந்த

துறைவாயில்

ஒரு பிரதேசத்தின் வளர்ச்சி என்பது அங்கு வாழும் மக்களின் அறிவுசார்ந்த முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது. இவ்வளர்ச்சியின் ஊட்டமாய் நிற்பவை அங்கிருக்கும் கல்விக் கூடங்களே.

வளர்ந்துவரும் கல்முனைக் கல்வி மாவட்டத்தின் பங்களிப்பில் கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியும் தன்னை முதன்மைப்படுத்திவருகின்றது.

அறியாமை இருளை அகற்றவேண்டுமென்ற, பெருஞ்சேவை மனப்பான்மையுடன் கிறீத்தவத் துறவிகளினால் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட "ஒளிரும் தீபம்" அணையா விளக்காக நூற்றாண்டை எட்டிப்பிடிக்கும் பெருமை பூரிக்கின்றது.

"கார்மேல்" - "பாத்திமா" ஒன்றிணைந்து பத்தாண்டுகள் நிறைவுபெற்றுவிட்டன. இந்த இணைப்பினால் ஏற்பட்டு வந்திருக்கும் படிமுறைகளைத் தொகுத்துத் தருகிறோம்.

கல்லூரியின் முயற்சிகள் அணையா விளக்கை மேலும் ஒளிர்விக்கின்றன.

வரலாற்று நிகழ்வுகள் நினைவு கூரப்படுவதோடு நின்று விடக்கூடாது. எதிர்கால நம்பிக்கையுள்ளவனுக்கு அவை உறுதியான உந்துகணிகளாக இருக்கவேண்டும்.

வெற்றிக் கம்பங்களை எட்டிப்பிடிக்க ஏணிப்படிகளாக நின்ற சான்றோர்களையும், தளரா உறுதிகொண்டு, தன்னம்பிக்கையுடன் உழைத்து, அணையா விளக்கிற்கு மேலும், மேலும் ஒளி பாய்ச்சுகின்ற மாணவச் செல்வங்களையும், அறிஞர் பெருமக்கள் உவந்தளித்த சிந்தனைக் கருவூலங்களையும் தொகுப்பாக்கி ஒளிர்கின்றது "அணையா விளக்கு".

கல்லூரியின் "அணையா விளக்கு" வெளியீட்டு வரிசையில் இது கனதியானது. ஆயினும் கல்விப்பரப்பில் ஒரு சிறு துளியாகும்.

குறைகளைக் களைந்து அணையா விளக்கின் ஒளியில் நிறைவு காணுமாறு அழைக்கின்றோம்.

மலர் ஆக்கக் குழு.

OUR PRINCIPAL

VERY REV. BRO. S. A. I. MATHEW S. S. J.

B. A., Dip-in-Ed., Class III (S. L. E. S.)

Director General Society of St. Joseph.

Principal Since 1961-78.

கல்லூரி அதிபர்
அருட்செல்வன் எஸ். ஏ. ஐ. மத்திய எஸ். எஸ். ஜே.
 அவர்கள் வழங்கிய
ஆசிச் செய்தி

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி ஒன்றிணைப்பின் பத்தாண்டுகால வரலாற்றிலே எட்டு ஆண்டுகள் அதன் முதல்வராகப் பணியாற்றியுள்ளேன். இக்கல்லூரியின் இக்கால வரலாறு பல சவால்களை எதிர்நோக்கியது. இவற்றைச் சமாளித்து இம்மாவட்டக் கல்வியுலகம் புகழக் கூடிய பணியாற்றியுள்ளோமாயின் அதற்கு முதற்கண் இறையருளும் எனது ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்புடன் கூடிய அயராத முயற்சியும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், கல்வி அதிகாரிகள், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்க உறுப்பினர்கள், நலன்விரும்பிகள் ஆகியோரின் இணைந்த சேவை களுமே காரணங்களாகும்.

ஒரு நிறுவனத்தின் வரலாற்றில் பத்தாண்டுகள் மிகச் சிறிய காலமாகும். இக்காலத்திலே பல்லாண்டு காலமாக இதன் முன்னோடிகள் விட்டுச்சென்ற சிறந்த பாரம்பரியங்களைத் தவறாது பின்பற்றி வந்திருக்கிறோம். பழைமையிலே ஆழமாகக் காலான்றிப் புதுமைகளையும் ஆர்வமுடன் வரவேற்றிருக்கிறோம்

இக்கல்லூரி தமிழ், முஸ்லீம் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு எவ்வித வேற்றுமையையும் காட்டாது பணியாற்றி வந்ததுடன் ஒற்றுமையை வளர்க்கும் ஆய்வு கூடமாகவும் விளங்கியுள்ளது. தொடர்ந்தும் ‘‘ஒற்றுமை, ஒளிருவாய்’’ (LUCEAT) என்ற உயர்ந்த கல்லூரி இலட்சியம், ஒழுக்கம் என்ற சீரிய பண்பு, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இறைபக்தி ஆகியவை நம் மாணாக்கரிடையே சிறந்தோங்க இக்கல்லூரி என்றும் உழைக்கவேண்டும்.

எனது சேவைக்காலத்தில் இவ்வாறான ஓர் அரும் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருவதினையிட்டுப் புளகாங்கிதமடைவதோடு, எனது நல்லாசியினையும் இம்மலருக்கு வழங்குகின்றேன்.

அருட்செல்வன் எஸ். ஏ. ஐ. மத்திய எஸ். எஸ். ஜே.
 கல்லூரி அதிபர்.

DEPUTY PRINCIPAL

REV. SR. CECELIA MARY A. C.

Principal Grade I

Since 1-1-81

கல்லூரித் துணை அதிபர்
அருட்சகோதரி எம். சிசிலியாமேரி (அ. கா.)

அவர்கள் வழங்கிய

ஆசிச் செய்தி

பல்துறை வளர்ச்சிபெற்று பழம்பெருமைமிக்க இரு கல்லூரிகளின் ஒன்றிணைப்பின் நான்காவது துணை அதிபராக 1981ம் ஆண்டு தைத்திங்கள் முதல் பணியாற்றக் கிடைத்தமையைப் பெரும் பேராகக் கருதுகின்றேன்.

இக்காலத்திலே கல்லூரி அதிபரதும், ஆசிரியர்களதும் பேராதரவைப் பெற்றுக் கார்மேல் கன்னியர் சபை கடைப்பிடித்துவந்த கல்விக் கொள்கைக்கு என்னாலான பங்களிப்பை எவ்வழிகளிலும் ஆற்றிவந்துள்ளேன்.

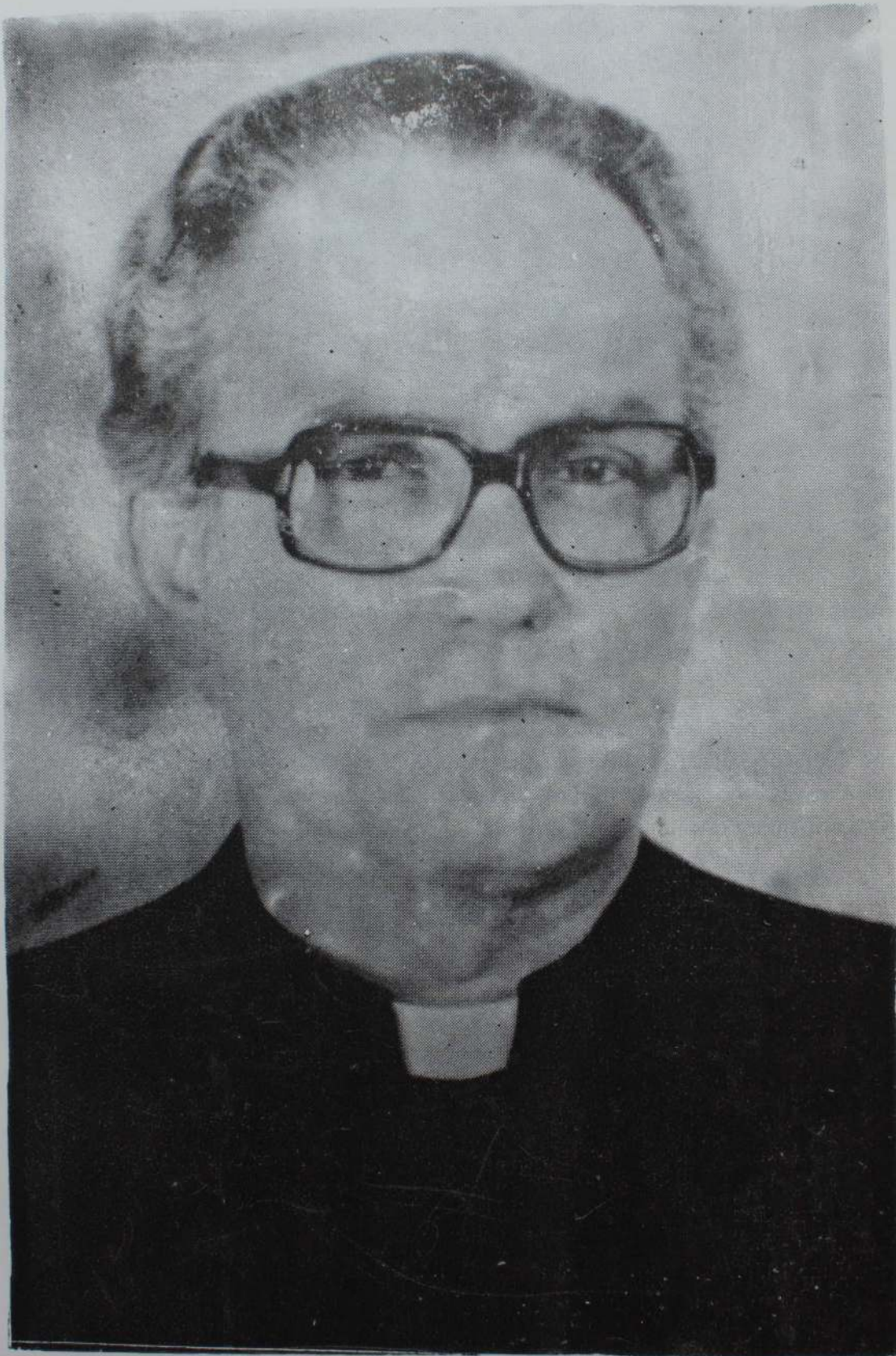
இக்கல்லூரிக்கு வந்ததுமுதல் நற்பண்புமிக்க ஆசிரியர்களையும், கல்வியிலே ஆர்வம்மிக்க பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவ மாணவிகளையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பினையும், அவர்தம் பேரன்பினையும் பெறும் சந்தர்ப்பங்களையும் பெற்றுள்ளேன். இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காக அதிபர், ஆசிரியர்களுடன் இணைந்து பல்வேறு திட்டங்களையும் வகுத்து நடைமுறைப்படுத்துகின்றோம். கால சூழ்நிலைகளால் இவற்றில் சிலவற்றிற்குத் தாமதங்கள் ஏற்பட்டாலும், எதிர்காலத்தில் அவை பூர்த்திசெய்யப்பட்டு மாணவ சமுதாயம் மேலும் பல வாய்ப்புக்களையும் வசதிகளையும் பெறக்கூடுமென்று நம்புகிறேன்.

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்பு, ஒழுக்கம், ஒற்றுமை, நன்றி ஆகிய கல்வியின் உயர்ந்த இலட்சியங்களைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க இறையருளை வேண்டி, எனது நல்லாசிகளை இம் மலருக்கு வழங்குவதில் அகமகிழ்கிறேன்.

இவண்

எம். சிசிலியாமேரி (அ. கா.)

துணை அதிபர்.

VERY RT. REV. AMBROSE DE PAOLI

Apostolic Pro - Nuncio - in Sri Lanka

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

MESSAGE

FROM

AMBROSE DE PAOLI

(Apostolic Pro-Nuncio)

Dear Brother Matthew,

It is with pleasure that I join my best wishes with those of many others on the occasion of the tenth anniversary of the Union of Carmel Convent and Fatima College, Kalmunai.

Both schools, separately, had already distinguished themselves in the field of education and of the formation of the young. Their coming together as one institution has enhanced such distinguished service and has made it more meaningful in the light of changing times.

As we render thanks to God, "from whom all good things come", we also pray him to grant many more years of service to the community by Carmel Fatima College.

Yours sincerely,

✠ *Ambrose De Paoli,*

Apostolic Pro - Nuncio.

1, Gower Street,
Colombo - 5.
2nd June 1986.

VERY RT. REV. AMBROSE DE PAOLI

Apostolic Pro-Nuncio - Kalmunai

தச ஆண்டு நிறைவு காணும்
கல்முனை பாத்திமாக்க கல்லூரிக்கு

மகா மேன்மைதங்கிய
பேரருள்திரு. ஜே. கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை
திருமலை - மட்டுநகர் ஆயர் அவர்கள் அளிக்கும்
ஆசிச் செய்தி

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்” என்று மூத்தோர் வாக்கிற்கேற்ப எம் மறைமாவட்டத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகத் திகழும் கல்முனைப் பங்கில் 1906ம் ஆண்டு சிறிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்கள் பாடசாலை ஆல்போல் தளைத்து அறுகுபோல் வேருன்றி, இன்று சாதிமத பேதமின்றி பலதரப்பட்ட மக்களையும் தன் நிழலின்கீழ் ஏற்றுக் கல்வியோடு ஒழுக்கமும் புகட்டி நற்பிரசைகளை உண்டாக்கியிருப்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இப்பாடசாலை, இதை ஆரம்பித்த யேசுசபைக்குரு மாரின் முன்னோக்கமான உழைப்பினாலும் இவர்களுடன்

தோளுக்குத் தோள்கொடுத்துதவிய புனித வளனார் சபைச் சகோதரர்களின் அயராது ஆர்வத்தாலும், நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாய் வளர்ந்து இப்போதுள்ள நிலையை அடைந்திருப்பதுகண்டு இதை ஆக்கு வித்த கர்த்தாக்களை நாம் நன்றியுடன் மெச்சுகிறோம்.

இக்கல்லூரி பிறந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆரம்பகாலத்தில் இதற்கருகாமையில் இதன் சகோதரியாக 1928ல் இன்னுமோர் பாடசாலை பெண்களுக்கென ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஆண்கள் பாடசாலைக்குச் சரிநிகராக வளர்ந்துவந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

இப்பாடசாலைகள் ஆங்கிலக் கல்விக்கும் தமிழ்க் கல்விக்கும் சம முக்கியத்துவம் கொடுத்தனவென்று நாம் அறிந்து பெருமைப்படுகிறோம்.

1961ல் பாடசாலைகள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட போதும் இங்கு பணிபுரிந்த அருட்சகோதரரும், அருட்சகோதரிகளும் அரசாங்க ஊழியர்களாய் ஆக்கப்பட்டாலும் இவர்களது பணி குன்றவில்லையென்பதை அறிந்து பெருமிதமடைகிறோம்.

இப்பாடசாலை தற்போது அம்பாறை மாவட்டத்திலேயே ஒரு தனிப் பெருமைவாய்ந்த பாடசாலையாய் விளங்குவதால் பல்வேறு தேர்தல் தொகுதிகளிலும் இருந்து மாணவர்கள் இப்பாடசாலைக்கு வந்து சேர்வதை அறியும்போது இப்பாடசாலை ஆசிரியர்களின் திறமையும் பொறுப்புணர்ச்சியையும் நாம் மனமாரப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது.

இன்னும் பிற இடங்களில் இருந்துவரும் மாணவர்களின் வசதிக்காக ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தனித் தனியான விடுதிச்சாலைகளை நடத்துவதும் இப்பாடசாலைக்குப் பொறுப்புள்ளவர்களின் முன்னோக்காகும்.

இப்பாடசாலையை நடத்துபவர்களையும், ஆசிரியர்களையும், இங்கு பயிலும் மாணவ மாணவிகளையும் நாம் வாழ்த்துவதோடு எமது நல்லாசிகளையும் அவர்களுக்கு அளிக்கின்றோம்.

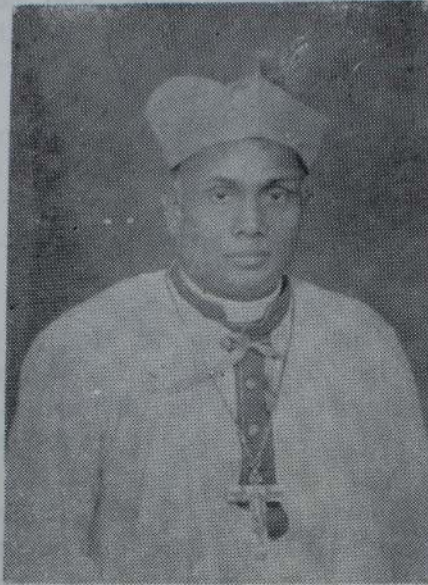
வாழ்க பாத்திமாக் கல்லூரி!
வளர்க அதன் பணி!!

✠ யோ. கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை

ஆயர், திருமலை - மட்டுநகர்.

MESSAGE

FROM

RT. REV. DR. L. R. ANTONY

(Former Bishop of Trincomalee-Batticaloa)

Dear Brother Mathew,

It gives me the greatest pleasure in sending this message to you on the occasion of the celebration of the Tenth Anniversary of the Amalgamation of Carmel - Fatima College.

1st May 1976 — 1st May 1986

Though it is only a short period, as an Old Pastor of the Diocese of Trincomalee - Batticaloa, I feel that it was a very important event for the Diocese and in particular for the Kalmunai District. Now I am convinced that Our Lady, Our tainted nature's Solitary Boast, call her "Our Lady of Mt. Carmel" or "Our Lady of Fatima", under whose Patronage, my immediate predecessor Rt. Rev. Dr. Trigueros Ignatius Glennie, S. J. (Sub Matris Praesidio) toiled for twenty seven Years, inspired us all and helped us to make this wise step. Now no one regrets, but we only rejoice and thank the Good Lord (call Him 'Our Father' or 'Allah') for all the Blessings and progress given to us through this Carmel - Fatima Institution.

It has also helped us to unite and co-ordinate the Apostolic endeavours of both the Society of St. Joseph and of the Apostolic Carmelites, in the Kalmunai District. So it is but right and just that we call to memory those who helped us for this Amalgamation. First we would like to mention those Civil Authorities: who were very helpful to us at that time: The Honourable M. P. Ahamed, Mr. Luxmanasyer D. E. and Mr. M. M. Mansoor, C. E. O. then and now D. E. at Mullaitivu. Then we come to our own: the then P. P. Rev Fr. D. Swaminathan, the then Provincial Rev. Bro. Emmanuel, SSJ, the Principal of Fatima, Rev. Bro. Mathew, SSJ, the Principal of Carmel, Rév. Sr. Mabel, AC and our good P. T. A. of both Schools.

Well, since I left the Diocese, I always remember the Farewell Sacrifice we had at the Hall. Every Sunday: I offer the Sacrifice for the Diocese of Trincomalee - Batticaloa. But you can be assured that I remember Carmel - Fatima every Day in my Prayers.

So Our Lady and St. Joseph, who helped you through to come to complete health after that train accident, would continue to guide you and help you to improve more and more this Institution. For I was dazed and prayed to the Good Lord, through Our Lady and St. Joseph saying: "O Lord, we can find another Provincial, but we would not be able to find another Principal of your ability for Carmel - Fatima." The Good Lord had preserved you and now made you the Provincial too, so that you could very well coordinate the Apostolate of the Society for Carmel - Fatima.

Thus, finally, we wish all success and progress in all respects for Carmel - Fatima, so that when you celebrate Its real Jubilee (Silver), 1st May 2001, we the former Bishops: Gaston Robische, S. J., who brought the Apostolic Carmelites to Sri Lanka (Trincomalee), Ignatius Glennie, S. J. and L. R. Antony, Mis. Ap. would be showering Roses with Our Lady: CARMEL - FATIMA, from her THRONE above.

With grateful remembrances and Love to ALL.

Yours devotedly in Christ,

✠ *L. R. Antony, Mis. Ap.*

Bishop Emeritus.

Rosarian Sisters,
Amalivanam,
Atchuvely, P. O.
26th August 1986.

MESSAGE

FROM

HON'BLE A. R. MANSOOR,

(M. P. for Kalmunai and District Minister
of Mullaitivu)

Carmel Fatima is celebrating the tenth year of its amalgamation. It is but just that this event be commemorated in a fitting manner.

I have watched with great interest the rapid and the all round growth of this Institution. Let me congratulate Carmel Fatima College. To the society of Kalmunai, this institution which embraces under her maternal care, children of all communities and creeds; stands out like a gigantic exemplar of racial and religious unity.

It is very encouraging to see, that even in the midst of turbulent situations; this great institution is bent on giving the best to its students.

I wish and pray that under her indefatigable Principal Rev. Bro. S. A. I. Mathew and the Deputy Principal Sister Cecilia Mary A. C. and their devoted staff, Carmel Fatima will be a bigger, better and brighter Institution in the years to come.

A. R. Mansoor.

MESSAGE

FROM

**THE DIRECTOR OF EDUCATION,
AMPARA.**

I am very happy to issue a message on the memorable occasion of the Tenth Anniversary of the merging of Carmel Convent and Fatima College which institutions have a long history in the Ampara District.

I take great pride that a school like Carmel Fatima College exists in my Region. This institution caters to students of all races and all religions and has produced eminent men and women in various walks of life.

This institution ever since its inception had always been in the forefront in achieving great educational achievements maintaining high standards and good ideals.

I sincerely wish every success to the Principal, staff and students and god's guidance and all the best in the future of this institution.

W. A. D. S. Gunatilake,

Regional Director of Education,
Ampara.

MESSAGE

FROM

THE DIRECTOR OF EDUCATION,
MADRAS.

I am very happy to have a message on the memorable occasion of the Tamil Anniversary of the passing of Chattampi and Valluvar College which institutions have a long history in the Anaparthi District.

I take great pride that a school like Chattampi Valluvar College exists in my Region. This institution caters to students of all castes and all religions and has produced eminent men and women in various walks of life.

This institution ever since its inception had always been in the forefront in exhibiting great educational achievement. It has maintained high standards and good discipline.

I sincerely wish every success to the friends, staff and students and God's guidance may be with them in the future of this institution.

M. A. D. S. Srinivasulu,
Regional Director of Education,
MADRAS.

கல்முனைக் கல்வி மாவட்டப் பிரதம கல்வி அதிகாரி.

ஜனப் எம். ஐ. எம். சரீப்

அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

பாத்திமாக் கல்லூரியும், கார்மேல் மகாவித்தி யாலயமும் பழம்பெருமைமிக்க இரு பாடசாலைகளாகும். தேசியமட்டத்தில் கணிக்கக்கூடிய இப்பாடசாலைகள் கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியாக ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பத்தாவது ஆண்டினைக் குறிக்கும் இம்மலருக்கு எனது நல்லாசியினை வழங்குவதிற் பெருமையும் பேருவகையு மடைகின்றேன்.

தியாகமும், பிறர்நலம் பேணும் பேரவாவும் கல் விப்பணியே தலையாயபணியென அயராதுழைக்கும் துறவி களுக்கு உறுதுணையாகப் பெருந்தன்மையும், தியாகமும் நிறைந்த ஆசிரியர் குழாம் அமைந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. கடந்தகால, நிகழ்கால ஆசிரியர்கள் இக்கல்லூரிவாயிலாக ஆற்றிய அருந்தொண்டினை நானறிவேன், நாடறியும்.

கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் கார்மேல் பாத்தி மாக் கல்லூரி பல அரிய சாதனைகளைக் கல்வி, விளையாட்டு,

கவின்கலை ஏனைய கல்விசார் துறை ஆகியவற்றிலே தேசிய மட்டத்திற் பல விருதுகளைப் பெற்றுக் கல்லூரிக்கும், கல்முனைக் கல்வி மாவட்டத்திற்கும் பெருமையினையீட்டித் தந்தமையை வித்தியா விருத்தியின் சார்பில் இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டு அவற்றிற்கு நன்றி கூறவும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இனம், மதம் ஆகியவற்றைக் கடந்த நிலையில் தமிழ், முஸ்லீம் சமூகத்தவருக்குப் பட்சபாதமற்ற கல்விப் பணியினை ஆற்றிவரும் இக்கல்லூரியின் தலைமைப்பீடத்திற்கு ஒற்றுமையை விரும்பும் அன்பர்கள் யாவரும் நன்றிக்கடன் செலுத்தவேண்டும்.

கடந்த பத்தாண்டுகாலத்தில் இக்கல்லூரி கல்விப் பகுதியினருக்கும், சிறப்பாக எனக்கும் எல்லாவித ஒத்துழைப்பையும் நல்கியமையை ஈண்டு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்

ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றிற்கு முதன்மை அளிக்கும் இக்கல்லூரி இம்மாவட்டத்தின் ஏனைய கல்லூரிகளின் பரஸ்பர நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றமையைக் குறிப்பிடாதிருக்கமுடியாது.

இக்கல்லூரியின் தற்போதைய அதிபரையும், துணையதிபரையும், அவர்களோடு சேர்ந்து அயராதுழைக்கும் ஆசிரியர் குழாத்தினையும், அவர்களின் சேவை செழிக்க எனது நல்லாசியினை வழங்குகின்றேன்.

எம். ஐ. எம். சரீப்

பிரதம கல்வி அதிகாரி,
கல்முனைக் கல்வி மாவட்டம்.

கல்முனை வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி

மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களின்

வாழ்த்துச் செய்தி

கார் மேல் நழுவ - நற்
பார் புகழ் பாத்திமாவோ
தார் போல் தழுவி - இது
ஈர்ஐந் தாண் டாம்.

இவ்வீர் ஐந்தில் - நலம்
விளைந்தது கோடி
அதனைக் கூறி - நிதம்
வாழ்த்த நினைத்தேன்.

எதனை முன்னே எடுத்து வாழ்த்த
கல்வி முன்னு, கலைகள் முன்னு
ஆடல் பாடல் அதனிலு முன்னு
எதனை முன்னே எடுத்து வாழ்த்த
ஓட்ட வீரர் ஒருபடை அங்கே
பாய்ச்சல் வீரர் பலபடை யுண்டு
எதனை முன்னே எடுத்து வாழ்த்த
பார்புகழ் என்றால்
பாத்திமா என்பேன்
நாமத்துள்ளும்
நம்மினம் ஒன்றே.

கல்முனை நகரின்
கண்ணொளி நீயே,
எம்மின வளர்ச்சி
உன்னுள் அடக்கம்
வாழிநீ வாழி வளம்பெற வாழி
கடல்போல் வாழி
கல்வியே வாழி
கடலோர மணற்போல்
கனநாள் வாழி
வாழி நீ வாழி
வளம்பெற வாழி.

250021

MESSAGE

FROM

HON'BLE P. DAYARATNA,

(M. P. and District Minister Ampara and
Deputy Minister of Power & Energy)

I deem it a great pleasure in sending this message on the occasion of the 10th Anniversary of Carmel Fatima College, Kalmunai.

It is a decade since Fatima College and Carmel Convent, as they were then known were amalgamated as one Educational Institution which is now popularly called and referred to as Carmel Fatima College.

It is no exaggeration to state that several of the students who have had the good fortune of studying here have made their mark in public life and are occupying positions of trust and responsibility.

I have avidly watched the progress of this school and I must say that in Rev. Bro. S. A. I. Matthew, the Principal, the school has a dedicated person who works round the clock for the betterment of the school with Missionary zeal.

The vast strides the school has taken both in studies and in all the extra curricular activities is a symbolic testimony of the selfless service rendered by the Principal with the active and unstinted co-operation of his staff and parents. Students of various electorates in the District clamour to gain admission to this school which has become a household word for good education and exemplary discipline.

Let me congratulate the Principal and the staff for the good work done so far and I wish that this Institution will go from strength to strength in all its meaningful activities.

J. Dayaratne.
District Minister,
Ampara.

MESSAGE

FROM

HONBLE P. DAYARATHA,

(Mr. P. and District Minister, Angam and Deputy Minister of Power & Energy)

I deem it a great pleasure in sending this message on the occasion of the 10th Anniversary of Carmel Fatima College, Kalamassery.

It is a decade since Fatima College and Carmel Convent, as they were then known were amalgamated at our Educational Institution which is now popularly called and referred to as Carmel Fatima College.

It is no exaggeration to state that several of the students who have had the good fortune of studying here have made their mark in public life and are occupying positions of trust and responsibility.

I have avidly watched the progress of this school and I must say that in Rev. Bro. S. A. I. Mathew, the Principal, the school has a dedicated person who works round the clock for the betterment of the school with missionary zeal.

The vast strides the school has taken both in studies and in all the extra-curricular activities is a symbolic testimony of the arduous work rendered by the Principal with the active and sustained co-operation of his staff and parents. Students of various electorates in the District clamour to gain admission to this school which has become a household word for good education and exemplary discipline.

Let me congratulate the Principal and the staff for the good work done so far and I wish that this Institution will go from strength to strength in all its meaningful activities.

P. Dayaratha
District Minister,
Angam.

MESSAGE

FROM

HON. M. A. ABDUL MAJEED

(M. P. Sammanthurai and Deputy Minister of
Post & Telecommunication)

Today the Union of Carmel Convent and Fatima College, Kalmunai, marks its Tenth Anniversary. Carmel Fatima College, Kalmunai, has a long history dating back to 1906 when it was first started as a Boys' School by the Missioneries and the S. S. J. Brothers in order to impart a sound education in English and Tamil as well. Later the Carmalites who benefitted greatly by the education of this school, realising the need to educate the girls of this much deprived area also with a similar sound English and Tamil education, started a separate school for girls in 1928. It is indeed a credit to the pioneers of these two schools that the schools reached the zenith of popularity in nineteen fifties. The absorption of these schools in 1961 to the National System of education did not impair the system of education imparted by them at all. In 1976 the Boys school and the Girls school were amalgamated with the objective of starting Advanced Level Classes and this has achieved the desired results today and the fact that there are nearly 500 students in the A. L. classes alone speaks volumes for the popularity of the A. L. classes in this school. Carmel Fatima College, is one of the prestigious schools in Amparai District, today and the total student population stands at 3250 which is no less an achievement for a school that has a very small beginning. I wish this institution many more success.

M. A. Abdul Majeed

Deputy Minister Posts & Telecommunication.

பொத்துவில் முதலாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் .

ஜனப் எம். ஐ. உதுமாலெப்பை

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துச் செய்தி

கல்வியறிவு பெறாத ஒரு சமூகம் ஒழுங்கும், கட்டுப்பாடும், முன்னேற்றமும் அடைந்ததாக எந்த வரலாறுமே எமக்குச் சொன்னதில்லை. இலங்கைச் சமூகமும் ஆசியாவிலேயே சிறப்பான கல்வி வளர்ச்சி எய்த அத்திவாரமிட்ட மிஷனரிமாரை வரலாறு ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. இந்தவரிசையில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் கல்முனையில் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தற்போதுள்ள கார்மேல், பாத்திமாக் கல்லூரி தனது கல்விச் சேவையை ஆரம்பித்துள்ளது.

நானும் ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் பணியாற்றியிருந்த காரணத்தினால் கார்மேல், பாத்திமாக் கல்லூரியுடன் மிக நெருக்கமாகவும், உள்ளார்ந்த முறையிலும் கடந்தகாலங்களில் தொடர்புகொண்டிருந்ததோடு அதன் படிமுறை வளர்ச்சிபற்றியும் நான் நன்கு அறிவேன்.

புனித வளனார் சபைத் துறவிகளும், கார்மேல் கன்னியர் சபைச் சகோதரிகளும் இம்மாவட்டத்தின் கல்விப்பணியில் ஆற்றிவந்த சேவையைப் பல்கலைக்கழக அனுமதிகளையும், உயர் அரசாங்க பதவிகளையும் மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு எடைபோடமுடியாது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இன, மத பாகுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு கட்டுப்பாடும், ஒழுக்கமும், சகோதரத்துவமும் கொண்ட ஒரு சமூகத்தை அவர்கள் கட்டியெழுப்பிவந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் அப்பணி தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

1976ல் கார்மேல், பாத்திமா என்ற இரு பாடசாலைகளும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுக் கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி என்று ஒரே நிர்வாகத்தின்கீழ் ஒன்றிணைக்கப்பட்டதினால், கல்வியமைச்சிலிருந்து ஓர் உயர்தர பாடசாலை பெறக்கூடிய வசதிகள் எல்லாம் பெற்று, அவ்வசதிகளை நன்கு பயன்படுத்தி இவ்மாவட்டத்திலே முதல்தரமான பாடசாலையாக விளங்கிவருவதையிட்டுப் பெருமைப்படுகிறேன்.

ஒன்றிணைப்பின் பத்தாண்டு நிறைவுகாணும் இக் கல்லூரியினால் வெளியிடப்படும் மலருக்கு எல்லாம்வல்ல அருளாளனின் அருளை வேண்டி கல்லூரி அதிபருக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவருக்கும் எனது வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு

எம். ஐ. உதுமாலெப்பை.

சுவாமி ஜீவானந்த அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துச் செய்தி

இன்று ஏறக்குறைய மூவாயிரம் மாணவர்களையும் 95 ஆசிரியர்களையும் கொண்டு விளங்கும் கல்முனை கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாத்திமா கல்லூரி, கார்மேல் கல்லூரி என ஆண் பெண் இருபாலாருக்குமுரிய இரு பாடசாலைகளாக விளங்கின. இவற்றைக் கார்மேல் சகோதரிகளும், வணக்கத்திற்குரிய சூசையப்பர் சபைச் சகோதரர்களும் தனித்தனியே நடாத்திவந்தனர். 1976ம் ஆண்டு இப்பாடசாலைகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி என்னும் பெயரில் தனது சேவையைத் திறம்பட ஆற்றிவருவதனை நாம் அறிவோம். ஒருங்கிணைப்பின்பின்னர் பத்தாவது ஆண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டு எடுக்கப்படுகின்ற மகிழ்ச்சிக்குரிய இவ்விழா நன்நாளில் இக்கல்லூரி பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு நாட்டிற்குச் சேவை செய்யவேண்டுமென பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இக்கல்வி நிறுவனம் வரலாற்றுப் பழமையானது. இதில் கல்விபயின்ற பெரியோர்கள் பலர். அருட்திரு விபுலானந்த அடியார்களாரும் அவர்சளில் ஒருவர். பாத்திமா கல்லூரி அன்று அர்ச். மேரிஸ் ஆங்கிலப் பாடசாலை என விளங்கிவந்ததென்பதை அதன் பழைய மாணவர்கள் மூலமாக அறியக்கிடக்கின்றது. சென்மேரிஸ் என்று அழைக்கப்பட்டுவந்த இப்பாடசாலையின் வரலாறு நீண்டதும் பழமையானதும் கூட. இப்பாடசாலையில் கத்தோலிக்க திருச்சபை சந்நியாசிகள் பலர் அதிபர்களாக இருந்து அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். சென்மேரிஸ் பாடசாலை தற்போது அமைந்துள்ள இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டு பாத்திமா கல்லூரி என்னும் பெயருடன் உயர்தர கல்லூரியாக நடாத்தப்பட்டுவந்தது. பின்னர் கார்மேல் பெண்கள் பாடசாலையுடன் இணைந்து இன்றைய கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி எனத் திகழ்கின்றது. இக்கல்லூரியில் அரும்பணியாற்றி இறைபதம் அடைந்த வணக்கத்திற்குரிய சூசையப்பர் சபைச் சகோதரர் பிரான்சிஸ் அவர்களையும், இன்று இக்

கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து அரும்பணியாற்றிவரும் வணக்கத்திற்குரிய சகோதரர் மத்தியூ அவர்களையும், இதன் வளர்ச்சிக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து உழைத்துவருகின்ற கார்மேல் சகோதரிகளையும், ஆசிரியப் பெருமக்களையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. அவர்களது சேவை மகத்தானது. அவர்களை ஊக்குவிப்பது எமது தலையாய பணி. இக்கலைக்கோயிலின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அன்பர்கள் தம்மாலியன்ற உதவிகளையும் ஒத்தாசைகளையும் நல்குவார்களாக. கார்மேல் பாத்திமா கல்விக்கூடம் வளர்வதாக இதன் சேவை பல்கிப்பெருகுவதாக. இங்கு பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் மேன்மையடைவதுடன், தமது பேருழைப்பினைத் தொடர்ந்து இக்கல்விக்கூடத்திற்கு நல்குவார்களாக.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் எமது மிகப் பழைய நூலொன்றில் கூறியுள்ள கருத்தொன்றினை இங்கு குறிப்பிடுவது சாலவும் பொருந்தும் என எண்ணுகின்றேன். ஏ! கல்விக்கழகமே உயர்ந்த இலட்சியங்களை இலக்காகக்கொண்ட நன்மாணாக்கர்கள் உன்னைவந்து அடைவார்களாக! ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஆளக்கூடிய நன்மாணாக்கர் உன்னை வந்து அடைவார்களாக! ஆயிரம் ஒளிக்கற்றைகளைப் பெற்றுள்ள பிரபுவே! இக்கல்விக் கழகத்தினையும் இதில் பணிபுரியும் ஆசான்களையும் மாணாக்கர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துவாயாக! வெள்ளமானது பள்ளத்தினை நாடுவதுபோலவும், மாதங்கள் வருடங்களை நோக்கி நகர்வதுபோலவும் இப்புனித கழகத்தினை நோக்கி சளையாது கற்கும் மாணாக்கர்களும், ஓயாது உழைக்கும் ஆசிரியர்களும் இடையறாது பல திக்குகளிலிருந்து வந்துகொண்டே இருப்பார்களாக. ஓ! கல்விக் கழகமே நீயே சாந்தி நிலை! நின்னை நாடிவரும் யாவர்க்கும் பேரொளியினை ஈவாயாக!

இக்கல்லூரியும் அதன் பணியும் சாந்திநிகேதனமாக விளங்குவதாக எனக் கூறி எனது இதயம் நிறைந்த நல்வாழ்த்துக்களைக் கூறுகின்றேன். மதிப்பிற்குரிய அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர்கள் ஆகியோருக்கு எனது அன்பு உரித்தாகுக

இங்ஙனம்

சுவாமி ஜீவானந்த.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷன்,
இராமகிருஷ்ணபுரம்,
மட்டக்களப்பு.
5-8-86.

MESSAGE

FROM

MR. S. M. M. ABDUL GHAFLOOR, B.A. (Cey), Dip-in-Ed. (Cey)

S. L. E. A. S. Class I.

DIRECTOR OF EDUCATION.

I have great pleasure in sending this message on the occasion of the 85th anniversary celebrations. My association with Carmel Fatima College goes far back to the nineteen thirties. It was in this institution I lived and learnt during my formative years. Carmel Fatima though a denominational school had always kept her doors open to children of all communities. It was this diversity that made our lives richer. It was also here that I began my professional career after graduation. Many are the fond memories. I treasure of the time and life here.

As a pupil, teacher and educational administrator I have watched with pride and pleasure the steady growth of this institution from an Elementary English School to a

MESSAGE

Collegiate school and her remarkable achievements in many a sphere. The commanding height it has reached now would not have been possible but for the dedication of the teachers and the vision of her Principals Some of them were brilliant. They were the men who inspired us. What mattered to them most was the personal growth of their wards. The focus and emphasis had always been on the good and the righteous. The values I had imbibed here as a youngster had stood me in good stead in the broad spectrum of life.

For well over eight decades Carmel Fatima has played a vital role in the educational and social upliftment of the area. I have no doubt that she will take the changes and challenges of the new direction in education in her own stride and forge ahead to fulfill her destiny.

I wish this great institution every success.

S. M. M. Abdul Ghaffoor,

Ministry of Education,
"Isurupaya",
Battaramulla.

MESSAGE

FROM

MR. M. M. MUNSOOR S. L. E. S. (Class I)
B. A. (Cey), Dip-in-Ed. (Cey) M. A. S. E. P.
Director of Education, Mullaitivu and Kilinochchi.

MESSAGE

FROM

M. M. MUNSOOR

S. L. E. S. (Class I), B. A. (Cey), Dip in Ed. (Cey), M. A. S. E. P.

(Director of Education, Mullaitivu & Killinochchi)

I am indeed happy and delighted as a former Chief Education Officer in charge of the Kalmunai Education Office to send a message of felicitations to the Reverend Principal, Staff and Students of Carmel Fatima College on the occasion of its Tenth Anniversary. Whenever I think of Carmel Fatima, my mind goes back to the days when the amalgamation of these two prestigious institution was made a reality under my official aegis and initiative, competently aided by the abundant goodwill and co-operation that emanated from the local population and from all those who had the education welfare of the children of the District uppermost in their hearts.

The fact that two ancient and eminent institutions Fatima Boys started in 1906 and Carmel Girls established in 1928 could come together to grow within such a short period of 10 years into a flourishing 1 A/B school with separate Hostel accommodation for both boys and a well equipped Orphanage, bears ample testimony to the far sightedness and the good intention of the Departmental officials and of the educationists who collectively sponsored the amalgamation. The stupendous and staggering number of 3250, with 500 in the Advanced Level classes is stunning even by the standards set by Jaffna, a District renowned for its long history of educational ventures.

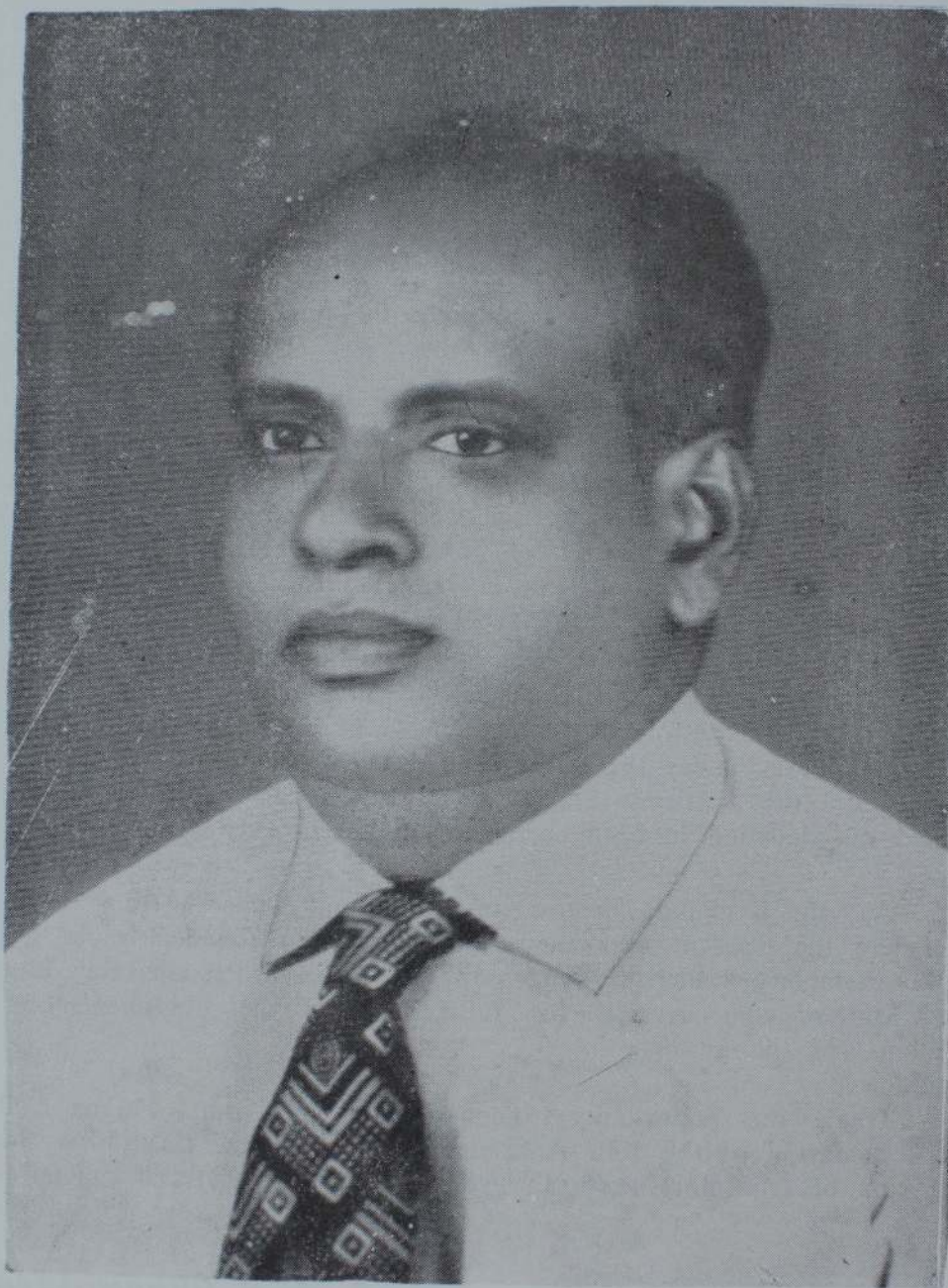
I am sure Carmel Fatima owes its present position and eminence in the educational world, to the selfless and dedicated service of the Missionaries and the S. S. J. Brothers on the one hand and the Reverend Carmelite Sisters on the other, who had continued to serve the institution even long after they were absorbed into the National System in 1961.

I wish the College many more years of brilliant success.

M. M. Munsoor

Regional Director of Education,
Mullaitivu and Kilinochchi.

Department of Education,
Mullaitivu.
1986-06-30.

A. A. P. GUNAWARDENA, Esqr.

Director of Education, Kurunegala.

MESSAGE

FROM

THE FORMER DIRECTOR OF EDUCATION, AMPARAI

I am delighted to have been given the opportunity of sending a message on the occasion of the 10th Anniversary of Carmel Fatima College, Kalmunai.

In fact, it is the tenth Anniversary of the amalgamation of two leading Tamil medium Colleges in Kalmunai, namely the Carmel Boys' College and the Fatima Girls' College which were started in 1906 and 1928 respectively. These two Schools have produced valuable citizens and were in the zenith of their performances in Nineteen forties.

Since the amalgamation of the two institutions into one College, under the name Carmel Fatima College, the status of the College was raised and opportunity was afforded to conduct G. C. E. (A. L.) Classes. During the past ten years under the guidance and stewardship of the dedicated Principals and the Academic Staff, the institution has made vast strides in the field of education in both curricular and extra curricular activities.

As the Regional Director of Education, Amparai, from 1981 to 1984 I had the pleasant opportunity of witnessing the indefatigable service and the exemplary leadership rendered by the present Principal Rev. Brother S. M. I. Mathew who devoted his full time for the upliftment of the institution and the locality.

I take this opportunity to congratulate the Carmel Fatima College on its celebration of the 10th Anniversary and wish the institution many more years of fruitful service to the young generation of the Kalmunai area.

A. A. P. Gunawardena,
Director of Education,
Kurunegala.

Department of Education,
Kurunegala.
1-06-1986.

FORMER PRINCIPAL

REV. SR. M. MABEL, A. C.

Principal, Grade II- (Special)

**FIRST PRINCIPAL
after the amalgamation**

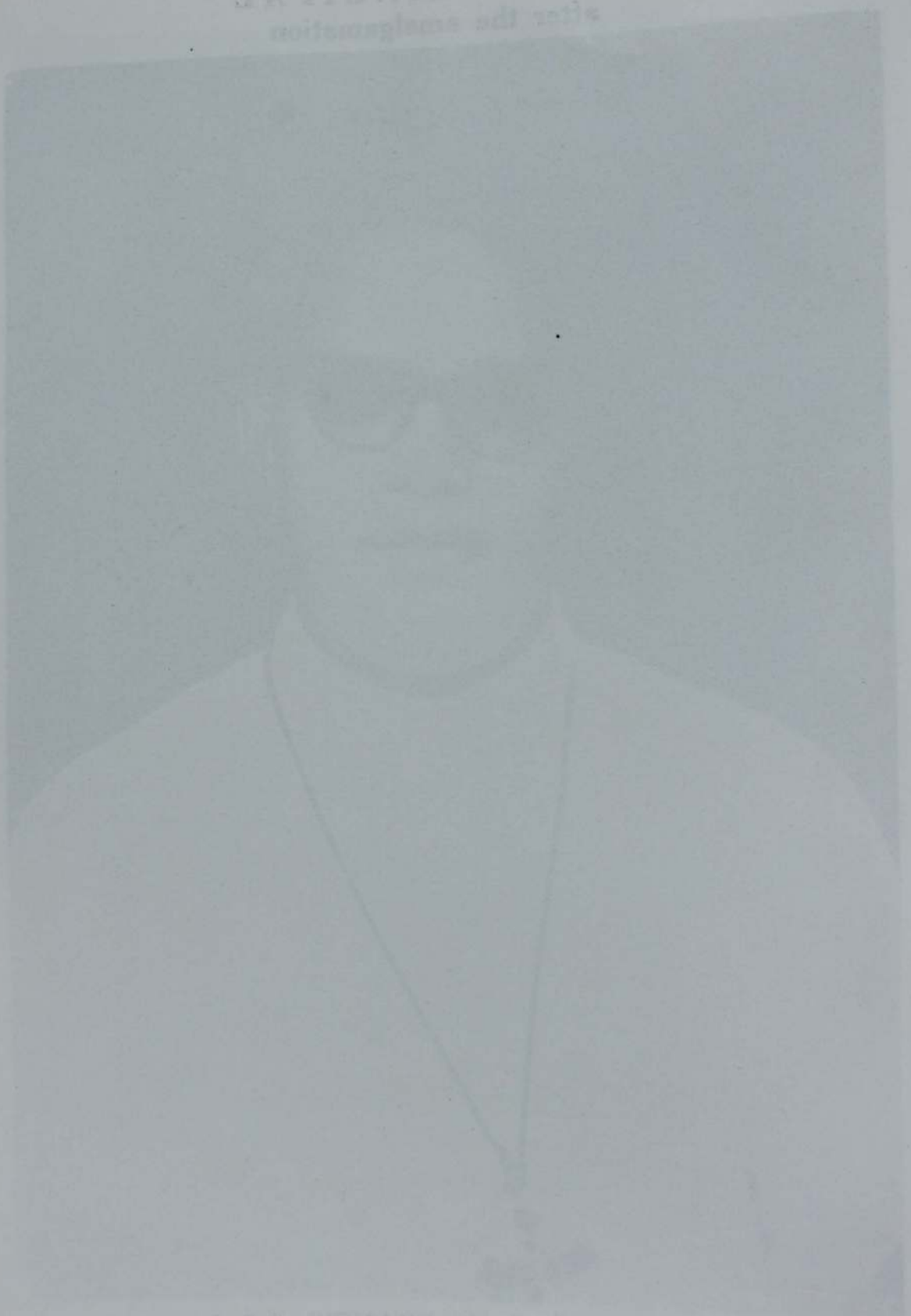

REV. BRO. S. A. FRANCIS, S. S. J.

B. A., Principal Grade III

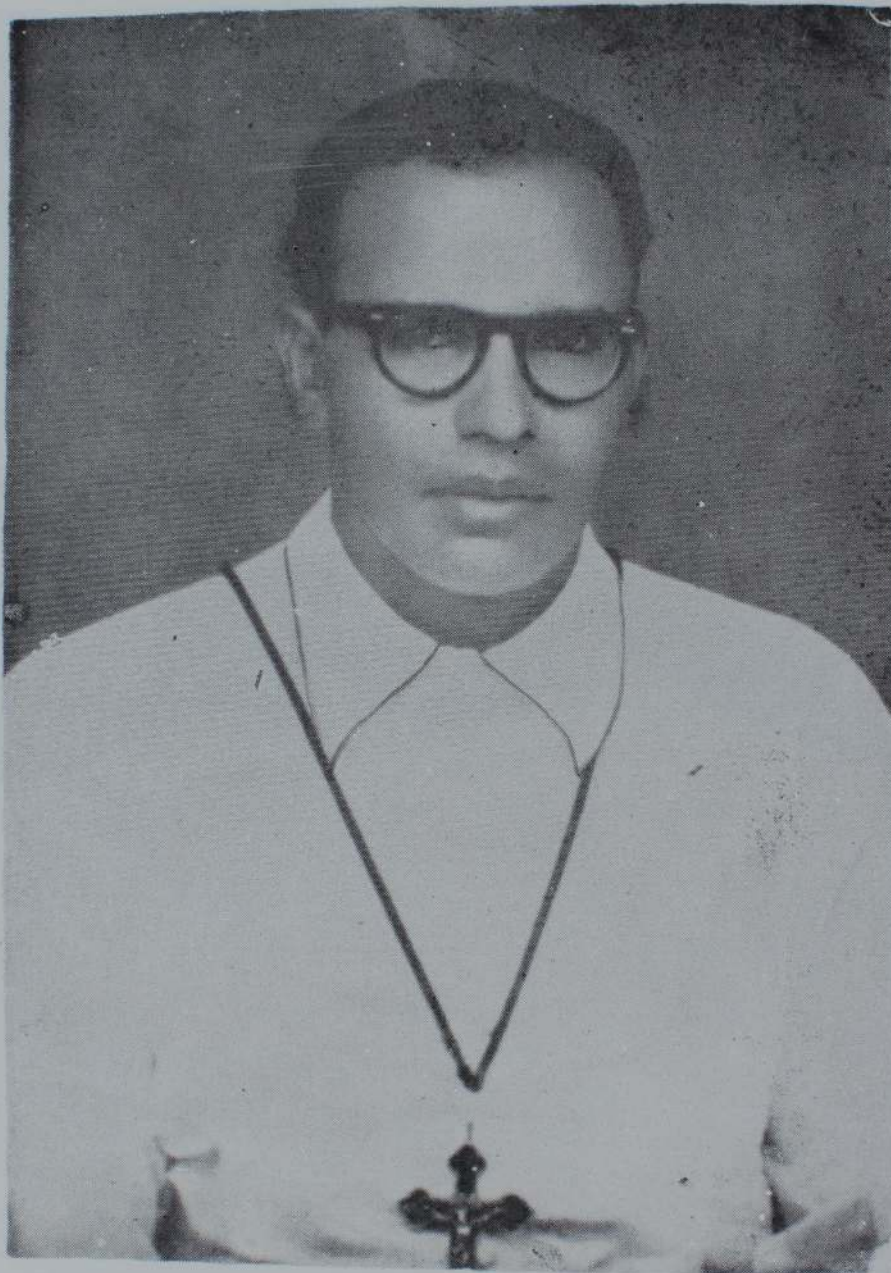
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org - 2009-2017

after the inauguration

REV. DR. S. A. FRANCIS, M. D.

FORMER DEPUTY PRINCIPAL

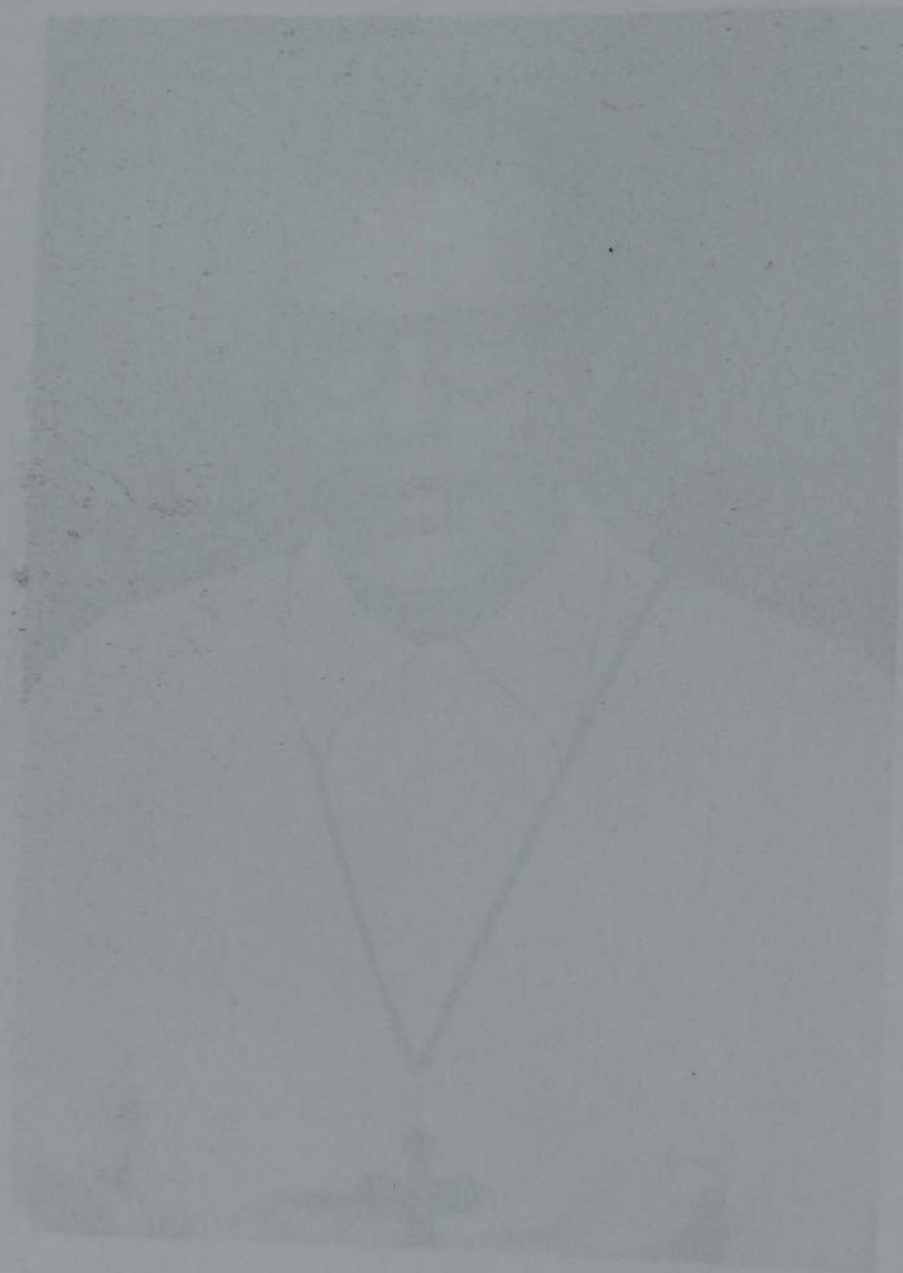
REV. BRO. J. M. MARTIN, S. S. J.

B. A. Lond. (Hons)

29-9-77 — 15-1-78

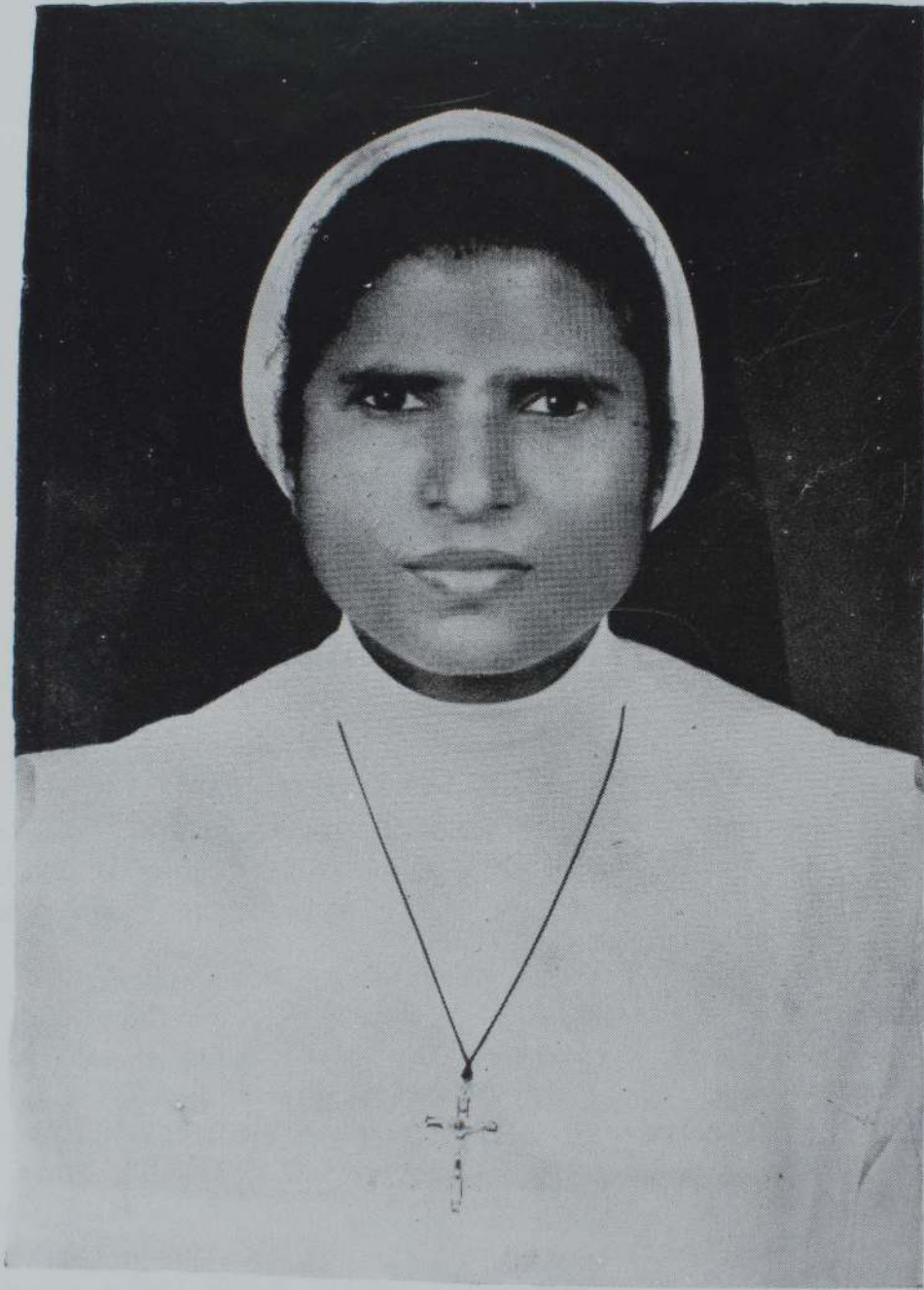
FORMER DEPUTY PRINCIPAL
SCHOOL DISTRICT

REV. BRO. J. M. MARTIN, S. J.

B. A. L. (1900)
20-0-77 -- 13-1-78
0000000000

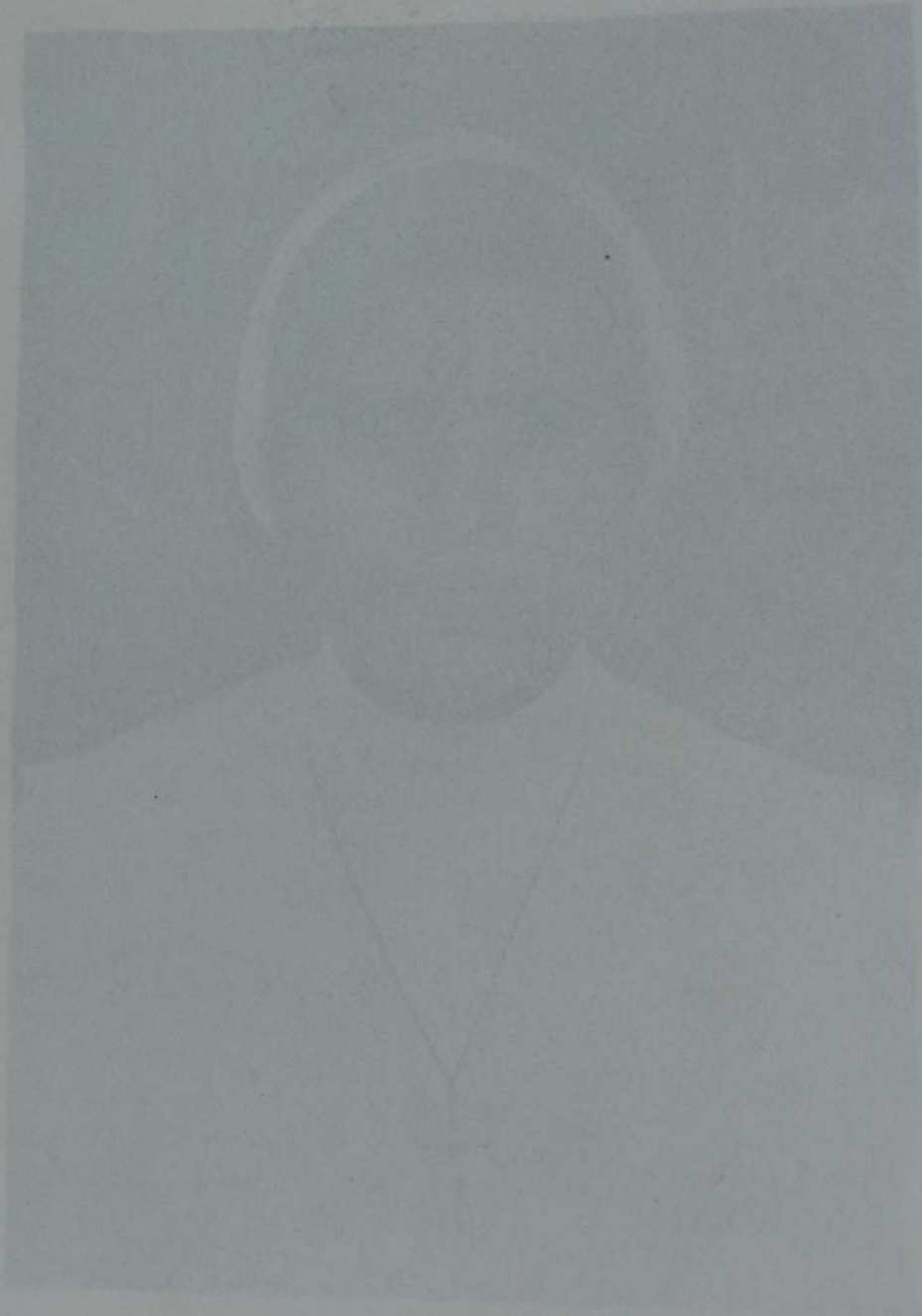
FORMER DEPUTY PPINCIPAL

REV. SR. M. LAURINDA, A. C.

1-1-78 — 3-1-81

FORMER DEPUTY PRINCIPAL

REV. SR. M. LAURINDA, A. C.

1958 - 1961

இணைப்பாளர் இயம்புகிறார்

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி இணைப்பின் பத்தாண்டு நிறைவை அடைந்துள்ள இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கும் இக்கல்லூரியில் சேவையாற்றக் கிடைத்த வாய்ப்பினையிட்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் கிறீத்துவ மிசனரி மாருக்கு தனிப்பட்ட சிறப்புண்டு. இத்தகையதொரு பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ள கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி சகல படி களிலும் இன்று வளர்ச்சி கண்டுவருவதோடு கிழக்கிலங்கையின் கல்விப்பரப்பில் மாத்திரமல்ல, அகில இலங்கையிலும் தனது தரத்தை நிலைப்படுத்திவருகின்றது. இவ்வாறான வளர்ச்சி வேகம், எண்பதுகளின் பின்னர் துரிதப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் கல்லூரியின் நிர்வாகத்தை ஆற்றுப்படுத்தும் சிறப்பான தலைமை என்றால் அதில் மிகை இல்லை.

கல்லூரியின் வளர்ச்சியிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து பணியாற்றிவரும் அதிபர் அருட்சகோதரர் எஸ். ஏ. ஐ மத்தியு எஸ். எஸ். ஜே. அவர்கள் ஒவ்வொரு ஆசிரியரதும் தனிப்பட்ட திறமைகளைப் புரிந்துகொண்டு, அவ்வாற்றல்களைத் தூண்டிவிட்டு

அதனைக் கல்லூரிக்கும் பயன்படுத்தி வெற்றி காண்பதில் வல்லவர். இம்மலர் ஆக்கப் பொறுப்புக்கள் அதிபரினால் எனக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டதும், நூல் வெளியீட்டுத்துறையில் பரிச்சயம் இல்லாத நான் தயங்கியபோது, அதிபர் அவர்கள் துணியையும் நம்பிக்கையை உண்டிவிட்டார்கள்.

என் சொந்த வாழ்க்கையில் புதிய நல்ல அனுபவங்களைப் பெறுவதில் கடந்த காலங்களில் நான் பின்நின்றதில்லை. ஆகவே கடமையைப் பொறுப்பேற்று முடிந்தளவு உழைத்துள்ளேன். உழைப்பின் பயனை - மலரின் கனதியைத் தீர்மானிக்கவேண்டியவர்கள் வாசகர்களே.

அவ்வப்போது ஏற்பட்ட தடங்கல்களையும், கஷ்டங்களையும் இலகுவாக்கி வழிநடத்தி, அதற்கும் மேலாக நான் சிறந்த அனுபவம் ஒன்றைப் பெற வாய்ப்புத்தந்த அதிபருக்கு என்றும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன். துணை அதிபரும், ஆக்கக் குழுவினரும் சிரமம் பாராது ஒத்துழைப்புக் கொடுத்து அணையா விளக்கைத் தூண்டி விட்டமைக்காக அவர்களுக்கு எனது உளம் நிறைந்த நன்றி உரித்தாகட்டும்.

இம்மலரில் தங்கள் பங்களிப்பைச் செய்துள்ள அறிஞர் பெருமக்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். மாணவர்கள் ஆக்கங்கள் சொற்ப அளவில்தான் இந்நூலில் சேர்க்கமுடிந்துள்ளது. ஆண்டு தோறும் "அணையா விளக்கு" தொடர்ந்து கல்லூரிச் செய்திகளையும், மாணவ ஆக்கங்களையும் தாங்கி வெளிவரவேண்டும் என்னும் உந்துதலை எம்மிடையே தோற்றியுள்ளது. ஆகவே மாணவர்கள் இந்நூலில் தங்கள் பங்களிப்புப் போதவில்லை என குறைவிளங்கலாகாது.

நூல் ஒன்று வெளிவருவதானால் அதன் வெளியீட்டு வெற்றியில் அரைப்பங்கு அச்சகத்தைச் சார்ந்தது. கத்தோலிக்க அச்சகம் இம்மலரின் வெளியீட்டுக்குச் சிறப்பான சேவையை வழங்கியுள்ளது. அதன் முகாமையாளருக்கும், ஊழியர்களுக்கும், அச்சகப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த திருவாளர் எஸ் சிங்கராசா அவர்கட்கும் நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன்.

கல்முனைக் கல்வி மாவட்டத்தில் "அணையா விளக்கு" சிந்தும் ஒளி, அகிலம் எல்லாம் பரவி இருள் களைய விழைந்து நிற்கின்றேன்.

இவண்

எல். அலெக்சாண்டர்.

கார்மேல் பாத்திமாக்க கல்லூரி ஒன்றிணைப்பும்

கடந்த பத்தாண்டுகால வரலாற்றுக் குறிப்புகளும்.

அருட்செல்வன் எஸ். ஏ. ஐ. மத்தியு. எஸ். எஸ். ஜே.
(கல்லூரி முதல்வர்)

உவெஸ்லியன் மிஷனரிமாரே கல்முனைக் கல்வி மாவட்டத்தில் முதன் முதலாக ஆங்கிலக் கல்விக்கு கால்கோள் இட்டனர். உவெஸ்லியன் மிஷனரிமார் ஒரு காலகட்டத்திலே சுமார் மூப்பது பாடசாலைகளை இம்மாவட்டத்திலே நடாத்திவந்தனர். இதனையொட்டிய தெளிவான வரலாறுகளை இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ள பிறிதொரு கட்டுரையில் காணலாம். இவர்களைத் தொடர்ந்து சுத்தோலிக்க மிஷனரிமார் கிழக்கிலங்கையிலும் இம்மாவட்டத்திலும் ஆங்கிலத் தமிழ்க் கல்விக்கென பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் மிக முன்னோடியாக அமைந்தது கல்முனை திரு இருதய ஆலய முன்றலில் தோன்றிய புனித மரியாள் பாடசாலையாகும். இதனையொட்டி ஆண்டுகளின் ஆங்கிலக் கல்விக்காக மற்றொரு பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலையை 1938ம் ஆண்டில் புனித வளனார் துறவிகள் பொறுப்பேற்று 1950ம் ஆண்டுகளில் பாத்திமாக்க கல்லூரி எனப் பெயர் சூட்டினர்.

காலக்கிரமத்தில் பாத்திமாக்க கல்லூரி கிழக்கிலங்கை கல்வி வரலாற்றில் தனது சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து, கிழக்கிலங்கையின் மிகத் தரமான பாடசாலைகளில் ஒன்றாக விளங்கியது. 1950களில் பதினேழு ஆசிரியர்களைக்கொண்டு விளங்கிய இக்கல்லூரியில் பதினேந்து பேர் பட்டதாரிகளாகவும் ஏனைய இருவரும் ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய

இரு பயிற்சிகளையும் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. விஞ்ஞானப் பட்டதாரிகள் அருகியிருந்த இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து திருவாளர்கள் கூரியன், இக்னேஷியஸ் கோயில் பரம்பில் ஆகியோர் அழைக்கப்பட்டு ஆசிரியர்களாக விளங்கினர். அருட்சகோதரர்கள் கிளமென்ற் கிறிஸ்தோஸ்டம், எஸ். எம். பெஞ்சமின், எம். இம்மானுவேல், எஸ். ஏ. பிரான்சிஸ், ஏ. கே. பற்றிக், ஏ. ஆர். மொன்டீன், ஜே. எம். மாட்டீன், ஏ. ரி. அல்போன்ஸஸ் ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இக்கல்லூரியின் விளையாட்டுத் துறைக்கு அருட்சகோதரர்கள் ஜே. ஏ. டானியல், எஸ். ஏ. ஞானப்பிரகாசம் ஆகியோர் சிறப்பாகத் தொண்டாற்றியுள்ளனர். கிரிக்கட், உதைபந்தாட்டம் முதலான துறைகளிலே மட்டக்களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்கும், பாத்திமாக்க கல்லூரிக்குமிடையில் ஆண்டுதோறும் போட்டிகள் இடம்பெற்றன. சகோதரர் ஏ. ரி. அல்போன்ஸஸ் அவர்கள் கல்லூரி வளவிலே சிறிய அளவில் மிருகக்காட்சிச்சாலை யொன்றும், தாவரவியல் தோட்டமொன்றும் அமைத்துக் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு மேலும் மெருகூட்டியிருந்தார். திருவாளர்கள் யோசப் தங்கராஜா, கே. ஜி. ஏ. விஸ்வநாதன் ஆகியோர் சிறப்பாக நினைவுகூரவேண்டியவர்கள்.

கார்மேல் கன்னியர்கள் 1922ம் ஆண்டு இலங்கையிலே சேவையாற்ற முன்வந்தார்

கள். 1928ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் பதினெட்டாம் திகதி கல்முனையிலே கார்மேல் மடம் அவர்களினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவர்களது ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் 1958ல் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு கார்மேல் மகாவித்தியாலயமாக விளங்கியது. இப்பாடசாலையின் ஊர்ச்சியில் சிறப்பாகத் தொண்டாற்றியவர்கள் அருட்சகோதரிகள் எம். பிளின்டன், எம். அலகொக், எம். லொறிற்றூ, எம். டொறத்தியர், எம். டோமினிக்கா, எம். இலீன், எம். பேர்டிஸ்வைட், எம். ஜூடித், எம். ஓடிஸியா, எம். அல்பினா, எம். லிடுனா, எம். மேபில் ஆகியோராவர். சகோதரி டொறத்தியா அவர்கள் பதினேழு ஆண்டுகாலம் இக்கல்லூரியில் முதல்வராகக் கடமையாற்றியவர்கள், இவருக்குப்பின்னர் அருட்சகோதரி எம். மேபிள் அவர்கள் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காக அரும்பணியாற்றியவர். இக்கல்லூரியின் பெருமைக்கு அணிசேர்ந்து நிற்கும் நீண்ட பட்டியலைக்கொண்ட பழைய மாணவியர் சிறப்பாகச் சான்றுபகர்வார்கள்.

1960களின் பின்னர் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றபின்னர் மாணவ எண்ணிக்கைக்கு முதன்மை வழங்கப்பட்டது. மகாவித்தியாலயம், மத்திய மகாவித்தியாலயம் என தரம் உயர்த்தப்பட்டு க. பொ. த. உயர் வகுப்புகளும் வீஞ்ஞான ஆய்வுகூட வசதிகளும் பெற்றன.

பாத்திமாக் கல்லூரியும் கார்மேல் மகாவித்தியாலயமும் தனித்தனியாக இயங்கிய இவ்வேளையில் மாணவர் எண்ணிக்கை போதாத காரணத்தால் இவ்வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை. இவ்வேளையில் இவ்விரு கல்லூரிகளின் முதல்வர்கள், பாடசாலை அபிவிருத்திச்சபை உறுப்பினர்கள், நலன்விரும்பிகள், பழைய மாணவர்கள் ஆகியோர் இவ்விரு பாடசாலைகள் ஒன்றிணைக்கப்படுவதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். க. பொ. த. உயர்தர வீஞ்ஞான வகுப்புக்களைச் சிபார்சு செய்யவந்த உயர்திரு. லக்ஷ்மண ஐயர் குமுலினரும் கல்முனை பிரதம கல்வி அதிகாரியாக விளங்கிய ஜனாப் எம். எம். மன்சூர் அவர்களும் இவ்வொன்றிணைப்பைச் செயல்படுத்தும் முயற்சியில் தீவிர முயற்சி எடுத்தனர். மேலும் முயற்சிகள் அனுகூலம் அடைவதற்குத் துணைபுரிந்தவர்களில் திரு கோணமலை - மட்டக்களப்பு ஆயர் மாண்பு

மிகு எல். ஆர். அன்ரனி அவர்கள், புனித வளனார் சபையின் மேலாளராக விளங்கிய அருட்செல்வர் எம். இம்மானுவேல், பாத்திமாக் கல்லூரி முதல்வர் எஸ். ஏ. பிரான்சீஸ், கார்மேல் மகாவித்தியாலய முதல்வர் அருட்செல்வி எம். மேபில், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப் எம். சி. அகமது ஆகியவர்கள் இவ்வொன்றிணைப்பிற்காக சகல வழிகளிலும் பங்களிப்புச் செய்தனர். இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு எதிரானவர்கள் தம்மாவான எல்லாப் பிரயத்தனங்களையும் செய்து இவ்வொன்றிணைப்பு பிரதிகூலம் அடைய உயர்மட்டங்களுக்கு மனுச்செய்தனர். இவ்வேளையிலே பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப் எம். எம். மன்சூர், கல்விப்பணிப்பாளர்திரு. மாணிக்கவாசகர் ஆகியோரின் உறுதிப்பாடு இவ்வொன்றிணைப்பிற்கு உரமிட்டது.

ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கு மாண்புமிகு ஆயர் எல். ஆர். அன்ரனி அவர்களின் பணிப்புரையின்பேரில் கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியின் முதல்வராக அருட்செல்வன் எஸ். ஏ. பிரான்சீஸ் அவர்கள் விளங்கினார்கள். 1976ம் ஆண்டு புரடாதி மாதம் தொடக்கம் அருட்செல்வி எம். மேபில் அவர்கள் கல்லூரி முதல்வராகவும், அருட்செல்வன் ஜே. எம். மாட்டின் அவர்கள் துணை முதல்வராகவும் பணியாற்றினர். அருட்செல்வி மேபில் அவர்கள் 1978ம் ஆண்டு தைத்திங்கள் பதினைந்தாம் திகதியுடன் கொழும்புக்கு இடமாற்றம் பெற்று ஓய்வு பெற்றார்கள். ஆகவே இக்கல்லூரியின் தலைமைப் பொறுப்பு கல்லூரி நலன்விரும்பிகளாலும், பழைய மாணவர்களாலும், அபிவிருத்திச்சபை உறுப்பினர்களாலும் என்மீது சுமத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து எனது நல் ஆசானும், பாத்திமாக் கல்லூரியின் முன்னோடர் அதிபரும், கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியின் துணை முதல்வருமாக விளங்கிய அருட்சகோதரர் ஜே. எம். மாட்டின் அவர்களின் உதவிசெய்தார்தான். அவருக்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்.

1978ம் ஆண்டு தொடக்கம் மூன்று ஆண்டுகளாகக் கல்லூரியின் துணை முதல்வர்

ராகக் கடமையாற்றிய அருட்செல்வி எம். லொறிண்டா அவர்கள் இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு மிகச் சிறப்பான பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்கள். சகோதரி லொறிண்டா அவர்கள் சிறந்த நினைவாற்றலும், ஆளுமையும், செயற்றிறனும் படைத்தவராவர். இக்காலகட்டத்தில் கல்லூரி எதிர்நோக்கிய பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கு அவர் துணிவுடன் முகம்கொடுத்தார். அவரின் அளப்பரிய சேவைகளுக்கு கார்மேல் பாத்திமாக்கல்லூரி தனது நிறைவான நன்றிக்கடனை என் றென்றும் செய்யவேண்டும்.

சகோதரி லொறிண்டா அவர்களின் இடமாற்றத்தைத் தொடர்ந்து இக்கல்லூரி சங்கைக்குரிய சகோதரி சிசிலியாமேரி அவர்களைத் துணை முதல்வராகப் பெறும் பாக்கியத்தைப் பெற்றது. அன்னார் இதற்குமுன்னர் அச்சுவேலி கார்மேல் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆறு ஆண்டுகளாக முதல்வராகக் கடமையாற்றியவர்கள். அன்னார் ஒரு பெரும் தியாகசீவியாவார். இக்கல்லூரியின் பல்வேறு வளர்ச்சிகளுக்கு அவராத்றிய சேவையினை ஆசிரிய மாணவ பெற்றோர் சமுதாயம் நன்கு உணரும். இக்காலகட்டத்திலே அன்னார் மூன்றாம்தர அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்றமையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டியதாகும். கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற இலட்சிய கோட்டிலே நின்று அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபடும் ஒரு சேவைச் செம்மலை கார்மேல் பாத்திமாக்கல்லூரி பெற்றமை அதன் பாக்கியமே யாகும். சகோதரியவர்கள் கல்லூரியின் சகலநீதிக்கும் பொறுப்பாளராகவும் கடமை புரிகின்றார்கள்.

இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் தொண்டாற்றிவரும் உப அதிபர்களினதும், பகுதித் தலைவர்களினதும், ஆசிரிய குழாத்தினதும் சேவையைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். உப அதிபர்களாகிய திருவாளர்கள் எஸ். சின்னசாமி, கே. தம்பிராஜா ஆகியோரின் சேவை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. உப அதிபர்களாகிய ஜனாப் கே. எல். ஏ. வாகிட் அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகக் கல்லூரிக்கு சேவை ஆற்றியுள்ளார்கள். நம்பிக்கைக்குகந்த பல பொறுப்புகள் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. உப அதிபர் திரு. வி. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் அதிபரின் சார்பில் வட்டார, மாவட்ட அதிபர் கூட்

டங்களுக்குச் சமூகமளிப்பதோடு கல்லூரி நிருவாகத்திற்கு சிறப்பான பங்களிப்பினைச் செய்கின்றார்கள். கார்மேல் பாத்திமாக்கல்லூரி ஒன்றிணைப்பின் பத்தாண்டு காலகட்டத்துள் இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் உறுதுணை நின்ற ஆசிரியர்களின் உயர்ந்த சேவையினை கல்லூரி வரலாறு மறுக்கமுடியாது. எனது நிருவாக காலத்தில் பாடசாலையின் ஒழுக்கத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்து பணியாற்றிய திரு. ஏ. டபிளியு. அரியநாயகம் (புலவர்) அவர்களது சேவையும் இவ்விடத்தில் பாராட்டப்படவேண்டியதே. இவ்வேளையிலே எம் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற ஆசிரிய பெரியோர்களையும், இடமாற்றம் பெற்ற ஆசிரியர்களையும் சிறப்பாக நினைவுகூரவேண்டும்.

கல்முனை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப் ஏ. ஆர். மன்கூர் அவர்கள் இக்கல்லூரிக்குத் தம்மாலான எல்லா உதவிகளையும் செய்திருக்கின்றார்கள், அன்னாரின் சிபார்சுப்பேரில் பல்வேறு கட்டிடங்களும் சிறப்பாக உயர்தர விஞ்ஞான ஆய்வுகூடமும் கல்லூரிக்குக் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. அன்னாரின் இனமதத்தைக் கடந்த சேவையினை இக்கல்லூரியின் தமிழ் முஸ்லிம் மாணவர் சமுதாயமும், பெற்றோர் சமுதாயமும் நன்கு உணரவேண்டும். கல்முனைத் தொகுதியிலே சகல பாடசாலைகளும் சிறப்பாக முன்னேற வேண்டுமென்று அன்னார் ஆற்றுகின்ற சேவையினை வருங்காலத்தில் மக்கள் நன்கு உணர்வார்கள் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

அம்பாறை மாவட்டத்தைச் சார்ந்த ஏனைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாகிய அம்பாறை மாவட்ட அமைச்சர் மாண்புமிகு பி. தயரத்தின அவர்களும், தபால் தந்தித் தொடர்புகள் துணை அமைச்சரும், சம்மாந்துறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய ஜனாப் எம். ஏ. அப்துல் மஜீத் அவர்களும், பொத்துவில் முதல்வர் மாண்புமிகு எம். ஐ. உதுமாலெப்பை அவர்களும் இக்கல்லூரிக்கு நிதி உதவி அளித்துள்ளார்கள். அவர்களை நாம் நன்றியோடு நினைவுபடுத்திக்கொள்கின்றோம்.

கல்முனை கல்வி மாவட்ட பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப் எம். ஐ. எம். ஷேரிப் அவர்கள் இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குத் தம்மாலான எல்லா உதவிகளையும் செய்

துள்ளார்கள். கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான ஏராளமான வசதிகள் அன்றாடின் சிபார்சின் பேராலே பெறப்பட்டுள்ளன. கல்லூரியின் சகல நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு கொண்டு எமக்குப் பேருக்கம் அளித்துள்ளார்கள். அன்றாடக்கு எமது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். கல்முனை கல்வி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த எல்லா வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிகளையும், அவர்கள் நமக்குத் தந்த பேருக்கத்துக்காக நன்றி தெரிவிப்பது நமது கடமையாகும். விசேடமாகக் கல்முனை வட்டாரக் கல்வி அலுவலராகக் கடமையாற்றிய ஜனாப் கே. எல். சின்னலெப்பை அவர்களையும், ஜனாப் எம். பி. எச். முகமட் அவர்களையும், தற்போதைய வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி மருதூர் ஏ. மஜீத் அவர்களையும் இக்கல்லூரி தனது உற்ற நண்பர்களாகப் பெற்றமையிட்டு பெருமையும் பெருமகிழ்வும் அடைகின்றது.

கல்விப் பணிப்பாளர்களாக விளங்கிய ஜனாப் எஸ். எம். எம். ஏ. கபூர் அவர்களையும், திருவாளர்கள் ஏ. ஏ. பி. குணவர்த்தன அவர்களையும், டபிள்யூ. ஏ. டி. குணத்திலகா அவர்களையும் நினைவுகூர்வதோடு அவர்கள் இக்கல்லூரிக்கு ஆற்றிய சேவைக்கும், அளித்த ஆலோசனைகளுக்கும் நன்றி கூறவேண்டியது இக்கல்லூரியின் கடமையாகும்.

இக்கல்லூரியின் பத்தாண்டு கால வளர்ச்சியில் அச்சாணிபோன்று விளங்கியவர்கள் எமது பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தினராவர். குறிப்பாகத் தோளோடு தோளினைந்து பணியாற்றிய சங்கத்தின் உப தலைவர்கள், இணைச் செயலாளர்கள், பொருளாளர், உப செயலாளர், உறுப்பினர்கள் யாவரும் என்றும் எமது அன்பிற்கும் நன்றிக்கும் பாத்திரமானவர்கள்.

கல்லூரியின் நலன் விரும்பிகள் எண்ணற்றோராவர். அவர்களைப் பெயர் குறிப்பிடின் அவ்வரிசை மிக நீண்டதொன்றாக அமையும். இவ்வரிசையிலே எமது ஆர்வமுள்ள பழைய மாணவர்களனைவரையும், காலத்துக்குக் காலம் நன்கொடை வழங்கி எமது ஆக்கப்பணிக்கு ஊக்கமளித்த பழைய மாணவ மாணவிகளையும், ஆயிரக்கணக்கான பெற்றோர்களையும் நன்றியோடு நினைவுகூருகின்றோம்.

இறுதியாக எமது ஆக்கப்பணிக்கு எமது முன்னோடிகள் ஆயர் மாண்புமிகு எல். ஆர். அன்ரனி அவர்களும், தற்போதைய ஆயர் மாண்புமிகு கிங்ஸ்லியோசப் சுவாம்பிள்ளை அவர்களும், அவர்கள் இக்கல்லூரிக்கு அருளிய எண்ணற்ற ஆசீர்களுக்கும், நிதி உதவிகளுக்கும் இதய சுத்தியுடன் எமது அன்புகலந்த நன்றியினை சமர்ப்பிப்பதில் பேருவகையடைகிறோம்.

இப்பத்தாண்டு காலத்தில் எம்மை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் ஏராளம். 1978ம் ஆண்டு இயற்கையின் சீற்றத்தால் கல்லூரிக் கட்டிடங்கள் முழுமையாகவே அழிந்தன. இவ்வேளையில் கல்விப்பணிப்பாளர் ஜனாப் எஸ். எம். எம். ஏ. கபூர் அவர்களும், எமது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப் ஏ. ஆர். மன்கூர் அவர்களும் ஆற்றிய சேவையினை நாம் என்றும் மறப்பதற்கில்லை.

இறுதியாக எமது எல்லாச் சோதனை வேளைகளிலும் எமக்குப் பக்கபலமாக இருந்த அன்பர்களையும், நண்பர்களையும் நாம் நினைவுபடுத்திக்கொள்ளும் வேளையில் எமக்குத் தோன்றாத துணையாக விளங்கிவரும் எமது கார்மேல் பாத்திமா அன்னையையும், இறைவனையும் மனத்தில் என்றும் பூசித்து இச்சிறுகட்டுரையை நிறைவுசெய்துகொள்ளுகின்றேன்.

“எவனும் இரு தலைவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யமுடியாது. ஏனெனில் ஒருவனை வெறுத்து மற்றவனுக்கு அன்பு செய்வான். அல்லது ஒருவனைச் சார்ந்துகொண்டு மற்றவனைப் புறக்கணிப்பான்”

— இயேசுகிறிஸ்து.

கல்லூரி அபிவிருத்திச்சபை
செயலாளரின் குறிப்பேட்டிலிருந்து.....

“உள்ளதும் நல்லதும்”

கல்முனையிலே, கல்முனைக் கல்வி வட்டாரத்திலே, கல்ங்கரை விளக்கம்போல, ஏனைய பாடசாலைகளுக்கும் கல்லூரிகளுக்கும், வித்தியாலயங்களுக்கும் முன்னோடியாக, கல்வியின் தரத்தில் மட்டுமின்றி, சம்பிரதாய, பாரம்பரிய நிகழ்வுகளுடன், பல்வேறுபட்ட வெளிக்கள நிகழ்ச்சிகளிலும் துரிதமாக முன்னேறிவரும் “கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி” அபிவிருத்திச்சபையில் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் தொடர்ந்து 10 வருடங்கள் செயலாளராகப் பணிபுரிய வாய்ப்பு கிடைத்ததை, இறைவன் எனக்களித்த பெரும் கொடை என்றே கருதுகின்றேன்.

ஒன்றிணைப்பின் மூலம், 10வது ஆண்டு பூர்த்திபெறும் இவ்வரிய சந்தர்ப்பத்திலே, இக்கல்லூரியின் பூர்வீக வரலாறு, துரித வளர்ச்சி, ஜீரணிக்கமுடியாத வேதனைகள், எதிர்ப்புக்கள், பெருமையுடன் நிலைநாட்டிய சாதனைகள் ஆகியவைகள்பற்றி மதிப்பீடு செய்து, எடைபோடும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததை எண்ணி பெருமைப்படுகின்றேன் - அகமகிழ்வு அடைகின்றேன்.

கல்வியில் பின்தங்கியிருந்த கிழக்கு மாகாண மக்களுக்கு, கல்வியின் மகத்துவத்தை உணர்த்தி, விழிப்புணர்ச்சியையும், மறுமலர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தி ஊன்றுகோலாக முன்னின்று உழைத்தவர்களில் முன்னோடிகள் கிறிஸ்தவ பாத்திரிமாரே! இவர்களின் தன்எலமற்ற அடிச்சுவட்டைப்பின்

பற்றி கல்முனையிலே கல்விச்சாலைகளை அமைத்து பல அறிஞர்களையும், கல்விமான்களையும் உருவாக்கிய தனிப்பெருமை புனிதவளனார் துறவற சபையினருக்கும், கார்மேல் கன்னியர் சபையினருக்குமே பெரிதும் உரித்துடையதாகும்.

சுமார் 85 வருடங்களுக்கு முன்பு கல்முனை திரு இருதய ஆலய பங்குத்தந்தை அவர்கள், ஆலயத்திற்கு அருகாமையில் “புனித மரியாள் பாடசாலை”யை ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள். 1938ம் ஆண்டில் சேவை செய்வதற்கென இங்கு வந்த புனித வளனார் துறவற சபையினர் ஆண்களுக்கென ஆங்கில பாடசாலையை ஆரம்பித்தனர். 1951ம் ஆண்டிலே மேற்படி பாடசாலை, “பாத்திமாக் கல்லூரி” எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. 1963ம் ஆண்டிலே புனித மரியாள் பாடசாலை, இக்கல்லூரியுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.

பேதுறு தருமராஜா

1928ம் ஆண்டிலே சேவையாற்ற கல்முனைக்கு வந்த கார்மேல் கன்னியர் சபையினர் பெண்களுக்கென ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள். பின்பு பெண்களுக்கு ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலையையும் காலக்கிரமத்தில் ஆரம்பித்தனர். இப்பாடசாலைகள் இரண்டும் 1953ம் ஆண்டில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்டுவது சாலப்பொருந்துவனவாகும்.

எமது ஆட்சியாளர்களின் சீர்திருத்தக் கொள்கையின் பின்னணியில், 1961ம் ஆண்டில் ஒருசில பாடசாலைகளைத் தவிர்த்து ஏனையவைகள் யாவும் அகில இலங்கை ரீதியிலே, அரசாங்கத்தால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன. பாடசாலையின் தரம், தொகை அடிப்படையிலே கணிப்பு செய்யப்பட்டது. அதனால் பல கல்வித்தர வீழ்ச்சிகளையும், குறைபாடுகளையும், அனுபவரீதியாகக் கண்டு உணரமுடிந்தது. பல கோணத்தில் உருவெடுத்த தாக்கங்கள், பாத்திமாக்கல் லூரியையும், கார்மேல் மகா வித்தியாலயத்தையும் கௌவி, கபளீகரம் செய்துவிடுமோ என்ற பாரதூரமான பயம் அனேகர் மனதில் சஞ்சலத்தை 1974ம், 1975ம் ஆண்டில் உண்டுபண்ணியது. கடந்தகால வரலாற்றிலே இப்பாடசாலைகள் இரண்டும் ஆற்றிய அளப்பரிய சேவைகளும், நிலை நாட்டிய சாதனைகளும் எதிர்வரும் காலங்களிலும் மேலும் தொடர்ச்செய்ய வேண்டுமாயின், ஒன்றிணைப்பின்மூலமே ஒரு நிலைப்படுத்தி, செயற்படுத்தமுடியும் என்ற ஆக்கபூர்வமான உணர்வு, கல்விமான்கள் மத்தியில் மட்டுமின்றி, கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட மக்கள் அனேகர் மனதிலும் ஆழமாக வேரூன்றியது. பெற்றோர்களினதும், பழைய மாணவர்களினதும் உள்ளத் தூய்மையான ஆதரவும், கல்முனை முன்னோடிகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப. எம். சி. அகமட் அவர்களின் ஒத்துழைப்பும், பிரதம கல்வி அதிகாரி அவர்களின் உறுதியான நிலைப்பாடும், கல்வி இலாகாவைச் சேர்ந்த ஏனைய அதிகாரிகளின் அனுசரணையும், மாண்புமிகு திருமலை-மட்டுநகர் ஆயர் L. R. அன்ரனி அவர்களின் ஆசியும் ஒருங்கிணைய 1976ம் ஆண்டு மே மாதம் 1ந் திகதி கார்மேல் மகா வித்தியாலயமும், பாத்திமாக்கல் லூரியும் "கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக்கல் லூரி" என்ற பெயருடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.

வற்றி உலர்ந்த சித்தாந்தங்களையும், இன வர்க்க ரீதியான கோட்பாடுகளையும்

முறியடித்து, முற்போக்கு சிந்தனையுடன், ஒன்றிணைப்பிற்காக செயற்பட்ட பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப. M. M. மன்சூர் அவர்களையும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாப. எம். சி. அகமட் அவர்களையும், ஜனாப. எம். சி. இம்மனுவேல், அருட்செல்வர்கள் எம். இம்மனுவேல், எஸ். ஏ. பிரான்சிஸ் அவர்களையும், அருட்செல்வி எம். மேபில் அவர்களையும், அருட்செல்வி எம். மேபில் சாமிநாதன் அவர்களையும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே நன்றி உணர்வுடன் நினைவுகூருகின்றேன். வெளிப்படையாகப் பெயர்களைத் தெரிவிக்கமுடியாத நிலையில் இன்னும்பலர் இவ்வொன்றிணைப்பிற்கு அரும் பாடுபட்டுள்ளனர். அவர்களும் எனது நன்றி கலந்த உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்வர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

எம்முடன் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்ட இந்த 10 வருடங்களும் பசுமையான நினைவுகளை வேரூன்றவைத்து சரித்திரத்தை உருவாக்கி விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டதாக எளிதாகக் கூறுவதைவிட, பற்பல கோணங்களில் இருந்து உருவெடுக்கும் பிரச்சனைகளை அணுகுவதற்கும், தீர்வு காண்பதற்கும், சவால்களை எதிர்கொண்டு எதிர் நீச்சல் அடிப்பதற்கும், முன்னேறுவதற்கும் அனுபவங்களை எமக்களித்து விடைபெற்றுச் சென்றுள்ளது என்று கூறுவதே இறுக்கமான உண்மை நிலையாகும்.

1976ம் ஆண்டு மே மாதம் தொடக்கம் செப்டம்பர் மாதம்வரை அதிபராகக் காலஞ்சென்ற அருட்சகோதரர் எஸ். ஏ. பிரான்சிஸ் அவர்களும், 1977ம் ஆண்டிசம்பர் மாதம்வரை அருட்செல்வி எம். மேபில் அவர்களும் கடமை புரிந்தனர். 1978ம் ஆண்டு தை மாதம் தொடக்கம் புனித வளனார் துறவற சபையின் மேலாளர் பேரருட்செல்வர் S. A. I. மத்திய அவர்கள் அதிபர் பதவியை உயிரோட்டமாக செயற்படுத்திவருகின்றார் என்பதை மனநிறைவுடன் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஆண்டு	நிரந்தர ஆசிரியர்கள்	வசதிக்கட்டண ஆசிரியர்கள்	தொண்டர் ஆசிரியர்கள்	மாணவர்கள் தொகை
1976	52	—	—	1202
1977	57	—	—	1433
1978	61	—	—	1599
1979	65	—	—	1806
1980	59	—	—	1927
1981	58	—	—	2064
1982	69	13	—	2313
1983	69	09	—	2604
1984	76	10	10	2939
1985	75	13	10	3052
1986	89	13	10	3146

மேற்காட்டிய பட்டியலின் பிரகாரம் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மாணவர்களின் தொகையும் அதிகரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதேவேளை ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறையும் குறைவதாக இல்லை, தளபாட பற்றாக்குறையும் சமாளிக்கமுடியாத தொன்றாகும் என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகின்றேன். இப்பட்டியலை வெறுமனே அலட்சிய நோக்குடன் விட்டு விடாது, கல்வி இலாகாவைச் சேர்ந்த உயர் அதிகாரிகள் பற்றாக்குறைகளை நிரப்ப ஆவன செய்யும்படியும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அருட்செல்வர் S. A. I. மத்திய அவர்கள் அதிபர் பதவியை ஏற்றதும், பெற்றோர் ஆசிரிய சங்கத்தைச் சீரமைத்து மெருகூட்டுவதில் கவனம் செலுத்தினார். அர்த்தமுள்ள ஆலோசனைகளை ஆணித்தரமாக வெளிப்படுத்தி, துரிதமாகவும், விவேகமாகவும் இயங்கக்கூடிய செயற்குழுவைத் தெரிவு செய்யும் நோக்குடன் 03-02-1978ம் ஆண்டு பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தைக் கூட்டிய அதிபர் அவர்கள் பாடசாலையின் தேவைகளையும் குறைபாடுகளையும் தெளிவுபடுத்தினார். கல்லூரி அபிவிருத்திச் சபையின் முதலாவது கூட்டம் 21-04-79ல் நடைபெற்றது.

க. பொ. த. உயர்தர வகுப்புகளை ஆரம்பிக்க அரும்பாடுபட்டு உழைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனினும் அனேக இடர்ப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் விஞ்ஞானம், வர்த்தகம், மனையியல், கலை ஆகிய பிரிவுகளை

ஆரம்பிக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. 1979ம் ஆண்டு தொடக்கம் பல துறைகளுக்கும் ஆண்டுதோறும் பல்கலைக் கழக அனுமதி கிடைக்கப்பெறுவது பெருமைப்படக்கூடிய விடயமாகும்.

க. பொ. த. சாதாரண விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம் 27-10-78ல் பிரதம மந்திரி R. பிரேமதாச அவர்களால் கோலாகலமாகத் திறந்துவைக்கப்பட்டது. க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பிற்கான விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம் பெண்கள் பிரிவில் மூன்றடுக்குக் கட்டிடமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுவளித் தாக்கத்தினால் கல்லூரிக் கட்டிடங்கள், தளபாடங்கள் சிதைந்து சின்னாபின்னமாகிய நிலையிலும், அதிபர் அவர்களின் உடன் நடவடிக்கையினால், மாணவர்களின் கல்வி பாதிக்கப்படா வண்ணம், கல்முனைக் கல்வி வட்டாரத்தில் மட்டுமின்றி, அம்பாறை மாவட்டத்திலே உள்ள கல்விச்சாலைகளிலே, இக்கல்லூரி ஒன்று மட்டுமே இருநேரப் பாடசாலையாக இயங்கி வருவது கோடிட்டுக் காட்டவேண்டிய தொன்றாகும். 1986ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஏற்பட்ட துர்அதிஷ்டமான இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அகதிகளுக்குத் தஞ்சம் கொடுத்தது. அகதிகள் முகாம் "கிறிஸ்தோஸ்ரம் கிறீன்" விளையாட்டு மைதானத்திற்கு மாற்றப்பட்டு, மாணவர்களின் கல்வியில் இடையூறு ஏற்படா வண்ணம் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடைபெறு

கின்றது. அதிபர் அவர்களுக்கு மாணவர்கள்மேல் உள்ள பொறுப்புணர்ச்சியையும், கட்டுப்பாட்டையும் மிகத் தெளிவாகப் புடம்பேர்ட்டுக் காட்டுகின்றது. மாணவர்களின் கற்கைநெறிக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம்போன்று, பாடப் புறச்செயல்களுக்கும், விளையாட்டிற்கும் கொடுக்கப்படுகின்றது. 'மேலைத்தேச', 'கிழைத்தேச'க் கருவிகளை இயக்கும் இருவகையான "பாண்ட்" வாத்தியக்குழுவினர் கல்லூரிக்குப் பெருமையைத் தேடித்தருகின்றனர்?

இசை, நடன, நாடகப் போட்டிகளில் மட்டுமின்றி, பேச்சுப் போட்டிகளிலும், எமது கல்லூரி தனித்துவத்தைப் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றது. கல்முனை மாவட்ட இசை நடனக்குழுப் போட்டிகளின்போது மத்திய பிரிவில் புதிய ஆக்க இசையிலும், பரதநாட்டியத்திலும், முதலாம் இடங்களை யும், கீழ்ப்பிரிவு, கிராமிய இசையில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றதுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற அகில இலங்கை ரீதியிலான இசை நடனப் போட்டிகளில் கீழ்ப்பிரிவு கிராமிய பாடலில் முதலாம் இடத்தையும், மத்திய பிரிவு பரதநாட்டியம், புதிய ஆக்கம் ஆகியவற்றில் இரண்டாவது இடத்தையும் 1980ம் ஆண்டில் எமது கல்லூரி பெற்றுக்கொண்டது. ஆண்டுதோறும் வட்டார, மாவட்ட, தேசிய ரீதியில் நடைபெறும், புதிய ஆக்க இசையிலும், பரதநாட்டியத்திலும், கிராமிய இசையிலும் கலந்துகொண்டு 50 வீதத்திற்கு மேற்பட்ட முதலாம் பரிசில்களைப் பெற்று சாதனைகளை நிலைநாட்டிவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐ. நா. தினத்தை ஒட்டிய மாவட்டப் பேச்சுப்போட்டிகளிலே, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு பிரிவுகளிலும் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றதுடன், கல்முனை மஹமுத்பாலிகா மகா வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்ற ஹிஜ்ரி 1400வது ஆண்டு விழாப் பேச்சுப் போட்டியிலும் எமது கல்லூரியே முதலாம் இடத்தைப் பெற்றது. கல்வித்திணைக்களத்தினால் நடாத்தப்பட்ட ஆறுமுக நாவலர் பேச்சுப் போட்டியில் வட்டார மட்டத்தில் 18 இடங்களில் 13 இடங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது. இவற்றிலே ஏறக்குறைய எல்லா முதலிடங்களையும் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்படி விழா

வின் மாவட்ட பேச்சுப் போட்டியிலே மேற்பிரிவில், முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் பரிசுகளும் எமக்கே கிடைத்தன. அகில இலங்கை ரீதியாக நடைபெற்ற மனித உரிமைப் போட்டியில் முதலாவது இடத்தைப் பெற்று, ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன அவர்கள் வழங்கிய வர்ணத் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியைப் பெற்று, கல்லூரிக்கூட்டுமின்றி, மாவட்டத்திற்கே புகழைத் தேடித்தந்துள்ளது.

கல்லூரியின் விளையாட்டு தைதானமான "கிறிஸ்தோஸ்ரம் கிறீன்" சுமார் 25 ஆயிரம் ரூபாய் செலவில் விஸ்தரிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்கு மேலும் மசூடம் வைத்ததுபோல பிரமாண்டமான "நோக்குநர் மண்டபமும்" அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உப-வட்டார, வட்டார விளையாட்டுப் போட்டிகளில் மட்டுமின்றி அகில இலங்கை ரீதியிலே நடைபெறும் பலவித போட்டிகளிலும் பங்குபற்றியதுடன் கணிசமான பரிசில்களையும் பெற்றுள்ளனர்.

கல்லூரித் தமிழ் மன்றம் 3-10-80ல் மறைந்த தமிழறிஞர் தனிநாயக அடிகளாருக்கு இரங்கற் கூட்டமொன்றை நடாத்தி "அணையா விளக்கு" என்னும் சிறப்பு மலரைச் சமர்ப்பணம் செய்தது. "குற்றவாளிக் கூண்டிலே கோவலன்" என்னும் தலைப்பில் நடாத்திய வழக்குரை மன்றமும், 'பாரதத்தின் காப்பியத்தலைவன் அருச்சுனனா, கர்ணனா, கண்ணனா' என்னும் பட்டி மன்றமும், இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு மட்டுமின்றி, அனைவருக்கும் பெருவிருந்தாக அமைந்தது. விஞ்ஞானம், வர்த்தகம், கிறிஸ்தவ, இந்து, முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கான மன்றங்களும் சிறப்புக் கூட்டங்கள் பலவற்றை நடாத்தி மாணவர்களின் ஆற்றலை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்குகொண்டு வருகின்றன. இனமத வேறுபாடு இன்றி இயங்கிவரும் எமது கல்லூரி ஒளிவிழா, சரஸ்வதி பூசை, நபிகள் நாயகம் அவர்கள் பிறந்த தினம் என்பவைகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை வழங்கி உற்சாகப்படுத்திவருவது மரபாக அமைந்துள்ளது.

கார்மேல் கண்ணியர் சபையினர் ஆற்றிய அரும்பெரும் சேவையைக் கௌரவிக்கும்முகமாக, "பொன் விழா"வை மேலும் சிறப்புறச் செய்ய, "டொறத்தியா வெளி

யரங்கு" ஒன்று ஆண்கள் பிரிவில் அமைக்கப்பட்டு, 15-03-80ல் திருமலை-மட்டுநகர் ஆயர் L. R. அன்ரனி அவர்களால் திறக்கப்பட்டது.

நமது கல்லூரியிலே இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளில் அதிகரமாகக் கருதக்கூடிய நிகழ்ச்சி கல்லூரியின் 75வது ஆண்டு நிறைவு விழாவில் (விழுப்புலம் பொன் விழா) இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் முதலமைச்சர் R. பிரேமதாச அவர்கள் பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொண்டமையே ஆகும்.

குறாவளியின் தர்க்குதலுக்குத் தரை மட்டமாகிப் 'புனருத்தாரணம்' செய்யப்பட்ட "கிளேனி" மண்டபத்தை 27-3-81ல் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ. சி. எஸ். ஹமீட் அவர்கள் கோலாகலமாகத் திறந்துவைத்துடன், கார்மேல் கன்னியர் சபையினரின் "பொன் விழா" ரூபகார்த்த இருமாடிக் கட்டிடத்திற்கு அடிக்கல்லை நாட்டிவைத்தார்.

வரட்சிக்காலத்தில் மட்டுமின்றி ஏனைய காலங்களிலும் மாணவர்களுக்குக் குடிநீர்ப் பிரச்சனை முக்கியமாக இருந்துவந்தது. இக்கஷ்ட நிலையைப் போக்க அதிபர் அவர்கள் தனது சொந்த முயற்சியால் பாண்டிருப்பில் உள்ள புனித வளனார் சபையின் இல்லத்திலிருந்து குளாய்மூலம் ஆண்கள் பிரிவுக்கு நீர் வழங்க நடவடிக்கை எடுத்தமை பாராட்டத்தக்கதே.

கல்லூரி பரிசளிப்பு விழாவில், பரிசுத்த பாப்பரசரின் பிரதிநிதி மகா மேன்மைதங்கிய நிக்கோலா டிராட்டுளே அவர்கள் கலந்துகொண்டமை சிறப்புமிக்க நிகழ்வாக அமைந்தது. ஆங்கில தின விழாவைச் சிறப்பிக்க கனடியன் ஸ்தானிகர் திரு. R. W. கிளார்க் அவர்கள் பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டார் என்பதையும் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். பாரதி நூற்றுண்டு விழாவில், தமிழ்மொழி அமுலாகக் கல், பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் செல்வையா இராசதுரை அவர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். தனிநாயக அடிகளாரின் இரங்கற் கூட்டத்தில் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கலாநிதி A. சண்முகதாஸ் அவர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப்புரை ஆற்றினார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் இக்கல்லூரி முன்னேறவேண்டுமாயின் இன்னும் அதிகமான பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களும், பட்டதாரிகளும் நியமிக்கப்படவேண்டும். பெருகிவரும் மாணவர்களின் தொகைக்கேற்ப வகுப்பறைகளும் தேவைப்படுவதை மனதில் கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கத்தின் உதவியை மட்டும் எதிர்பாராது பெற்றோர்களும், பழைய மாணவர்களும், கல்லூரி நலன் விரும்பிகளும் தங்களின் பங்களிப்பைச் செலுத்த முன்வரவேண்டும் என்பதே எனது பணிவான வேண்டுகோளும், மனப்பூர்வமான ஆசையுமாகும்.

கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் அதிக அக்கறைகொண்டு பலதரப்பட்ட கட்டிடங்களையும், ஆசிரியர்களையும், தளபாடங்களையும் பெற்றுத்தந்ததுடன் மட்டுமின்றி எமது அழைப்பையேற்று பல நிகழ்ச்சியிலும் கலந்துகொண்ட கல்முனைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், முல்லை மாவட்ட அமைச்சருமான ஜனாப். A. R. மனசூர் அவர்களுக்கு நன்றிகூறக் கல்லூரியின் சார்பில் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

அம்பாறை மாவட்ட கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. A. A. P. குணவர்த்தன அவர்கள் கல்லூரியின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்பைச் செய்தவர் என்பதைத் தெரிவிப்பதுடன், அவருக்கும் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். கல்லூரியின் தேவைகளை உணர்ந்து அவ்வப்போது ஆவன செய்யும் பிரதம கல்வி அதிகாரி ஜனாப். M. I. M. ஷெரீப் அவர்களையும், ஏனைய கல்வி இலாகா உத்தியோகத்தர்களையும் நன்றியுடன் நினைவுகூருகின்றேன்.

புனித வளனார் துறவற சபையினர் கல்லூரியின் கட்டிடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய பல காணித்துண்டுகளை அன்பளிப்பு செய்ததுடன், கல்லூரியின் வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் என்ற தாரகமந்திரத்துடன் சுறுசுறுப்பாகச் செயற்பட்டுவரும் திறமைமிக்க அதிபரான பேரருட்செல்வர் S.A.I. மத்திய அவர்களை எமக்குத் தந்து உதவியமைக்கு நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். புனித வளனார் சபையினருக்கு எனது உளம்கனிந்த நன்றிகள் பல.

கடந்த 10 வருட காலத்தில் கல்லூரியில் இடம்பெற்ற முக்கிய நிகழ்வுகளில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் உள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டதுடன், உதவிகள் பலவும் நல்கி உள்ளனர். அனைவருக்கும் கல்லூரியின் சார்பில் நன்றிகள்:

பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபை இரண்டிலும், கடந்த 10 வருடகாலத்திலும், செயற்குழு உறுப்பினர்களாக இருந்து அதிபரின் துரித நடவடிக்கைகளுக்கு, உந்துகணையாக உத்வேகத்துடன் செயற்பட்ட அன்பர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி

கள். இத்தருணத்திலே குறிப்பாக அதிபர் பேரருட்செல்வர் S. A. I. மத்திய அவர்களுக்கும், துணை அதிபர் அருட்செல்வி சிவியாமேரி அவர்களுக்கும் செயலர் என்ற ரீதியிலே தனிப்பட்ட ஞாபகமும், செயற்குழுவின் சார்பிலும், கல்லூரியின் சார்பிலும் அன்புகலந்த நன்றிகள் பல.

இறுதியாக, இக்கல்லூரியின் கல்வி, ஒழுக்கம், ஏனைய துறைகளிலும் அம்பாறை மாவட்டத்திலே முதன்மையாக சிறந்து விளங்க அரும்பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் யாவருக்கும் என் இதயம் கனிந்த வாழ்த்துக்களையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பேதுரு தருமராஜா

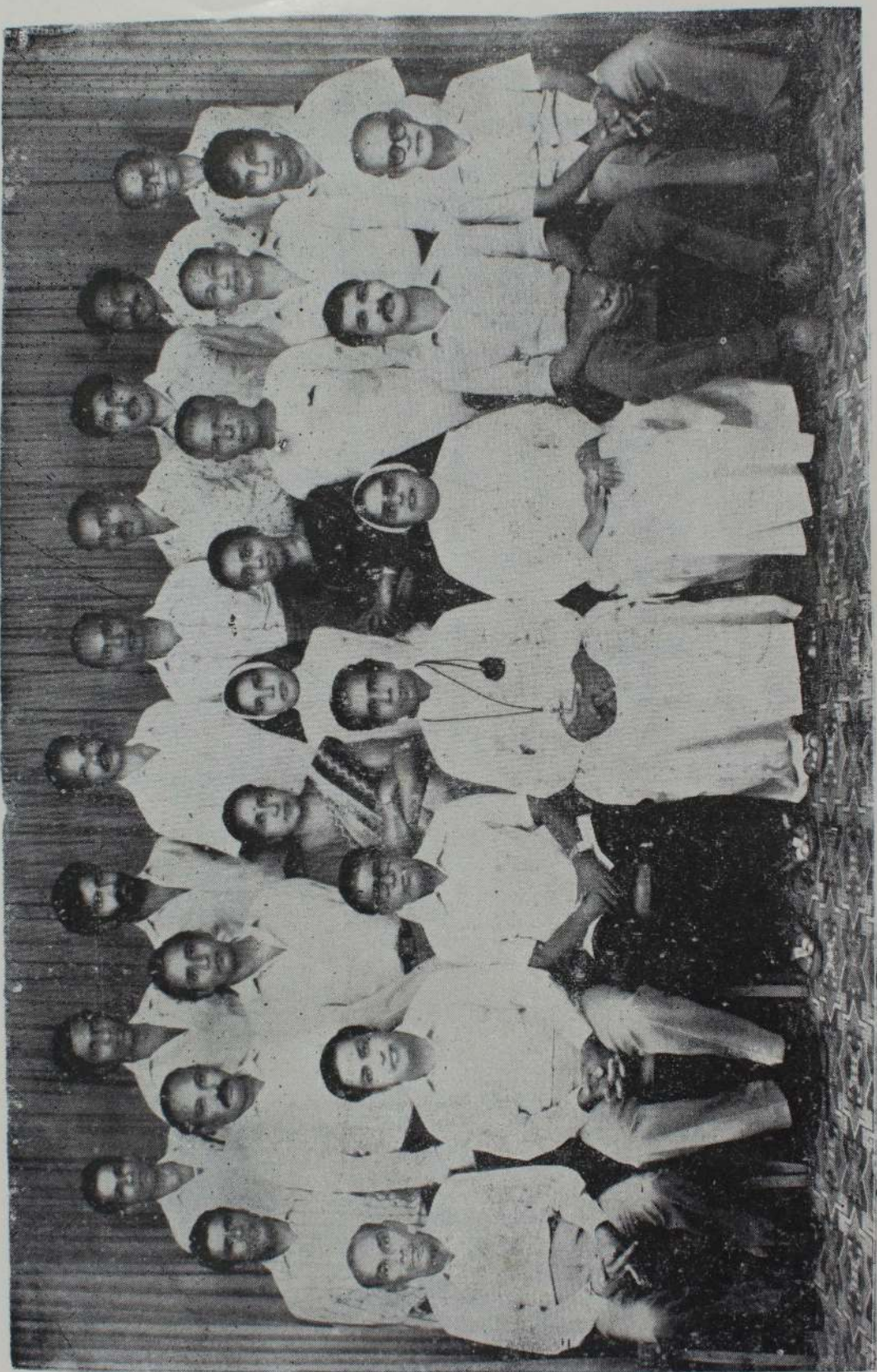
செயலாளர், பா. ஆ. சபை.

பாடசாலை அபிவிருத்திச் செயலகம்,
கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி,
கல்முனை.

“.....மேற்குக் கரையிலிருந்து செந்நெல், தேன், காட்டு மரங்கள், காய்கறிகள், கிழங்குகள், விறகு முதலியன எழுவான்கரைக்கும், வெற்றிலை, மீன், தேங்காய் முதலியன அங்கிருந்து படுவான்கரைக்கும் இத்துறைகளின் வழியாகக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பு வாவி ஒருகாலத்தே கிட்டங்கித் துறைக்கு அப்பால் நீண்டுகிடந்ததென்றும் அதன் தென்கோடியிலேதான் சம்பாந்துறை என்னும் துறைமுகம் அமைந்து பெரிய வியாபாரத் தலமாக விளங்கிற்றென்றும் தெரிகிறது. இந்திய வியாபாரிகளாற் கொண்டுவரப்பட்டு நின்ற ‘சம்பான்’ என்னும் வள்ளங்களின் பெயரே அவ்விடத்திற்கும் வழங்கப்பெற்றதென்ற குறிப்பு இத்துறைமுகச் சிறப்பினை நன்கு காட்டுகின்றது. கல்முனைப் பகுதியைச் சார்ந்த வயல்களில் இருந்து பெறப்பட்ட நெல் எல்லாம் சேமிக்கப்பட்ட கிட்டங்கிகள் (நெற்குதங்கள்) நிறைந்த இடம் கிட்டங்கித்துறையாயிற்று. இவ்விடத்திற்கும் மட்டக்களப்பு நகரத்துக்குமாக ஆங்கிலேயர் காலத்திலே பெரிய மோட்டார் வள்ளங்கள் சென்றுவந்தன. இவை மக்களின் போக்குவரத்துக்கும், ஏற்று இறக்குமதி என்பனவற்றிற்கும் நல்ல சாதனங்களாக விளங்கின.....”

— நன்றி : மட்டக்களப்புத் தமிழகம்.

MEMBERS OF THE SCHOOL DEVELOPMENT SOCIETY 1985 - 1986

1. Seated in front (left to right) :-

Mr. Wesly T. Kandiah (Vice President)
Dr. V. Jeganathan (Vice President)
Mr. Peduru Dharmarajah (Secretary)
Rev. Bro. S. A. I. Mathew S. S. J. (President)

Rev. Sr. Cecelia Mary A. C. (Vice President)
Dr. S. Salakyanathan (Vice President)
Mr. S. A. C. Cader Mearasaibo (Vice President)

2. Standing in Middle (left to right) :-

Mr. K. Kunanayagam, Mr. Rex Joseph (Asst. Sec.), Mr. P. J. Thevasothy,
Mrs. M. P. Joseph, Rev. Sr. G. Selvarane A. C., Mrs. G. M. L. Thevamanokaran (Asst. Trea.),
Mr. K. Thambirajah (Joint. Sec.), Mr. Kingsly Thiyagarajah, (Late) Dr. R. Siva Anbu.

3. Standing - Last Row (left to right) :-

Mr. S Manikkavasagam (Treasurer), Mr. K. Sivanandarajah, Mr. S. Parameswaran (Asst. Treasurer)
Mr. S. Sinnasamy, Mr. K. L. A. Wahid, Mr. K. Kulanthavel, Mr. T. Balachandran,
Mr. K. Tharmasingham, Mr. A. L. M. Mohideen.

CARMEL FATIMA COLLEGE IS IN THE TENTH YEAR OF ITS AMALGAMATION.

IT IS BUT FITTING THERE SHOULD BE A RESUME OF THE PIONEERS AND THEIR CONTRIBUTION TOWARDS THE UPLIFTMENT OF CARMEL FATIMA.

By Rev. Bro. M. Emmanuel

Let me be permitted to confine myself to the work of the Brothers. I am sure the good Rev. Sisters will do justice to their pioneers. The Society of the Brothers of St. Joseph has been in the field of Education from its inception. The Mission of Kalmunai was taken up in 1938 during the time of our beloved Bishop Rt. Rev. Dr. Gaston Robichez of Trincomalee. Early days in Kalmunai were not smooth sailing. Bro. Clement the iron man and a seasoned pioneer, took charge of the English school which was in the premises of the R. C. church Kalmunai. His first task was to transfer the English school to the present site. He converted an existing garage into a convenient hall and added two sheds. The school made head-way. Bro. Clement was succeeded by Bro. Manuelpillai who had come from war-torn Burma.

Bro. Chrysostom will be remembered for giving the budding school a spacious playing field. He also added quarters and a chapel for the Community.

Bro. Benjamin took up the reins in October, 1950. The period between 1950 - 1962 witnessed an all-round and rapid growth. In 1951 St. Mary's English school became Fatima College. New

structures were added to accommodate the ever growing needs of the College. The Glennie Hall, Fatima House for the hostellers, a spacious block for the College, a House for the aspirants of the Society were some of his contributions. The number on roll increased. The College was equipped with a competent staff, both Religious and lay. Foot ball and Cricket were introduced. Fatima became one of the leading Institutions in the Eastern province, second to none in studies, games and athletics. It won many a laurels in Circuit, District and even in All Ceylon competitions.

History was made in Ceylon when the Government "took over" all schools in 1962. This was indeed a terrible blow to the Brothers. They faced the crisis manfully. The good work begun for Christ and the country, for the poor and the need, had to go on. The period that followed the nationalisation of schools was a trying time for Fatima. The College lost many a good teacher. Teachers were pushed in and pushed out at the whim and fancy of the Department of Education. Discipline in schools deteriorated. In the face of these difficulties the succeeding Principals rose to the occasion and Fatima continued to progress true to her motto,

"Luceat" thanks to Brothers Emmanuel Martin, Francis and Sr. Mabel. The Brothers and Sisters had to make a great sacrifice to continue their mission for Christ and Country. Fatima College and Carmel Girls' Maha Vidyalayam had no other alternative than to lose their identity, an identity for which they had laboured hard. Fatima College and Carmel Girls' M. V. were amalgamated In October 1976 and the new Institution came to be known as Carmel Fatima College. It was indeed a brain wave. This amalgamation was hailed by many a parent and well wisher. It also had its arm - chair critics. Thanks be to God, and to the Societies who worked hard with one heart and soul, to the unstinted co - operation of parents, well wishers and to the S. D. S. of the College, Carmel Fatima College has proved its mettle.

It must have been a herculean task for the first Principal, Rev. Sr. Mabel to run this new institution in a new set up. She did her work to the satisfaction of all till her retirement from teaching.

The meteoric rise of Carmel Fatima College, is due to the untiring efforts of the present Principal, Rev. Bro. S. A. I. Matthew. His capacity to work hard, his grim determination to get things done, his vision and foresight have earned for him and the college a lasting reputation. He also knows where to tap and whom to tap for the needs of the College. During his tenure of office the number on Roll has crossed the three thousand mark. The staff has become unwieldy. The College has maintained a fairly good standard in Public Examinations. A good proportion of students have entered the Varsity. The College continues to keep the tradition of excelling in Circuit and District Competitions. It has also coveted many first prizes in an Islandwide Competitions - all these in the short space of ten years. If over the years Carmel Fatima College has carved a niche for itself in Kalmunai and in the Eastern Province,

it is due to the inspiration, zeal and creativity of illustrious men and women of the two Religious Societies. For them education was not a past-time. Neither was it winning of laurels to the college. To them education was an all - round development of human beings. Their ideal was christ, the greatest Teacher of all times.

On this occasion I should like to pin - point the valuable services of the lay staff. The pioneers would never have succeeded in their cherished plans had not the lay staff stood shoulder to shoulder with the Brothers to build Fatima and mould the generation of students "A teacher affects eternity, he can never tell when his influence stops" Henry Adams. "Schools may have excellent materials, buildings and text books and although the curricula may be adapted to community requirements, if the teachers are misfits or are indifferent to their responsibilities the whole programme is likely to be ineffective and largely wasted" Ryans.

Mr. K. G. M. Visvanathan was a gentleman to the core. It could be said he was the live-wire of the College. Messrs I. C. Coilparampillai, and T. Rajeswaran were all-round teachers and strict disciplinarians. They loved their work and they loved their children. They are no more with us. May they rest in peace. There are host of others. Space does not permit me to mention them.

Carmel Fatima College should be thankful to the Bishop of the Diocese especially to His Lordship, Bishop Joseph Kingsley Swampillai for the kind patronage that is even accorded to her. Nor can she forget the ex M. P. Mr. M. C. Ahamed who was one of those responsible for the amalgamation and the present M. P. Mr. A. R. Mansoor who is always at the disposal of the College. The local Educational Authorities never fail to extend their co-operation. To these and many others go the credit for creating and preserving the identity of this College. ❀

THE APOSTOLIC CARMEL IN KALMUNAI

By Rev. Sr. M. Mabel, A. C.

Here I mention what the A. Cs have done in Kalmunai, I wish to tell some facts about the coming of the A. C. to the Eastern Province itself.

The A. C. Sisters first stepped into this Island because of the request of the Bishop of Trincomalee, the Rt. Rev. Dr. Gaston Robichez, S. J. The first foundation of the A. C. was in Trincomalee on the 5th of February 1922, when the Sisters of St. Joseph of Cluny left this place, because of the lack of hands to continue their work of the teaching apostolate. Our pioneer sisters who set foot on the shores of this beautiful Island are all gone to receive their eternal reward from the Lord for their great dedicated and missionary life and service. Their faithfulness and witness have drawn so many of the natives to follow the call to Religious life and serve in the same Congregation. Three of them, Sisters Lourdes, Crescentia Rose and Justine are buried in the Eastern Province at Batticaloa and Trincomalee, while Sr. Clare Agnes lies with the rest of our sisters at Kannatte, Colombo.

Hardly had three months elapsed, when the call came again from the same Bishop, for a new foundation, now at Batticaloa, giving the same reason that the Sisters of St. Joseph of Cluny were leaving, for dearth of hands. The Mother General who gave the first sisters to Trincomalee could not say no to this Bishop. Mother Aloysia was this fearless and daring Superior General. Her appeal for generous souls to go as Missionaries to Ceylon was answered immediately as it were, when four lively and selfless sisters offered themselves to go to the

new field of missionary activity. so, on the 17th of May these pioneer sisters for Batticaloa arrived and were taken to the present Convent of St. Joseph's.

Strange to say or rather true, one cannot but say with joy, that St. Joseph who gave his name to the first home at Trincomalee, took hold of the one also at Batticaloa. The two schools in these two places were Senior Secondary schools ranging from grades one to the S. S. C. in Trincomalee and the Senior Cambridge at Batty. Another fact was that facilities were given to those who could afford, as well as to those who could not, to pursue their studies in the mother tongue, if they could not do so in English. Time when on and both these schools gained a name for good discipline, high standard of education and the moral of the students improved fast. Children from the up-country too flocked, specially to Batticaloa to join the school of St. Cecilia's.

The great need of a third school in his diocese, was felt by the Bishop, so he appealed again to the same Mother General and prompt came the reply, a favourable one indeed. The Convent at Kalmunai was founded on the 16th of July, 1928, with another four sisters who chose to work in this not so promising village as it stood way back in 1928. The sisters were housed in a small home donated by the late Mr. T. Joseph to the Bishop. This house still exists in the precincts of the present Fatima College, where years afterwards the S. S. J. Brothers had their Community. When the area where the present Convent stands was ready to house the little Community, the

sisters moved out of the home given by the Bishop. As in the two other places of Batticaloa and Trincomalee, the A. C. sisters found it necessary to have parallel schools for all the children in that place. As the numbers for vernacular education was more than that of the ones who wanted to study in English the authorities thought it well to have the English school up to Grade five and the Tamil school up to the S. S. C.

Our sisters ran these schools in a very efficient way, maintaining the A. C. traditions imbibed from our loved Missionary Indian Sisters. As years rolled by, the numbers in both schools were on the increase and soon the English school was granted the necessary permission to have classes till the S. S. C. Both the schools under the able administration of the Sister Principals prospered and won the fame not only in the town but out of it as well. Carmel Girls' English school and Carmel Girls' Tamil school celebrated their Silver Jubilee in July 1953. Time sped and it necessitated that since education was to be in the mother tongue, both these schools were amalgamated with a Principal for the Post Primary classes and a headmistress for the Primary classes.

This change took place when Sr. Dorothea was the Principal and served the staff of Carmel Girls' School for 18 years, assisted by Sr. Albina as headmistress. In 1960, the schools were taken over by the Government, with the same set up, with the existing Principals as was under the Roman Catholic Schools Management. I just want to make a point about the boys who came to study in our schools up to grade three. When they completed this grade they either joined Fatima College or Wesley College. These Colleges were run by the S. S. J Brothers and the Protestant Authorities.

The school now known as Carmel Girls' school grew rapidly in every way spiritually, educationally, morally and made a name in the town. The college for the boys under the S. S. J. Brothers too ran

parallel classes with those of the Convent School and were trying to keep pace with all the forces that were coming against them.

Taken as individual schools we had no chance of getting the higher classes through which our students, both boys and girls, could get into the Varsity. Hence after much thought, consideration, discussion and planning, the Bishop, Dr. L. R. Antony, the Ministry, the Education officers of the region also the Congregations of the Apostolic Carmel and the S. S. J. Brothers, with the consent of the Parents and Teachers of both the schools came to the conclusion that we could have a very good school for our Catholics, if we amalgamated these two schools under one Principal and a Deputy Principal.

The 18th of May was a red letter day when the D. E. of the Eastern Region Mr. Manikavasagar, with the Chief Education Officer Mr. M. M. Mansoor and the C. E. O. Mr. S. I. Sinnalebbe, summoned the staffs of both the schools and explained to them in detail, why amalgamation is necessary in the history of both the schools. Both these schools taken individually do not have sufficient qualified teachers, laboratory facilities, equipment etc. but if joined, things would be much better for sharing, as we were of the same denomination. Our students of both schools will have the chances of gaining entrance into the Varsity, as they would profit from the common advantages of both schools. It is ten years that this amalgamation was done and the Lord has blessed the efforts of all concerned. The school has improved in every way. spiritually, educationally and physically as well. Several of our students, both boys and girls have got entrance into the Varisities of Jaffna, Peradeniya, Batticaloa and Colombo. The able management of Rev. Bro. S. A. I. Matthew, SSJ and the good co-operation of Staff, Parents and Well wishers have been sources of progress, vitality and encouragement to our students of the now named Carmel Fatima College. I wish the Principal, Staff and Students -
AD MULTOS ANNOS. *

கல்லூரியின் வளர்ச்சியில் பத்தாண்டுகள் பணிபுரிந்த ஆசிரியர்கள் நிரல்

தொகுப்பு : திரு. எஸ். சின்னச்சாமி
(உதவி ஆசிரியர்)

1. வண. சகோ. எம். மேபிள், அதிபர் தரம் II (விசேடம்),
1-1-70 — 30-4-76 அதிபர், கார்மேல் பெண்கள் ம. வி.
1-10-77 — 15-1-78 அதிபர், கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி;
2. வண. சகோ. எஸ். ஏ. பிரான்சிஸ், அதிபர் தரம் III பி. ஏ.
1-5-74 — 29-9-77 அதிபர்;
3. வண. சகோ. ஜே. எம். மாட்டன், பி. ஏ. டிப்ளோமா,
பதில் அதிபர் 3-6-73 — 30-4-74;
4. வண. சகோ. S. அந்தோனிமுத்து, பி. ஏ. டிப்ளோமா,
வகுப்பு III. 16-1-78 — அதிபர், இற்றைவரை;
5. திரு. எஸ். சின்னச்சாமி, விசேட பயிற்சி கணிதம்,
1-5-69 — இற்றைவரை;
6. திரு. கே. தம்பிராஜா, தமிழ் பயிற்சி,
6-7-70 — இற்றைவரை;
7. திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம், தமிழ் பயிற்சி,
5-7-70 — இற்றைவரை;
8. திரு. பி. ஏரம்பழர்த்தி, தமிழ் பயிற்சி, பி. ஏ., டிப்ளோமா.
22-1-73 — இற்றைவரை;
9. திருமதி வீ. வெற்றிவேல், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-73 — இற்றைவரை;
10. திருமதி ஈ. எஸ். அல்பிறட், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-74 — இற்றைவரை;
11. திரு. கே. இராசமாணிக்கம், விசேட விவசாயப் பயிற்சி.
20-5-74 — இற்றைவரை;
12. திரு. இ. இராஜரெட்ணம், விசேட விஞ்ஞானப் பயிற்சி.
1-1-75 — இற்றைவரை;
13. திரு. சி. ஐ. பேக்மன், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி;
1-1-75 — 15-2-82 இடமாற்றம்.
14. திருமதி பி. செல்லத்தம்பி, ஆசிரியர் தராதரப் பத்திரம்.
1-1-75 — 1-12-78 ஓய்வூதியம்.
15. திரு. கே. எல். ஏ. வாகிட், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் V;
1-1-75 — இற்றைவரை.
16. திரு. கே. எல். அபூபக்கர் லெப்பை, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
28-4-75 — 2-7-76 இடமாற்றம்.

17. திரு. ஏ. எம். முஸ்தபா, பி. ஏ.
5-5-75 — 12-3-76 இடமாற்றம்.
18. திரு. வீ. இராஜேந்திரா, விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
15-7-75 — இற்றைவரை.
19. திரு. வீ. யோகராஜா, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
21-7-75 — 4-5-80 இடமாற்றம்.
20. திரு. கே. தியாகரர்ஜா, விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-9-75 — 1-7-79 இடமாற்றம்.
21. திரு. இ. ஜி. ரூபரெட்ண, சிங்களப் பயிற்சி.
1-1-76 — 31-1-77 இடமாற்றம்.
22. திரு. எம். ஏ. எம். சுபியான், விசேட வர்த்தகப் பயிற்சி,
8-1-76 — வெளிநாடு.
23. திரு. வீ. தங்கவேல், விசேட பயிற்சி வர்த்தகம்.
21-1-76 — 31-12-76 இடமாற்றம்.
24. திரு. எஸ். துரைரெட்ணம், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் V.
1-2-76 — 9-3-80 இடமாற்றம்.
25. திரு. பி. முருகையா, வர்த்தகப் பட்டதாரி,
1-2-76 — 16-3-80 இடமாற்றம்.
26. திரு. எஸ். மேகரெட்ணம், விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-2-76 — 16-3-80 இடமாற்றம்.
27. திரு. கே. வீரசிங்கம், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் IV.
1-1-75 — 18-1-78 ஓய்வூதியம்.
28. திரு. எம். எம். சம்சுதீன், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் IV.
1-3-74 — 28-2-78 இடமாற்றம்.
29. திருமதி எஸ். விஜயரெட்ணம், கலைப் பட்டதாரி.
10-6-67 — 1-6-88 இடமாற்றம்.
30. திருமதி வீ. தேவேந்திரா, கலைப் பட்டதாரி.
2-3-73 — 15-5-78 இடமாற்றம்.
31. திருமதி ஜி. ரி. டபிள்யூ. கந்தையா, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-1-71 இன்றுவரை.
32. செல்வி கே. ஆறுமுகம், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-5-72 — 5-2-80 இடமாற்றம்.
33. வண. சகோ. எம். எரிக்கா, விசேட பயிற்சி மனையியல்.
1-1-74 — 1-1-80 இடமாற்றம்.
34. திருமதி ஏ. வீரசிங்கம், தமிழ் பயிற்சி.
1-2-50 — 1-6-83 ஓய்வூதியம்.
35. திருமதி ரீ. பஸ்தியாம்பிள்ளை, தமிழ் பயிற்சி.
1-1-54 — 7-5-84 ஓய்வூதியம்.
36. திருமதி ஜி. செளந்தரலிங்கம், தமிழ் பயிற்சி.
1-5-70 — 17-9-85 ஓய்வூதியம்.
37. திருமதி ஜி. சபாரெத்தினம், தமிழ் பயிற்சி.
1-9-70 — இன்றுவரை.
38. திருமதி கே. தம்பிராஜா, தமிழ் பயிற்சி.
14-3-71 — இன்றுவரை.
39. திருமதி ரீ. கணபதிப்பிள்ளை, தமிழ் பயிற்சி.
1-6-68 — இன்றுவரை.

40. திருமதி எம். பி. ஜோசப், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-76 — 31-14-84 ஓய்வூதியம்.
41. திருமதி எம். சிவானந்தராஜா, தமிழ் பயிற்சி.
1-9-71 — இன்றுவரை.
42. திருமதி ரீ, செல்வநாயகம், தமிழ் பயிற்சி.
1-3-73 — 1-5-83 ஓய்வூதியம்.
43. செல்வி என். தம்பிராஜா, க. பொ. த. (உ/த).
1-2-73 — 13-9-76 இடமாற்றம்.
44. திருமதி எல். சிவராஜா, க. பொ. த. (உ/த.)
18-6-73 — 31-3-77 ஓய்வூதியம்.
45. திருமதி பீ. எஸ். யோசப், ஆசிரியர் தராதரப் பத்திரம்.
1-9-71 — 12-2- . ஓய்வூதியம்.
46. வண. சகோ. இராஸ்மா, உதவி ஆசிரியை,
7-1-59 — 31-12-76 ஓய்வூதியம்.
47. திருமதி கே. சில்வா, விசேட ஆங்கிலப் பயிற்சி.
5-2-85 — 9-11-85 ஓய்வூதியம்.
48. செல்வி பீ. நாகலிங்கம், சங்கீத உதவி ஆசிரியை;
23-7-75 — 2-2-77 இடமாற்றம்.
49. திருமதி ரீ. இரட்ணசிங்கம், தமிழ் பயிற்சி.
1-2-76 — இன்றுவரை.
50. திருமதி எம். ஜி. யசோமெனிக்கா,
க. பொ. த. (சங்கீத) சிங்கள உதவி ஆசிரியை.
1-2-76 — 28-2-77 ஓய்வூதியம்.
51. திரு. ஏ. யூ. எம். ஏ. கரீம், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் IV.
3-8-76 — 17-10-85 இடமாற்றம்.
52. திருமதி எம். சீவரெட்ணம், கலைப் பட்டதாரி.
14-9-76 — 11-10-77 இடமாற்றம்.
53. திரு. எம். எம். ஏ. எச். மாலிக் மௌலவி,
1-7-76 — 31-12-77.

1977

1. திரு. யூ. எம். நிசார், க. பொ. த. (உ/த).
1-1-77 — 27-1-78 இடமாற்றம்.
2. திரு. ஜி. எம். ரீ. காரியப்பர், விசேட பயிற்சி வர்த்தகம்.
19-1-77 — 1-1-78 இடமாற்றம்.
3. திரு. ஏ. எல். எஸ். ஹமீட், விசேடம் கணிதம்.
13-1-77 — 15-2-77 இடமாற்றம்.
4. திருமதி எஸ். புவநேந்திரராசா, பி. ஏ.
1-11-76 — இன்றுவரை.
5. திரு. வீ. கிருஸ்ணபிள்ளை, தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் IV.
10-3-77 — இன்றுவரை.
6. வண. சகோ. எம். ராணி ஞானப்பிரகாசம், கலைப் பட்டதாரி.
1-11-76 — 15-2-82 இடமாற்றம்.

7. திருமதி ஈ. ஜெ. தட்சனாமூர்த்தி, விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
1-11-76 — 1-1-80 இடமாற்றம்.
8. செல்வி ஏ. வி. குணவதி, சிங்களப் பயிற்சி.
1-1-77 — 1-2-80 இடமாற்றம்.
9. செல்வி எஸ். தேவநாயகம், விசேடம் விஞ்ஞானம்.
2-2-77 — 14-11-78 இடமாற்றம்.
10. திருமதி என். பாக்கியரெட்ணம், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
20-6-77 — 11-6-81 இராஜினாமா.
11. திரு. எம். ஐ. ஜானதீன், விசேடப் பயிற்சி கணிதம்.
14-6-77 — 31-10-77 இடமாற்றம்.

1978

1. திரு. எம். சி. ஆதம்பாவா, விசேட பயிற்சி வர்த்தகம்.
1-1-78 — 13-5-80 இடமாற்றம்.
2. திருமதி கே. பாசுப்பிரமணியம், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-78 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
3. திருமதி எஸ். எஸ். ஆர். முருகுப்பிள்ளை, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
13-1-78 — இன்றுவரை.
4. திரு. எம். எம். இஸ்மாயில், விசேட பயிற்சி உடற்கல்வி.
18-1-78 — 18-10-81 இடமாற்றம்.
5. திரு. வீ. ஏ. யோகநாயகம், க. பொ. த. (உ/த)
27-2-78 — இராஜினாமா.
6. செல்வி எம். ஏ. ஆர். இம்மானுவல், க. பொ. த. (சா/த)
25-5-77 — 24-1-79 ஆசிரியர் கலாசாலை.
7. திரு. ஆர். சாத்வீகராஜா, விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
28-11-77 — இன்றுவரை.
8. வண. சகோ. இனசன்ட், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-78 — 15-2-80 இடமாற்றம்.
9. திரு. ஏ. எல். கமால்மன், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
23-2-78 — இராஜினாமா.
10. வண. சகோ. எம். லொறிண்டா, தமிழ் பயிற்சி. பிரதி அதிபர்.
1-1-78 — 3-1-81 இடமாற்றம்.

1979

1. செல்வி எம். ஜி. அதிசயநாயகி,
17-3-78 — 1-1-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
2. செல்வி கே. பராபரம், விசேட பயிற்சி சங்கீதம்.
21-9-78 — 6-7-82 இராஜினாமா.
3. வண. சகோ. டொன் பொஸ்கோ ரவல், க. பொ. த. (சா/த)
19-1-79 — இராஜினாமா.
4. செல்வி ஏ. வி. ஜோசப், க. பொ. த. (சா/த).
28-3-79 — 1-1-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.

5. திருமதி வீ. போல், விஞ்ஞானம் (விசேடம்)
10-1-79 — இன்றுவரை.
6. செல்வி எஸ். ஞானசௌந்தரி, க. பொ. த. (சா/த)
8-6-79 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
7. செல்வி வீ. தவமலர், க. பொ. த. (சா/த):
12-6-79 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
8. திரு. பி. ஆர். அல்போன்ஸ், க. பொ. த. (சா/த):
2-7-79 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
9. திரு. கே. கனகரெட்டணம், க. பொ. த. (சா/த):
2-7-79 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
10. வண. சகோ. ஸ்ரீபன் மத்தியூ, க. பொ. த. (சா/த):
10-9-79 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
11. வண. சகோ. ஏ. இக்னேசியஸ் ரவல், க. பொ. த. (சா/த).
10-9-79 — 5-5-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.

1980

1. திரு. ஏ. டபுள்யூ. அரியநாயகம் (புலவர்), தமிழ் பயிற்சி.
1-1-80 — 13-3-85 இடமாற்றம்.
2. திரு. ரீ. கிருபாகரன், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-1-80 — 15-2-80 இடமாற்றம்.
3. வண. சகோ. எம். ரசில்டா, விசேட பயிற்சி மனையியல்:
1-1-80 — 31-1-85 இடமாற்றம்.
4. செல்வி ஆர். இராசநாயகம்,
16-1-80 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
5. செல்வி ஆர். நளினி,
16-1-80 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
6. திரு. ஏ. எம். இ. போல், விசேட பயிற்சி கணிதம்:
15-2-80 — இன்றுவரை.
7. திருமதி வீ. பாலசுப்பிரமணியம், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
12-2-80 — 1-5-86 இடமாற்றம்.
8. திருமதி எஸ். குலேந்திரராசா. விசேட பயிற்சி கணிதம்:
18-2-80 — 1-2-83 இடமாற்றம்.

1981

1. வண. சகோ. சிசிலியாமேரி, அதிபர் தரம் III, தமிழ் பயிற்சி:
1-1-81 — பிரதி அதிபர் - இன்றுவரை.
2. திரு. கே. பி. கோவிந்தசாமி, க. பொ. த. (சா/த).
1-1-81 — 31-5-80 ஆசிரியர் கலாசாலை.
3. திருமதி ஐ. கிருஷ்ணமூர்த்தி, க. பொ. த. (சா/த).
1-1-81 — 6-7-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
4. திரு. கே. நவரெட்டணராஜா, க. பொ. த. சா/த).
1-1-81 — 30-1-82 இடமாற்றம்.

5. திரு. கே. அமிர்தநாதன். க. பொ. த. (சா/த).
1-1-81 — 31-12-83 ஆசிரியர் கலாசாலை.
6. திரு. என். நாகராஜா, விசேட பயிற்சி உடற்கல்வி.
11-5-81 — 1-2-82 இடமாற்றம்.
7. திரு. கே. பாக்கியராஜா, பி. எஸ். சி.
1-9-81 இன்றுவரை.
8. திரு. பி. அல்பிறட், பி. எஸ். சி.
1-9-81 — 10-11-82 இடமாற்றம்.
9. செல்வி பி. கே. அரசரெட்ணம், பி. எஸ். சி.
1-9-81 — வெளிநாடு.
10. திருமதி என். பாக்கியரெட்ணம், பி. எஸ். சி.
20-6-77 — 11-8-81 இராஜினாமா.

1982

1. திருமதி ஜி. எம். எல். தேவமனோகரன், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-82 — இன்றுவரை.
2. செல்வி எம். எம். ஜமீலா பீபி, விசேட பயிற்சி சமயம்.
1-1-82 — 15-1-82 இடமாற்றம்.
3. திரு. கே. சிவானந்தராஜா, தமிழ் பயிற்சி.
1-1-82 — இன்றுவரை.
4. திருமதி ஆர். ஏ. ராஜா, விசேடம் மனையியல்.
1-1-82 — இன்றுவரை.
5. செல்வி எஸ். கலாநிதி, தமிழ் பயிற்சி.
1-1-82 — 11-3-82 இடமாற்றம்.
6. செல்வி வீ. தர்மானந்தாதேவி, தமிழ் பயிற்சி.
5-1-82 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
7. திரு. எஸ். என். சறுகி, உடற்கல்வி (விசேடம்)
5-1-82 — 31-3-84 இடமாற்றம்.
8. செல்வி பி. ராஜகாரியர், க. பொ. த. (சா/த).
18-1-82 — 31-12-82 ஆசிரியர் கலாசாலை.
9. திரு. ஏ. ஜே. முகமட் சலீம், வர்த்தகப் பட்டதாரி.
18-1-82 — 15-2-84 இடமாற்றம்.
10. திருமதி கே. லோகிதராஜா, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம், கலைப் பட்டதாரி.
1-2-82 — இன்றுவரை.
11. வண. சகோ. எம். பி. அந்தோனிப்பிள்ளை, விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
1-2-82 — 15-2-85 இடமாற்றம்.
12. செல்வி எம். சம்சுர்நாகார், கலை பட்டதாரி.
15-2-82 — 26-1-84 இடமாற்றம்.
13. திருமதி ரீ. சச்சிதானந்தசிவம், விசேடம் விஞ்ஞானம்.
21-4-82 — 20-2-55 இடமாற்றம்.
14. திரு. பி. துரைரெட்ணம், பி. எஸ். சி.
1-9-81 — இன்றுவரை.
15. திரு. எஸ். அமலதாஸ், விசேட பயிற்சி சமயம்.
6-7-82 — இன்றுவரை.

16. திரு. எஸ். பரமேஸ்வரன், பி. எஸ். சி.
21-5-82 — இன்றுவரை.
17. திருமதி கே. செல்வராணி, கணக்கியல் (டிப்ளோமா)
21-5-82 — இன்றுவரை.
18. திரு. எம். ஐ. எம். ஏ. றகீம், கலைப் பட்டதாரி.
8-9-82 — 14-12-85 இடமாற்றம்.
19. திருமதி ரீ. தேவநேசன், பி. எஸ். சி.
15-10-82 — 18-9-84 இடமாற்றம்.
20. செல்வி கே. ஜெயராணி, விசேட பயிற்சி விவசாயம்.
6-7-82 — இன்றுவரை.
21. திருமதி உசைனியா உசைன், விசேடம் ஆங்கிலம்.
15-5-82 — இடமாற்றம்.
22. செல்வி கே. பொன்னையா,
20-7-82 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
23. திருமதி எஸ். எப். அபூபக்கர், விசேட பயிற்சி மனையியல்.
18-9-82 — 4-10-82 இடமாற்றம்.

1983

1. திருமதி கே. திருச்செல்வம், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-1-83 — இன்றுவரை.
2. திருமதி ரீ. சரவணமுத்து, விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
1-1-83 — இன்றுவரை.
3. திருமதி எஸ். சூசைதாசன், விசேடம் ஆங்கிலம்.
1-1-83 — 10-3-85 இடமாற்றம்.
4. திருமதி ரீ. சத்தியமூர்த்தி, விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
17-1-83 — 12-8-83 இடமாற்றம்.
5. திருமதி எல். ரகுநாதன், தமிழ் பயிற்சி.
2-5-83 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
6. திரு. கே. கதிரேசன், விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
16-6-83 — 1-3-85 இடமாற்றம்.
7. திருமதி ஆர். சிறியோகநாதன், விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
17-6-83 — இன்றுவரை.
8. திருமதி ஜி. பத்மநாதன், சிறப்பு கலை பட்டதாரி.
3-8-83 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
9. திருமதி எஸ். ரீ. வசந்தகுமார், விஞ்ஞானப் பயிற்சி.
1-11-83 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
10. திருமதி எஸ். விஜயரெட்டினம்,
10-6-67 — 1-6-83 இடமாற்றம்.

1984

1. செல்வி வி. விஜயலெட்சுமி, விசேட பயிற்சி சமூகக்கல்வி.
1-1-84 — இன்றுவரை.
2. திரு. எம். ஐ. எம். முஸ்தபா, விசேட பயிற்சி உடற்கல்வி.
1-1-84 — 1-1-86 இடமாற்றம்.

3. செல்வி எம். இ. ஜோசப், தமிழ் பயிற்சி, கலைப் பட்டதாரி.
1-1-84 — இன்றுவரை.
4. செல்வி எஸ். முருகுப்பிள்ளை, விசேட பயிற்சி சமூகக்கல்வி கலை பட்டதாரி.
26-1-84 — இன்றுவரை.
5. திரு. எச். எம். பாறாக், வர்த்தகப் பட்டதாரி.
2-1-84 — இன்றுவரை.
6. திருமதி கே. இராஜலிங்கம், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
16-4-84 — இன்றுவரை.
7. திரு. எம். ஐ. பாறாக், வர்த்தகப் பட்டதாரி.
30-7-84 — 10-3-85 இடமாற்றம்.
8. திருமதி கே. விஜயரகுநாதன், கலைப் பட்டதாரி.
12-9-84 — இன்றுவரை.
9. செல்வி எஸ். சிதம்பரப்பிள்ளை, கலை பட்டதாரி.
12-9-84 — இன்றுவரை.
10. திருமதி வீ. சபாநாதன், டிப்ளோமா நாட்டியம்.
12-9-84 — இன்றுவரை.
11. செல்வி ஜே. திருநாவுக்கரசு, கலைப் பட்டதாரி.
13-9-84 — வெளிநாடு.
12. திரு. எஸ். சிவலிங்கம், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
18-9-84 — இன்றுவரை.
13. செல்வி பீ. மயில்வாகனம், க. பொ. த. (உ/த), ஆங்கிலம்.
21-5-84 — இன்றுவரை.
14. செல்வி ஏ. அமுதகுமாரி, க. பொ. த. (உ/த). ஆங்கிலம்.
21-5-84 — வெளிநாடு.
15. திரு. எஸ். முகதீன்பாவா, விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
7-11-84 — 1-2-85 இடமாற்றம்.

1985

1. திருமதி கே. ஞானப்பிரகாசம், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-1-85 — இன்றுவரை.
2. செல்வி சி. ஐ. சேவியர், விசேட பயிற்சி மனையியல்.
1-1-85 — இன்றுவரை.
3. செல்வி ரீ. கருணா, விசேட பயிற்சி மனையியல்.
1-1-85 — இன்றுவரை.
4. செல்வி ரீ. தேவமணி, விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-1-85 — இன்றுவரை.
5. செல்வி சி. எல். கந்தையா, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-6-85 — இன்றுவரை.
6. திரு. ஆர். தர்மலிங்கம், விசேட பயிற்சி உடற்கல்வி.
1-1-85 — இன்றுவரை.
7. திரு. கே. பாலேஸ்வரன், விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
29-1-85 — இன்றுவரை.
8. வண. சகோ. எம். யூவனீனா, விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
1-2-85 — இன்றுவரை.

9. செல்வி கே. தேவகி, விசேட பயிற்சி தமிழ்.
11-2-85 — இன்றுவரை.
10. வண. சகோ. ஏ. சூசைதாசன், விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-2-85 — 15-3-85 இடமாற்றம்.
11. திரு. ஈ. பிரபானந்தன், விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
18-2-85 — 19-3-86 இடமாற்றம்.
12. திரு. எஸ். அல்போன்ஸ், க. பொ. த. (சா/த) ஆங்கிலம்.
1-3-85 — இன்றுவரை.
13. செல்வி ஈ. அருள்மணிதேவி, தமிழ் பயிற்சி.
15-3-85 — இன்றுவரை.
14. வண. சகோ. எம். திரேஸ்ராணி, கலைப் பட்டதாரி.
15-3-85 — 16-5-86 இடமாற்றம்.
15. திருமதி எஸ். மணிவாசகசிவம், விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
15-3-85 — இன்றுவரை.
16. திரு. யூ. இப்ராலெப்பை, வர்த்தகப் பட்டதாரி.
15-3-85 — இன்றுவரை.
17. செல்வி எஸ்தர் பத்மோமியஸ், விசேட பயிற்சி மனையியல்.
27-3-85 — இன்றுவரை.
18. திரு. எல். அலெக்சாண்டர், கலைப் பட்டதாரி.
28-3-85 — இன்றுவரை.
19. திருமதி பீ. சந்திரராஜா, விசேட பயிற்சி மனையியல்.
19-8-85 — இன்றுவரை.
20. திரு. ஈ. பூபாலரெட்டினம், தமிழ் பயிற்சி.
16-9-85 — இன்றுவரை.

1986

1. திருமதி டி. விஸ்வரெட்டினம், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-86 — இன்றுவரை.
2. திருமதி ஐ. நாகராஜா, தமிழ் பயிற்சி.
1-1-86 — இன்றுவரை.
3. திருமதி பீ. ஜெயசீலன், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-86 — 1-2-86 இன்றுவரை.
4. திருமதி ஈ. மாணிக்கம், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-86 — இன்றுவரை.
5. திருமதி எஸ். பாலசுப்பிரமணியம், க. பொ. த. (உ/த) ஆங்கிலம்.
7-1-86 — இன்றுவரை.
6. திரு. எஸ். எம். முகமட் அலி, தமிழ் பயிற்சி (சமயம்)
1-1-86 — இன்றுவரை.
7. திருமதி ஏ. துரைசிங்கம், தமிழ் பயிற்சி.
1-1-86 — இன்றுவரை.
8. திருமதி கே. எட்டுப்பவானி, தமிழ் பயிற்சி.
15-1-86 — இன்றுவரை.

9. திருமதி எம். ஏ. பி. பெர்னாண்டோ, விசேட பயிற்சி தமிழ்.
1-1-86 — இன்றுவரை.
10. திருமதி எம். பிரகலாதன், விசேட பயிற்சி சமூகக்கல்வி.
1-1-86 — இன்றுவரை.
11. திருமதி ஜி. சி. ஏ. லோகநாதன், விசேட பயிற்சி கணிதம்.
1-2-86 — இன்றுவரை.
12. திருமதி ஆர். நித்தியானந்தன், விசேட பயிற்சி சமூகக்கல்வி.
1-2-86 — இன்றுவரை.
13. செல்வி ஆர். ராமசாமி, தமிழ் பயிற்சி.
1-2-86 — இன்றுவரை.
14. திரு. ஆர். சுகிர்தராஜன், கலைப் பட்டதாரி.
17-2-86 — இன்றுவரை.
15. திரு. கே. ஞானரெட்ணம், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
14-3-86 — இன்றுவரை.
16. திரு. என். சத்தியநாதன், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி.
14-3-86 — இன்றுவரை.
17. திருமதி V. ஜெரோம், விசேட பயிற்சி விஞ்ஞானம்.
1-4-86 — இன்றுவரை.
18. திரு. கே. கிருபைராஜா, தமிழ் பயிற்சி.
1-5-86 — இன்றுவரை.
19. திரு. கே. பண்டரிநாதன், விசேட பயிற்சி தமிழ்.
1-5-86 — இன்றுவரை.
20. செல்வி எம். ஆர். எஸ். ஸ்ரீபன், விசேட பயிற்சி மனையியல்.
1-4-86 — இன்றுவரை.
21. செல்வி எஸ். தெய்வானை, விசேட பயிற்சி சமயம்.
2-6-86 — இன்றுவரை.
22. திருமதி கே. ஜெபரெட்ணம், கலைப் பட்டதாரி.
2-6-86 — இன்றுவரை.
23. திருமதி பி. ஜெயராஜா, விசேட பயிற்சி ?
2-6-86 — இன்றுவரை.
24. திரு. என். மகேந்திரன், க. பொ. த. (உ/த).
7-7-86 — இன்றுவரை.
25. திருமதி எஸ். ஜெயமோகன், பி. ஏ.
7-7-86 — இன்றுவரை.

“மனிதர்கள் பார்க்கவேண்டுமென்று உங்கள் நற்செயல்களை
அவர்கள்முன் காட்டிக்கொள்ளாதபடி கவனமாயிருங்கள்”
— இயேசுக்கிறிஸ்து.

கல்லூரி ஒன்றிணைப்பின் பத்தாண்டு நிறைவில் சேவையிடு

தாண்டு நிறைவில் சேவையிலுள்ள ஆசிரியர்கள் - 1986

இருப்போர் இடமிருந்து வலம் :- வரிசை 1

1. செல்வி சுமதி இராஜரெட்டன்
2. செல்வி ரீ. தேவமணி
3. திருமதி ஐ. நாகராஜா
4. திருமதி ஏ. ஏ. துரைசிங்கம்

5. செல்வி சி. ஜி. சேவியர்
6. செல்வி பீ. வீனோதினி
7. திருமதி ஆர். நித்தியானந்தன்
8. செல்வி எஸ்தர் பத்மோமியல்

இருப்போர் இடமிருந்து வலம் :- வரிசை 2

1. திருமதி ரீ. கணபதிப்பிள்ளை
2. திருமதி ஜீ சபாரெட்டன்
3. திருமதி கே தம்பிராஜா
4. திருமதி எஸ். எஸ். ஆர். முருகுப்பிள்ளை
5. திருமதி ஜீ. எம். எல். தேவமனோகரன்
6. திருமதி வீ. பாலசுப்பிரமணியம்
7. திருமதி கே. லோகிதராஜா
8. திருமதி எஸ். புவனேந்திராஜா

9. வண. சகோ. ஜீ. செல்வராணி (அ. கா.)
10. வண. சகோ. எம். யூவனீனா (அ. கா.)
11. வண. சகோ. எம். திரேஸ்ராணி (அ. கா.)
12. வண. சகோ. எஸ். ஏ. ஐ மத்தியூ
எஸ். எஸ். ஜே. (அதிபர்)
13. வண. சகோ. சிசிலியாமேரி
(அ. கா.) (துணை அதிபர்)
14. திரு. கே. தம்பிராஜா

நிற்போர் இடமிருந்து வலம் :- 1

1. திருமதி ஆர். சிறியோகநாதன்
2. திருமதி ரீ. இரட்டணசிங்கம்
3. திருமதி எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்
4. திருமதி வீ. சபாநாதன்
5. திருமதி கே. விஜயரகுநாதன்
6. திருமதி கே. ஞானப்பிரகாசம்
7. திருமதி ரீ. மாணிக்கம்
8. திருமதி வீ. போல்

9. செல்வி எஸ். முருகுப்பிள்ளை
10. செல்வி எஸ். சிதம்பரப்பிள்ளை
11. செல்வி கே. தேவகி
12. திருமதி ஆர். அமலதாஸ் ராஜா
13. செல்வி சீ. எல். கந்தையா
14. செல்வி பீ. மயில்வாசனம்
15. செல்வி கே. ஜெயராணி
16. செல்வி எஸ். ரீ. கந்தையா

நிற்போர் இடமிருந்து வலம் (பின்வரிசை)

1. திரு. இ. இராஜரெட்டன்
2. திரு. ஆர். சுதித்தராஜன்
3. திரு. என். சத்தியநாதன்
4. திரு. பீ. துரைரெட்டன்
5. ஜனாப் யூ. இப்ரஹிமப்பை
6. திரு. ஆர். தர்மலிங்கம்

7. திரு. எஸ். பரமேஸ்வரன்
8. திரு. ரீ. பூபாலரெட்டன்
9. திரு. ஏ. எம். இ. போல்
10. திரு. எஸ். அல்போன்ஸ்
11. ஜனாப் எச். எம். பாறுக்
12. திரு. வீ. இராஜேந்திரா

நிழற்படத்தில் சமூகமளிக்காதோர் :-

1. திருமதி ஜி. ரி. டபிளியு. கந்தையா
2. திருமதி ஈ. எஸ். அல்பிரட்
3. திருமதி கே. இராஜலிங்கம்

4. திருமதி டி. விஸ்வரெட்டன்
5. திருமதி எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்
6. திருமதி எஸ். மணிவாசகம்

நிழற்படத்தில் இல்லாத 1-4-86க்குப் பின்னர் எமது கல்லூரியில்

1. திருமதி வி. ஜெரோம்
2. திரு. கே. கிருபைராஜா
3. திரு. கே. பண்டாரிநாதன்

நியமனம்பெற்ற ஆசிரியர்கள் :-

4. செல்வி எம். ஆர். ஜே. ஸ்ரீபன்
5. செல்வி எஸ். தெய்வானை
6. திருமதி கே. ஜெபரட்டன்

5. செல்வி சி. ஜி. சேவியர்
6. செல்வி பீ. வீனோதினி
7. திருமதி ஆர். நித்தியானந்தன்
8. செல்வி எஸ்தர் பத்மலாமியஸ்

9. செல்வி ரீ. அருள்மணிதேவி
10. செல்வி வீ. விஜயலெட்சுமி
11. திருமதி ஜி. சி. எஸ். லோகநாதன்
12. செல்வி ரீ. கருணா
13. செல்வி ஜே. இளையதம்பி

9. வண. சகோ. ஜி. செல்வராணி (அ. கா.)
10. வண. சகோ. எம். யூவனீனா (அ. கா.)
11. வண. சகோ. எம். திரேஸ்ராணி (அ. கா.)
12. வண. சகோ. எஸ். ஏ. ஐ மத்தியூ
எஸ். எஸ். ஜே. (அதிபர்)
13. வண. சகோ. சிசிலியாமேரி
(அ. கா.) (துணை அதிபர்)
14. திரு. கே. தம்பிராஜா

15. திரு வீ. கிருஸ்ணபிள்ளை
16. ஜனாப் கே. எல். ஏ வாஹீட்
17. திரு பீ. ஏரம்பழர்த்தி
18. திரு கே. சிவானந்தராஜா
19. திரு. எஸ். சின்னச்சாமி
20. திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்
21. திரு. கே. பாக்கியராஜா
22. திரு. ஆர். சாத்வீகராஜா
23. திரு எஸ். அமலதாஸ்

9. செல்வி எஸ். முருகுப்பிள்ளை
10. செல்வி எஸ். சிதம்பரப்பிள்ளை
11. செல்வி கே. தேவகி
12. திருமதி ஆர். அமலதாஸ் ராஜா
13. செல்வி சி. எல். கந்தையா
14. செல்வி பீ. மயில்வாசகம்
15. செல்வி கே. ஜெயராணி
16. செல்வி எஸ். ரீ. கந்தையா

17. செல்வி கே. ரெட்ணவல்லி
18. திருமதி எம். சிவானந்தராஜா
19. செல்வி எம். இ. ஜோசப்
20. திருமதி வீ. வெற்றிவேல்
21. திருமதி எம். ஏ. பீ. பெர்ணண்டோ
22. திருமதி பீ. சந்திரராஜா
23. திருமதி ரீ. சரவணமுத்து
24. திருமதி கே. திருச்செல்வம்
25. திருமதி கே செல்வராணி

7. திரு. எஸ். பரமேஸ்வரன்
8. திரு ரீ. பூபாலரெட்ணம்
9. திரு. ஏ. எம். இ. போல்
10. திரு. எஸ். அல். போன்ஸ்
11. ஜனாப் எச். எம். பாறுக்
12. திரு. வீ. இராஜேந்திரா

13. ஜனாப் எஸ். எம். மொகமட் அலி
14. திரு. கே. பாலேஸ்வரன்
15. திரு. எல். அலெச்சாண்டர்
16. திரு. கே. இராஜமாணிக்கம்
17. திரு. எஸ். சிவலிங்கம்
18. திரு. கே. ஞானரெட்ணம்

4. திருமதி டி. விஸ்வரெட்ணம்
5. திருமதி எஸ். பாலசுப்பிரமணியம்
6. திருமதி எஸ். மணிவாசகம்

7. திருமதி ஈ. வி. கோகிலராஜா
8. திருமதி ஆர். ஜெயரட்ணம்.

ஆரியில் நியமனப்பெற்ற ஆசிரியர்கள் :-

4. செல்வி எம். ஆர். ஜே. ஸ்ரீபன்
5. செல்வி எஸ். தெய்வானை
6. திருமதி கே. ஜெபரட்ணம்

7. திருமதி பி. ஜெயராஜா
8. திரு. எஸ். மகேந்திரன்
9. திருமதி எஸ். ஜெயமோகன்.

ஓய்வுபெற்ற இவர்கள் என்றும் நம் மதிப்பிற்குரியவர்கள்

பெயர்	மொத்தச் சேவைக்காலம்	இக்கல்லூரியிற் சேவைக்காலம்
வண. சகோ. எம். மேபிள் ஏ. சி	33 வருடம் - 8 மாதம்	8 வருடம் - 0 மாதம்
வண: சகோ. S. A. பிரான்சிஸ், எஸ்.எஸ்.ஜே.	32 வருடம் - 0 மாதம்	2 வருடம் - 4 மாதம்
வண. சகோ. ஜே. எம். மாட்டின் எஸ்.எஸ்.ஜே.	34 வருடம் - 10 மாதம்	16 வருடம் - 7 மாதம்
வண. சகோ. ஆர். லோறன்ஸ் எஸ்.எஸ்.ஜே.	28 வருடம் - 7 மாதம்	6 வருடம் - 2 மாதம்
திருமதி. எம். பீ. யோசப்	35 வருடம் - 7 மாதம்	8 வருடம் - 11 மாதம்
திருமதி. ஈ. பஸ்ரியாம்பிள்ளை	36 வருடம் - 0 மாதம்	30 வருடம் - 4 மாதம்
திருமதி. ஏ. வீரசிங்கம்	36 வருடம் - 0 மாதம்	33 வருடம் - 4 மாதம்
திருமதி. ஜீ. சவுந்தரலிங்கம்	35 வருடம் - 8 மாதம்	15 வருடம் - 2 மாதம்
திருமதி. ஈ. செல்வநாயகம்	36 வருடம் - 0 மாதம்	10 வருடம் - 2 மாதம்
திருமதி. கே. சில்வா	33 வருடம் - 9 மாதம்	10 வருடம் - 9 மாதம்

இவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்

இக்கல்லூரியில் உதவி ஆசிரியர்களாகப் பணி புரிந்து அதிபராகப் பதவியுயர்ந்தோர்.

பெயர்	மொத்தச் சேவைக்காலம்	இக்கல்லூரியிற் சேவைக்காலம்
திருவாளர். கே. வீரசிங்கம்	30 வருடம் - 3 மாதம்	3 வருடம் - 0 மாதம்
ஜனாப். ஏ. யூ. எம். ஏ. கரீம்	26 வருடம் - 9 மாதம்	9 வருடம் - 2 மாதம்
திருமதி. எஸ். விஜயரெட்டணம்	21 வருடம் - 7 மாதம்	16 வருடம் - 0 மாதம்
வண. சகோ. எம். திரேஸ்ராணி ஏ. சி	9 வருடம் - 10 மாதம்	1 வருடம் - 2 மாதம்

கடந்த பத்தாண்டுகளில்

கல்லூரி ஈட்டிய சாதனைகளிற் சில.....

- ★ 24-10-79ல் கல்முனை கல்வி வட்டார ஐ. நா: தினப் பேச்சுப் போட்டியில்,
 தமிழ் மொழி — முதலாம் இடம் - செல்வன் ஆர். நிர்மலதாசன்.
 ஆங்கிலமொழி — இரண்டாம் இடம் - செல்வி எம். சகுந்தலா.
- ★ 23-11-79ல் அம்பாறை மாவட்டநிலை — நாவலர் விழா பேச்சுப்போட்டி.
 சிரேஷ்ட பிரிவு — 1ம் இடம் - செல்வன் சிறீதரன் சில்வெஸ்டர்.
 மத்திய பிரிவு — 1ம் இடம் - செல்வி குமுதினி கணபதிப்பிள்ளை.
 2ம் இடம் - செல்வன் ஆர். நிர்மல்தாசன்.
 3ம் இடம் - செல்வி அஸ்ரப் நிஸா.
- ★ 07-05-80ல் அட்டானைச்சேனை ஆசிரிய கலாசாலை விஞ்ஞான மன்றம் நடாத்திய மத்திய மகாவித்தியாலயம், மாகவித்தியாலயம் (கல்முனை கல்வி மாவட்டம்) ஆகியவற்றிற்கிடையிலான “விஞ்ஞான அறிவுப் போட்டி”யில் எமது கல்லூரி முதலாம் இடத்தைப் பெற்று வெற்றிக்கேடயத்தைச் சுவீகரித்தது. கல்லூரியின் சார்பில் பங்குகொண்ட மாணவ, மாணவியர் குழு,
 செல்வன் வீ. சுதந்திரா செல்வன் பி. சிறீதரன்
 செல்வி சி. உதயராணி செல்வி சி. உதயகாந்தி
 செல்வி கே. ஜெயந்தி;
- ★ 08-07-80ல் கல்முனை ஆர். கே. எம். பாடசாலையில் நடைபெற்ற சர்வதேச கூட்டுறவாளர் தின விழாவில் எமது கல்லூரி பின்வரும் வெற்றிகளைப் (பேச்சுப் போட்டி) பெற்றுக்கொண்டது.
 1ம் இடம் - செல்வி பி. லலிதா ரஞ்சினி — 197 புள்ளிகள்
 2ம் இடம் - செல்வி ஐ. அஸ்ரப் நிஸா — 193 புள்ளிகள்
 5ம் இடம் - செல்வி எஸ். ஞானவல்லி — 180 புள்ளிகள்
 6ம் இடம் - செல்வன் ரீ. சிறீதரன் சில்வெஸ்டர் — 178 புள்ளிகள்
- ★ 07-09-80ல் மட்டக்களப்பு இராமகிருஷ்ண மிஷன் பொன் விழா பேச்சுவன்மைப் போட்டி மாவட்ட அடிப்படையில்,
 1ம் இடம் - மேற்பிரிவு - செல்வன் இ. நிர்மலதாசன்
 3ம் இடம் - கீழ்ப்பிரிவு - செல்வி ஜெகதா கணபதிப்பிள்ளை;
- ★ 23-09-80ல் ‘மொகமட்’ வெற்றிக்கேடயம் - கரப்பந்தாட்டம் கல்முனைப் பிராந்திய பாடசாலைகளுக்கிடையிலானது;
 எமது கல்லூரி முதலாவது இடத்தைப் பெற்று வெற்றிக்கேடயத்தைச் சுவீகரித்துக்கொண்டது.

- ★ 27-09-80ல் அகில இலங்கை - கூட்டுறவுத் திணைக்கள பொன்விழாக் கட்டுரைப்போட்டி.
செல்வி சோபனா லோகிதராசா - மூன்றாம் இடம்:
- ★ 10, 11-10-80ல் அகில இலங்கை இசை, நடன, நாடகப் போட்டிகள் யாழ்ப்பாணம்.
கீழ்ப் பிரிவு - கிராமியப்பாடல் - முதலாம் இடம்.
மத்திய பிரிவு - பரதநாட்டியம் - இரண்டாம் இடம்;
மத்திய பிரிவு - புதிய ஆக்கப் பாடல் - இரண்டாம் இடம்.
- ★ 29-06-81ல் சர்வசன வாக்குரிமை பொன்விழா - செயற்திட்டக் கற்கைப் போட்டி -
கல்முனை கல்வி மாவட்டம்:
கட்டுரைப் போட்டி - 2ம் இடம் - செல்வி சி: ஞானவல்லி.
செயற்திட்டக் கட்டுரைப்போட்டி - 1ம் இடம் - செல்வன் கே: செல்வராசா
சித்திரப் போட்டி - 2ம் இடம் - செல்வன் ஐ: ஏ. அவுஸ்கோன்.
- ★ 03-10-81ல் மனித உரிமைகள் - இறுதி வினாவிடை - அகில இலங்கை:
எமது கல்லூரியும், முல்லைத்தீவுப் பாடசாலையும் தலா 100 புள்ளி
கள் பெற்று முதலாமிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டன.
- ★ 11-12-81ல் மனித உரிமைகள் எழுத்து வினா விடைப் போட்டிகளில் முதலாம் இடம்
பெற்றமைக்காக நவரங்க கலா மண்டபத்தில் அதி உத்தம ஜனாதிபதி
யவர்களின் பாரியாரிடமிருந்து எமது மாணவர்கள் தொலைக்காட்சிப்
பெட்டி, பணம், நற்சான்றிதழ்கள் ஆகியவற்றைப் பரிசாகப் பெற்றுக்
கொண்டனர்.
- ★ 03-04-82ல் சர்வசன வாக்குரிமை பொன்விழா - கட்டுரைப்போட்டி அகில இலங்கை.
2ம் இடம் - செல்வி சி: ஞானவல்லி.
சுகததாஸ அரங்கில் அதி உத்தம ஜனாதிபதி அவர்களால் 1259/-
ரூபா பெறுமதியுள்ள பரிசூதியச் சேமிப்பு முறிகள், நற்சான்றிதழ்
என்பன வழங்கப்பட்டன.
- ★ 05-04-82ல் எல்லே விளையாட்டுப்போட்டி - விளையாட்டு அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்டது.
கல்முனை அரசாங்க அதிபர் பிரிவுக்குட்பட்டது.
எமது கல்லூரி மாணவர்கள் முதலாவது இடத்தைப் பெற்று வெற்றிக்
கிண்ணத்தைச் சவிகரித்துக்கொண்டனர்.
- ★ 06-06-82ல் எல்லே விளையாட்டுப்போட்டி - ஆண்கள் (19 வயது)
எமது கல்லூரி மாணவர்கள் - சம்மாந்துறை மகாவித்தியாலய மாண
வரை 12:23 என்னும் விகிதத்திற் தோற்கடித்தனர்:
- ★ 12-12-82ல் அகில இலங்கை - இசை, நடன, நாடகப் போட்டிகள் - திருகோணமலை.
சிரேஷ்ட பிரிவு - பரதநாட்டியம் (தனி) - 2ம் இடம்;
மத்திய பிரிவு - புதிய ஆக்கப்பாடல் (குழு) - 1ம் இடம்.
ஆரம்பப் பிரிவு - வேடர் - கிராமிய நடனம் - 2ம் இடம்:

- ★ 27-12-82ல் கொழும்பு வை. எம். எம். ஏ. அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்திய மீலாத் விழாப் போட்டிகள்:
நடைபெற்ற இடம்: மஹ்முத் பாலிகா வித்தியாலயம் - கல்முனை;
- பேச்சுப்போட்டி - மேற்பிரிவு -
2ம் இடம் - செல்வன் எம். எச். எம். ஷாகீர் ஹுசைன்;
- பேச்சுப்போட்டி - கனிஷ்ட பிரிவு -
2ம் இடம் - செல்வி சிபாயா மீராசாயிபு;
- பேச்சுப்போட்டி - மேற் பிரிவு -
3ம் இடம் - செல்வன் எஸ். எச். எம். அபுல்கலாம்;
- குர்ஆன் ஓதற் போட்டி -
2ம் இடம் - செல்வி நர்மிலா.
- பா ஓதற் போட்டி - 1ம் இடம் - செலவி ஏ. எல். பரீதா.
பா ஓதற் போட்டி - 2ம் இடம் - செல்வி பல்கிஸ் இஸ்மாயில்.
- ★ 30-12-82ல் அகில இலங்கை - மகாவலி அறிவுத் தெரிவுப்போட்டி.
கல்முனை கல்வி மாவட்டத்தில் பங்குபற்றிய 24 பாடசாலைகளில் எமது கல்லூரி மாத்திரம் வானொலி வினாவிடைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டது. அகில இலங்கையில் தெரிவான 20 பாடசாலைகளில் எமது கல்லூரியும் ஒன்றாகும்.
- ★ 18-06-84ல் 1984 கம் உதாவ - அனுராதபுரம்:
அகில இலங்கைப் பாடசாலைகளுக்கிடையிலான சித்திரப்போட்டி.
கல்முனை கல்வி மாவட்டத்தில் இப்போட்டியில் பரிசுபெற்ற ஒரே மாணவன் - எமது கல்லூரியைச் சேர்ந்த செல்வன் எம். புவனேந்திரன் (13 வயதுப் பிரிவு)
- ★ 30-10-84ல் மட்டக்களப்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி விஞ்ஞானப்பிரிவு பட்டிசுருப்பு மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் நடாத்திய விஞ்ஞானப் பொருட்காட்சியில் எமது கல்லூரி முதலாவது இடத்தைப் பெற்று வெற்றிக்கேடயத்தைச் சுவீகரித்துக்கொண்டது.
- ★ 30-11-84ல் காலஞ்சென்ற கௌரவ டி. எஸ். சேனநாயக்கா ஞாபகார்த்த அகில இலங்கை கட்டுரைப் போட்டி.
1ம் இடம் - செல்வி ரீ. விஜயலெட்சுமி;
பரிசுத் தொகை 1000/- ரூபா.
- ★ 28-02-85ல் தபால் தொலைத்தொடர்புத் திணைக்களத்தின் 170ம் ஆண்டு நிறைவு - கட்டுரைப் போட்டி:
1ம் இடம் - செல்வி பி. சுமித்திராதேவி (13 வயதுப்பிரிவு)
பரிசளிப்பு இலங்கை மன்றக் கல்லூரியில் நடைபெற்றது.
- ★ 06-12-85ல் மறைமாவட்டப் போட்டி (பைபிள்) அகில இலங்கை.
1ம் இடம் - செல்வி ஐடாதாசினி கனகசூரியம்.

கல்லூரியின் ஆக்கப்பணிகளுக்கு

அருஞ்சேவை நல்கிய

பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம்,

பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபை

ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்கள்.

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
பெற்றார் - ஆசிரிய சங்கப் பொதுக்கூட்டம் - 3-2-1978.

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

தலைவர் : அருட்செல்வன் S. A. I. மத்தியு S. S. J. (அதிபர்)

உப-தலைவர்கள்: பண்டிதர் கே. சந்திரசேகரி,
வைத்திய கலாநிதி வி. ஜெகநாதன்,
ஜனாப். ஐ. எல். எம். இஸ்மாயில்.

இளைஞர் செயலர்கள்: திரு. பேதுறு தருமராஜா, திரு. கி. தம்பிராசா.

பொருளர்: திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்.

உறுப்பினர்கள்:

சட்டத்தரணி ஜனாப். எம். யூ. தஹா செயினுடின்	ஜனாப் ஏ. எல். எம். மொகைமன்
திரு. ம. லீனஸ்	திரு. பி. ஏ. பேர்டினன்ஸ்
சட்டத்தரணி டபிள்யூ. ரீ. கந்தையா	திரு. எம். ஜி. பாக்கியநாதன்
ஜனாப் எம். ஐ. எம். இஸ்மாயில்	திரு. பீற்றர் போல் பெரேரா
திரு. கிங்ஸ்லி தியாகராசா	திருமதி ரேஸ் யோசப்
திரு. எஸ். எஸ். யோசப்	அருட்செல்வி எம். லொறிண்டா
திரு. பி. ஏரம்பழர்த்தி	திரு. எஸ். சின்னச்சாமி.
ஜனாப் கே. எல். ஏ. வாஹிட்	

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
அபிவிருத்திச்சபை 1வது பொதுக்கூட்டம் - 21-4-1979

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

தலைவர்: அருட்செல்வன் S. A. I. மத்தியு S. S. J. (அதிபர்)

உப-தலைவர்கள்: அருட்செல்வன் எம். இம்மனுவல் S. S. J. (கல்விக் குழு)

திரு. கே. ஞானரெட்ணம் (கலை கலாச்சாரக் குழு)

திரு. பேதுறு தருமராஜா (விளையாட்டுக் குழு)

திருமதி ரேஸ் யோசப் (தகவல் தொடர்புக் குழு)

வைத்திய கலாநிதி ஜனாப் ஏ. எல். எம். ஜெயில் (நிதிக் குழு)

இணைச் செயலர்கள்: திரு. பேதுறு தருமராஜா (10-11-79 தொடக்கம்)
 திரு. கிருஷ்ணப்பிள்ளை தம்பிராசா
 திரு. சண்முகம் சிவலிங்கம் (10-11-79 வரை)

பொருளர்: திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்.

உறுப்பினர்கள்:

ஜனாப் கே. எல். ஏ. வாஹித்
 திரு. பொ. ஏரம்பழர்த்தி
 திரு. எஸ். சின்னச்சாமி
 அருட்செல்வி ராணி
 வைத்திய கலாநிதி (திருமதி) விக்கிரமசிங்க
 சட்டத்தரணி எம். எச். எம். ஜப்பார்
 திரு. கே. தர்மசிங்கம்
 வண. தந்தை றீ. ருகல்
 வைத்திய கலாநிதி எம். ஏ. எம். ஹாரூன்
 திரு. கிங்ஸ்லி தியாகராசா
 பண்டிதர் கே. சந்திரசேகரி
 செல்வன் அ. ரவிந்திரன்.

திருமதி சி. விஜயரெட்ணம்
 ஜனாப் எம். ஐ. எம். சுஃபியான்
 திரு. பொ. முருகையா
 அருட்செல்வி எம். லொறிண்டா
 வைத்திய கலாநிதி வி. ஜெகநாதன்
 சட்டத்தரணி டபிள்யூ. றீ. கந்தையா
 ஜனாப் ஏ. எம். எம். மொகைடன்
 வைத்திய கலாநிதி எம். எம். சாஹித்
 சட்டத்தரணி யூ. எம். ஏ. மஜீத்
 திரு. கே. இராசேந்திரம்
 வைத்திய கலாநிதி இரா சிவ அன்பு

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
 அபிவிருத்திச்சபை 2வது பொதுக்கூட்டம் - 14-9-1980

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

தலைவர்: அருட்செல்வன் S. A. I. மத்தியு S. S. J. (அதிபர்)

உப-தலைவர்கள்: அருட்செல்வன் எம். இம்மானுவல் S. S. J.
 வைத்திய கலாநிதி வி. ஜெகநாதன்
 அல்-ஹாஜ் ஐ. எல். எம். இஸ்மாயில்
 அருட்செல்வி எம். லொறிண்டா
 சட்டத்தரணி டபிள்யூ. றீ. கந்தையா
 சட்டத்தரணி எஸ். ஏ. சி. காதர் மீராசாய்பு:

இணைச் செயலர்கள்: திரு. பேதுறு தருமராஜா, திரு. கி. தம்பிராசா.

பொருளர்: திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்.

உறுப்பினர்கள்:

அருட்செல்வி எம். ரெசில்லா
 ஜனாப் ஏ. எல். எம். மொகைடன்
 வைத்திய கலாநிதி இரா சிவஅன்பு
 திரு. பி. ஏரம்பழர்த்தி
 திருமதி ரோஸ் யோசப்
 திருமதி சி. விஜயரெட்ணம்

திரு. எஸ். எஸ். யோசப்
 திரு. கே. தர்மசிங்கம்
 திரு. கே. செல்வையா
 திரு. எஸ். சின்னச்சாமி
 புலவர் ஏ. டப்ளியூ. அரியநாயகம்
 செல்வன் அ. ரவிச்சந்திரன்

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
அபிவிருத்திச்சபை 3வது பொதுக்கூட்டம் - 29-12-1982

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

தலைவர்: அருட்செல்வன் S. A. I. மத்திய S. S. J. (அதிபர்)

உப-தலைவர்கள்: அருட்செல்வி எம். சிசிலியாமேரி, அ. கா.
வைத்திய கலாநிதி வி. ஜெகநாதன்
சட்டத்தரணி டப்ளியு. ஈ. கந்தையா
திரு. எஸ். செந்திநாதன் (உதவி இயக்குனர்,
நீர்ப்பாசன இலாகா)
சட்டத்தரணி ஜனாப் எஸ். ஏ. சி. காதர் மீராசாய்பு;

இணைச் செயலர்கள்: திரு. பேதுறு தருமராஜா, திரு. கி. தம்பிராசா.

பொருளர்: திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்.

உதவிப் பொருளர்: திருமதி லீலா தேவமனோகரன்.

உறுப்பினர்கள்:

திரு. எஸ். எஸ். யோசப்

திரு. கே. தர்மசிங்கம்

திரு. கி. குழந்தைவேல்

திரு. எஸ். சின்னச்சாமி

புலவர் ஏ. டப்ளியு. அரியநாயகம்

திருமதி கே. லோகிதராஜா

வைத்திய கலாநிதி இரா சிவஅன்பு

ஜனாப் ஏ. எல். எம். மொகைடீன்

திரு. பி. ஏரம்பழர்த்தி

திருமதி ரேஸ் யோசப்

திரு. வி. கிருஷ்ணப்பிள்ளை

செல்வன் A. B. பெர்னாண்டோ

(மாணவ தலைவர்)

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி
அபிவிருத்திச்சபை 4வது பொதுக்கூட்டம் - 21-7-1984

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்

காப்பாளர்: பேரூட் தந்தை கலாநிதி யோசப் கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை
(திருமலை-மட்டுநகர் ஆயர்)

தலைவர்: அருட்செல்வன் S. A. I. மத்திய S. S. J. (அதிபர்)

உப-தலைவர்கள்: அருட்சகோதரி எம். சிசிலியாமேரி, அ. கா.

வைத்திய கலாநிதி வி. ஜெகநாதன்

திரு. எஸ். செந்திநாதன் (உதவி இயக்குனர்,

நீர்ப்பாசன இலாகா)

வைத்திய கலாநிதி எஸ். சலாக்கியநாதன்

சட்டத்தரணி டப்ளியு. ஈ. கந்தையா

சட்டத்தரணி எஸ். ஏ. சி. காதர் மீராசாய்பு;

இணைச் செயலர்கள்: திரு. பேதுறு தருமராஜா, திரு. கி. தம்பிராசா.

உப-செயலர்: திரு. நெக்ஸ் யோசப்.

பொருளர்: திரு. எஸ். மாணிக்கவாசகம்.

உப பொருளர்கள்: திருமதி லீலா தேவமனோகரன்

திரு. எஸ். பரமேஸ்வரன்.

திரு. எஸ். எஸ். யோசப்
 திரு. கே. தர்மசிங்கம்
 ஜனாப் ஏ. எல். எம். மொகைடீன்
 திரு. எஸ். சசிதரன்
 திரு. எஸ். சின்னச்சர்மி
 புலவர் ஏ. டப்ளியூ. அரியநாயகம்
 திரு. வி. கிருஷ்ணப்பிள்ளை
 திரு. கே. சிவானந்தராசா
 ஜனாப் எஸ். அஸ்கார் (மாணவ தலைவன்)

திரு. பி. ஜெ. தேவசோதி
 வைத்திய கலாநிதி இரா சிவஅன்பு
 திரு. கிங்ஸ்லி தியாகராசா
 திரு. கே. குழந்தைவேல்
 திருமதி ரோஸ் யோசப்
 ஜனாப் கே. எல். ஏ. வாஹித்
 திரு. பி. ஏரம்பமூர்த்தி
 ஜனாப் எம். ஐ. எம். முஸ்தபா

கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி அபிவிருத்திச் சபையில்
 கணக்குப் பரிசோதகர்களாகப் பணிபுரிந்தோர்

- 1978 — திரு. கே. மகேந்திரன், திரு. இக்னேசஸ் நேசதுரை.
 1979 — திரு. P. S. அல்பிரட், திரு. இக்னேசஸ் நேசதுரை.
 1980 — திரு. P. S. அல்பிரட், திரு. ஏ. கணேசமூர்த்தி.
 1982 — திரு. P. S. அல்பிரட், திரு. ஏ. கணேசமூர்த்தி.
 ஜனாப் K. L. A. வாஹிட்.
 1984 — திரு. P. S. அல்பிரட், திரு. ஏ. கணேசமூர்த்தி,
 திரு. எஸ். நந்தகுமார், ஜனாப் M. I. அப்துல்மஜீட்.

வரிசைப்படுத்தியவர் :

திரு. பேதுரு தருமராஜா
 (செயலாளர், பா அ. சபை)

“ஈன்றுபுறுந் தருதல் என் தலைக்கடனே
 சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக்கடனே
 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக்கடனே
 நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக்கடனே
 ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
 களிளெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”

மட்டக்களப்பில்

புனித சூசையப்பர் சபை

ஞானச் சகோதரர்கள்.

மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா

மட்டக்களப்பிலும் தங்கள் சேவையைத் தொடங்கினர். யாழ்நகரில் உருவான சபை மற்றைய இடங்களிலும் தொண்டு புரியலாயினர்.

1864ல் யாழ்நகரிற் தோன்றிய சபை இருவரை மாத்திரம் கொண்டது. அதிலும் ஒருவர் குருப்பட்டம் பெறலாயினர். என்றலும் சபை வளர்ந்தது. கடுகுவிதை விருட்சமானது. கொழும்புத்துறையில் வேருன்றிய சபை மன்னார், பேசாலை, ஊர்காவற்றுறை, மூல்தீவு, இளவாலை, மாதகல், வதிரி முதலாம் இடங்களில் தமிழ், ஆங்கிலம் என்ற இருவகைப் பாடசாலைகளிலும் சேவையுரிந்தனர்.

1922ல் புனித சூசையப்பர் திருச்சபைச் சட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாயிற்று. அதுவரை குருமாருக்கு உதவியாக இருந்த சபை தனியாக இயங்கத் தொடங்கியது. சபைப் பிரமாணங்கள் ஆக்கப்பட்டன. சபைக்குரிய தலைவராக ஞானச்சகோதரர் பிலிப்பு அவர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். ஞானச்சகோதரர் பிலிப்பு வீரதீரம் நிறைந்தவர். அவர்களின் தலைமைத்துவத்தில் சபை திறமையுடன் சேவையுபணியுரிந்துவந்தது. அரசினரால் நிறுவப்பட்ட கல்விச்சங்கத்து அங்கத்தவராக இருந்தபோதுதான் தமிழ் ஆசிரியர்களின் மாதாந்த வேதனம் நிருணயமானது.

ஞானச்சகோதரர் பிலிப்பு அவர்கள் தமிழ்மொழியிற் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவரின் “இலங்கைச் சரித்திரம்” பல வகையாலும் இலக்கியமாக விளங்கியது. எதுகை, மோனைச் சொல்லடுக்கி, அஃதாவது அடுக்குமொழிப் பிரயோகம் தமிழகத்திற் தொடங்குவதற்கு முன்னரே இங்கு வேருன்றியது. ஞானச்சகோதரர் சவரிமுத்து அவர்களே முதன் முதலாக ஞானச்சகோதரரானவர். அவரின் மருகன் முறையினர் இன் னைமுத்து விறதர். இவரின் மருகன் முறையினர் பிலிப்பு விறதர். இவர்கள் மூவரும் மாமன் மருமகன் முறையினர். ஒருவருக்கொருவர் குருவுஞ் சீடருமாவர்.

“இலக்கண தீபம்” என்றோர் அருமையான தமிழ் இலக்கண நூலை எழுதி சவரிமுத்து விறதர் 1920ம் ஆண்டில் வெளியிட்டனர். இன் னைமுத்து விறதர் “மரியாயி வரோதயம்” என்னும் நூலினை 1921ல் வெளியிட்டார். இதில் வெண்பார், விருத்தம், கலித்துறை, சந்த விருத்தம், கட்டளைக் கலிப்பா, தாழிசை, மன் விருத்தம், கீர்த்தனம், விலாசக்கும்மி முதலாம் பாவும், பாவினங்களிலும் இசைப்பாடல்களும் அடங்கி உள்ளன. இவர் இயலிசைப் பாக்களைப் பாடுவதில் வல்லவர்; இவ்வண்ணம் நல்லறிஞர் பலர் சபையிற் சேர்ந்திருந்தனர். பிலிப்பு விறதருக்குப் பின்னர் தேவசகாயம்பிள்ளை

விறதர் தலைவரானார். இவர் தலைமைக் காலத்திலேதான் சங். குசையப்பர் சந்நியாசிகள் மட்டக்களப்பிற் கால்வைத்தனர்.

திருகோணமலை மறைமாவட்டத்தின் ஆயராக அப்போதிருந்தவர் உரோபிசே ஆண்டவர். இவரே விறதர்மாரை இங்கு அழைத்தவர். விறதர்மார் மட்டக்களப்புத் தலைநகரில் 1931ம் ஆண்டு வைகாசியில் வந்துசேர்ந்தனர். சங். அகுத்தினார் ஆசிரியர் கலாசாலையினையும், அர்ச். மரியாள் சாதனா பாடசாலையினையும் பொறுப்பேற்றனர். நால்வர் விறதர்மார் இங்குற்றனர். பெரிய விறதர் பிலிக்க, இன்னாசிமுத்து, அந்தோனிப் பிள்ளை, உவில்லியம் கன்னங்கரா என்ற நால்வரும் மாதாவின் கோயிலின் பாங்கருள்ள வீட்டிலுறைந்தனர். முதல் மூவரும் மட்டக்களப்பிலே நல்லடக்கம் பெற்றனர். இவர்கள் நால்வரின் கல்விப்போக்கினால் இரு கலாசாலைகளும், சகலவிதத்திலும் முதன்மையடைந்தன. கல்வியிலும், விளையாட்டுகளிலும் முதலிடம் வகித்தன. அப்போதிருந்த ஆசிரிய கலாசாலையில் முப்பதுபேர் பயிற்சி பெற்றனர். எனினும் கரப்பந்தாட்டத்தில் (Volley Ball) முதலிடம் வகித்தனர்.

அர்ச். மரியாள் பாடசாலை "வித்தியா போதினி" என்ற சஞ்சிகையை முதலிற் கையெழுத்துப் பிரதியாக வெளியிட்டுப் பின்னர் அச்சேற்றியும் நடத்தியுள்ளது. செருட் விறதரும் மட்டக்களப்புக்கு வந்தார். ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபருமானார். கலாசாலையின் உயர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உழைத்தவர். மிஞ்சியிருக்கும் பெரிய மண்டபம் அவரின் உழைப்பால் உருவாகியது.

1936ம் ஆண்டளவில் ஞானச்சகோதரர் கிறித்தோத்தம் அவர்கள் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபராக வந்தார். பின்னர் குசையப்பர் சபைவிறதர்மாருக்கும் தலைவரானார். இவர் சபைக்குத் தலைவரானதும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த விறதர்மார் தலைமைப் பீடம் மட்டக்களப்புக்கு மாற்றப்படலாயிற்று.

கல்முனையிலுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலை யாகிய மரியம்மாள் கல்லூரியை விறதர்மார் பொறுப்பேற்றனர். அது கல்முனை உரோமன் கத்தோலிக்க கோயில் வளவில் அமைந்திருந்தது. விறதர்மார் முயற்சியால் வேரூர் வளவில் மாற்றப்பட்டது.

கிறித்தோத்தம் விறதர் சபையின் தலைவரானதும் சபை பல்வகையாலும் முன்னேறியது. கல்வியில் பட்டதாரி. ஆங்கில அகராதியைக் கரைத்துக்குடித்தவர். பர்மாதேசத்து இரங்கூன் நகரத்திலும் கல்விப்பணி புரிந்தவர்.

மட்டக்களப்பின் கல்வித்தரத்திற்கும், சபையின் சேவைப்பணிக்கும் பல்லாற்றானும் முயற்சி எடுத்தவர். சபையின் செல்வம், செல்வாக்கு இவற்றைப் பிரயோகித்து சபையை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உச்ச நிலையடையச் செய்தவர் எனலாம்.

சபையின் சேவைக்கு முதலில் விறதர்மார் உறைவிடம் வசதியுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமென்பதே அவரின் நோக்கம். வசதியுள்ள வளவுகளை முதலிற் பெற்றார். சிலவற்றை மீண்டும் விற்கார். விறதர்மாரின் உணவுச் செலவைச் சிக்கனமாக்க வயற்காணிகளையும், தென்னந் தோட்டங்களையும், பாடசாலைகளை விருத்தியாக்க அண்டை அயற் காணிகளையும் விலைகொடுத்துப் பெற்றனர்.

இப்போதிருக்கும் விறதர்மார் தலைமை வீடு அவர் பெற்ற வளவுக்குள் தாபகமாகியிருக்கின்றது. விறதர்மார் நடாத்தும் மாணாக்கர் உறைவிடம் அவர் பெற்ற தேவர் காணிக்குள்ளிருக்கிறது.

கத்தோலிக்க அச்சகம் 1890 மட்டில் தொடங்கப்பட்டது. அதனை இப்பொழுது விறதர்மார் பரிபாலித்துவருகிறார்கள். அது மாதாங்கோயில் வளவில் அமைந்துகிடக்கின்றது. ஞானச்சகோதரர் கிறித்தோத்தம் அவர்கள் பெற்ற தேவர் வயலிற் கட்ட முயற்சி எடுக்கப்பட்டுவருகிறது.

கல்முனையில் பொறுப்பேற்ற ஆங்கிலப் பாடசாலை பொழுதொருவண்ணம் வளர்ந்து வந்தது. ஆண்களுக்கான புனித மரியாள் பாடசாலைக்குத் தென் இந்தியாவிலிருந்தும் விறதர்மார் வந்து கல்வியைக் கசடறக் கற்பித்தனர். நாளடைவில் பாடசாலைக்கான புதிய காணி அதாவது தற்போது கல்லூரி அமைந்துள்ள இடம் பெறப்பட்டது. புதிய பாடசாலையும், விறதர்மார் தங்குமிடங்களும் கூடவே அனாதை மாணவர்கட்கான விடுதியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1951ல் பாத்திமா அன்னை கல்முனைக் குக் கொண்டுவரப்பட்ட பக்தி முயற்சியின் சிறப்பை உணர்த்துமுகமாக புரித மரியாள் பாடசாலை "பாத்திமாக் கல்லூரி" எனப் பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது. விற்றதர் மார் தங்கியிருக்க விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டது. ஓய்வுபெற்ற விற்றதர்மார் பலர் அங்கே தங்கியிருந்ததனால், அவர்களது அயராது உழைப்பினால் கல்லூரி பல வளர்ச்சிப் படி களைக் கண்டது. அனாதைப் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. கூடவே கால் நடைப் பண்ணைகளும், தோட்டங்களும் வளர்ச்சிகண்டன. பாண்டிருப்பில் மேலு மொரு அனாதை விடுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வெளியூர் மாணவர் தங்கியிருப்பதற்கான மாணவர் விடுதியும் தொடங்கப்பட்டது. மாணவர்களது உடல், உள, ஆன்மீகத் துறை களில் கூடிய கரிசனை காட்டப்பட்டது. விளையாட்டரங்குகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. இலங்கை சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள காலங்களில் ஆங்கிலக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கற்பிக்கப் பட்டதனால், இக்கல்லூரியிலிருந்து வெளியேறிய பலர் அரசாங்க வேலைவாய்ப்புகளைப் பெறவும், உயர் பதவிகளை வகிக்கவும் அனு கூலமாயிருந்தது.

1976ல் கார்மேல் சபைக் கன்னியர்கள் பராமரிப்பிலிருந்த கார்மேல் மகாவித்தி

யாலயமும், புனித வளனார் சபைத் துறவி களினால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பாத்திமாக் கல் லூரியும் ஒன்றிணைந்து "கார்மேல் பாத்தி மாக் கல்லூரி" எனப் பெயர்மாற்றம் பெற் றுள்ளது. இரு நிர்வாகங்களும் ஒன்றிணைக் கப்பட்டதனால் அம்பாறை மாவட்டத்திலே முதல்தரமான கல்லூரியாக இது திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

புனித வளனார் சபைத் தலைமைப் பீடத் திற்கும், கல்முனை புனித வளனார் விற்றதர் கட்டும் மிக அன்னியோன்னிய தொடர்பு கள் இருப்பதனை உணரமுடிகிறது. பாத்தி மாக் கல்லூரியின் அதிபர்களாக இருப்போர் புனித வளனார் சபைக்கும் தலைவர்களாக இருக்கும் பாக்கியம் அருட்சகோதரர் பிலிப்பு அவர்களின் காலத்திலிருந்தே வரு கிறது. அருட்சகோதரர் தேவசகாயம், கிறித்தோத்தம், பெஞ்சமின், இம்மானுவல், தோமஸ் இப்படியாக தலைமைப்பீடம் அலங் கரிக்கப்பட்டுவந்து தற்போது அருட்சகோ தரர் மத்திய அவர்களின் திறமையான பரி பாலிப்பினால் சிறப்புகிறது. இன்னும் எதிர் காலத்தில் தலைமைப்பீடமும், கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியும் சிறப்படையும் என்பதற்கு அருட்சகோதரர் மத்திய அவர் களின் மதிநுட்பமான எதிர்கால நோக்கு களும் செயற்பாடுகளும் சான்று பகர்கின் றன. *

“நச்சப் படாதவன் செல்வம், நடுஊருள் நச்சு மரம்பழுத் தற்று” — குறள்.

(வறியவர்க்கு ஒன்றும் கொடுக்காத காரணத்தால் அவரால் விரும்பப்படாதவன் பெற்ற செல்வம், ஊரின் நடுவிலிருந்த நச்சுமரம் பழுத்தாற் போன்றது.)

★ ★ ★

“தெண்ணீர் அகுபுற்கை ஆயினும், தாள்தந்தது உண்ணலின் ஊங்கினியது இல்” — குறள்.

(தன் முயற்சியால் கிடைத்தது தெளிந்த நீர் போன்ற கூழாக இருந்தாலும், அதனை உண்பதற்கு மேலாக இனிமையானது வேறு ஒன்றும் இல்லை.)

முஸ்லீம் நாட்டார் பாடல்கள்

கவிஞர் ஏ. யூ. எம். ஏ. கரீம்.

வாழும் இலக்கியங்கள் வரிசையில் இன்று நாட்டார் பாடல்கள் சிறந்ததோர் இடத்தை வகிக்கின்றன. ஏடும் எழுத்தாணியும் கொண்டு எழுதப்படாமலே பரம்பரையாக வாய்மொழிமூலம் இவ்விவக்கியும் வளர்க்கப்பட்டுவந்துள்ளது. இதன் சொந்தக்காரர்கள் பள்ளிப்படிப்பே அறியாதவர்கள். ஆனால் இவர்கள் வாயிலிருந்து வெளிவருகின்ற பாடல்களோ சிறந்த நாடோடிக் கவிதைகளாகும், தமிழ்நெடுங் கணக்கின் அகர வரிசையே அறியாத இவர்கள் யாப்பிலக்கணத்தை எவ்வாறு புரிந்திருக்கக்கூடும். அணி இலக்கணம் எவ்வாறு தெரிந்திருத்தல்கூடும். ஆனால் இவர்கள் உணர்வுகளிலே இருந்து இலக்கியம் ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்றபோது அது எதுகைமோனைக்கு ஏங்குவதில்லை. தளை, சீர், அடி, தொடைகளுக்காகத் தலையை உடைத்துக்கொள்வதுமில்லை. ஆற்றொழிக்கில் அவைகள் உரிய இடங்களில் வந்தமர்ந்து சிறந்த வடிவம்பெற்றுக் கவியாகிவிடுகின்றன.

இந் நாட்டார் பாடல்கள் பாமர மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்கள் விரும்பியும் விரும்பாமலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. மாவிடிக்கும்போதும், மண்கும்கும்போதும், பாயிழைக்கும்போதும், வயவில் நரிற்று நடும்போதும், புல் பிடுங்கும்போதும், அருவி வெட்டும்போதும், சூழந்தையைத் தாலாட்டும்போதும், ஆற்றில் பன் பிடுங்கும்போதும், நெல் குத்தும்போதும், மரணவிடு, மணவிடு முதலியவற்றில், அமங்கல, மங்கல வேளைகளின்போதும் இன்ன பிறவற்றிலும் இவை இடம்பெற்று பரம்பரையாய் படிக்கப்பட்டு நிலைத்துவிடுகின்றன.

இந்த ரீதியில் இலங்கையில் நாட்டார் பாடல்கள் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களிடையே பரம்பரையாய் பாடப்பெற்றாலும் விசேட

மாக முஸ்லிம்களிடையே "முதிசம்" போன்று விளங்குகின்றன. இலங்கையின், மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, மத்திய பகுதிகளில் உள்ளோரால் இவை பாடப்பெற்றாலும் விசேடமாகக் கிழக்கிலங்கை வாழ் முஸ்லிம் மக்களிடையே இவை ஆழமாக வேரூன்றி அதிக அளவில் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இது பாமரர் இலக்கியமாய் பாமரர் வாயினில் மாத்திரம் மணம் கமழ்ந்த நிலைமாறி இன்று படித்தவர்கள், பண்பாடுள்ளவர்கள், இலக்கிய விற்பன்னர்கள், கவிஞர்கள், புலவர்கள் என்று இன்ன பிறராலும் ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களில் எடுத்தாளப்பட்டுவருகின்றன. ஏடறியாத இவ் இலக்கியத்தை இன்று நாடும், ஏடும் அறியவைக்கும் முயற்சியில் பலபேர் முயன்றுவருகின்றனர். பலர் இவற்றை ஒன்றுதிரட்டி அழியாமற் பாதுகாப்பதற்காக நூலுருப்பெறவும் செய்துள்ளனர். இவ்வயர் ஆராய்வுகளில் சான்றோர் பலரும் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பது அழியாத இலக்கியமாய் இது மாற்றம்பெறச் செய்யும் ஓர் ஆரோக்கிய சூழ்நிலை எனலாம்.

இதனை நூலுருப்பெறச் செய்தவர்களில் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம், பண்டிதர் வி. சீ. கந்தையா, வித்துவான் F. X. C. நடராசா, புலவர்மணி ஆ. மு. சரீபுதீன் முதலியோரை இங்கு குறிப்பிடலாம். நாகரீகமும் விஞ்ஞானம் முதிர்வடைந்துள்ள இந்த நூற்றாண்டில் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கும் உள்ள அமைதிக்கும் இவ்விவக்கியங்கள் இன்பம் தந்து வழிவகுப்பவையே. முஸ்லிம் நாட்டார் பாடல்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் பாடப்பெற்றுள்ளன. | எடுத்துக்காட்டாக இவண் சிலவற்றைக்கூறி எனது கட்டுரையை முடிக்கின்றேன். சந்தர்ப்பம் கிடைப்பின் பின்னர் இவை விபரித்துத் தொகுக்கப்படும்.

“காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்த பின் வாதுகள் வம்புகள் ஏன் இதில் மற்ற வருக்கு என்ன உண்டு” என்று பாரதி கூறியதுபோன்று நாட்டார் பாடலில் இதயங்கள் இரண்டும் இணைந்துள்ளன. தன் காதலியைச் சந்திப்பதற்காகக் காத்திருந்த காதலன் கூற்றை இங்கு பார்ப்போம். முதலில் காதலன் கூற்றாக அமைகின்ற நாட்டார் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். வயல்

நிலங்களிலே நெற்கதிர்கள் குலைள்ள ஆரம்பித்ததும் காவற்பரண்கள் அமைத்துவிடுவர். அதேபோன்று வேறு பயிர்கள் காவல்காத்தும் அவை அறுவடையாகும்வரை காவலுக்காய் உயர்ந்த பரண்கள் அமைத்துக் காவல் செய்வர்; காளையொருவன் காவல் செய்கையில் தன் காதலியை நினைத்து இவ்வாறு பாடுகின்றான்:

பொருத்தமுள்ள காதல்

“காவற் பரணிலே கண்ணுறங்கும் வேளையிலே
கண்ணான மச்சி வந்து காலுன்றக் கண்டேனே”

என்று தனது காதலியைச் சந்திக்க கடற்கரை சென்றிருந்த காதலன் அவள் வரவைக் கண்டு தன் ஆற்றாமையை,

“ஆராயம் வெள்ளி அஸுரல சாயுமட்டும்
காத்திருந்தே போறேன்”

என்று இக் கடற்கரைதான் சாட்சி சொல்லும். எப்படியோ ஓர்நாள் அவள் இல்லம் சேர்ந்து யாரும் இல்லாத வேளையிலே வீட்டுக் கதவைத் தட்டுகிறான்; உடனே உள்ளிருந்து வருகிறது இனிய சூரலோசை,

அவள்:- “தடதடென ஓடி வந்து தலை வாசல் நீதுறந்து
கதவில் தெறிக்க ஆள் பொடியா உன் முறைக்கு”

அவள்:- “ஊரான் மகனென்று உண்ட வாயால் ஏசிடாதே
மாமன் மகன் மச்சான் மதிக்கலையோ கண்மணியே!”

உடனே கதவு திறப்புகின்றது. அவள் கூறுகின்றாள்:

“வாவென்றழைப்பேன் மச்சான் வாசலிலே பாய்தருவேன்
வாப்பா அறிந்தாரென்றால் வானெடுத்து வீசிடுவார்”

அதனால்தான் நான் உன்னை சந்திப்பதில்லை எனக் கூறுகின்றாள், அவளின் ஆண்மையைச் சோதிக்க எண்ணிய அவள்.

அவள்:- சுற்றி வர வேலி, சூழ வர ஒரேவேலி
எங்கும் ஒரே வேலி நான் எங்கால வந்திடட்டும்

அவள்:- காவல் அரணை கள்ளனுக்கு முள் அரணை
வேலி அரணை மச்சான் - வேணுமென்ன கள்ளனுக்கு

அவள்:- மாமி வளர்த்த மாம்புள்ளிச் சாவலொன்று
தேத்தாக்கு கீழே நின்று இறகு தட்டிக் கூவுதுகா

அவள்:- வாறதுந்தான் போறதுந்தான் வளவைச்சுற்றி பார்ப்பதுந்தான்
செப்பைத் திறந்து மச்சான் தேனெடுத்து தின்னவில்லை

அவள்:- வெற்றிலையைக் கைப்பிடித்து வெறும் பாக்கை வாயிலிட்டு
கண்ணாம்பு இல்லை யென்று சுற்றி வந்தால் ஆகாதோ.

அவள்:- வட்ட முகமும் வடிவான பல்லழகும்
தேமல் அழகும் திகட்டுது பார் நித்திரையில்:

அவள்:- பந்தடிக்கும் மேடையிலே நின்று வினையாடயிலே
பார்த்திருந்தேன் சாடையிலே பறி கொடுத்தேன் என்னை.

அவள்:- "வாப்பா பார்த்துச் சொன்ன வடிவான மாப்பிள்ளையை
வேண்டாமென்று நானிருக்கேன். வேண்டுமென்று நீ எனக்கு"

கட்டில் அழகுதுகா கடதாசி குழறுதுகா
விசிறி அழிகுதுகா எங்கட வெள்ளிட மலையைர் காணாமல்.

"நடையழகி இடையழகி நாயக சித்திர வடிவழகி
கதையழகி கதீஜா உம்மா உங்கட கைலேன்சியை ஏன் பறித்தான்."

"பூத்த மரத்தடியில் புளங்குவது நீதியல்ல
உங்களைக் காத்த மரமிருக்க நீங்க கனி அருந்தச் சீமானே!"

"ஒன்றுக்கும் இல்லை மச்சான் -- உங்களை நான் விரும்புறது
சங்கு கடைக்கும் சதுர் விழுந்த தேமலுக்கும்"

"மாமன் மகனே மாமி ஈன்ற பாலகனே
பூமான் மகராசாவே உங்களைப் பொன்விலங்கு காத்திருக்கும்"

"பூத்து மலர்ந்த புதுவாசம் கொண்டிருக்கேன்
பூத்த மரம் காய்க்குமென்றால் பூவலொன்றே கைதருகும்"

என்று தனது விரக தாபத்தை விபரிக்கின்றாள்.

அவள் தான் வந்தபோது கண்ட காட்சிகளை விபரித்தலுடன் விடயத்தை
ஆரம்பிக்கின்றாள்.

அவள்:- "நெல்லி உரலை வைத்து நெற்களகைக் கிட்டவைத்து
பாவற் கொடி நிறத்தாள் பச்சைநெல்லை குத்துவதோ"

"முத்தான முத்துதிர முகத்தினில் வியர்வை சிந்த
உன் தங்கப் பொன் மாலே சிதற மச்சி நீ தனி உலக்கை போடுவதோ"

"வாழைப் பழமே என் வலதுகையில் சக்கரையே
ஏலம் கரம்பே உன்னை என்ன சொல்லிக் கூப்பிடட்டும்"

"அக்கரைப் பற்றிலேயோ அங்கே கரைவாகிலேயோ
சாய்ந்த மருதிலேயோ எங்கட தங்க வண்டார் தங்கிறது"

இவ்வாறு காதல்மொழி பேசி அவன் பிரிந்துசெல்கின்றான். அவள் அவனை
வழி அனுப்புகையில்,

"கடலே இரையாதே கற்கிணறே பொங்காதே
நிலவே எறியாதே என் நீல கண்டார் போகும்ட்டும்" என்கிறாள்.

இருமணம் கலந்தால் திருமணம் என்பர், ஒருமணம் ஈர்க்கப்படுவது ஒரு தலைக்
காதல் என்பர். காமுகர், பெண் வேட்டையாடுபவர்களுக்குச் சரட்டையடியாகவும் சில
பாடல்களைக் காணலாம்:

அவள்:- “எஞ்சி முள்ளுச் சொத்தைக் காறா இரு புறமும் நாய்மோறா
மங்கு ரொட்டிச் சூத்துக்காறா - நீ மாப்பிள்ளைக்கும் ஆகுமோடா”

அவன்:- அந்தரத்தே நிற்கும் அந்த ஆடும் பிரம்பதுபோல்
பம்பரம் போல் உன்னை நான் பதறவைப்பேன் என் காலடியில்.

“உள்ளாங் குருவியிடம் மச்சி உள்ளிருக்கும் பித்தெடுத்து
சேற்றில் மருந்தரைத்து - உன்னைச் சேரவைப்பேன் என் காலடியில்”

அவள்:- தாமரையில் வண்டு வந்து தண்டறுத்து போனது போல்
நாவறுத்துப் போவாய் - என் நாணயத்தை ஏன் அழித்தாய்.

“கச்சான் அடித்த பின்பு காட்டில் மரம் நின்றதுபோல்
உச்சியிலே நாலு மயிர் ஒரெமெல்லாம் தான் வழக்கை”

“சிட்டுக் குருவியரே மச்சான் சிறந்ததலை நங்கணயே
மட்டுப்படாத் தம்பியரே நீங்க மறியலுக்கும் போறியளோ”

அவன்:- உன்னை எடுப்பெனென்று ஊரெல்லாம் பேராச்சு
மறியலுக்குப் போனாலும் மறு பயணம் தப்பாது.

பூப்படைந்த தன் புதல்வி பற்றி ஆதங்காக்காவிடம் சொல்லியனுப்பும் பாடலொன்று.

“ஆதங்காக்கா ஆதங்காக்கா
அவரக்கண்டர் சொல்லிடுங்க
பூவரசங் கன்னியொன்று
பூ மலர்ந்து போச்சுதென்று”

இன்னும்,

வாய்க்காலிலே போற தண்ணி
வண்டுறுளும் தும்பியுருளும்
வீட்ட வாங்க மச்சான்
குருந்த தண்ணி நான் தாறேன்.

இவ்வாறு படிக்கும்போதும் இரசனை மலிந்து தெவிட்டாத இன்பத்தை நல்கும்
முஸ்லிம் நாட்டார் பாடல்கள். இன்று இவற்றை மேலும் வெளியிடும் முயற்சியில் நாமும்
முயன்றிடுவோமாக. ★

“எனக்கு ஒரெழுத்துக் கற்றுத்தந்தவராகவிருந்தாலும் சரியே,
அவருக்கு நான் அடிமையாகிவிட்டேன். அவர் விரும்பினால் என்னை
விற்கவும் செய்யலாம்; விடுதலையும் செய்யலாம்”

— ஹஜ்ரத் அலி (ரலி)

“கற்ற கல்லூரியும்

கலங்கரை அதிபரும்”

என்மனதிற் கடர்கின்ற இனிய தீபம்
எழிற் காமல்பாத்திமாக் கல்வி நீபம்!
பொன்னேடாய்ப் பத்தாண்டுப் பூர்த்தி கண்டோம்
புகழ்பூண்ட கவியேபோல் போற்றக் கொண்டோம்!
தன்னாழிக் கொப்பான கல்விச் சேவை
தனையெண்ணிப் பார்த்தாலோ அமுதக் கோவை!
பன்னூறு பன்னூறு பல்லாண் டின்னும்
பகலோனின் சுடர்போல இருளைத் தின்னும்!

இருகண்ணோர் வதனத்தில் இணைந்த காட்சி
எம் காமல்பாத்திமா ஏற்ற மாட்சி!
உருவாகும் எதிர்கால ஒளியின் கோட்டம்
ஒப்பற்ற கல்லூரிக் கிதுவோர் தேட்டம்!
ஒருமைக்கு ளுருவாகும் நதியி னோட்டம்
உலகோம்பு மறிவாழிப் பரப்பின் நாட்டம்!
வரலாறு பழமைக்குட் புதுமை பூக்கும்
வழிகண்ட பத்தாண்டின் கமழ்ச்சி ஊக்கும்!

விளக்கொன்று பொன்னிலே வார்த்தென் செய்யும்?
விழிப்போடு தூண்டுங்கோல் வேண்டும் உய்ய!
அளந்தெம்மை யாளாக்கும் அதிபர் மத்தியு
அவர்சேவை குன்றேறிச் சுடரும் சிந்தி!
இளம்பேரிற் பயிர்கொள்ளும் விருட்சம் கல்வி
எதிர்காலம் நிழல்செய்யும் அருளின் செல்வம்!
அளவெங்கே யிவர்சேவைக் கம்மா! மத்தியு
அதிபர் நம்நெஞ்சத்தில் அழியாச் சொத்து?

ஒன்றைந்து எழுத்தி யானுந் தேதி
உருவாக்கி வைக்குடீஓர் புனித சேதி!
அன்றேதான் இணையும் இவ்வறிவின் சாலை
அறுக்குங்கா ரிருளுக்கோ ரருணன் காலை!
ஒன்றின்மே லொன்றாகச் சிகரம் வைக்கும்
உழைப்பற்றோர் பாசாங்கின் உருவம் பொய்க்கும்!
வென்றாகும் விஞ்ஞான ஆய்வு கூடம்
விரைவாகக் கண்டோம்மீர் மாடி, யாடம்!

எறம்புக்குந் தேனீக்கும் இவரே யாசான்
 யேசுபிரான் பாதைக்கும் இவரோர் நேசன் !
 குறுங்கால வேகத்தில் உயர்மே லாளர்
 குணக்குன்றூஞ் சபைக்கும் நல்லுயின்மே லாளர் !
 அறங்காவ லிவரேந்துங் கவசம், நேர்மை
 அணியொன்றே யிவரேந்தும் வேலின் கூர்மை !
 சிறந்தோங்கு கல்லூரி யிவர்க்கு லட்சியம்
 செயல்மிக்க மதிநுட்பம் இவர்க்குப் பட்சம் !

எழுபத்தெட் டாமாண்டின் சூறைக்குப் பின்
 இருகால வகுப்புக் களில்லை நம்முன் !
 பழுதெங்கே நுழையும் என்றேங்கும் உள்ளம்
 பாடொன்றே பணியென்று ஊக்கங் கொள்ளும் !
 கிழக்குக்கோர் வரலாறு படைக்கும் ஆற்றல்
 கிளர்வித்துப் பொன்னோடு சமைத்திலா தோற்றம் !
 வழமைக்கே இருநேர வகுப்புக் கண்டார்
 மதிநுட்பச் செயல்வல்ல மவுசு கொண்டார் !

அறிவுத்தா கந்தீர்க்கும் கல்வி தந்தார்
 ஆன்மீகத் தாகத்துக் கன்பு தந்தார் !
 வறிதாக்குஞ் நீர்ப்பஞ்ச விடாய் தணிக்க
 வற்றாத சூனாதந்தார் மனம்ப னிக்க !
 சிறியோரும் பெரியோரும் ஏதுத்தும் ஆசான்
 செல்வந்தான் கல்விச்சே வைக்கோர் நேசன் !
 குறிக்கோளின் சிகரம் நம்அதிபர் மத்தியூ
 குணக்குன்றின் சேவைகல் லூரி வித்து !

மழைக்குள்ளோர் துளி முன்னைமாணவன் நான்
 வளர்ந்தோங்க இவர்பார்வை யெனக்குள்ளே தேன் !
 விளைகின்ற பயிரோம்பும் அருட்பே ராசான்
 விபுதன் என்துறவுக்கும் அவரே யாசான் !
 இளைஞர்க்கோ ரெதிர்காலச் கடர் விளக்கு
 இணையற்ற அதிபர்க்குள் ளணிசேர் திக்கு !
 வளரட்டும் கார்மேல் - பாத்திமாக் கல்லூரி
 வாழ்த்துக்கள் பலகோடி அன்பு மாரி !

தருமராஜா ஸ்ரீதரன் சில்வெஸ்ரர்

பழைய மாணவன்

புனித பிரான்லிஸ் சவேரியார் குருமனை,
 கொழும்புத்துறை,
 யாழ்ப்பாணம்.

எமது கல்லூரியின் ஆரம்பகால வரலாறு.

மறக்கமுடியாத அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும்.

1. அருட்சகோ. எம். இம்மானுவல், S. S. J., B. A. அதிபர் தரம் II.
1-12-48 — 2-6-73 ஓய்வு.
2. திரு. ஐ. சி. கோயில்பரம்பில் B. A.
1-6-49 — 3-9-70 இடமாற்றம். (காலமாகிவிட்டார்)
3. திரு. ஜே. யோசப், தமிழ் பயிற்சி; விசேட பயிற்சி வர்த்தகம்.
1-5-50 — 31-12-71 ஓய்வு.
4. திரு. ஜே. வஸ்தியாம்பிள்ளை, விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-1-54 — 25-1-71 ஓய்வு.
5. திரு. கே. விஸ்வநாதன், எஸ். எஸ். சி. ஆங்கிலம்.
15-9-49 — 31-12-70 ஓய்வு. (காலமாகிவிட்டார்)
6. அருட்சகோ. ஏ. கருணாகரன், S. S. J., B. A.
1-12-61 — 13-8-73 ஓய்வு.
7. திரு. ஈ. ராஜேஸ்வரன், B. Sc.
15-10-64 — 22-7-74 இடமாற்றம். (காலமாகிவிட்டார்)
8. திரு. எஸ். சரவணமுத்து, அதிபர் தரம் III, தமிழ் பயிற்சி.
20-7-70 — 31-8-72 இடமாற்றம்.
9. செல்வி எஸ். சிதம்பரப்பிள்ளை, தமிழ் பயிற்சி.
1-1-69 — 31-12-73 ஓய்வு.
10. திருமதி பி. எஸ். ஜோசப், ஆசிரியர் தராதரப் பத்திரம்.
1-1-69 — 31-8-71 இடமாற்றம்.
11. திரு. சி. என். செல்வராஜா, விசேட பயிற்சி வர்த்தகம்.
10-1-72 — 1-2-76 இடமாற்றம்.
12. திரு. ஈ. ஏ. அமலதாஸ், விசேட பயிற்சி ஆங்கிலம்.
1-1-73 — 26-1-76 இடமாற்றம்.
13. ஜனாப். ஈ. எஸ். அக்பர், தமிழ் பயிற்சி, அதிபர் தரம் IV.
2-4-73 — 16-2-76 இடமாற்றம்.
14. திரு. ஈ. சுப்பிரமணியம், B. Ed. (Hons)
16-1-74 — 31-12-74 இடமாற்றம்.
15. செல்வி ஜே. ஆர். வெஸ்லி கந்தையா, க. பொ. த. (உ/த).
1-6-76 — 31-8-77 இராஜினாமா.
16. ஜனாப். ஏ. எல். எம். அபூபக்கர், மௌலவி.
18-5-77 — 4-10-80 ஓய்வு.

கல்லூரியில் சிற்றூழியர்களாகக் கடமைபுரிவோர்

1. திரு. ஜே. ஜோண்டிலிப்பு - சிற்றூழியர்;
1-5-65 முதல் இன்றுவரை.
2. திரு. எஸ். கணபதிப்பிள்ளை, கே. கே. எஸ்.
1-4-78 முதல் இன்றுவரை.

தொகுப்பு:- திரு. எஸ். சின்னச்சாமி
(உதவி ஆசிரியர்)

CARMEL FATIMA COLLEGE - KALMUNAI

UNIVERSITY ADMISSIONS

1978 TO 1985

Name	Course	Campus	Year
1. Mas. V. Thiayagarajah	B. A.	Jaffna	1978
2. Miss. J. R. M. Suriyakala	B. A.	Jaffna	1978
3. Miss. J. Flory	B. A.	Peradeniya	1979
4. Mas. P. P. P. Henry Amalraj	Engineering	Peradeniya	1979
5. Mas. R. Ganeswaran	Medicine	Jaffna	1979
6. Mas. P. M. Mohamed Bathurdeen	B. Sc.	Jaffna	1979
7. Mas. S. Krishnakumar	Medicine	Peradeniya	1980
8. Miss S. Thanaluxmy	Dental	Peradeniya	1980
9. Mas. N. Panchadcharam	Engineering	Peradeniya	1980
10. Mas. M. K. Mohamed Mansoor	B. Sc.	Vantharamoolai	1980
11. Mas. S. Fabian Varatharajan	B. Sc.	Peradeniya	1980
12. Mas. M. M. Mohamed Ansaff	B. Sc.	Peradeniya	1980
13. Miss. A. L. Ariffa	B. A.	Jaffna	1980
14. Miss. R. Kalawathy	B. A.	Jaffna	1980
15. Mas. O. Morind Fredrick	B. B. A.	Jaffna	1980
16. Mas. K. Selvarajah	B. B. A.	Jaffna	1980
17. Mas. S. Senthilnathan	B. B. A.	Jaffna	1980
18. Mas. K. Lokarajah	Engineering	Peradeniya	1981
19. Mas. V. Suthanthira	Engineering	Peradeniya	1981
20. Miss. C. Uthayakanthi	Engineering	Peradeniya	1981
21. Miss. C. Uthayarani	Veterinary	Peradeniya	1981
22. Miss. K. Jeyanthi	B. Sc.	Vantharamoolai	1981
23. Mas. T. Kiruparajah	B. Com.	Jaffna	1981
24. Mas. A. L. M. Faleel	B. Sc.	Vantharamoolai	1982
25. Mas. A. Varatharasan	Engineering	Peradeniya	1982
26. Mas. J. Jude Robin	B. Com.	Jaffna	1982
27. Miss. K. Vijayaluxmy	B. Sc.	Vantharamoolai	1982
28. Miss. R. K. Saikilarancee	Medicine	Ruhuna	1983
29. Mas. M. S. Abul Kalees	Agriculture	Vantharamoolai	1983
30. Mas. N. Nagaraetnam	Engineering	Peradeniya	1983
31. Mas. R. Nirmalathan	Engineering	Peradeniya	1983
32. Mas. S. S. Vidthiyani	Engineering	Peradeniya	1983

Name	Course	Campus	Year
33. Mas. V. Yogendra	Engineering	Peradeniya	1983
34. Mas. P. Sivarajah	Engineering	Peradeniya	1983
35. Miss. T. Sumithra	Engineering	Peradeniya	1983
36. Miss. R. Duba Nalini	B. A.	Dumbara	1983
37. Miss. N. Kamalanayake	B. A.	Dumbara	1983
38. Mas. S. Perinparajah	B. B. A.	Jaffna	1983
39. Mas. P. Suthakaran	B. Com.	Jaffna	1983
40. Mas. S. Vinayagamoorthy	B. Com.	Jaffna	1983
41. Miss. M. Nalini	B. B. A.	Jaffna	1983
42. Miss. S. Thadchayini	B. Com.	Jaffna	1983
43. Miss. S. Amirthakaladevi	B. Sc.	Vantharamoolai	1983
44. Mas. M. N. Mohamed Suiab	Medicine	Peradeniya	1984
45. Mas. Z. Suaibu	Medicine	Peradeniya	1984
46. Miss. L. Shobana	Engineering	Peradeniya	1984
47. Miss. A. A. Amuthini	L. L. B. (Law)	Colombo	1984
48. Miss. M. Subavathy	B. Sc.	Vantharamoolai	1984
49. Mas. A. C. Mohamed Mahir	Engineering	Peradeniya	1985
50. Miss. S. Gnanavalli	Dental	Peradeniya	1985
51. Miss. S. Vasanthini	B. Sc. (Bio)	Vantharamoolai	1985
52. Miss. K. Sujarahini	B. Sc. (Bio)	Vantharamoolai	1985
53. Miss. I. Kumutha	B. Sc. (Bio)	Vantharamoolai	1985
54. Mas. B. Jude Jeevanayagam	B. Sc. (Phy. Sc)	Vantharamoolai	1985
55. Mas. V. Saseendran	B. Sc. (Phy. Sc)	Vantharamoolai	1985
56. Miss. N. Sivapakiam	B. Sc. (Phy. Sc)	Vantharamoolai	1985
57. Miss. A. Rajeswary	B. Sc. (Phy. Sc)	Vantharamoolai	1985
58. Mas. V. Ravinthiran	B. B. A.	Jaffna	1985
59. Mas. M. S. M. Ibrahim Babu	Agriculture	Peradeniya	1985
60. Mas. I. L. M. Reffaie	B. A.	Peradeniya	1985

Lead, kindly light, amid the encircling gloom
Lead Thow me on
The night is dark and I am far from hom
Lead Thow me on
Keep Thou my feet, I do not ask to see
The distant scene, one step enough for me.

— Newman.

The Education Systems of Two great Educationists of East Sri Lanka [1920 - 60]

K. Kanapathipillai, B. A., F. R. G. S

We in East Ceylon had two great Educationists. They were Vipulananda and Fr. Ferdinand Bonnel. Vipa's Scheme of Education was based on that of Fr. Bonnel though there were slight variations. Fr. Bonnel was vipa's guru, and whatever educational system he formulated must have had the approval of Fr. Bonnel.

The Education Systems they formulated were simple, yet wholesome, and were so designed as to draw out the best qualities inherent in a child, and make him fit for leading a useful and meaningful life. Never did Vipa preach, never did he exploit the piety, the patriotism, the pristine culture of a people. Never did he slavishly imitate or copy the public School System of Dr. Arnold of Rugby, nor was it his intention to produce quill drivers by the hundred after the education system that Lord Macaulay adumbrated for the youth of the British Overseas Empire. Despite its short comings the Macaulay system of Education produced some of the most eminent civil servants and administrators of the calibre of Leonard Woolf, John Still and Freeman But this must be known: They were all products of the public School System of England.

Vipa's Education System was more or less that which Ponocrates adopted to instruct Gargantua. In certain respects it differs from it, yet it has as its base the

Ponocratean System. In this system of Education nothing was neglected: the physical aspect, the mental aspect and the spiritual aspect (athmic) of development of a child were paid due regard. Every aspect of the individual facets of personality of a child was noted, improved upon, and given an opportunity to develop and to attain to its fullest perfection, under the prevailing circumstances. It was no piecemeal arrangement or collocation of events. The body was to be strengthened, the mind so cultivated as to be alert and sensitive. A fine edge was to be set upon the pupil's wit. Orderliness was the hallmark of a good student. 'Perfect order was always maintained; and the young student was combed, Curled, trimmed and perfumed. Then after three good hours of lecture the students went into the meadows where they played at the ball most gallantly exercising their bodies as formerly they had done their minds.' Sports that took the form of organized competition was as little an infliction as study. All their play was but in liberty for they left off when they pleased, and that was commonly when they did sweat over all their body or were otherwise weary Then were they well wiped and rubbed; they shifted their shirts, and walking soberly went to see if dinner was ready. Then came music, and last they prayed unto God the Creator in falling down before him, and gloryfying him for his boundless bounty.'

Thus was sketched an Education which might have befitted a king. This system Vipā adopted wholesale and wholeheartedly, adding to it a good deal of the livelihood activities such as gardening washing, Sanitation, home - management etc. He was a perfect admirer of the liberal system of education. It was simple yet effective and productive of results that might have helped to make a useful and gallant citizen. It was of the liberal type divested of all dogmatic, doctrinal encumbrances and constraints. The liberal system of Cardinal Newman was no less useful. Newman aimed at producing gentlemen who did the least harm to society and brought the greatest good upon it, who inflicted the least pain and discomfort in whatsoever form to another. It was the liberal way and stimulated the system of education obtaining in the People's High Schools of Denmark, and the craft-centred Wardha System of Education of M. K. Gandhi. It was not merely confined to a bread-winning or a technical training in some industry or other. Instead of giving him a fish to eat, rather teach him how to fish. That was the main motive. Teach him a trade, teach him a taste. Make him an all-round personality - in common parlance. a useful member of society. It helped one to beget the right kind of attitudes towards life and its problems never destructive; always constructive. It was man - making; and it would seem Vipā had borrowed a leaf from the Pornocretean System and another from the activity-centred System of Mahatma Gandhi's Wardha System.

The upanishadic System, an account of which is outlined in the Thai - upanishad was no less realistic; and it was commonly family - centred. The guru aimed at the establishment of the appropriate relationships (conjunctions) as between the pupil and his total milieu - social, physical and spiritual. A total social climate that entered and exerted the fullest influence over the

child was availed of. The three aspects of an individual's existence, namely: *thaś* (existence), *sith* (know - ledge), *ānanda* (bliss) have been dealt with in unerring clarity. These became the basic principles of 'rta' a complete education. The pupil with his conventional five 'gōshas' (aspects) namely: *annam* (matter), *prāna* (life force), *manas* (mind), *vignana* (knowledge), *ānanda* (bliss), had to seek and establish his intrinsic links with the corresponding elements or effects in the universe, since he is of a piece with his ambience, that is to say, of his surrounding circumstances: immediate and remote. The individual student has to have his relationships rightly, that is harmoniously established with his 'graha' (family hearth) *dharma*. The 'graha' (home) has its controlling and restraining and directing principles: the queen of the hearth and the king of the home - the father and mother. They are the two great and immediate mentors. They represent thousands of years of the child's past, for the child hails from a past infinitely extending into the remote beyond and the beyond of TIME. One's past, though 'dead' is so vast, so immeasurable, so unquantifiable that one is often constrained to 'look before and after, and pine for what is not.' It is reminiscent of the eternal longing to capture that which has already been missed or 'mis - lived' in life. It inheres.

Then comes the Guru; he who gives the pupil his direction. He has only a finger to point and say in unerring accuracy and perfect concern and confidence: 'Here have I indicated the path; keep to it and now and hereafter seek your own way.'

Vipā believed in, and was confirmed in what Rabelais has set forth in [clear, unequivocal terms thus: 'Knowledge without conscience is but the ruin of the soul'. This thought captivated the heart, and fired the imagination of the great educationist who was greatly concerned in

ameliorating the social, economic and cultural trends in a people's development more than in the mere hankering after white-collar jobs in the State and private sectors. What Lord Macaulay had in mind in regard to the education of a colonial subject people had very little to offer to Vipa, since it aimed at making civil servants and clerical servants to serve in the colonial administrative service.

In the then existent system of the Colonial Type of Education, mostly manned and conducted by western Missionary Interests, code-governed, rigid and limited to the imparting of a working knowledge of the three R's, the child became mentally, ethically deformed, enslaved, dis-jointed, enthralled and dislocated. The child was, to all intents and purposes, to employ a rhetorical trope, chained and manacled; hood-winked, misled and misdirected. It catered more for 'trade' than for 'taste'. It was denied those sound and expansive opportunities and facilities to grow and to be in a free, sanative and salubrious atmosphere. His education was job-oriented and as such he was heavily obsessed with the craving to secure a 'cushy' job, a comfortable wife, and a status prestige station in life so that he might bask in the evening glow of a benign state. His life-style was dressing in the European way, thinking like a slave, sans a bright, creative, liberal, and expansive outlook on life and its cardinal issues. And any sane, patriotic, right-thinking person will not approve of this type of education for it will not pass current for the right type of man-making education.

Vipa set his mind against cant and hypocrisy, ignorance and pedantry, exploitation of any kind: social, economic and cultural; and strove hard to set free the youth from the stranglehold of a cramping educational system that squeezed out the life of a people and enthralled them. He thus made gargantuan efforts to free them. He was almost impelled to set his

face against a system that corroded and undermined an existent, pristine culture, and his sole intention was to preserve, to extend and to improve it at any cost. He consulted Fr. Bonnel. He gave him the green light; and Vipa thus made great efforts to clarify and sort out his views on a man-making system of education. He strove to serve the society into which he had been born, all his born days. He had a clear vision, his intentions were pure and unalloyed, and he had no ulterior motives of any sort.

One great and prominent trait common to both Vipa and Fr. Bonnel was that they plunged into themselves, disentangled all knotty issues and were in perfect concord with their conscience. Never were they known to have belied themselves. Never did they permit themselves to be hidebound by any dogmas, doctrines or 'ahamic' ineptitudes. They were guided by impartial and non-partisan thinking: liberal and creative. Their one main concern was the child; that it should be given ample scope to act and to develop through action in a freer, saner and more liberal atmosphere than ever before. Prejudices die hard; die they must; and the child must be liberated from the throttling stranglehold of stupid tradition.

There were differences in their way of thinking; but such differences as did surface were very slim. Whatever the differences might have been this fact remains as the basic governing principle in both their systems. **Disciplined, orderly behaviour punctuated by a clearly defined Time scale.** But it was no long bitter discipline of a stern martinet. A rigid time factor was the dominant feature of the Bonnel System. The children were put through a somewhat rigid discipline, and every child activity had its allotted time and place. It was supervised and tailored with meticulous care.

Vipa's was more liberal especially in the apportioning of time and assigning a place for child activity. He gave a longer rope. whereas the Bonnel System confined the child activity, creative though it might be, to the class-room, the study hall, the refectory, the infirmary, the college quadrangle, the college chapel, the playing field, and the forty minutes lesson periods. Vipa's was much more lax but student-managed, student-supervised, and student-controlled.

In Vipa's scheme the children had a freer hand in the thinking out, the organization, and the conducting of every child activity. The children managed the Homes (hostels). They planned the Time-Table; they 'dugged and delved', planted vegetables, tended them, watered them, harvested the crops, sold them, maintained accounts of all income and expenditure; they dressed their hair, they washed their clothes, they sliced and trimmed the vegetables, helped cook the food; served it, they washed the dishes, scrubbed and cleaned the dining hall, cleaned the premises, organized their prayers, their sports and games, Science and literary society activities, organized excursions, conducted the School School State council, determined their discipline, dealt with those who transgressed their accepted norm of conduct, nursed the sick etc. etc. All matters pertaining to their studies, their hostel, their social

relations, their religious harmony were managed by them. Even their lesson periods were curtailed or extended to suit the occasion. A lesson was considered in terms of 'themes'. Each theme had its time allotted to it. Each theme was a 'whole' - a single 'holistic' programmed activity. It was a single experience: a single Gestalt: a mighty effort; and both the teacher and the pupil were the participants. The tussle involved the theme. There was a purpose, an urge, a forethought, an afterthought, a foreaction or preparation, a presentation, a participation and a resolution: a seeing, a perceiving and a conceiving. The outcome is the 'anudhawa' or experience. Hence any 'theme' might run into, and spill over more than one lesson period of 40 minutes. Some of Vipa's English Literature Lessons often occupied two or three lesson periods; even a whole evening and the twilight hour and gloam. A lesson in literature was a 'long bitter discipline to give one's passion its full expression.' It was a wrestle with meaningful and purposive circumstances.

Both Vipulananda and Bonnel strove to attain perfection in their execution in their efforts to organize lessons and present them to their pupils. Theirs was a lifelong devotion to duty and to service. To watch them Sit and walk and work was true education.

"THE WORLD IS TOO MUCH WITH US; LATE AND SOON
GETTING AND SPENDING, WE LAY WASTE OUR POWERS
LITTLE WE SEE IN NATURE THAT IS OURS;
WE HAVE GIVEN OUR HEARTS AWAY, A SORDID BOON"

— W. W.

OUR FUNCTIONS

Tree planting campaign - Mr. A. R. Munsoor, M. P. Kalmunai
planting a tree.

OUR BUILDINGS

Laying of the foundation stone for the Advanced level
Science Laboratory 1986.

The Prime Minister Hon. R. Premadasa visits us - Declares open the Science Laboratory 1978. The Bishop of Trinco-Batticaloa Diocese Rt. Rev. Dr. L. R. Antony, Our Principal Rev. Bro. S. A. I. Matthew, SSJ and the M. P. for Kalmunai Mr. A. R. Munsoor are near by.

Honouring the famous classical musician Mr. Raju - The Chief Guest
Mr. S. Rajadurai, First M. P. for Batticaloa is seated besides
our Principal Rev. Bro. S. A, I. Matthew, SSJ.

Foreign Minister Hon. A. C. S. Hameed declares open our Glennie Hall 1981-03-27.

Bharathie Centenary celebrations. We pay homage
to a great Tamil Poet of the era.

Mr. A. R. Munsoor, M. P. Kalmunai being honoured as District Minister for Mullaitivu.

A Famous South Indian Film Actor Gemini Ganeshan visits us.

GLENNIE HALL.

OUR SPORTS MEET AND PRIZE GIVING

Rt. Rev. Dr. Nicola Rotunno (Papal Representative)
at our Prize Giving celebrations 1980.

OUR SPORTS MEET AND PRIZE GIVING

The Procurator (Trinco - Batticaloa Diocese)
Rev. Fr. Pius Pathmarajah, Chief Guest at
our Inter House Sports Meet 1986
June 7th,

Our Special Guests at the Inter House Sports Meet 1983
seated in the picture are The Chief Ed. Officer Mr. M. I. M. Sheriff,
M. P. and District Minister, Amparai Mr. P. Dayaratne
and Mrs. P. Dayaratne.

OUR JUBILEE

Golden Jubilee celebrations 1982. The Bishop of Trinco-Batticaloa Diocese, Rt. Rev. Dr. L. R. Antony lighting the oil lamp.

Diamond Jubilee celebrations. Ceremonial welcome to our Prime Minister.

Rev. Bro. Emmanuel, SSJ, a former Principal
celebrates his Golden Jubilee - 10th Nov. 1984.

Dorothea Pavilion – Golden Jubilee Memorial 1982.

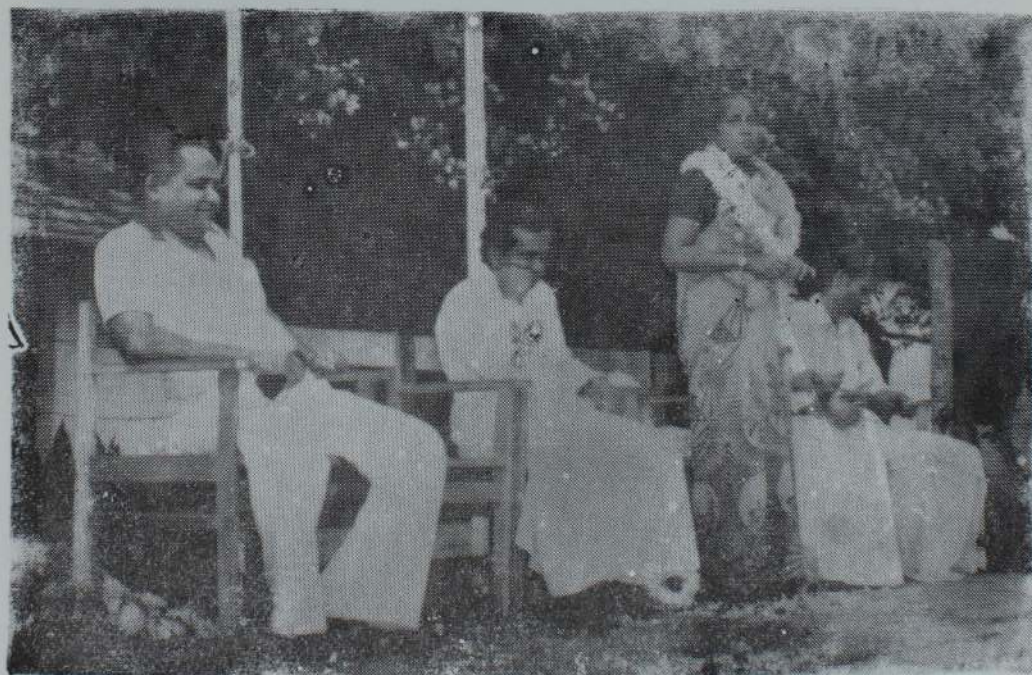

Our Deputy Principal Rev. Sr. Cecilia Mary, AC, lighting the oil lamp at our College Christmas celebrations (Oly Vila) 1984.

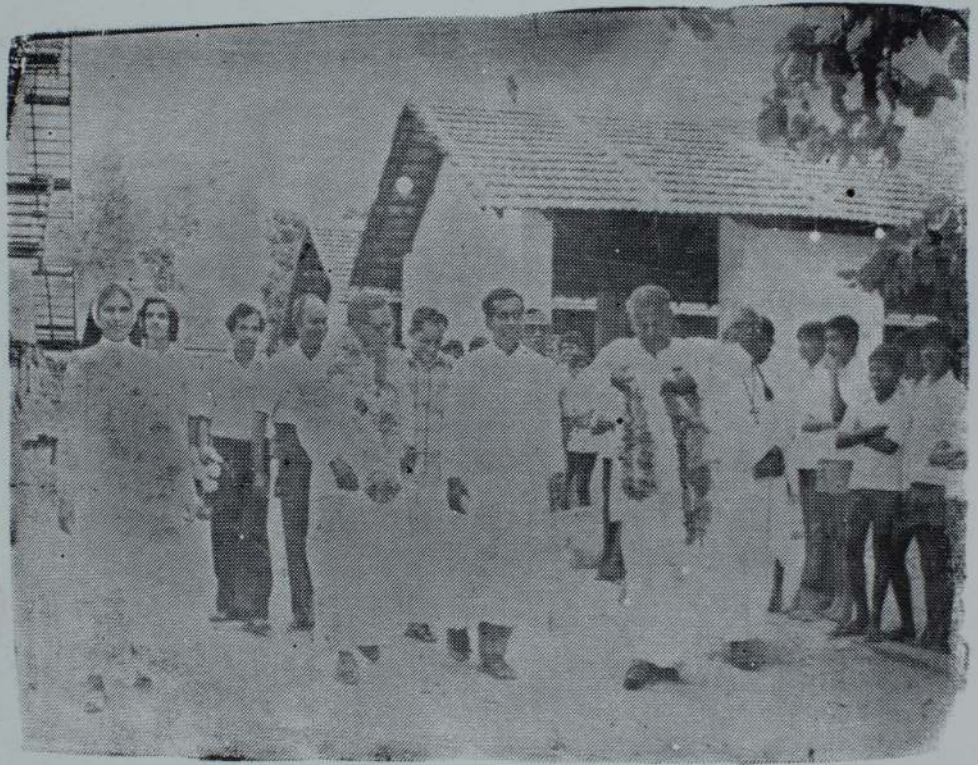
FARWELL FUNCTIONS

Farewell to Rev. Bro. Robert SSJ, Mr. A. U. M. A. Careem
and Mrs. G. Soundaralingam.

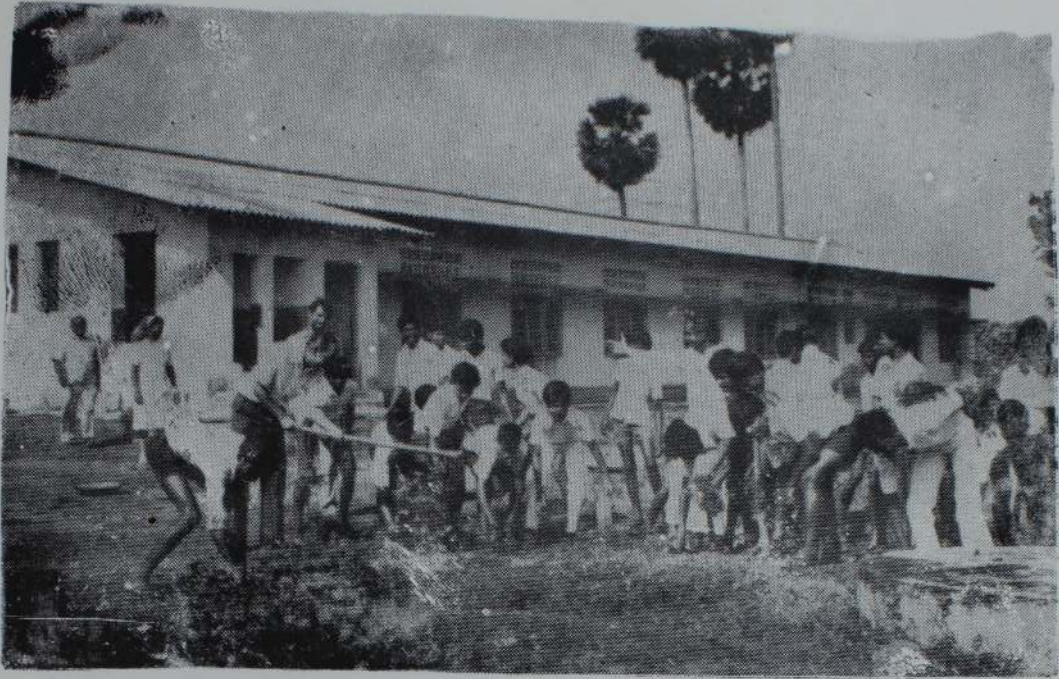

Farewell to Mrs. M. P. Joseph.

Felicitating Rev. Bro. Francis as Director General.

SOCIAL SERVICES

Our staff and students doing shramadana at the Base Hospital, Kalmunai.

Our boys cleaning up the well at the Boys' Home.

Our Deputy Principal, Rev. Sr. Cecilia Mary AC, presenting a contribution of Rs. 5000/- made by our pupils towards the Cancer Institute, Batticaloa.

CHILDRENS' ACTIVITIES

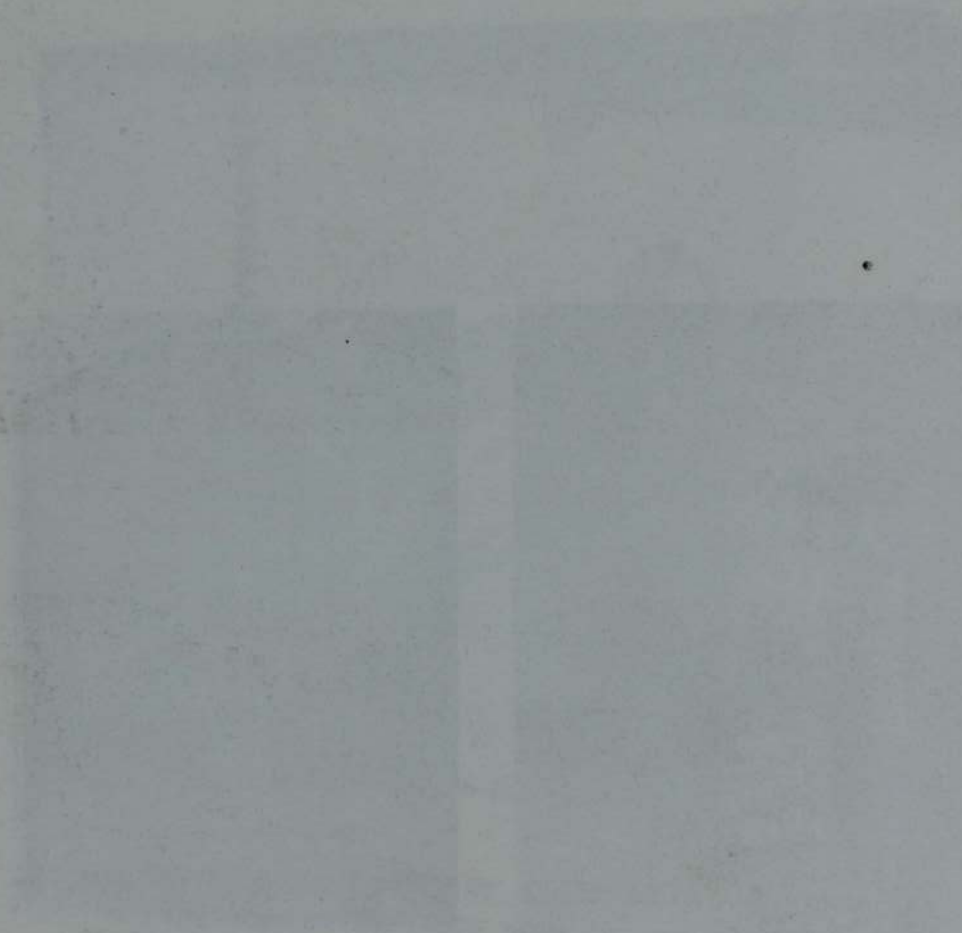

A. C. Nanthini

T. Theokumar

our children leaders addressing the audience
in the Assembly Hall 1979.

CHILDREN'S ACTIVITIES

A. T. Newman
The children's book is addressed to the children
of the Assembly Hall 1912

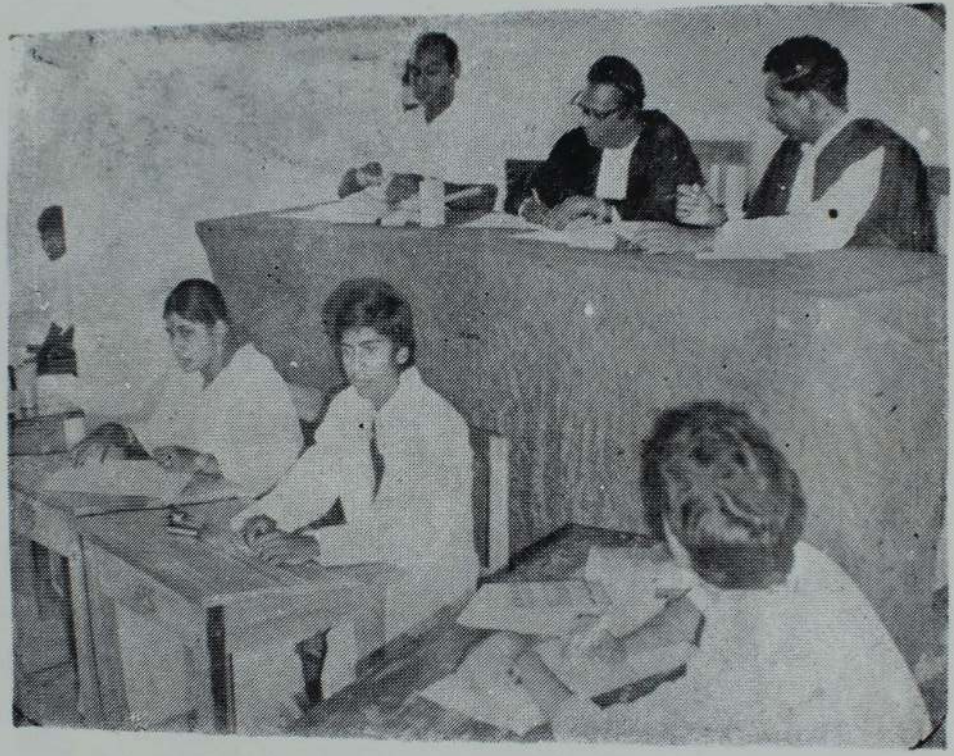
ACADEMICAL ACHIEVEMENTS

Winners of the All Island Science Quiz Competition, 1982.

Winners of the Science Exhibition.
Competition organised by the Lions Club, Kalmunai, 1983.

Inter College Debate – A Court Scene from a great epic
“Silapathigaram”, presided by Mr. S. E. Kamalanathan,
Principal, St. Michael’s College, Batticaloa.

CYCLONE DEVASTATION 1978.

Our Glennie Hall in ruins.

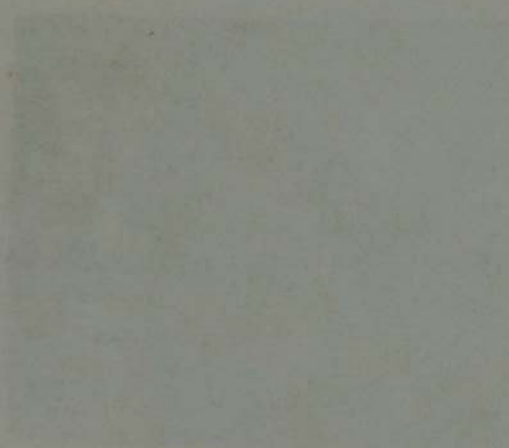
Our College block.

The Boys' Home where three of our pupils met with their tragic death 1978-11-23.

THE DEPARTMENT OF SCIENCE

THE DEPARTMENT OF SCIENCE
1978

கல்முனை மர்வட்ட முஸ்லீம்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்குக் கார்மேல் பாத்திமாக்க கல்லூரியின் பங்களிப்பு.

கே. எல். ஏ. வாஹித்.

கல்முனைப் பிரதேசத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உயிரூட்டிவரும் தலைசிறந்த பல கல்லூரிகளுள் கார்மேல் பாத்திமாக்க கல்லூரியும் ஒன்றாகும். நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்ட இக்கல்லூரி, முன்னர் கார்மேல் கன்னியர் பாடசாலையாகவும், பாத்திமாக்க கல்லூரியாகவும் இருந்து செயற்பட்ட இரு பாடசாலைகளாகும்.

கல்முனையின் கல்வி வளர்ச்சித் தேவைகருதி அன்று அதிபர்களாகக் கடமைபுரிந்த இவ்விரு பாடசாலைகளின் அதிபர்களும் ஒன்றுகூடி ஒருமித்த குரலில் இவ்விரு பாடசாலைகளையும் ஒன்றிணைக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டதன் பயனால் 1976ம் ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் முதலாம்நாள் கார்மேல் பாத்திமாக்க கல்லூரி உதயமானது. அன்று கல்முனையின் கல்வி வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது, என்று கூறின் அது மிகையாகாது. இக்கால பாத்திமாக்க கல்லூரியின் அதிபராகவிருந்த அதி. சங். சகோதரர் S. A. பிரான்சிஸ் S. S. J. அவர்கள் கார்மேல் பாத்திமாவின் முதல் அதிபராகக் கடமையேற்று ஆரம்ப வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார்கள்.

‘கல்வியைச் சிறுர்களுக்கு ஊட்டுவதே தம் கடன்’ என்னும் நோக்கில் சேவையில் ஈடுபட்டுவரும் கார்மேல் கன்னியர்களும், புனித வளனார் சபைச் சகோதரர்களும் ஒன்றிணைந்ததனால் கல்முனைப் பிரதேச மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியிலும் புது மெருகேறியது எனலாம். 1976ம் ஆண்டுமுதல் பிரதி வருடமும் க. பொ. த. (சா/த) பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் பிரகாசமிக்கதாய் வெளிவந்தன. இதனால் சூழலில் உள்ள முஸ்லீம்கள் கவரப்பட்டு தம் சிறுர்களும் பயனடைய,

இக்கல்லூரியில் பெருமளவு அனுமதிக்கோரி சேர்க்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இக்கல்லூரியின் மாணவர் தொகையும் கணிசமான அளவு அதிகரித்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான் 1977ல் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்று ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதனால் கல்முனையும் புதிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவரைப் பெற்றது. பல்லாண்டு காலமாகப், புறக்கணிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்ட கார்மேல் பாத்திமா புதிய உறுப்பினரின் ஒத்தாசையுடன் பல புதிய வசதிகளைப் பெற்றது. அப்போது அதிபராகவிருந்த தற்போதைய அதிபர் சங். சகோ. S. A. I. மத்தியு S. S. J. அவர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் நெருங்கிய நண்பராகித் தன் கல்லூரியின் தேவைகளை நிறைவு செய்ய ஆன முயற்சிகளை மேற்கொண்டமை இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்டத்தக்கதே. தன் தொகுதிக்கு வழங்கப்பட்ட அபிவிருத்தி நிதியிலிருந்து கணிசமான தொகையை முதலாண்டில் ஒதுக்கி விஞ்ஞான ஆய்வுகூடமொன்றை அமைக்க ஆவனசெய்தார். விரைவாகச் செயற்பட்ட பெற்றூர் ஆசிரியர் சங்கம் ஒரு மாத குறுகிய காலத்துள் இவ்வாய்வுகூடத்தை நிறுவியதுடன் மாண்புமிகு பிரதமர் R. பிரேமதாஸா அவர்கள் கல்முனைக்கு மேற்கொண்ட முதல் விஜயத்தின்போது அன்றாடம் திறந்துவைக்கப்படவும் செய்தனர். இதனால் மேலும் உற்சாகமடைந்த எமது மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் கல்வியில் கரிசனைகொள்வதில் மேலும் ஒருபடி முன்னிற்கத் தவறவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற பரீட்சைகள், போட்டிகள் போன்ற சகல துறைகளிலும் சிறப்புற செயற்பட்டனர். விரஸ்வீட்டு

எண்ணிவிடக்கூடிய தொகையில் கற்ற முஸ்லீம் மாணவர் இப்பொழுது நூற்றுக்கணக்கில் பெருகத்தொடங்கினர். முஸ்லீம் ஆசிரியர்களின் தொகையும் கணிசமான அளவு உயர்ந்தது. இன்று முழு மாணவர் தொகையிலும் $\frac{1}{8}$ பங்கினர் (15%) முஸ்லீம்களாக உள்ளனர்.

க. பொ. த உயர்தர பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களின் தொகையும் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. 1979ல் முதன் முதல் இரு முஸ்லீம் மாணவர்கள் சித்தியடைந்ததுடன் உயிரியல் விஞ்ஞானத் துறைக்குத் தெரிவாகினர். இதனைத்தொடர்ந்து வருடா வருடம் முஸ்லீம் மாணவர் பல்கலைக்கழகம் புகத் தெரிவாகினர். 1983/84 கல்வியாண்டில் இக்கல்லூரிமூலம் தோற்றிய ஒரு முஸ்லீம் மாணவி மருத்துவத் துறைக்குத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டதுடன் 1984/85 கல்வியாண்டில் இக்கல்லூரிமூலம் மருத்துவத்துறைக்குத் தெரிவான இருவரும் முஸ்லீம் மாணவர்கள் என்பது சுட்டிப்பாக அவதானிக்கக் கூடியது. 1985/86ம் கல்வியாண்டான இவ் வருடத் தெரிவில் பொறியியல் துறைக்கும், விவசாய விஞ்ஞானத்துறைக்கும் தெரிவானோர் முஸ்லீம் மாணவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதுதவிர இடைப்பட்ட எல்லாக் கல்வியாண்டிலும் முஸ்லீம் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகுந்துள்ளனர் என்ற உண்மையினையும் கூறுதுவிடுவது பொருத்தமாகா.

அண்மைக்காலத்தில் தம் பகுதியில் கல்விக்கு ஏற்பட்டுள்ள சவாலினை மேற்கொண்டு இக்கல்லூரியில் பயிலும் முஸ்லீம் மாணவர், அயராது தம் கல்வியில் காட்டும் கரிசனையினாலேயே இன்று அவர்கள் ஏனைய சமூகத்துடன் போட்டிபோடக்கூடியதாகவுள்ளது. இங்கு பயிலும் ஏனைய சமூகத்து மாணவருடன் சரிநிகர் சமமானமான முறையில் மிகுந்த அன்னியோனியத்துடன் முஸ்லீம் மாணவர் காணப்படுகின்றார்கள். சமயப் பற்றுமிக்க அதிபரைக் கொண்டுள்ள இக்கல்லூரி வருடாந்தம் சகல சமய விழாக்களையும் நடாத்திவருவது ஒரு விஷேட அம்சமாகும். வருடாவருடம் “முஸ்லீம் மஜ்லிஸ்” ‘மீலாத்’ விழா போன்ற எல்லா விழாக்களையும் கொண்டாடிவருவதுடன் மாணவரின் சீருடையிலும் கவனமெடுத்துவருகின்றது.

நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ள இக்கல்லூரிபற்றிய பெற்றாரின் உளக்கிடக்கையினையும், (விஷேடமாக முஸ்லீம் பெற்றாரின் கருத்தினை) இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது சிறப்பானதாகும். தனது குழந்தை ஒன்றுக்கு சிறப்பானதாகும். தனது பெற ஒரு பெற்றார் இக்கல்லூரியில் அனுமதி பெற ஒரு பெற்றார் கடந்த ஈராண்டுகளுக்குமுன்னர் மிகுந்த பிரயாசை எடுத்தார். தனவந்தரரன அவர் தன் பிள்ளைக்கு அனுமதிக்கோரி விண்ணப்பிக்கும் காலம் தவறிவிட்டதனால், அதிபரை நேரில்கண்டு ஒருமுறை கதைத்தார். ஆனால் அதிபரோ அடுத்த ஆண்டுக்கான அனுமதி கள் ஏற்கனவே முடிவுற்றுவிட்டதால் எதுவும் செய்யமுடியாதெனக் கூறிவிட்டார். இருப்பினும் இப்பெரியார் தனது முயற்சியில் தளரவில்லை. மீண்டும் அதிபரைச் சந்திக்க வந்தார். அதிஸ்டவசமாக நான் அவரை சந்திக்கமுடிந்தது. அப்போது நான் அவரிடம் “ஏன் நீங்கள் இப்பிள்ளையை இங்கு சேர்க்க விரும்புகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். அப்போது அப்பெரியார் ஒழிவுமறைவின்றி ஒரு உண்மையை அப்பட்டமாக என்னிடம் கூறினார். “இங்கு கற்கும் மாணவர்கள் ஒழுக்கம்மிக்கவர்களாகவும், பெற்றாரை மதிப்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். எனது பிள்ளைகளுள் ஒருவன் இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவன். ஏனையோர் எனது வீட்டுச் சூழலில் உள்ள பாடசாலைகளில் கற்றவர்கள். அவர்களுக்கும், இக்கல்லூரியில் கற்ற தன் பிள்ளைக்கும் இடையில் காணப்படும் வித்தியாசத்தினால்தான் இப்பிள்ளையையும் இக்கல்லூரியில் சேர்க்கத் தான் ஆவல் கொண்டுள்ளதாய்” அவராகவே கூறக் கேட்கமுடிந்தது. இவ்வாறு ஒழுக்கத்துடன் கூடிய கல்வியையே பெற்றார் விரும்புகின்றார்கள் என்பதனை இதன்மூலம் நாம் உணரலாம்.

இன்று நாட்டின் பல பாகங்களிலும் உயர் பதவியினை அணிசெய்வோரில் கணிசமான தொகையினர், இக்கல்லூரிமூலம் உயர்கல்வி பெறத் தெரிவானவர்கள் என்பது குறிப்பிடக்கூடியது. எனவே கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரி கல்முனைப் பிரதேச மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவை மகத்தானது என்று கூறும் அதேவேளை கல்முனை மாவட்ட முஸ்லீம் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஆக்கபூர்வமான சேவையை ஆற்றியுள்ளது எனக் கூறின் மிகையாகாது.

கிழக்கு மாகாணத்தின் அபிவிருத்தியில் தொழில் நுட்பக் கல்வியின் அவசியம்.

இ. மோனகுருசாமி, B. A. (Cey) S.L.A.S.

மனிதகுலத்தின் வரலாறு அவன் இயற்கையுடன் நடத்திக்கொண்டுவரும் போராட்டத்தின் வரலாறு எனக் கூறலாம். நமது சமூக பொருளாதார பரிணாம வளர்ச்சி இயற்கையுடன் போராடிப் பெற்ற வெற்றிக் கிண்ணங்களின் வரிசையாகும். என்று மனிதன் உற்பத்தியை ஆரம்பித்தானே அன்றே தொழில் நுட்ப அறிவின் அறிமுகம் ஆரம்பமாகிறது. இயற்கையாகக் கிடைத்ததை உண்டு வாழ்ந்த மனிதன் உற்பத்தியின் முதற்படியாக வேட்டையாடி உண்ண ஆரம்பிக்கின்றான். பச்சையாக உணவை உண்டு பசியைத் தீர்த்த மனிதனின் அடுத்தபடியான தொழில் நுட்ப அறிவு உணவைச் சமைத்துச் சுவைப்பதில் தொடர்கிறது. வேட்டையாட ஆரம்பத்தில் கல்லாயுதங்களை உபயோகித்த மனிதனின் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டம் இரும்பாயுதங்களாகத் தொடர்கிறது. அடுத்துவந்த நதிக்கரை நாகரிக காலத்தில் அவனது தொழில்நுட்ப அறிவு விவசாயத்தை நோக்கிப் பிரிவடைகிறது. எவ்வாறு கைத்தொழில் புரட்சியானது இன்று மனித சமுதாயம் வியக்குமளவிற்கு நவீன தொழில்நுட்ப மகிமையைக் காட்டியதோ, அதேபோன்று நதிக்கரை நாகரிக காலத்தில் சக்கரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை, விலங்குகள் விவசாய உற்பத்திக்கு உபயோகிக்கப்பட்டமை, பாசன வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டமை யாவும் ஒரு மாபெரும் தொழில்நுட்பப் புரட்சியாக அன்று அமைந்தது. இந்தியா, சீனா போன்ற கிழக்குநாடுகள் இந்தப் புரட்சியில் முதன்மை வகித்தன. எனவே, கைத்தொழில் புரட்சியிலும் பார்க்க மனிதனின் சமூக பொருளாதார

தார தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் நதிக்கரை நாகரிக காலம் ஒரு மைல் கல் என்றே கருதப்படவேண்டும். இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டே பிரித்தானியா போன்ற நாடுகள் 16ம் நூற்றாண்டில் தொழில்நுட்பப் புரட்சியை ஏற்படுத்தின. பின்னர் அந்நாடுகளிலிருந்து நவீன தொழில்நுட்பம் கிழக்கு நாடுகளைநோக்கி நகரத்தொடங்கியது.

இத்தகைய தொழில்நுட்பப் பரிமாற்றமானது கிழக்கு நாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் திருப்தியளிக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில் மேற்கு நாடுகளது சமூகப் பொருளாதார சூழ்நிலைகளில் ஏற்பட்ட தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது கிழக்கு நாடுகளில் சமூகப் பொருளாதார சூழ்நிலைகளுக்குப் பொருத்தமற்றதாக இருந்ததேயாகும். கிழக்கு நாடுகளின் சமூகப் பொருளாதார சூழ்நிலைகளுக்கேற்ற தொழில்நுட்ப அறிவு வளர்ச்சியடையாத நிலைமையானது இந்நாடுகளின் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியினை, பல தசாப்தங்களுக்குப்பின் தள்ளிப் போட்டது. இன்றுதான் இந்நிலைமை கிழக்கு நாடுகளில் உணரப்பட்டு ஏற்ற முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மேற்கு நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தொழில் நுட்ப அறிவு வறிய நாடுகளின் வறுமையை ஒழிப்பதற்குப் பதில் மேலும் தரித்திரர்களாக்கி செல்வந்த நாடுகளை மேலும் செல்வந்தர்களாக்கியது. வளர்முக நாடுகளின் அபிவிருத்திக்காகக் கால் நூற்றாண்டுகாலம் ஆராய்ச்சியெய்த பேராசிரியர் காண் சிங்கர் வறிய நாடுகளின் தரித்திர நிலைமையை அகற்றுவதற்கு அந்நாடுகளின் சமூகப்

பொருளாதார சூழ்நிலைக்கேற்ற தொழில் நுட்ப அறிவை வளர்ப்பதே உரிய ஒரே ஒரு திறவுகோல் என்று கூறியுள்ளார்.

இக்கூற்றின் பின்னணியிலே வளங்கள் முறையாகப் பயன்படுத்தப்படாது வாடிக்கிடக்கும் வளர்முக நாடான, இலங்கைக்குத் தேவையான தொழில் நுட்பத்தினை, தொழில் நுட்பக் கல்வியின் தன்மையினை ஆராய வேண்டும். சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் அந்நியர்களின் தேவைக்கேற்ப அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்வி முறையானது சுதந்திரத்திற்குப் பின்பும் தொடரப்பட்டதால் வேண்டப்படாததும், விரும்பத்தகாததுமான சமூகப் பொருளாதார விளைவுகள் ஏற்பட்டன. தேயிலை, தெங்கு, றப்பர் பொருட்களின் ஏற்றுமதியை அபிவிருத்தி செய்யவும், அதனைத் தொடர்ந்து நிரந்தர மாக்குவதற்கான நிர்வாகத்தைப் பேணிக்காப்பதற்குமான வெண்ணிற ஆடை வேலை யாளர்களை உருவாக்குவதே ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய கல்விமுறையின் அடிப்படையாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர் அறிமுகப்படுத்திய பொருளாதாரக் கொள்கையினால், மலைநாடு அடைந்த அபிவிருத்தியுடன் உலர்வலயத்தை ஒப்பிடும்போது அது முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டதென்றே கூற வேண்டும். உலர்வலயத்துக்குரிய இத்தகைய பாதிப்பானது கிழக்கு மகானத்திற்கு மட்டும் விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை.

பாரம்பரிய பயிர்ச்செய்கைப் பிரதேசமான கிழக்குமாகாணத்திற்கு நவீன தொழில்நுட்பக் காற்று வீசும் சாரளம் சற்றுத் தாமதமாகவே திறந்துவிடப்பட்டது. இதனால்தான் பண்டைய தொழில்நுட்ப முறைகளின் எச்சசொச்சங்களையே, இன்றும் கூட கிழக்குமாகாண உற்பத்தி நடவடிக்கையில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இத்தொழில்நுட்ப முறையானது விவசாயத்துறையுடனேயே அதிகமாக இணைந்துள்ளது. விதியமைப்பு, குளங்கள் அமைப்பு, வாய்க்கால் அமைப்பு, வடிச்சல் அமைப்பு போன்றவை இன்றும் கூட பாரம்பரிய தொழில் நுட்ப முறையின் அடிப்படையிலேயே இயங்குகின்றது. பாசனத்துறையில் ஏத்து இறைப்பு, தோப்பை இறைப்பு முறைகளும், பயிர்ச்செய்கை முறையில் விச்சு விதைப்பும், பண்படுத்தலில் மாட்டு உழவும், அரிவி வெட்டில் அரிவாள் முறையும், சூட்டிப்பில்

எருமை உபயோகமும் பாரம்பரிய தொழில் நுட்பத்தின் எச்சங்களே. இன்று இவைகள் பொருத்தமற்றதுபோல் காணப்பட்டாலும் மாடும் மக்களும் செல்வங்களாகக் கருதப்பட்ட அன்றைய மானியகால சமுதாய பொருளாதார அமைப்பில் இவை பொருத்தமான தொழில்நுட்ப முறைகளாகவே இருந்தன.

இன்று கிழக்கிலங்கையிலே வேலையற்றோர் எண்ணிக்கை வேகமாக அதிகரித்து வருகின்றது. தேசிய ரீதியில் வேலையின்மையின் தன்மையினை நோக்கும்போது கிழக்குமாகாணம் 3வது இடத்தை வகிக்கின்றது. சுமார் 10 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட சனத்தொகையைக்கொண்ட கிழக்கிலங்கையில் 4 லட்சத்திற்குமேல் இளைஞர்களாகும். இவர்களுள் பாடசாலைக் கல்வியை முடித்தவர்கள், பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்தவர்கள், பாடசாலையில் இருப்பவர்கள், பல்கலைக்கழகங்களில் பயில்பவர்கள், பாடசாலைக் கல்வி பெறமுடியாதவர்கள் அனைவரும் அடங்குவர். பாடசாலை, பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்த இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரை தொழில்நுட்பக் கல்வியினைப் பெறாத காரணத்தினால் சராசரி இளைஞர்களது எதிர்பார்ப்புக்களான வெண்ணிற ஆடை வேலைகளையே நாடி நிற்கின்றனர். பாடசாலைக் கல்வியைப் பெறமுடியாதவர்களும் தொடரமுடியாதவர்களும் எத்தகைய எதிர்பார்ப்புக்களுக்கும் இடமின்றித் தடுமாறும் நிலையிலிருக்கின்றனர். பொதுவாக கிழக்கிலங்கை இளைஞர்களது எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாக இருள்மயமானதாகவே இருக்கின்றது. இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்நாட்டு இளைஞர்களின் இன்னுமொரு எதிர்பார்ப்பான வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புகூட முறையான தொழில்நுட்ப அறிவின்மையால் மறுக்கப்படுகின்றது. நாட்டின் கல்வி முறையானது தேசிய வளங்களை இனங்காணக்கூடிய வகையிலும் அவற்றை பூரணமாகப் பயன்படுத்தும் அறிவினைப் பெறக்கூடிய வகையிலும் அமையவேண்டும். வளங்கள் மலிந்துகிடக்கும் கிழக்கிலங்கையில் அவை சரியான முறையில் இனங்காணப்படாததற்கோ, பூரண முறையில் உபயோகிக்கப்படாததற்கோ காரணம் முறையான தொழில்நுட்ப அறிவின்மையேயாகும்.

கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரை நெல்லுக்கே உரிய நிலவளம் மலிந்துகிடக்

கிறது. தென்னைச் செய்கை கிழக்கின் தொன்மைப் பயிராகும். மலிவாகக் கிடைக்கும் கழியானது கிழக்கிலங்கையின் நிலப்பரப்பில் கால்ப்பகுதியாகும். வாவி கடல்வளங்களைப் பொறுத்தவரை மீன், இரால், நண்டு போன்ற வற்றிற்கு வாய்ப்பான சூழ்நிலையைத் தருகிறது. மரமூந்திரிகைக்கு மட்டக்களப்பு அந்நாளிலேயே புகழ்பெற்றது. இன்னும், இல்மநைற், பொல்பரஸ் போன்ற விலைமதிக்க முடியாத கனிவளங்களும் கிழக்கிலங்கையிலேயே கிடைக்கிறது. இவ்வளங்கள் சிறப்பான வகையில் உபயோகிக்கப்படவில்லை. இன்றும் கூட கழியிலிருந்து கற்களே பிறக்கின்றன. வேறு பொருட்கள் கழியிலிருந்து பெறுவதற்கு வழி பிறக்கவில்லை. பன்,பாயாக மட்டுமே மாறுகிறது. பல கலைப் பொருட்கள் உருவாக தொழில்நுட்ப அறிவின்மை தடையாகிறது. கிழக்கிற்கு மட்டும் இயற்கை அளித்த வாவியின் வளங்கள் பாவிக்கப்படாது உறங்கிக்கிடப்பதற்கும் தொழில்நுட்ப அறிவின்மையே காரணமாகும். குடாக்கள் நிறைந்த கிழக்கின் நீண்ட கடல்வளம்கூட தொழில்நுட்ப அறிவின்மையால் முழுமையாக உபயோகிக்கப்படவில்லை. கிழக்கினது முக்கிய வளங்களில் ஒன்றான காட்டு வளமானது கால்ப்பகுதிக்கூட உபயோகிக்கப்படாதிருக்கின்றது. முழு மரங்களாகக் கிழக்கிலிருந்து வெளியேறி முடிவுப் பொருட்களாக அவை கிழக்கினுள் நுளைகிறது. வடக்கே திருமலையிலிருந்து தெற்கே திருக்கோயில்வரை கடற்கரையோரமாகக் காட்சிதருவது தென்னைவளமாகும். இதுவும் திறமையான

முறையில் உபயோகிக்கப்படுவதில்லை: இன்றும் கூட தென்னம் பொருட்களை மூலப் பொருட்களாகக்கொள்ளும் கைத்தொழிற் பொருட்கள் வெளி மாகாணங்களிலிருந்தே வருகின்றது. இத்தகைய வளங்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்தவும் இனங் காணவும் தொழில்நுட்பக் கல்வி அவசியமாகும்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் பொருளாதார அமைப்பில் விவசாயமும், மீன் பிடியும் முக்கியமானவையாகும். கிழக்கிற்குப் பொருளாதார விடுதலை இவ்விரு துறைகளுடாகவே இடம்பெறவேண்டும். தேவையான தொழில்நுட்பமானது இவ்விரு துறைகளுடன், இத்துறைகளுடன் இணைந்த தொழிற் குறைகளையும் வளர்க்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். இதனால் வீரக்தியுற்ற இளைஞர்களின் வேலையில்லாப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படுவதுடன் உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டு வாழ்க்கைத்தரம் உயரமுடியும். எவ்வளவு தூரம் ஒரு நாட்டில் தொழில்நுட்ப அறிவு விருத்தியடைகிறதோ அவ்வளவிற்கு அந்நாட்டின் உற்பத்தி அதிகரிக்கப்பட்டு அதனுடாக வருமானம் அதிகரிப்பதுடன் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரமும் உயர்வடைய முடியும். இந்தவகையில் சூறாவளி, வரட்சி, வெள்ளம்போன்ற இயற்கையின் சீற்றங்களுக்கு இடையிடையே இலக்காகும் கிழக்கின் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத்தர உயர்வுக்குப் பொருத்தமான தொழில்நுட்பக் கல்வியை விருத்தி செய்வது அவசியமாகும். ௫

தன் ஆசிரியருக்குத் துன்பம் வந்தபோது உதவி செய்தும், பொருளுதவியும் அவரை வெறுக்காது வழிபாடு செய்து சுற்றல் வேண்டும்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறை நிலை முனியாது சுற்றல் நன்றே”

— புறநானூறு.

முழுமையற்ற தலைமுறை

றெக்ஸ் ஜோசப்.

நாம் ஒரு அனாதைத் தலைமுறை
எமது ஆழமோ அதலபாதாளம்
நாம் ஒரு அதிஷ்டமற்ற தலைமுறை
வீடும் விடுதலையும் எமக்கில்லை.

எமது பகலவனில் ஒளியில்லை
எமது அன்பில் உணர்ச்சியில்லை
எமது இளைஞர்களில்
வாலிபத்தின் துடிப்பில்லை.

எமது தலைமுறைக்கு வேலியில்லை
கண்காணிப்பில்லை பாதுகாப்புமில்லை
தொட்டிலுக்கு வெளியே எறியப்பட்ட பிள்ளைபோல் -
எமது இன்றைய நிலையை விரும்பாத மூத்தோரால் உருவாக்கப்பட்ட
உலகில் நாங்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

உலகின் குழுவளிகளுக்கு தாக்குப் பிடிக்கக்கூடிய விழுமியங்களை
அவர்கள் எமக்குத் தரவில்லை (தெய்வத்தை)
இதனால் அவை எமது இதயங்களில்
நிரந்தரமாக ஒட்டிக்கொள்ளவும் முடியவில்லை.

எனவே

நாங்கள் இலட்சியங்கள் (தெய்வம்) அற்ற தலைமுறை
எங்களுக்கு பந்தங்களில்லை பாரம்பரியமில்லை
எங்களை மதிப்பாருமில்லை
எமது கால்களும் இதயங்களும் நாடோடிகள் போல
திசையெங்கும் அலைகின்றன.

நாங்கள் பூரணமற்ற தலைமுறை
அது என்னவென்பதே எங்களுக்குத் தெரியாது
பூரணமாக எங்களால் வாழவும் முடிவதில்லை
ஊனமுற்ற எங்கள் தலைமுறைக்கு
பூரணம் என்பது கொம்புத்தேள்.

நாங்கள் வீடுதிரும்ப முடியாத தலைமுறை
ஏனெனில் நாங்கள் விரும்பி பாதுகாத்து -
பேணி சொந்தம் கொண்டாடக்கூடியது
எதுவும் அங்கில்லை.

ஆயினும்

நாங்கள் எதிர்காலம் (வருகை) உள்ள தலைமுறை
அவ்வெதிர்காலம் -
புதியதோர் தாரகையிலிருந்து உருவாகும்
புதியதொரு வாழ்வு.
புதிய ஆதவனின் கீழ் -
புதிய இதயங்கள் கொண்ட வாழ்வு.

அங்கு

புதிய நோக்கங்களும் அபிவிருத்திகளும் இருக்கும்.
துடிப்புள்ள அன்பும், செழுமையான சிரிப்பும்
புதிய இலட்சியங்களும் (தெய்வம்) அங்கு இருக்கும்.
இன்று நாம் பூரணமற்ற தலைமுறை தான்
ஆயினும் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்
எதிர்காலம் முழுவதும் நமதே.

(இரண்டாம் உலக புத்தகாலத்தில் வாழ்ந்த Wolfgang Borchert எழுதிய
“GENERATION OHNE ABSCHIED” என்னும் ஜெர்மன் வரலாற்றுத்
தத்துவத்தின் தமிழாக்கம். ஆதாரம்: DEUTSCHE KULTUR.)

1. “பரிசுத்தமானதை நாய்களுக்குப் போடவேண்டாம்; உங்கள்
முத்துக்களைப் பன்றிகள்முன் எறியவும்வேண்டாம்”
2. “நீங்கள் நோன்பு இருக்கும்போது வெளிவேடக்காரரைப்
போன்று முகவாட்டமாய் இருக்கவேண்டாம்”

— இயேசுக்கிறீஸ்து.

மட்டக்களப்பு மாநில புராதன சைவத் திருத்தலங்களின் சிறப்பும் மகிமையும்.

எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்,
கலாச்சார உத்தியோகத்தரும்,
மாவட்ட கலாச்சாரப் பேரவைச் செயலாளரும்.

மட்டக்களப்பு மாநிலத்தைப் பொறுத்தளவில் பெரும்பாலான சைவத்தலங்கள் பழமைவாய்ந்தனவையாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒருசில ஆலயங்களைப்பற்றி எடுத்துக்கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். கொக்கட்டிச்சோலையில் கோயில் கொண்டுள்ள தான்தோன்றீஸ்வரர், சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர், அமிர்தகனி ஸ்ரீ மாமாங்கேஸ்வரர், மண்டுர் கந்தசாமி கோயில் என்பனவற்றை ஈண்டுநோக்குவாம்.

மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து தெற்கே மண்முனை ஊடாக ஒன்பது மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளதுதான் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில். சிவன் இங்கு சுயம்பு லிங்கமாகத் தோன்றி அருள் சுரந்துவருவதால் தான்தோன்றீஸ்வரர் எனப் பெயர்பெற்றிருக்கலாம் எனக் கொள்ளக்கிடக்கிறது. சிவன் கோயில் சிகரத்தையுடைய கர்ப்பக்கிருகத்தையும், நான்கு மண்டபங்களையும், தற்பொழுது மிகவும் உயரமுடைய பிரமாண்டமான கோபுரம் பலகோடி ரூபா செலவில் அமைக்கப்பட்டுவருகின்றது. இதன் தம்ப மண்டபம் மிக அண்மைக்காலத்தில் கட்டப்பட்டது. அறுபதடி உயரத்தையுடைய கொடிக்கம்பம் ஒன்று இங்கு நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளது. தம்ப மண்டபம் தவிர்த்த ஏனைய பகுதிகள் காலத்தால் மிகவும் பழமைவாய்ந்தவை. இங்குள்ள மூன்றாவது மண்டபத்தில் பார்வதி அம்மன் கோயிலுக்கு முன்புறமாக இடபத்தின் கற்சிலை ஒன்றுள்ளது. இந்

நாட்டைக் கைப்பற்றி அந்நாளில் ஆட்சி செய்த போர்த்துக்கேயர் இக்கோயிலைத் தகர்ப்பதற்காக வந்தபோது நந்தி உயிர் பெற்றுநின்று அவர்களை விரட்டியது என்று கூறுவர். கர்ப்பக்கிருகம் சுயம்பு லிங்கத்தை வைத்தே அமைந்துள்ளது எனக் கூறுவர். ஆனால் இது வெளியில் தெரிவதில்லை. மூலஸ்தானத்திலுள்ள பீடத்தில் உமா மகேஸ்வரர் விக்கிரகமே தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. குளக்கோட்டு மன்னனுடைய காலத்தில் இக்கோயில் கட்டப்பட்டது எனக் கருதப்படுகிறது. குளக்கோட்டனது திருப்பணியைப் பெற்று ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கோயில்கள்பற்றிய கல்வெட்டுப்பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“சீர்மேவு இலங்கை பதி வாழ்வு தரு
செல்வமும் சிவநேச இரு சமயமும்
செப்புதற்கரிதான மாணிக்க கங்கையும்
செகமேவு கதிர மலையும்
ஏர்பெறும் தென் கைலைவாழ்
கோணலிங்கம்
மேன்மை தான் தோன்று லிங்கம்”

எனக் கூறிச்செல்கிறது. திருக்கோயில் கட்டிட அமைப்பு முறைக்கும் தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில் கட்டிட அமைப்பு முறைக்கும் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. திருக்கோயில் கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தெனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதே காலப்பகுதியினை தான்தோன்றீஸ்வரருக்கும் கொள்ளலாம்.

இக்கோயில் வண்ணக்குமார் நிருவாக முறையிலே நிர்வகிக்கப்பட்டுவருகின்றது. மூன்று குடிகளான காலிங்கக் குடி, உலகிப் போடி குடி, படையாண்ட குடி ஆகிய குடிகளிலிருந்து மூன்று வண்ணக்குமார் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். வருடாந்த உற்சவம் ஆவணி மாதத்தில் வரும் முதற் பிறையில் கொடியேற்றப்பட்டு அதனை அடுத்துவரும் பூரணைக்கு அடுத்த திங்களில் தீர்த்தமும், அதற்கு முதல்நாள் ஞாயிறு பிற்பகல் தேர்த்திருவிழாவும் நடைபெறும். மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் தேர்த்திருவிழா நடைபெறும் திருத்தலம் இதுவொன்றேயாகும்.

சித்தாண்டி :-

சித்தாண்டியில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமி திருத்தலம் மட்டக்களப்பு நகருக்கு வடக்கே பதினமூன்று மைல் தூரத்தில் உள்ளது. சரித்திரச் சான்று கொண்ட கல்வெட்டுகள் இத்தலம்பற்றியதாக இல்லை. மரபு வழியாக வழங்கிவரும் ஐதீக கதைகளும், கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும் உள்ளன. இரண்டு கதைகள் மிக முக்கியமாக இக்கோயிலைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று ஆண்டி ஒருவன் காட்டுமார்க்கமாக இவ்வழியால் சென்றபோது அவனை மதயானையொன்று வழிமறித்தது. அவ்வேளையிலே ஆண்டி முருகனை நினைத்து அபயக்குரல் கொடுத்தான். அதனைக் கேட்டதும் முருகன் அழகான வேடன் உருக்கொண்டு ஆண்டிமூன் தோன்றி மதயானையைக் கொண்டு மறைந்தருளினான். இதனால் ஆண்டி சித்திர வேல் ஒன்றை வைத்துப் பூசித்துவந்தான் என்றும், அவ்வேலானது பல அற்புத சாதனைகளைச் செய்ததனால் சித்திரவேலாயுத சுவாமி என்ற காரணப் பெயர் சித்தாண்டி முருகப் பெருமானுக்கு ஏற்பட்டது என்றும் அக்கதை கூறுகின்றது. அடுத்தது சிகண்டி என்னும் அருந்தவ முனிவர் சம்பந்தப்பட்டது. இவற்றைப்பற்றி ஆரையூர் நல். அளகேசமுதலி எழுதியுள்ள சித்தாண்டித் தல புராணச் செய்யுளில் நாம் கண்டுணரலாம்.

“பத்தியிற் ரேய்ந்து

ஞானப் பரமனார் கருணை மேவிச்
சித்துகள் மனத்தாற் செய்த
சிகண்டியா மாண்டியா னோர்
முத்தியிற் கலந்தே யிங்கு

முறையற விடங்கவல்லே
இத்தல முயர் சித்தாண்டி
யெனும் பெயர் பெற்ற தன்றே”

சித்தாண்டி சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில் வருடாந்த உற்சவம் ஆண்டு தோறும் ஆவணித் திங்களில் நடைபெறுகின்றது. உற்சவத்தின் இறுதி மூன்று நாட்களும் மயிற்கட்டுத் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. சித்தாண்டி முருகன்மீது 103 ஊஞ்சற் பாடல்களைக் காரைதிவைச் சேர்ந்த சீ. கதிரமலை என்பார் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்கள்மூலம் தலச்சிறப்பும், மகிமையும், பெருமையும் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

அமிர்துகளி :-

மட்டக்களப்பு வாவி வங்காள விரிகுடாக் கடலோடு சங்கமமாகும் இடத்தில் அமைந்துள்ள அமிர்துகளியிலே ஸ்ரீ மாமாங்கேஸ்வரர் தலம் அமைந்துள்ளது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்று சிறப்புக்களும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றுள்ள சிறப்பு இத்திருத்தலத்திற்கு உண்டு. மாமாங்கப்பிள்ளையார் கோயில் பழமையினை இராமாயண காலத்தைச் சார்ந்ததாகவும், அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியினைக் கொண்டதாகவும் கூறுதற்கான பல கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் வழங்கிவருகின்றன. தலத்தின் கிழக்குப்புறத்திலே அவிமுத்தி தீர்த்தம் என்னும் தீர்த்தக்குளம் அமைந்துள்ளது. இதனை மாமங்கைத் தீர்த்தம் என்றும் கூறுவர். இத்தீர்த்தக்குளம் ஏற்பட்டமைபற்றியும் பல கதைகள் வழங்குகின்றன.

இரா வண னிடம் இருந்து சீதையை இராமன் சிறைமீட்டுச் செல்லும்பொழுது இப்பகுதி ஊடாகச் சென்றதாகவும், அச்சமயம் சிவபூசை செய்ய விரும்பிக்கொண்டு விங்கமொன்றினை எடுத்துவரும்படி அனுமானை இந்தியாவுக்கு அனுப்பியதாகவும், அனுமார் வரவு தாமதமாகவே ஒருபிடி மண்ணை எடுத்து இலிங்கம் சமைத்து கையிலிருந்த கோதண்ட வில்லைப் பக்கத்திலே ஊன்றிக் குளம் அமைத்து அந்நீரைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்து பூசை செய்ததாகவும் கூறுகின்றது. இக்கதை இராமாயண காலத்தைச் சேர்ந்த காலப்பகுதியில் இத்திருத்தலம் இருந்ததெனக் காட்டுகிறது. அடுத்த கதை, இரா வணன் சீதையைத்

தேடிவந்த அனுமாருடைய வாலிலே நெருப்பை மூட்டிவிட அனுமார் அதனை மாமாங்கக் குளத்திலே விட்டு அணைத்த தாகக் கூறுகிறது. இது இராமாயண காலத்திற்கு முன்பே இத்தலமும், தீர்த்தக்குளமும் இருந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றது. மாமாங்கப் பிள்ளையார் என்று மக்கள் வழிபடுகின்றபோதும் மூலமூர்த்தி சுயம்புலிங்கமாகவுள்ளது. சிவபெருமானையும், பிள்ளையாரையும் ஒன்றாகவே கருதி அக்கால மக்கள் வழிபட்டனர். இதனைப் பாடல் ஒன்றிலே நன்கு காணலாம்.

“கொக்கட்டி மரநிழலிற்
கோயில் கொண்டாய்
குணமான நீருற்று நதியுங் கொண்டாய்
சொக்கரவர் தன்னருளால் வந்த மூர்த்தி
சோபிக்கும் சுயம்புலிங்கம் ஆன மூர்த்தி
வீக்கினங்கள் அகற்றிடுவாய்
விநாயக மூர்த்தி
வீரமுள்ள சுயமுகனைக் காய்ந்த மூர்த்தி
மக்கள் துயர் தீர்த்திடும்
மாமாங்க மூர்த்தி - சுவாமி
மங்காத செல்வமெல்லாம்
தருவாய் நீயே”

இத்திருத்தலத்தின் வருடாந்த மகோற்சவம் ஆடி அமாவாசை தினத்திலே நடைபெறுகின்றது. மாமாங்கேஸ்வரப் பெருமான் மீது ஏராளமான காவடிப் பாடல்கள், ஊஞ்சற் பாடல்கள், அம்மாணப் பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்கள்மூலம் திருத்தலத்தின் சிறப்பும், மகிமையும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன. அவிமத்தி தீர்த்தம் எனப் பெயர்பெறும் இத்தீர்த்தக்குளத்திலே நீராடினால் சுகல பிணிகளும் துன்பங்களும் போய்விடும் எனக் கூறுவர். ஆடக சவுந்தரி என்னும் மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தை ஆட்சிபுரிந்த அரசியும் இக்குளத்திலே நீராடித் தனது ஆண்மைத்தன்மை நீங்கி பெண்மைக்குரிய மெல்லியல்புகள் அடைந்தாள் என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது. மாமாங்க வாசர் என எவ்விதம் பெயர் ஏற்பட்டதென்பதற்கு,

“நன்றான தம்பியரே
நானுரைக்க நீ கேளும்
உண்டானதேர் மாசிமாதமதில்
உத்தமரைக் கண்டதனால்
என நாமமிட்டார் மாமாங்க வாசர்
அண்டபிரான் வந்தவிதம்
அறிந்தீரோ தம்பிய ரே”
என்னும் பாடல் அடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

மண்டூர் :-

இத்தலம் மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து தென்மேற்கே 24 மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. படைக் கோயில்களுள் ஒன்றாக இத்தலம் கொள்ளப்படுகின்றது. பூசை முறைகள் எல்லாம் கதிர்காமத்தில் நடைபெறுவதுபோன்று இங்கும் நடைபெறுகின்றன. இதனை மௌனபூசை என்று கூறுவர். மண்டூர் கந்தன் மிகவும் அருள் சுரப்பவனாக அடியார்களால் கொள்ளப்படுகின்றான். மிகவும் பழமைவாய்ந்த தலமாக இது விளங்குகின்றது. கோயிலைச் சூழ யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்கான பல மடங்கள் அமைந்துள்ளன. சுவாமி தீர்த்தம் ஆடுவதற்குச் சற்றுத் தொலைவில் தீர்த்தக்கேணி உள்ளது.

இத்திருத்தலத்திலே கந்தசஷ்டி விரதம் மிகவும் சிறப்பான முறையில் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றது. விரதம் தெரடங்கிய மூன்று நாளில் வள்ளியம்மை திருமணம் நடத்துகின்றார்கள். பொதுமக்கள் இதனைக் கல்யாணப் படிப்பு என்றும், குரவைத் திருநாள் என்றும் கருதுகின்றனர். அன்றிரவு முழுவதும் முருகனுக்கும், வள்ளிநாயகிக்குமான திருமண நிகழ்ச்சியும் அதற்குரியதெனப்படும் குரவையிடுதல் வழிபாடும் நடக்கின்றன. மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் பழமைவாய்ந்த பாரம்பரியக் கலைகளான வசந்தன் கொம்பு முறிப்பு, குரவை போன்றவை வளர்க்கப்படும் இடங்களாக இத்தலங்கள் விளங்குகின்றன.

மட்டக்களப்பு மாநிலத்திலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க ஏனைய தலங்களான திருப்பெருந்துறை முத்துக்குமார வேலாயுதர் கோயில், தாந்தாமலை ஸ்ரீ முருகன் கோயில், பாண்டிருப்பு ஸ்ரீ திரௌபதி அம்மன் கோயில், வெருகல் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் கோயில், கோராவெளி அம்மன் கோயில், கோயிற்போரதீவு சிவசுப்பிரமணியர் கோயில், களுதாவளைப் பிள்ளையார் கோயில் ஆகிய திருத்தலங்கள் ஒவ்வொன்றையும் எழுதப்புகின் கட்டுரை விரியுமென அஞ்சி நிறைவுசெய்குவாம்.

ஏ. எல். எம். முகைதீன் (J. P.)
(ஒய்வுபெற்ற அதிபர்)

கீழ்க்கிலங்கையில் உள்ள கல்முனைக்குடியின் கிழக்குப்பக்கமாகக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள பள்ளிவாசலில் ஆண்டுதோறும் கொடியேற்றுவிழா நடைபெறுவது வழக்கம். இலங்கையின் பல பாகங்களிலுமுள்ள முஸ்லிம்களும், அயல் கிராமங்களிலுள்ள ஏனைய மதத்தவர்களும் இவ்விழாவில் பங்குகொள்வார்கள். வருடந்தோறும் இஸ்லாமிய கணக்குப்படி ஜமாதுல் ஆகிர் மாதம் பிறை ஒன்றில் ஆரம்பித்து பிறை பண்ணிரன்டில் முடிவடையும், இக்கொடியேற்றுவிழாக்காலங்களில் கல்முனைக்குடி விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும்.

கல்முனைக்குடியில் பிறந்து வாழ்ந்த முகம்மதுத்தம்பிலெவ்வை அவர்கள் மக்களுக்குத் திருக்குர்ஆன் ஒதிக்கொடுத்து மார்க்க அறிவும் புகட்டிவந்தார்கள். இவர் வயோதிப நிலை அடைந்தகாலே தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டார். இதனால் தனித்துவாழ நினைத்து காட்டர்ந்த பகுதியாகிய கடற்கரையில் ஓர் குடிசையை அமைத்து இறைவனை வணங்கித் திருமறையையும் ஒதிவந்தார்.

ஒருநாள் இரவு இறை வணக்கத்தை முடித்துத் திருமறையை ஓதியபின் சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை மாணிக்கப்பூரி அவர்கள் பேரில் முணைஜாத்துக்கள் பாடியபின் கண்ணுறங்கினார்கள். நடுநிசியில் நாகூலில் வாழும் நபிபேரனார் கனவில் தோன்றி "முகம்மதுத்தம்பியே உமது குடிசைக்கு நூறுயார் தொலைவில் மணற்றிட்டி ஒன்றில் ஓர் எலுமிச்சம்பழமும், மயில் இறகும் தென்படும். அவ்விடத்தில் ஒரு தர்க்காவை அமைத்துவிடு" என்று கூறி மறைந்தார்கள்.

இச்செய்தியைக் கேட்டு விழித்த பெரியார் பொழுது விடிந்ததும் குறிப்பிட்ட இடத்தைத் தேடி அங்குமிங்கும் அலைந்து இடத்தையும் பொருட்களையும் கண்டு அளவிலா ஆனந்தம்கொண்டார். கம்புகளை வெட்டி அவ்விடத்தில் ஓர் கொட்டிலை அமைத்தார். அவரைப் பீடித்திருந்த தொழுநோய் அகன்றது. ஆச்சரியமடைந்தார் - இறைவனைப் புகழ்ந்தார்.

முகம்மதுத்தம்பிலெவ்வை அவர்கள் அடுத்துவந்த வெள்ளிக்கிழமை கல்முனைக்குடியும்ஆ பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று ஜும்ஆ தொழுகை முடிந்தபின் மரைக்காயசபை, உலமாக்கள், பொதுசனங்கள் மத்தியில் நடந்தவற்றை எடுத்துக்கூறினார்கள். பலர் ஏற்றுக்கொண்டனர் - சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மரைக்காயசபையிலும் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் தோன்றின. ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் எதிர்ப்புக் காட்டினர். எதிர்த்தவர்கள் பலர் நோய்வாய்ப்பட்டு பல துன்பங்களுக்குள்ளாகினர். எதிர்ப்பும் குறைந்தது. ஊரவர்கள் காட்டிலுள்ள மரமொன்றை வெட்டி அவ்விடத்தில் நட்டுக் கொடியேற்றினார்கள். அன்றுதொட்டு அங்கு கொடியேற்றுவிழா ஆரம்பமானது. இது 1823ம் ஆண்டு என்று கூறப்படுகின்றது.

இப்பகுதிக்கு வன்னிமையாக ஆட்சி புரிந்த சின்னத்தம்பிப்போடி கடற்கரைப் பள்ளிக்குச் சென்று தனக்குப் புத்திர பாக்சியம் வேண்டி நேர்ச்சையை வைத்து அது கைகூடியமையால் நேர்ச்சையை நிறைவேற்றி இதனை ஒரு புண்ணிய ஸ்தலமாகப் பிரகடனப்படுத்தியதோடு, கல்முனைக்குடியும்ஆ பள்ளிவாசல் மரைக்காயமார்களுக்கு

கும், முகம்மதுத்தம்பிலெவ்வை அவர்களுக்கும் இருந்த பிணக்கை வன்னிமை அவர்கள் சமரசம் செய்து இரு பகுதியாருக்குமிடையில் ஓர் ஒப்பந்தமும் செய்யப்பட்டது. இவ் ஒப்பந்தப்படி ஜும்ஆ பள்ளிவாசல் பரிபாலனத்தின்கீழ் கடற்கரைப் பள்ளிவாசல் நிர்வகிக்கப்படலாயிற்று.

கடற்கரைப் பள்ளிவாசலுக்கு வருமானம் பெருகியது. 1850ல் மரைக்காயமார் ஒன்றுசேர்ந்து கல்வினால் சிறு அளவில் கடற்கரைப் பள்ளிவாசலைக் கட்டிமுடித்தார்கள். 1870ல் பள்ளிவாசலின் இரு புறங்களிலும் விரிந்தை அமைத்துப் பெருப்பிக்கப்பட்டது. கொடியேற்று விழா வருடம்தோறும் நடைபெற்றுவந்தது. கல்முனைக்குடி இவுறலெவ்வைப்போடி உதுமாலெவ்வைப்போடி என்பவர்பிள்ளைப்பாக்கியம் வேண்டி கடற்கரைப் பள்ளிவாசலில் கொடி ஏற்றுவதற்கு ஒரு மணரா கட்டுவதாக நேர்ச்சை செய்து அது நிறைவேறியமையால் அப்பொழுது இப்பிரதேசத்து வன்னிமையாகக் கடமைபுரிந்த கோஸ்முகம்மது நொத்தாரிசு அப்துல்மஜீது அவர்களால் அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு தற்போதுமிருக்கும் சின்ன மினாறு உதுமாலெவ்வைப்போடி அவர்களால் 1928ஆம் ஆண்டில் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. 105 வருடங்கள் புதிய மணராவில் கொடியேற்றப்பட்டது.

1934ஆம் ஆண்டு இப்பள்ளிவாசலில் பெருமளவில் புனர்நிர்மாண வேலைகள் நடைபெற்றன. ஐங்காலத் தொழுகை நடைபெறுவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. பள்ளிவாசல் கூரைக்குக் கொழுக்கி ஒரு போடப்பட்டது. வடக்குப்பக்கமாக உள்ள நிலப்பரப்பில் பலரின் எதிர்ப்பின் மத்தியில் முஸ்லிம்களுக்கென இன்று காணப்படும் பொது மையவாடி அமைக்கப்பட்டது.

காலம் செல்லச்செல்லக் கருத்துக்கள் வேறுபட்டு மினாறு ஒன்று ஏழுக்குள்ளதாகவும், பெரிதாகவும், கட்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு 1962ம்

ஆண்டு ஏழுக்கு மினாறு அமைக்கப்பட்டு விட்டது. இதிவிருந்து இரு மினாறுக்களிலும் ஆண்டுதோறும் கொடி ஏற்றப்பட்டுவருகின்றது.

ஏலத்தில் கூறிக்கொடுத்து கொடியேற்று விழா வருமானம் பெற்றுவந்த முறை நீக்கப்பட்டு 1962ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஜும்ஆ பள்ளிவாசல் நிர்வாகமே நேரடியாகவே கொடியேற்றுவிழா வருமானத்தைப் பெறுகின்றது.

இப்பள்ளிவாசலும் தர்ஹாவும் ஒன்றாகவே இருந்துவந்ததால் கொடியேற்றவிழாக் காலங்களில் தொழுகை நடத்துவது சிரமமானதாகும். இதையுணர்ந்து 1976ஆம் ஆண்டு பெரும் திருத்தவேலை செய்யப்பட்டுப் பள்ளிவாசல் வேறுகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாணிக்கப்பூரில் பிறந்த மனிதகுல மாணிக்கம் சாகுல்ஹமீது ஆண்டகை அவர்களை நினைவுகூரக் கொடியேற்றுவிழா வருடந்தோறும் நடைபெறுகிறது. இவ்விழாவினால் பள்ளிவாசலுக்கு அதிக வருமானம் கிடைக்கிறது.

1983ஆம் ஆண்டுமுதல் பல லெட்சுரூபா மதிப்பீட்டில் ஒரு புதிய பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டுவருகின்றது. இது விரைவில் முற்றுப்பெற இருக்கிறது. வருங்காலத்தில் இப்பள்ளிவாசல் கொடியேற்றுவிழாவுக்கு மட்டுமல்லாமல் ஐங்காலத் தொழுகைக்கும் வசதியுள்ள சிறந்த இடமாக மிளிரப்போகின்றது.

காலத்துக்குக்காலம் இப்பள்ளிவாசலும், தர்ஹாவும் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டு இன்றைய நிலை அடைவதற்கு அவ்வக்காலங்களில் ஜும்ஆ பள்ளிவாசல் நிர்வாகத்தை நடத்திய மரைக்காய சபையினரும் நம்பிக்கையாளர் சபையினரும், சில பெரியவர்களும் எடுத்துக்கொண்ட பெருமுயற்சிகளே காரணமாகுமென்பது இப்பள்ளிவாசல் வளர்ச்சி வரலாற்றை நோக்கும்போது அறியமுடிகின்றது.

“கல்விக்கு உயிர் கொடுத்தோன் ஒருபோதும் மரணிப்பதில்லை”

— நபிமணி (ஸல்)

கிழக்கு மாகாணத்தில்

கிறீத்தவ இலக்கிய ஆய்வு.

மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா.

இலங்கையில் ஆதியில் சைவம், புத்தம் என்ற சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களே வாழ்ந்துவந்தனர். அந்நியர் ஆட்சி வரும் வரைக்கும் இந்த நிலைபரம் நிலவியது. எனினும் கிறிஸ்தவ குருக்கள் இருந்தனராக வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

போர்த்துக்கீசர் வருகையுடன் கிறித்து சமயம் வரலாயிற்று. பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே போர்த்துக்கீசர் இங்கு வரலாயினர். ஆட்சியும் செவித்தினர். அவர்களுடைய வருகையின்பின்னரே நூல்களை அச்சேற்றும் வழிவகைகளும் உண்டாயின.

சமய நூல்கள் பல எழுதப்பட்டன. சாங்கோபாங்க சுவாமிகள் பல கிறிஸ்தவ நூல்களை எழுதினார்கள். தபசுகாலத்தில் வாசிக்கப்படும் பசாம் பிரசங்கம் இவர் எழுதியதே.

போர்த்துக்கீசர் போயினர். ஒல்லாந்தர் வந்தனர். இருவரும் கிறித்துவம்பற்றி வேறுபட்ட கருத்தினையுடையவர்கள். தேமெல்லோ பாதிரியார் விவிலிய நூலைத் தமிழ்மொழியிற் திருப்பினார்.

போர்த்துக்கீசர் ஒல்லாந்தர் ஒருவரின் ஒருவராகப்போக இங்குவந்துற்றனர் ஆங்கிலேயர். முழு இலங்கையினைத் தமது ஆட்சிக்குள் அடக்கினர். இவர்கள் வருகையுடன் பற்பல கிறித்துவ சபைகள் தங்கள் சேவையை மக்களுக்கு ஆற்றத்தொடங்கினர். கிறிஸ்தவ சமயம் எங்கும் பரவலாயிற்று. பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் நிறுவப்பட்டன. மாணாக்கர் பலருக்கு தமிழ், ஆங்கிலம் என இரு மொழிகளிலும் பயிற்சி

அளிக்கப்பட்டது. அச்சியந்திரங்களும் நிறுவப்பட்டன.

கிழக்குமாகாணத்திலே புளியன் தீவிலே நேச ஒழுங்கையிலே அச்சுக்கூடம் ஒன்று 1874ல் தோன்றலாயிற்று. யொனாத்தன் கிறவுதர் ரூபா 1000/- மூலதனமாகக் கொடுத்து உதவினர். மட்டக்களப்பில் புனித மைக்கேல் கல்லூரி அதிரும் சீவந்தராகவு மிருக்கும் கிறவுதர் சுவாமியாரின் தந்தையாராவார். இவர்கள் தொடக்கத்தில் மெத்தடித்த சபையினைச் சார்ந்தவர்கள்.

யொனாத்தன் கிறவுதர் தமது நன்கொடையை நன்றியறிதலோடு கொடுத்தனர். உவெஸ்லியன் வேத போதக சபை தமக்களித்த சகல நலன்களை நினைத்து உபகரிக்கப்பட்டதெனக் கூறியுள்ளார். அச்சுக்கூடத்திற் பல நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. கைவசமிருக்கும் நூல்களோ சில அவை வருமாறு

1. விவிலிய குற்சித குடாரம் - அச்சு 1880
2. இலக்கண தீபிகை - எழுத்ததிகாரம் - அச்சு 1891
3. இலங்கை உவெஸ்லியன் மிஷன் - அச்சு 1895
4. நல்ல சொளக்கியம் - அச்சு 1878

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமான சமய கண்டன நூல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஓய்ந்துவிட்டன. “விவிலிய குற்சிதம்” என்ற நூலினை ஆறு முகநாவலர் எழுதினார் என்பர். அதற்கு மாறாக “விவிலிய குற்சித குடாரம்” என்ற நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது யாரால்

எழுதப்பட்டது என்ற வரலாறு தெரியாது. எனினும் மட்டக்களப்பு உவெஸ்லியன் மிஷன் அச்சகத்தில் அச்சேற்றப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கண தீபிகை - முதற்பாகம் எழுத்தகாரம் என்ற நூலினை எழுதியவர் ஜேம்ஸ் T. அப்பாப்பிள்ளை. இவர் பாதிரியார். "மத்திய கல்லூரி" என்று எல்லாராலும் போற்றப்படுகின்ற உயர்தர பாடசாலையின் உப அதிபராகவும் கடமையாற்றியவர்.

தொல்காப்பியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல் விளக்கம் முதலாம் இலக்கண நூல்களையும் தருக்க நூல்களையும் ஆதாரமாக வைத்து "இலக்கண தீபிகை" என்ற நூலை இயற்றியுள்ளார். சிவஞான முனிவர் நூல்களையும் படித்துள்ளார்.

இனி, "இலங்கை உவெஸ்லியன் மிஷன்" என்ற நூல். இதனை இயற்றியவர் R. S. V. முத்துத்தம்பி. மட்டக்களப்பு ஆங்கில தமிழ்ப்பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர். இப்பாடசாலை இப்பொழுது வின்சன் மகளிர் மகா வித்தியாலயம் என்ற பெயருடன் விளங்குகின்றது.

இந்நூலில் மட்டக்களப்பில் வந்து சேர்ந்த அத்தனை வேதபோதக பாதிரியார் விபரங்கள் யாவும் "கப்பற்றகு" என்ற இசைப்பாடலில் ஆசிரியர் தந்துள்ளார்.

"நல்ல சௌக்கியம்" என்ற நூலை எழுதியவர் R. A. பார்ணஸ் போதகர். மட்டக்களப்பில் 1851ல் பிறந்தவர். 1913ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 3ந்தேதி புளியன்தீவு சிங்களவாடியில் இறந்தவர். ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தது இந்நூல்.

மட்டக்களப்பிலே, இங்கு நிறுவிய அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் பற்றி மேலே விபரித்தோம். திரிகோணமலையிலே எழுதி இவற்றிற்கு முன்னர் சென்னை இராயபுரம் இந்தியன் அச்சகக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நூல் ஒன்றுண்டு. அதன் விபரம் வருமாறு.

சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரக எதிரேற்று.

இஃது

திருட்கோணமலை

சஞ்சுப்பிள்ளை அவர்கள் குமாரர்

அலேசுப்பிள்ளை அவர்களும்

இன்னுஞ்சில உத்தமக் கிறீஸ்துவர்களும்

கேட்டுக் கொண்ட படிக்கு

ஷேயூர் ஆயுள்வேத பண்டிதர்

இராமசுவாமி சின்னையாபிள்ளையெனப்

பெயர் வழங்குகின்ற

இராமசுவாமி சூசைப்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

சென்னை - இராயபுரம்

இந்தியன் அச்சகக் கூடத்திற் பதிப்பிக்

கப்பட்டது.

1883 ன் ஐனவரி மீ.

இஃதோர் கண்டன நூல். சமயம் தொடர்பானது. கண்டன சம்பந்தமான நான்கு நூல்கள் பொதிந்தது.

1. சைவ மகத்துவம்
- சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை.
2. சைவ மகத்துவ திக்காரம்
- அருளப்ப முதலியார்.
3. சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரகம்
- வல்லை க. தாமோதரம்பிள்ளை.
4. சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரக எதிரேற்று.

இவற்றின்மத்தியில் வல்லை இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியராகிய ச. வயித்திலிங்கம்பிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களும் கலந்துகொண்டனர். உதயபானு, இலங்கை நேசன், சத்தியவேத பாதுகாவலன் என்ற இதழ்களும் இறங்கின.

சைவ மகத்துவம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் எழுதப்பட்டது. 127 பக்கங்களைக்கொண்டது. எனினும் சிறிய எழுத்து, சிறிய அளவு கொண்டது. எந்த ஆண்டிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது என அறிவதற்கு வழி இல்லை. முகப்புத்தாள் விபரம் அறியுமாறில்லை. பற்பல சங்கமருவிய நூல்களைப் பதிப்பித்த இவர் தமது நூலில் விபரம் தராதுவிட்டமை ஆச்சரியம்.

சைவ மகத்துவம் என்ற நூலுக்கு எதிராக அருளப்ப முதலியார் சைவ மகத்துவ

திக்காரம் எழுதினார். இவர் "சத்தியவேத பாதுகாவலன்" ஆசிரியர். 1876-1884 என்ற ஆண்டுகளில் காவலரின் ஆசிரியராக இருந்தவர். இந்தியத் தென்னகத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆகவே அவரது நூல் 1876-1884 என்ற ஆண்டுகளுக்கிடையில் வெளிவந்ததாகும். ஆகவே "சைவ மகத்துவம்" என்ற நூலும் அவ்வாண்டுகளில் வெளிவந்தது எனலாம்.

'சைவ மகத்துவ திக்காரம்' என்ற நூலுக்கு மறுப்பாய் சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரகம் என்னும் நூலை வல்லை க. தாமோதரம்பிள்ளை எழுதி வெளியிட்டார். இதற்கு மாறாக சைவ மகத்துவ திக்கார நிக்கிரக எதிரேற்று வெளியிடப்படலாயிற்று.

தேவதோத்திர சங்கிரகம் என்ற நூலை மட்டக்களப்பு சா. சி. சோமசுந்தரம் என்பவர் 1923ல் பிரசுரித்தார். இவர் உவெஸ்லியன் மிஷன் வேதபோதகர். பக்திரச கீர்த்தனங்கள், செபமலை திருப்புகழ், ஞானகுருபதிகம் முதலாம் பகுதிகளாகப் பிரித்து வகுத்துக்கொண்டார்.

இரட்சணிய அம்மானை. இதனை இயற்றியவர் தம்பிலுவில் திருக்கோயில் அ. ப. கனகரெத்தினம். ஏசுநாதர் வரலாற்றை அம்மானை உருவில் தருவது.

புனித வளனார் அருட்சகோதரர் சபை மட்டக்களப்பில் தனது 'சேவையை 1931ல் தொடங்கியது நல்லறிஞர்கள் பலர் அச்சபையில் நற்றுறவிகளாக மிளிர்ந்தனர். "இலங்கைச் சரித்திரம்" என்ற பெயரில் வெளிவந்த நூலின் ஆசிரியர் அருட்சகோதரர் பிஸிப்பு ஆவார். இவர் கல்விச்சபையில் அங்கம் வகித்தவர். இவரின் விடாமுயற்சியே பிற்காலத் தமிழாசிரியரின் வேதனத் திட்டத்திற்கு அடிகோலியது. இவர் மருமலர்வாசகம், 'வேதோபதேசம்' முதலாம் நூல்களை இங்குற்றபோது அச்சிற் பதிப்பித்தனர்.

இனி சஞ்சிகைகள், 'தொண்டன்' என்ற மாத சஞ்சிகை கிளெனி ஆயர் காலத்தில் அவரின் துணை ஆயராக இருந்த தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை (இக்கால யாழ்ப்பாண ஆயராக விளங்குகிறார்) அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. இது தொடர்ந்தும் தன் சேவையை ஆற்றிவருகின்றது.

சுமை தாங்கி என்ற பெயர்கெண்ட சஞ்சிகையை ரீ. பாக்கியநாயகம் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிடுகின்றனர்.

கதை நாடகம் என்ற போர்வையில் ஊசோன் பாலந்த கதை, எம்பிரதோர் நாடகம் போர்த்துக்கீசர் காலம்தொட்டு நடைமுறையில் இருந்துவருகின்றன. ★

மரத்தில் மறைந்தது யானை பரத்தில் மறைந்தது பூதம்

கோயிலில் மரத்தினால் யானை ஒன்று செய்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒருவர் பார்க்கிறார். யானையென்று பார்க்கும் போது மரம் தோன்றவில்லை. மரம் என்று பார்க்கும்போது யானை தோன்றவில்லை. அதுபோல, பரம் என்று பார்த்தால் பார் தெரிவதில்லை. பார் என்று பார்த்தால் பரம் தெரிவதில்லை.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதம்.

— திருமூலர் திருமந்திரம்.

கிழக்கிலங்கையில் கிறீத்தவராற்றிய கல்விப்பணி.

அருட்செல்வன் S. A. I. மத்தியு, S. S. J.
(கல்லூரி முதல்வர்)

“நிகழ்காலத்திற்கு இட்டுச்செல்லும் எல்லாப் பாதைகளின் நுழைவாயில்களிலும் ரூசோ காணப்படுகின்றார்” எனத் தற்கால அறிஞர் கூறுகின்றனர். (1). 18ம் நூற்றாண்டுத் தத்துவ ஞானி ரூசோவின் கல்வித் தத்துவங்கள், கல்வி வரலாற்றை ரூசோவுக்கு முன்னுள்ள காலம், ரூசோவுக்கு பின்னுள்ள காலம் எனப் பிரிக்கும் தகையமையென வில்லியம் பெயிட் என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். ஆம் நவயுக மலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட ரூசோவின் சிந்தனைகளை அவரின் “எமிலி” என்ற நூலில் காணலாம். நமது கற்பனை நாயகனான “எமிலிக்கு”ப் பாடப்புத்தகமாக ரூசோ அளிக்கும் நூல் டானியல் டிபோ எழுதிய “ரூபின்சன் குரூசோ”வாகும். ரூசோவினால் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட மாபெரும் கல்விப் புரட்சிக்கு இன்றியமையாத பாடநூலாக அமைந்தது “ரூபின்சன் குரூசோ” என்ற நூல். ஏறக்குறைய பத்தொன்பது ஆண்டுகள் கண்டி இராச்சியத்திலே சிறை வைக்கப் பட்டிருந்த ரூபெட் நொக்ஸ் தாம் தப்பிச் சென்றபின் எழுதிய ‘வரலாற்றுத்தொடர்பு’ என்ற நூலுக்குப் பலவகையிலும் கடமைப் பட்டுள்ளது என்று அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்வர். ஆகவே 17ம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தீவின் மத்திய பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடையே ரூபெட் நொக்ஸின் வாழ்க்கையி னூடே 18ம் நூற்றாண்டு தத்துவ ஞானி ரூசோவின் கல்வித்தத்துவம் அரும்பு மலர்ந் திருந்த காலம் என்பது புதுமையாகாது.

இதிலிருந்து ஈழத்துக் கல்விமரபு பல சிறந்த கல்வி அம்சங்களைக்கொண்டு விளங்கியது என்பதை அறியலாம். ஈழத்துப் பண்பாடு, கலாசாரம், அரசியல் கல்வி மரபுகள் இத்தகைய மரபுகளுக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளன என்பதில் கருத்துவேறுபாடுகள் இல்லை. காலத்துக்குக்காலம் ஏற்பட்ட தென் னிந்திய படையெடுப்புக்களும், தமிழ் ஆட்சி முறைகளும் இலங்கையின் கல்வி, கலாசார மரபிலும் பெருந் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யுள்ளன.

இந்தப் பின்னணியைக் கருத்திற் கொண்டு பண்டைய ஈழத்துக் கல்வியின் சிறப்பினை நோக்குவோருக்கு இரண்டாயிர மாண்டுகள் பழமையான கட்டிட அழிபாடுகள். பிரமாண்டமான ஏரிகளுக்குக் கட்டுக்களாக விளங்கும் அணைகள், நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைத் தொடுத்து நிற்கும் வாய்க் கால்கள் முதலியன பண்டைய செயற்கல்வியின் திறத்தை எடுத்து விளங்குகின்றன. பொறியியல், கைத்திறன், ஓவியம், வண்ணம் முதலாகிய நுண்கலைகளினதும் இருப் பிடமாக ஓங்கிநிற்கும் “சிகிரியா” பண்டை கல்விமுறையின் அடைவை எடுத்து விளக்கு கின்றது (2).

மேலும் இலக்கியம், வானசாஸ்திரம், மருத்துவம் முதலாகிய துறைகளும் பண்டைக் காலத்தொட்டே வளர்ச்சியடைந்து

வந்துள்ளன. நியமமுறையிலான பெண்கல்வி போற்றப்படாவிடினும் பெண்கள் கற்றிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றுண்டு. பெளத்தத்தின் வருகை பெண் விடுதலைக்கு வழிகோலியது. விவசாய அடிப்படையிலான ஈழத்துச் சமுதாயத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய பொதுவான கல்வியைப் பெண்கள் பெற்றிருந்தார்கள் (3).

இலங்கை அரசர்கள் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டுவந்த உள்நாட்டு வெளிநாட்டுப் போர்களின் விளைவாக, இராச்சியத்தின் தலைநகர்கள் அடிக்கடி மாற்றப்பட்டமையாலும், பண்டைய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்கைவிடப்பட்டமையாலும், அரசர்களால் சமயம் கைவிடப்பட்ட நிலையில், கல்வியும் சீர்குலைந்து தாழ்நிலையை அடைந்துகொண்டிருந்தது. 16ம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்தபோது பொதுவாக இங்கு நிலவியது இதுவேயாகும்.

தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள் பெருந்தொகையாக வாழும் கிழக்குமாகாணக் கல்விமுறை இலங்கையின் சிங்களப் பிரதேசக் கல்விமுறைகளினின்று பெரிதும் வேறுபட்டது. இந்தியக் கல்விமரபில் திளைத்த சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்கள் கல்விக்கு வரையறை காணவந்தபோது “மனிதரிடம் மறைந்துகிடக்கும் பரிபூரணத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வி” என்றார் (4).

இங்கு பிளேட்டோவின் கல்விக் கருத்துக்கும் நாம் பொதுமை காண்கின்றோம். “ஒருமைக்கண்தான் கற்ற கல்வியொருவற்கு எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து” என்றார் தமிழ் மரபில் வந்த வள்ளுவர். ஆகவே மனிதன் ஆயுள்முழுவதும் கற்றுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்; கற்க மறுப்பவன் வாழ் மறுக்கிறான் எனும் தத்துவம் தமிழர்களுக்குப் புதியதல்ல.

16ம் நூற்றாண்டில் போர்த்துக்கீசரும் பின்னர் ஒல்லாந்தரும் அவர்களைத் தொடர்ந்துவந்த ஆங்கிலேயரும் இலங்கையில் ஆற்றிய கல்விப்பணியை ஆராயுமுன் இஸ்லாமிய, இந்துசமய மரபில் வந்த கல்விக் கோட்பாட்டை விளங்குதல் நன்றாகும். “இறைநிலை, உயர்நிலை இரண்டும் ஒன்றைக் கருதுவது. இந்து சமயம் இறைவனை அடையும் வழியை வகுப்பதுவே. கல்வி என்பது இந்து நெறி” (5). இஸ்லாமியக் கல்வி மரபுக்கு

மதமே கல்வியின் அடிப்படையாக விளங்குகின்றது. இஸ்லாமிய மறையின்படி ஞானம் முடிவு இல்லாதது. நாம் இஸ்லாமியத் திருமறையில் ஒரு சிறந்த மேற்கோளைக் காணலாம். அது “என் இறைவனே, என் கல்வி ஞானத்தை அதிகப்படுத்து” என்பது. எழுத்துமூலம் கல்வி போதிப்பவன் இறைவனாவான் எனும் கருத்தையும் நாம் திருமறையில் காண்கின்றோம் (6).

இத்தகைய கல்விப் பின்னணியைக் கொண்ட மக்களிடையேதான் கிறித்தவர்கள் கல்விப்பணியாற்றினர். அக்கல்விப்பணியின் சிறப்பினை நாம் ஆய்ந்தற்குமுன்னர் சிறித்தவ சமயக் கல்வித் தத்துவத்தை நோக்குதல் பயனுடையதாகும்.

கிறித்தவக் கல்விமுறையும் சமயக் கல்வியை நடுநிலையாக வைத்து எழுந்தது. சமயமே கல்விக்கரு. மனிதன் பிறக்கும்பொழுது ஜென்ம பாவத்துடன் பிறக்கிறான். மனிதன் இரட்சகர் கிறிஸ்துவின் போதனைக்கு ஒப்பற்ற தூய வாழ்க்கைமூலமும் கல்விமூலமும் இறைவனை அடையவேண்டும். இந்து மதம் மனிதன் பிறக்கும்பொழுதே முழுமை பெற்றுப் பிறக்கிறான் என்று கூறும். கிறித்தவம் மனிதன் தான் பிறக்கும்பொழுது தன்னிடத்திலுள்ள குறைகளை நிறைவாக்க (அவன்) எத்தனிக்கவேண்டும் என்றும் கூறும். இந்து தர்மம் உள்ள நிறைவினை இன்னும் நிறைவாக்கவேண்டுமென்றும் கூறும். கிறித்தவ மரபில் விவிலிய வேதம் சிறந்த வழிகாட்டிகளுள் ஒன்று. இச்சிறந்த நூல் கல்வித் திட்டத்தில் சிறப்பிடம் பெறுதல்வேண்டும். கடவுள் தந்த கொடைகளுள் கல்வியே சிறந்த தனமும் கொடையுமாகும். இந்த அடிப்படையிற்றான் கிறித்தவ மரபுக் கல்வி வளம்பெற்றது. கல்விமூலம் கிறித்துநாதர் வாழ்ந்துகாட்டிய முறையினை மக்கள் பின்பற்றவேண்டும். இங்ஊது அவர் வாழ்க்கையில் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் எனும் கருத்தினைக் காணலாம். சமய தத்துவம், ஒழுக்கம் பயிற்சி இரண்டினையும் வளர்த்த கிறித்தவம் பிற்காலத்தில் கவின் கலையையும் அறிவியலையும் வளர்த்தது (7). இந்தப் பின்னணியிலேயே கிறித்தவம் ஆற்றிய கல்விப்பணியினை நன்கு ஆராய்தல்வேண்டும்.

16ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட ஈழத்துக் கல்வி வரலாற்றைக் கிறித்தவக் கல்வி

பெருமளவு பாதித்துள்ளது. மேல்மாகாணம், தென்மாகாணம், வடமாகாணம், கிழக்கு மாகாணம் ஆகிய மாகாணங்களிலே கிறித்தவர், பெருங் கல்வி விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுவதற்குக் காரணர்களாக விளங்கினர். எனினும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களைப் பொறுத்தவரை வடமாகாணத்தில் இவர்களால் ஏற்பட்ட கல்வி அபிவிருத்தியின் அளவிற்கு மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஏற்படவில்லை. இதற்கான காரணங்கள் பலவாகும். ஒரு பிராந்தியத்தின் பூகோள நிலைமை, அதனடிப்படையில் அமையும் பொருளாதார நிலைமை முதலானவை அம்மக்களின் மனப்பாங்கினையும், கலாசாரத்தையும் பாதிக்கும் என்பதைக் கல்வியியலாளரும், சமூகவியலாளரும் ஒப்புக்கொள்வர். இச்சமூகங்களின் பொருளாதார நிலைமைகள் இக்கட்டுரையில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கிழக்குமாகாணம் பசுமைபெற்றிலங்கும் நெற்காணிகளால் நிறைந்த பிரதேசமாகும். மருதமும், நெய்தலும், முல்லையும் கொஞ்சிக் குலாவும் கிழக்குமாகாணம் சிறு முயற்சிக்கும் பெரும் பயன் அளிக்கும் தன்மையுடையது. எனவே இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் வறுமையில் ஆழ்ந்துகிடந்ததாகவோ, வறுமையில் வாடி வதங்கி மடிந்ததாகவோ இல்லை. இந்நிலையில் கிறித்தவப் பாதிரிமார் நடாத்திய பள்ளிகளில் கற்று அரசாங்க உத்தியோகம் பெறவேண்டுமென்ற அவாவோ அவசியமோ மக்களுக்கு அதிகமிருக்கவில்லை. வடமாகாணத்தில் நிலைமை வித்தியாசமானது. திலத்தில் அதிக கஷ்டப்பட்டே பெரும் பயனை அடையவேண்டும் என்ற நியதி இருந்தமையால் அவர்கள் இயல்பாகவே அதிக முயற்சி உடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஆங்கிலக் கல்வியினால் அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்று சமுதாய அந்தஸ்து போன்றவற்றை அடையக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டபோது பெருந்தொகையானோர் கல்விநலம் பெற விழைந்தனர்.

இங்கு அடிக்கடி ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கு, பாதைகள் துண்டிக்கப்பட்டமை ஆகியனவும், ஆங்காங்கே மட்டக்களப்பு வாவினில் ஊடறுக்கப்பட்ட பாதைகளும் கஷ்டமான போக்குவரத்தைக் காலத்திற்குக்காலம் மேலும் கஷ்டமானதாக்கின. இதனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப

காலத்திற்கூட கிழக்கிலங்கை மக்கள் தம்பிரதேசங்களிலேயே கட்டுண்டு வாழ்பவர்களாக இருந்தனர். இந்நிலைமை கல்வி அபிவிருத்தியினையும் பாதித்தது. இத்தகைய குழல்கொண்ட ஒரு நாட்டிலேயே மெதடிஸ்த சபையினர் பாடசாலைகள் அமைத்து கல்விப்பணியும் சமயப்பணியும் ஆற்றினர்.

மேலும் வட மாநிலத்தைப்போன்று கிழக்கிலங்கையிலே கல்வி வேகமாகவும் ஆழமாகவும் பரவாமைக்கு இன்னோர் காரணம் சமயக் குழுவினர் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைகொண்டதுபோன்று மட்டக்களப்பிலே காலூன்றக் காலஞ்சென்றமையாகும். போர்த்துக்கீசர் காலத்திலேயே மன்னார் முதலான பிரதேசங்களிலே ஏராளமானோர் கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவினர். ஆனால் மட்டக்களப்பிலே குறிப்பிடத்தக்களவு மதமாற்றம் நடைபெறவில்லை. ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் இங்கு புரட்டஸ்தாந்திய மதம் அதிகமாகப் பரவியதாகக் கூறமுடியாது. ஒல்லாந்தரின் மதத்துன்புறுத்தலுக்குப் பயந்து அவர்களது இராச்சியப் பிரிவை விட்டு கண்டி அரனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த மட்டக்களப்பிலே கத்தோலிக்கராகிய பறங்கியர் பலர் குடியேறியிருந்தனர். 1910ஆம் ஆண்டளவில் கத்தோலிக்கரின் தொகை கிழக்குமாகாணம் முழுவதிலும் 5458ஆக இருந்தது என 1911ம் ஆண்டு சனத்தொகைக் குறிப்புக் கூறுகிறது.

அடுத்ததாக கிழக்கு மாகாணத்தில், வட மாகாணத்தைப்போன்று கல்வி வேகமாகப் பரவாமைக்கு மற்றோர் காரணமாகக் கூறக்கூடியது, இங்கு பெருந்தொகையினராக வாழும் முஸ்லிம் மக்கள் கல்வியில் அதிக அக்கறை கொள்ளாமையாகும். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபர் ஒருவரின் அறிக்கையில் முஸ்லிம் மக்கள் கல்வியில் அதிக நாட்டம் கொள்ளவில்லை என்கிறார். அவர்கள் சிறந்த வியாபாரிகளாகவோ, அன்றில் சிறந்த விவசாயிகளாகவோ உள்ளனர் என்று அவர் அறிக்கையில் மேலும் கூறுவது ஓர் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அதாவது கல்வி வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளவே வேண்டப்படுகின்றது, அத்தகைய வாழ்க்கைக் கல்வியை நடுமப்பத்திலிருந்தும், சூழலில் இருந்தும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியுமாயின், சிறந்த

பொருளாதார நலன் வாய்க்கப்பெறு
மாயின், அத்தகைய சமுதாயம் நியம
முறையிலான ஏட்டுக் கல்வியில் அதிக அக்
கறைகொள்ள நியாயமில்லை. எனவே
பொருளாதார நலன் வாய்க்கப்பெற்ற முஸ்
லீம் சமூகத்தினர் கல்வியில் பின்தங்கியிருந்
ததில் ஆச்சரியமில்லை. இங்கு வாழ்ந்த
தமிழ்மக்களும் இந்த சூழலில் இருந்து பெரி
தும் வேறுபட்டவர் அல்லர் என்பதை ஏற்
கனவே கண்டுள்ளோம்.

கிறித்தவக் குழுக்கள் பள்ளிக்கூடங்கள்
அமைத்து கல்விப்பணியாற்றி அதன்மூலம்
தம் சமயத்தை வளர்க்க முற்பட்டனர் என்ப
தில் ஐயமில்லை. எனினும் இக்குழுக்களின்
அணுகுமுறைகளை இனம் கண்டுகொள்வது
பயனுடையதாகும். கத்தோலிக்கர் எங்
கெங்கு தம் மத மக்கள் வாழ்ந்தனரோ
அங்கேயே பள்ளிக்கூடங்களை அமைப்பதில்
கூடிய அக்கறை காட்டினர். அதாவது தம்
சமயத்தைச் சார்ந்த மக்களின் சமய விச
வாசத்தை மேலும் வளர்ப்பதற்காகவே
அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைத்தனர்.
ஆனால் மெதடிஸ்த சபையினரோ முதலில்
பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்து அதன்மூலம்
மதம் மாற்ற முற்பட்டனர். உதாரணமாக
இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த இந்த சமயக் குழு
வினருள் ஒருவராகிய ஓல்ட்ஐயர் அவர்கள்
1814ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பை அடைந்த
வுடனேயே அங்கு பள்ளிக்கூடம் அமைத்த
தைக் காணலாம். இதிலிருந்து இவர்கள்
கல்விச்சாலைகள் அமைத்ததின் நோக்கம்
புலப்படுகின்றது. மெதடிஸ்த சபையினர்
பொதுவாகக் கிராமங்கள்தோறும் எவ்வித
மான ஐயத்துக்குமிடமின்றி பள்ளிக்கூடங்
களை நிறுவினார்கள். முதலிற் கல்வி அறிவை
அவர்களுக்கு ஊட்டியபின்னர் கிறித்தவ
மதத்தை அவர்பால் புகுத்துவது இலகு
வேன அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

இப்பள்ளிக்கூடங்கள்மூலம் சகல கிறித்த
வப் பிரிவினரும் மதத்தைப் பரப்பிய
தோடு மத போதகத்திற்குத் தேவையான
சுதேச பிரசாரகர்களை உருவாக்கினர். சில
காலங்களில் இந்துமதத்தைச் சார்ந்தவர்
களே கத்தோலிக்க மதத்தைப் புகட்டும்
ஆசிரியர்களாகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார்
கள் (8) என்பதை நோக்கும்போது கிறித்த
வர் பள்ளிக்கூடங்களை அமைத்ததின் முக்
கிய நோக்கம் தெளிவாகின்றது. எனினும்

முஸ்லீம் மக்கள் இறுக்கமான சமய கலாச்
சார கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு வாழ்ப
வர்களாதலால் அவர்கள் மதமாற்றத்துக்கு
உட்படவில்லை. விதிவிலக்கான ஓரிருவர்
மதம் மாறியமைக்கு இக்கட்டுரையில்
சான்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் இந்துக்கள் முகம்மதியர்களைப்
போலல்லாமல் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகு
பவர்களாகவும், புதிய கலாசாரங்களை வர
வேற்பவர்களாகவும் உள்ளனர் என்பது
நோக்கத்தக்கது. ஒருகாலத்தில் முழுக்க
முழுக்க இந்துக்களாக இருந்த இந்தியர்கள்
பெளத்த மதத்தைப் பேணிக் காத்தவர்
என்பதற்குத் தென்னிந்திய பெளத்த கட
ட்டி அழிபாடுகளும், சாத்தனார் இயற்றிய
மணிமேகலையும், பிற்காலத்தில் இயற்றப்
பட்ட குண்டலகேசி முதலியனவும் சான்றுக
ளாகும். தென்னிந்தியாவிலும், வடஇந்தியா
விலும் ஒருகாலத்திலே பெளத்தம் செழித்து
நின்றமையினாலேயே ஈழத்துப் பெளத்த
பிக்குகள், கி. மு. வத்தகாமினி அபயவின்
காலத்திலும் மற்றும் அரசர்களின் காலத்
திலும் அடிக்கடி அங்கு சென்று புதிய
பெளத்த கருத்துக்களைப் பெற்று இங்குவந்த
பல புதிய பெளத்த பிரிவினைகளைத் தோற்று
விக்கக் காலாயிருந்தது. இந்துமதத்தைச்
சார்ந்தவர்கள் புதிய கலாசாரங்களை வர
வேற்கத் தயங்கவில்லை என்பதை எடுத்துக்
காட்ட இது ஓர் உதாரணமாகும்.

இலங்கையில் போர்த்துக்கீசரினால்
கொண்டுவரப்பட்ட கத்தோலிக்க மதம்
தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலேயே முதலில் அதிகம்
நிலைகொண்டது எனலாம். மன்னூரிலும்,
யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் மட்டுமன்றி
நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்திலும் கத்தோ
லிக்க சமயம் நிலைகொண்டது. குறிப்பாக
நீர்கொழும்பு மீனவர்களில் பெரும்பான்மை
யோர் தமிழர்களே. எனவே அதிகமானோர்
சமயம் மாறினார்கள்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல் இந்து
சமயத்தைச் சார்ந்தோர் சிலர் கத்தோலிக்க
சமயப் போதகர்களாக இருந்ததிலும் வியப்
பில்லை. மறுபுறத்தில் தம் பாடசாலையிற்
தமக்குக்கீழ் வேதனம் பெற்ற இத்தகைய
ஆசிரியர்களைக் கிறித்தவர் வன்முறையாக
மதம் மாற்றவுமில்லை என்பதனையும் உய்த்து
உணரலாம். பிற்காலங்களில் இந்து, முஸ்

லீம் சமூகத்தினரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர்களின் கல்விவளர்ச்சியை மட்டும் கருத்திற்கொண்டு அவ்வச் சமூகங்களிடையே பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதனை "மதம் மாற்றல்" என்ற அதிகாரத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.

மதம் மாறுதலை மட்டுமே குறிக்கோளாகக்கொண்டு கிறித்தவர் பள்ளிக்கூடம் அமைக்கவில்லை என்று கூறியபோதிலும் பெருந்தொகையான மக்கள் மதம் மாறிக் கிறித்தவரானதற்குப் பிரதான காரணங்களைச் சுருக்கமாக ஆய்தல் பயனுடையதாகும். தமிழ்மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களின் சகிப்புத்தன்மையும் மத வெறியின்மையும் கிறித்தவ மதப் போதகங்களுக்குச் செவிசாய்க்கச்செய்து பின்னர் படிப்படியான மனநெகிழ்ச்சிக்கும், மத மாறலுக்கும் காரணங்களாயின என்று கூறின் அதில் உண்மையுண்டு.

"அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி" என்ற முதுமொழியின் ஆழ்ந்த உண்மையினையும் ஈழத்துக் கலாசார வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகிய மத வரலாற்றிலே காணலாம். போர்த்துக்கீசர் தளபதி தொன்பொன்ஸ்தந்தையின் டீசா மதம் மாறிய ஈழத்தவருக்கு அரசுகளும் பதவிகள் அளித்தது தொட்டு ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயர்களும் கிறித்தவர்களுக்கு ஆதரவு அளித்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சிக்காலத்தில் ஒரு புது யுகத்தைத் தோற்றுவித்த கோல்புறாக்கெமரன் சீர்திருத்தங்கள் அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்கள் மிகுந்த குறைபாடுகளும், திறன்றும் காணப்பட்டதென்று குறிப்பிட்ட அதேவேளையில் சமயக் குழுவினரின் பள்ளிக்கூடங்களைப் பொறுத்தமட்டில் திருப்தி தெரிவித்தன. அரசாங்க சேவைக்கு வேண்டிய பயிற்சியை வழங்கப் பொறுத்தமான ஆங்கிலக் கல்வி அளவுகோலாய்க் கொண்டமையால், நாட்டின் பண்டைய கல்விமுறையை "கருத்திற்கொள்ளத் தக்கதன்று" என்று கருத்துத் தெரிவித்தனர். இது சமயக் குழுக்கள் நடாத்திய பள்ளிகளுக்கு ஆதரவு அளித்து மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் நிருவாகம் நடத்திய பல படிநிலைகளுக்கும் நிருவாகிகளைத் தேர்ந்தெடுத்த போது ஆங்கிலக் கல்வி சுற்றோரிலும் கிறித்தவர்களானவர்க்கே அதிக சலுகையும் முதன்

மையும் அளித்தமையால் இது மத மாற்றல் களுக்குப் பெரிதும் துணைசெய்தது. எனவே ஏராளமானோர் அரசாங்க உத்தியோகவாய்ப்புக்களைப் பெறவும் அதனோடு ஒட்டிய ஏனைய சகாயங்களைப் பெறவும் கிறித்தவர்களாயினர்.

இதன்பின்பு 1865ல் நியமிக்கப்பட்ட மோர்கன் கல்வி ஆணைக்குழுவும் கிறித்தவ மதக் குழுக்களுக்குச் சார்பாகப் பல அமிசங்களையும், சிபாரிசுகளையும் தன் அறிக்கையில் வெளியிட்டது. இவ்வாறு அரசியல் செல்வாக்கும், அரசியல் ஆதரவும் சமயக் குழுக்களுக்குக் கிடைத்தமையினால், அவர்களின் மதமாற்றப் பணியும் இலகுவாயிருந்தது (9). மேலும் கிறித்தவ சமயத்தை இந்துக்கள் பலர் ஏற்று மதம் மாறியமைக்கு அவர்களிடையே நிலவிய சாதிப் பாகுபாடும் ஒரு காரணம் எனலாம். சாதி அடிப்படையில் சில மக்கள் பாகுபாடு காட்டப்பட்டு, உணர்ச்சிகள் நசுக்கப்பட்டு உயர் குலத்தவரோடு சமமாக ஆண்டவனையே தொழமுடியாத நிலை உருவாகியபோது கிறித்தவ சமயத்தினர் சமத்துவ ஆதரவு காட்டவே அம் மக்கள் அச்சமயத்தைத் தழுவினர் என்பதனை அறிவிக்கடியதாயுள்ளது. உதாரணமாக தன்னாழ்வையில் சாதி அடிப்படையில் இந்துக்கள் சிலரை ஆலயத்துக்குள் பிரவேசிக்க விடாதபடியால் சிலர் கத்தோலிக்க குருமார்களின் அன்பையும், ஆதரவையும் பெற்று மதம் மாறியதாக மட்டக்களப்பு ஆயர் சாசனங்களிலிருந்து அறியலாம். மேலும் உயர்சாதியினரின் கோயில்களில் தாழ்ந்த சாதியினர் வணங்குவதற்கு இடமளிக்காத காரணத்தினால் ஒவ்வொரு சாதியினரும் தமக்கு இஷ்டமர்ன தெய்வங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் கோவில்களைக் கட்டினர். அத்துடன் காலத்துடன் ஒவ்வாத கொண்டாட்டங்களும் கோவில் வழிபாட்டுடன் சேர்ந்துகொண்டன..... தேவதாசி நடனம், வெடி கொளுத்துதல் போன்றவை கோவிற் சுற்றாடலின் புனிதத்தன்மையையும், பக்தியையும் சூழப்புவனவாக அமைந்தன.... இக்குறைபாடுகளை நன்கு பயன்படுத்தியவர்கள் கிறித்தவ சமயப் பாதிரிமார்களே. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சைவ சமயப் பிரதேசங்களில் புரட்டஸ்தாந்து கிறித்தவ சமயத்தைப் பரப்பிய வெஸ்லியன் (1814), அமெரிக்க (1816) போன்ற திருச்சபைகளைச் சார்ந்த சமயப் பிரசாரகர்கள்

தமது சமயப் பிரசாரத்துக்கு மேற் கூறப் பட்ட குறைபாடுகளைப் பெரிதுபடுத்திச் சைவத்தவர்களைத் தமது திருச்சபைக்கு மத மாற்றம் செய்தனர்.

ஆனால் போலியாக சில உலகியல் நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்குடன் மதம் மாறியவர்கள் அனேகர். ஐரோப்பியப் பாதிரிமார் சிலர் மக்களின் வறுமை நிலையைப் போக்க அவர்களுக்கு வாழ்க்கைக் கல்வியூட்டி தம்மைத் தாமே உயர்த்த வேண்டுமென்ற கொள்கையின் உண்மையினையுணராத பொருள் பண்டங்களைக் கொடுத்தமையினால் சிறிதுகாலத்தின்பின்பு அவர்கள் அப்பொருளுதவிகள் கிட்டாத போது தம் பழைய மதத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கியதில் எவ்வித ஆச்சரியமும் இல்லை. யாழ்ப்பாண நாட்டில் இவ்விதம் மதம் மாறியபின்னர் பழைய இந்து மதத்தையே அனுட்டிக்கத்தொடங்கினோர் பலராவர் என்பதற்கு உதாரணங்கள் உண்டு. 1802ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் கிறித்தவர்கள் அனேகர் இருந்தார்கள் என்றும், 1806ல் புக்கணம் என்பவர் இலங்கைக்கு வந்தபோது புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஒருவரும் இருக்கவில்லையென்றும் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (10). எனவே நான்காண்டு காலத்தில் இவ்வளவு தொகையானோர் கிறித்தவமதத்தைக் கைவிட்டுச்சென்றதற்கு மேற்கூறிய காரணமே மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

தமிழ் மக்களிற் பலர் தம் வாழ்க்கை முறைகளை இலகுவில் மாற்றி புதிய கலாச்சாரத்தையும் மதத்தையும் வரவேற்றபோதிலும் மேலைத்தேய கிறித்தவப் பாதிரிமாரின் நடையுடை பாவனைகளும், சமயச் சடங்கு முறைகளும் இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கையின் சகல கூறுகளையுமோ அன்றில் சமுதாயத்தின் அடி நிலையையோ இலகுவில் தொடவில்லை எனலாம். பதிலாக கிறித்தவத் துறவியர், இந்து, பௌத்த துறவியரைப்போன்று வாழ்ந்து இந்து பௌத்த சமய முறைகளையும் சடங்குகளையும் தம் வணக்க முறைகளுக்குக் கையாண்டிருப்பர் எனின் இன்னும் பெருந்தொகையானோர் மதம் மாறியிருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் தம் பெயரையே மாற்றி பிராமணர்களைப்போன்று காதுகளிலே கடுக்கன், கழுத்திலே பூநூல், கால்

களிலே பாதக்குறடு ஆகியவை அணிந்து புலித்தோலின்மேலிருந்து தியானஞ்செய்து இந்துத் துறவிகளைப்போன்று வாழ்ந்தமையினால் அவரது மதமாற்றப் பணி இலகுவாயிருந்தது. தமிழ்மக்கள் இந்துமதத் துறவிகளுக்கும், வீரமாமுனிவருக்கும் அதிக வேறுபாடு கண்டிலர். இந்த நோக்கத்திற்காகவே தமிழ் இலக்கிய மரபு பிறழாது தெள்ளுந்ல தமிழினில் "தேம்பாவணி" படைத்து கற்றறிந்தோரைத் தம்பால் இழுக்க முற்பட்டார் என்பதை அறிஞர் ஒப்புக்கொள்வர்.

மேலும் கிறித்தவர்களாகிய சில பெரியார்கள் தனிப்பட ஆற்றிய கல்வித் தொண்டினை இக்கட்டுரையில் தனியாக எடுத்துரைக்கவிரும்பியபோது போதிய விபரங்கள் கிடைத்தில. எனவே ஓரிரு பெரியார்களைப் பற்றி மேலெழுந்தவாரியாகவாவது குறிப்பிடல் அவசியம் என எண்ணுகிறேன். கத்தோலிக்க சமயத்து ஞானச்சகோதரர் பிலிப்பு அவர்கள் கத்தோலிக்க வாசகங்கள் பலவற்றையும் வரலாற்றுநூல்களையும் எழுதி நல்ல உரை நடையினை வளர்த்துச் சிறுவர்களிடேத் தமிழிலக்கண மரபு தவறாது காத்தவர். இவர் அரசாங்க கல்வி ஆலோசனைச் சபையின் உறுப்பினராகவும் (Member of the Board of Education) பதவி வகித்து, சுயமொழி ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தைப் பெற்றுத்தருவதற் பாடுபட்டு வெற்றிகண்டார். ஆங்கிலத்தில் மட்டக்களப்பு தமிழகத்தைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் பல எழுதியதன் மூலம் இத்தமிழகத்துப் புகழை வெளியுலகுக்கும் எடுத்துக்காட்டியோர்களில் ஆர். டபிள்யூ. சேதுகாவலர், ஈ. எல். தம்பிமுத்து, எஸ். ஓ. கனகரத்தினம் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். திரு. தம்பிமுத்து அவர்கள் "திராவிடர் வரலாறு" என்ற நூலையும், திரு. எஸ். ஓ. கனகரத்தினம் என்பவர் Monograph of Batticaloa District என்ற நூலையும் எழுதினார்கள் (11).

மேலும் 1891ல் தம்பிலுவில்லில் பிறந்த உவில்லியம்பிள்ளை என்பவர் ஆங்கிலமும் தமிழும் நன்கு கற்றறிந்தவர். தம்பிலுவில் கிராமத் தலைமை அதிகாரியாகப் பதினைந்து ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தவர். கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றவர். ஒரு சிறந்த நாடகப் புலவகையும், அண்ணாவியாகவும் திகழ்ந்தவர். 1912ல் "கண்டியரசன் சரித்திரம்", "நச்சுப் பொய்கைச் சுருக்கம்" என்ற இரு வடமொடி

நாடகங்களையும். தென்மோடியில் "புவனேந்திரன்" நாடகத்தையும், "புவனேந்திரன் விலாசம்" என்ற இலக்கிய வகையினையும் படைத்து மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தார்.

ஆங்கில நாவல்களைப் படித்துத் தாம் பெற்ற அறிவின் காரணமாக 'இந்திரபுரி இரகசியம்', 'மஞ்சட் பூதம் அல்லது இழந்த செல்வம்' ஆகிய தமிழ் நாவல்களையும் படைத்தார். ஆங்கில நாடக வகையைத் தழுவியும் நாடகங்கள் இயற்றியதோடு 'மதுரை வீரன்', 'சுந்தர விலாசம்' முதலான சிறு நாடகங்களையும் எழுதினார். ஊஞ்சற் பாட்டுக்கள், காவியங்கள் முதலிய தனிப் பாடல்களும் திரு. உவில்லியம்பிள்ளை அவர்களினால் இயற்றப்பட்டன (12).

கிறித்த மத உபதேசியாராக இருந்த சோமசுந்தர தேசிகர் என்பவர் 11-8-1886ல் வீரமுனையிற் பிறந்தவர். சைவத்தினையும் அதன் பண்பாட்டையும் அறிந்திருந்தார். 1913 - 1952 வரை கவிசேச ஊழியராக இருந்தார். இவர் ஒரு சிறந்த புலவருமாவார். 'ஞானகுரு பதிகம்' என்பது இவர் பாடிய பன்னிரண்டு சீர் விருத்தங்களால்மைந்த நூலாகும்.

"எளியவர்க் கெளியவனே
ஏழை பங்காளனே
யேசுபர ஞான குருவே"

என்ற சுற்றடி கொண்டவை இவரின் விருத்தங்களாகும்.

வேதநாயகம் போதகர் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்தில் கற்கேர்வளம் என்ற ஊரில் 1865ல் பிறந்தவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் புலமைமிக்கவர். அரசடி ஆசிரியர் பயிற்சிக்குக் கல்லூரியில் போதனாசிரியராக இருந்தார். பல தனிப் பாடல்கள் பாடி நாட்டுப் பற்றை மிகுவித்தவர். பின்னர் கிறித்தவ மத போதகராகி மட்டக்களப்புக்குடிமகனாகவே வாழ்ந்தார். 'திபம்' பத்திரிகையை நடாத்தி அதில் மட்டக்களப்பின் தேவைகள்பற்றி எழுதினார்.

வித்துவான் சரவணமுத்தன் கிறித்தவ சமயப் போர்புரிந்தார். இவர் நடாத்திய பத்திரிகை 'சுதேச நாட்டியம்' என்பதாகும். 'மலேரியாக்கும்மி', 'உழவர் சிறப்பு' என்

பனபோன்ற இவர் எழுதிய கவிதைகள் இன்னும் மக்களிடையே வழங்குகின்றன. நல்ல எழுத்தாளர் பலர் தோன்றுவதற்கு இவர் பல்லாற்றாலும் வழிகாட்டினார் (13).

கத்தோலிக்க ஞானச்சகோதரர் ஜோன் என்பவர் ஒரு சிறந்த கவிஞர். இனிமையாகப் பாடும் ஆற்றல் பெற்றவர். மேலை நாட்டுச் சங்கீத முறையிற் கோவில் கீர்த்தனங்கள் பல பாடினார். இவர் 1930ல் இயற்றிய கீர்த்தன நூல் இன்னும் கிழக்கிலங்கையில் கிறித்தவ ஆலய வழிபாடுகளிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றது (14).

இன்னும் அனேசுர தம் எழுத்தாற்றலினாலும், தொழிற் தேர்ச்சியினாலும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு புரிந்துள்ளார்கள். எனினும் அவையாவற்றையும் இக்கட்டுரையில் குறிப்பிட இயலா.

இனிக் கிறித்தவக் கல்வியினால் ஏற்பட்ட பலாபலன்களைப்பற்றியும் சிந்தித்தல் ஏற்புடையதாகும். இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களைப்போல் கிழக்கு மாகாணத்திலும் சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் போன்ற சமூகத்தளைகள் இறுக்கம்பெற்றிருந்தன. கிறித்தவக் கல்வியின் பயனாக சாதிப் பாகுபாடுகளின் இறுக்கம் ஓரளவு தளர்ச்சி அடைந்தது. மனிதர் யாவரும் சமம் என்ற கருத்தினைக் கிறித்தவ மதம் வலியுறுத்துகின்றது. இத்தகைய சமத்துவ சகோதரத்துவக் கருத்துக்களினால் கலப்பு மணம் போன்றவை நடைபெற்றன. மண வாழ்க்கையில் ஒரு தாரம் போன்ற நற்பண்புகள் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றன.

மேற்கண்ட சாதிக் கட்டுப்பாடு, குல விருது முதலியவை எல்லாம் இந்நாட்டில் பழமையான சைவ மதத்தினோடும், சைவக் கோயில்களினோடும் பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்துவந்தவையே. ஆதலால் கிறித்தவ மதத்தினை உடையவரான மேலைநாட்டினர் வந்து அடிப்படுத்திய இடங்களிலெல்லாம் அவற்றின் தளர்ச்சிக்கும் வழியுண்டாயிற்று. அம்மேனாட்டார் இங்குவந்து வாழ்ந்த சைவ நன்மக்களைத் தம் மதத்திற்கு மாற்றஞ்செய்தும், சைவர்களுக்கும் இன்னல் விளைவித்தும் வந்தார்கள் என்றும் அக்கால வெறுக்கப்பட்டனரென்றும் முக்கியமாகக் கத்தோ

லிக்க, மெதடிஸ்த சபையார் ஆகிய இரு கிறித்தவப் பிரிவினரும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலே கால் வைத்தமையினால் நற்பலன்களும் பல இங்கே விழைந்தன. மேலூட்டு மொழிக் கல்வி, விஞ்ஞானக் கல்வி என்பவற்றை ஊட்டிய புதிய முறையான பள்ளிக்கூடங்களின் தோற்றம் நீர்ப்பாசனம், விவசாயம், வைத்தியம், சுகாதாரம், போக்குவரத்து முதலியவற்றின் சீர்திருத்தம் என்பனவாகப் பல துறைகளிலும் எழுந்த நன்மைகளை முதன்மையாகக் குறிப்பிடலாம். அச்சுக்கூட அமைப்பு, மின்சார வசதிகள், அறிமுகம் ஆகியன கிறித்தவப் பாதிரிமாரின் முயற்சியினால் கைகூடின (15). மேலேத்தேய நாகரீகமும், கட்டிட முறைகளும் கலாசார அமிசங்களும் இந்நாட்டில் இடம்பெறலாயின.

மக்கள் தம் சுதேசக் கலாசாரங்கள் பலவற்றை இழக்கத்தொடங்கியமை கிறித்தவக் கல்வியினால் ஏற்பட்ட தீய விளைவுகளுட் சில என்பதை ஈண்டு குறிப்பிடுவது மிகவும் அவசியமாகும். மேலேத்தேய கிறித்தவப் பாதிரிமார் தம் மதத்தைச் சாராத இந்துக்கள் போன்ற பிறரை அஞ்ஞானிகள் என்றும், அவர்தம் கலாசாரங்களிற் சிலவற்றை மிகவும் குறைவாகவும் மதிப்பிட்டும் அவைகள் பேய்களுக்குரியன என்றும் கூறினர். இவையெல்லாம் ஒருகாலத்தின் சிந்தனையாக இருந்தபோதிலும் இத்தகைய சிந்தனைப்போக்கு கிழக்குமாகாண மக்களின் சிறந்த பாரம்பரியங்கள் பலவற்றைப் பிழையாகப் பாதித்தன என்பதனை ஈண்டு குறிப்பிடவேண்டும்.

ஆங்கிலக் கிறித்தவக் கல்வியினால் இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் சுதேசக் கல்வி முறையும் நிறுவனங்களும் பாதிக்கப்பட்டமை கீழ்மாகாணத்துக்கும் பொருந்தும். ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் கிறித்தவக் கல்விக்கும், கிறித்தவ மதக் குழுக்களின் பள்ளிக்கூடங்களுக்குமே அரசு ஆதரவு கிட்டியது. இதனால் பௌத்த பிரிவேளாக்களும் ஏனைய சிங்களக் கல்வி நிறுவனங்களும் செயழிழந்து நின்றது போன்று தமிழ் மரபிலான கல்விக்கூடங்களும், கல்வி முறைகளும், குரு சிஷ்ய தொடர்புகளும் பாதிக்கப்பட்டு செயழிழந்தமையையும் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் ஏட்டுக் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்.

ஏட்டுக் கல்வியின் அடிப்படையிலும், அரசாங்க உத்தியோகங்களின் அடிப்படையிலும் மக்களின் அந்தஸ்து கணிக்கப்பட்டமையால் சிறப்பாகப் பல பாரம்பரிய கைத்தொழில் நுணுக்கங்களைப் பேணி அவற்றை மேலும் வளர்த்து மேம்படவேண்டிய சமுதாயம் அதனைக் கைவிட்டு சில வேளைகளில் அர்த்தமற்ற ஏட்டுக்கல்விக்கு மிகக் கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்தமையே இன்று நாட்டில் நிலவும் சில பிரச்சனைகளுக்குக் காரணங்களாகும்.

இக்கட்டுரையிற் பின்னர் நாம் தருகின்ற புள்ளி விபரங்களை சிந்தனையோடு நோக்குவோருக்கு இவ்வளவு பெருந்தொகையான பள்ளிக்கூடங்களை மிகவும் சிறுபான்மையினராய் இருந்த கிறிஸ்தவர்களால் எவ்வாறு இயக்கமுடிந்தது என்று வினா எழாமல் இருக்கமுடியாது. தம் மதத்தைப் பரப்பவேண்டும் என்ற பேரவாவும், கிறித்தவ மதத்திற்கு வெளியே இரட்சணியம் (விமோசனம்) இல்லையென்ற அவர்தம் கொள்கையும்; எனவே "நாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறவேண்டும்" என்ற உயர் இலட்சியத்துடன் உழைத்தமையும் இப்பெரிய சாதனையை அவர்களாற் சாதிக்க முடிந்தமைக்குக் காரணங்களாகும். கிறித்தவ மதத்தைப் பரப்பும் முயற்சியில் தம் உயிரையும் அர்ப்பணிக்கத் தயாராக இருந்தார்கள். மேலேநாடுகளிலிருந்து தம் உற்றார் உறவினர்களையும், நண்பர்களையும், வாழ்க்கை வசதிகளையும் கைவிட்டு இலங்கைபோன்ற கிழைத்தேசங்களுக்குப் பெருஞ்சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற உயர் இலட்சியத்திற்காக இங்கு வந்தார்கள். இத்தகைய தியாகமும் அத்தியாகத்தின் வழிவந்த ஒற்றுமையுணர்வுந்தான் அவர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டுமன்றி இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களிலும் பெருஞ் சாதனைகளை நிலைநாட்டக் கூடியதாய் இருந்தமைக்குக் காரணங்களாகும்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் கல்விப் பணியாற்றியவர்கள் சுத்தோலிக்க, மெதடிஸ்த, அங்கிலிக்கன் மதப் பிரிவினர்களாகும். சுத்தோலிக்க சமயம் ஏறக்குறைய ஐந்து நூற்றாண்டுகளாக இலங்கையிற் பரவிவரினும் 1814ம் ஆண்டு இலங்கை வந்த மெதடிஸ்த சபையினரே முதன் முதலில் மட்டக்களப்பில் கல்விக்கூடம் அமைப்பதைக் காண்கின்

ரோம். இவ்வாண்டிற்கு முன்பே கத்தோலிக்கர் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைத்தமைக்கான சான்றுகள் எதுவும் கிடைத்தில. 1850களின் பின்னரே கத்தோலிக்கப் பள்ளிக்கூடங்கள் உதயம்பெறுகின்றன. எனவே 19ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை கத்தோலிக்கர் இங்கு பள்ளிக்கூடங்களை அமைக்கக் குறிப்பிடக்கூடிய முயற்சிகள் எடுக்கவில்லை எனலாம். இரண்டாவதாக, கிழக்கு மாகாணத்திலே கத்தோலிக்கர் சிறு தொகையினராகவே இருந்தமையால் நீண்டகாலமாக மட்டக்களப்பு மறை மாநிலம் (Diocese) யாழ் மறை மர்நிலத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்துவந்துள்ளது. பல ஆயர்கள் (Bishops) பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்க முயற்சி எடுத்தார்களாயினும் அவர்களின் தலைமைத் தாபனம் வெகு தூரத்திலிருந்தமையாலும் போதியளவு குருக்கள் இல்லாமையினாலும் இம்முயற்சிகள் வெற்றிபெற்றில. இதுபற்றி கட்டுரையில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்தின் பொருளியற்றன்மை, போக்கு வரத்துச் சாதனங்கள், அடிக்கடி ஏற்படும் வெள்ளம் ஆகியன.

ஒரு பிராந்தியத்தின் மண்வளம், புவியின் பொருளியல் அமைப்பு, இயற்கையால் ஏற்படும் வெள்ளம் ஆகியன அங்கு வாழும் மக்களின் மனப்பாங்கையும் பண்பாட்டையும் பாதிப்பதோடு குறிப்பாகக் கல்வியின் தன்மையினையும் அதன் வளர்ச்சியையும் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. இன்னும் கூட கீழ் மாகாணத்தின் பல பகுதிகள் இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களோடு ஒப்பிடுகையில் கல்வித்துறையில் பின்தங்கிய பிரதேசம் எனக் கல்வி அமைச்சினால் கணிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு மேற்கூறிய பாதிப்புகள் பெருமளவிற்குக் காரணங்களாகும். ஏறக்குறைய 1900ம் ஆண்டளவில் இங்கு நிலவிய பொருளாதார போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் 1913ல் ஏற்பட்ட பெரு வெள்ளத்தைப் போன்ற வெள்ளங்கள் ஆகியன 19ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிக் கூற்றிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற் கூற்றிலும் கீழ்மாகாண நிலைமையைப் பெருமளவிற்கு விளக்குகின்றன.

இக்காலத்தில் இங்கு வாழ்ந்தோரில் பெருந்தொகையான மக்கள் தம் வாழ்க்கைக்கு விவசாயத்திலேயே தங்கியிருந்தனர். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் இலங்கையின் மேற்குத் தெற்குப் பகுதிகளில் இருந்து மீனவர் இங்குவந்து மீன் பிடித்தனர். இங்கிருந்து கருவாடு இலங்கையின் மேற்குத் தெற்குப் பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. வியாபாரம் முஸ்லீம் சிங்கள வியாபாரிகளின் கையில் இருந்தது. இக்காலத்தில் சில ஐரோப்பியரும் இங்கு பெருந்தென்னந்தோட்டங்களை வைத்திருந்தனர். திருக்கோணமலையில் அமைந்திருந்த ஐரோப்பிய கடற்படைத் தளம் பெருந்தொகையான மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பை அளித்தது. எனினும் கீழ் மாகாணங்களில் பெரும்பாலானோர் நெல் உற்பத்தியில் கவனஞ் செலுத்தினர். தூர்ந்துபோன நீர்ப் பாசனக் குளங்களில் சிலவற்றைக் குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கம் திருத்தி அமைத்திருந்தது. எல்லா விவசாய நிலங்களும் தனிப்பட்டவரின் சொந்தமாக இருந்தன. எனவே கீழ்மாகாண மக்களின் ஒருசிலர் ஏழைகளாக இருப்பினும், எவரும் வறுமையால் வாடவில்லை. குறிப்பாகக் கீழ்மாகாணத்தின் சனத்தொகை எப்போதும் பரவலாகவும், சிறியதாகவும் இருந்தமை அம்மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியையும் நிச்சயம் பாதித்துள்ளது. சனத்தொகை வேகமாகவும் செறிவாகவும் அதிகரிக்காத நிலையில் வாழ்க்கைப் போட்டி அதிகம் இருக்கவில்லை. கல்வியைக் கற்று அரசாங்க உத்தியோகங்களை நாட வேண்டும் என்பனபோன்று இக்காலச் சிந்தனைப்போக்கு கீழ்மாகாண மக்களை அண்மைக்காலம்வரை பாதிக்கவில்லை எனலாம்.

திருமலை தொட்டு பொத்துவில் ஈரூக வண்டில் பாதைகள் இருந்தன. எனினும் தலைநகரான மட்டக்களப்பு அதன் தென் பிரதேசத்திலிருந்து வாயியினால் பிரிப்பட்டு இருந்தது. கல்லடிப்பாலம் 1930ஆம் ஆண்டு அளவிலேயே கட்டப்பட்டது. கல்லாற்றில் அடிக்கடி ஏற்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கு போக்குவரத்தைத் தடைசெய்தது. மட்டக்களப்பிலிருந்து திருமலைக்குச் செல்லும் பாதையில் ஏழுக்குக் குறையாத துறைகளைக் கடக்கவேண்டியிருந்தமையால் மாகாணங்களில் பெருமளவு போக்குவரத்துத் துண்டிக்கப்பட்டன. இதேகாலத்தில் மட்டக்களப்பு அதன் அண்மையில் ஊவா

மாகாணத்துடன் தொடர்புகொள்ளும் வகையில் வாகனங்கள் செல்லக்கூடிய வசதியான பாதைகள் இருக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே ஓரளவு ஆங்கிலேயர்கள் மோட்டார் வாகனத்தை அறிமுகம் செய்துவைத்தனர். பாதைகள் சீரில்லாமையினால் மிகவும் பிற்பட்ட அதாவது 1912ஆம் ஆண்டிலேயே முதலாவது பஸ் சேவை மட்டக்களப்பு, திருமலை பிரதேசங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மாட்டு வண்டிகளே அதிகம் புழக்கத்தில் இருந்தன. துவிச்சக்கர வண்டிகூட 1910லேதான் அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்டது.

கடல் போக்குவரத்து முற்பட்ட காலந்தொட்டே சிறப்பாக இருந்துவந்த மையை அறியலாம். காலி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களுக்குப் படகுச் சேவைகள் இருந்தன. 1900ம் ஆண்டளவில் மோட்டார்ப் படகுகள் கிழக்கு மாகாணத்தின் பொருட்களை யாழ்ப்பாணம், இந்தியா ஆகிய இடங்களுக்கு எடுத்துச்சென்றன. இவை சிறு வள்ளங்களாகும். திருமலைத் துறைமுகத்தில் பெரிய கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டன.

கடிதப் போக்குவரத்து கப்பல்களில் எடுத்துச்செல்லப்பட்டன. இது அதிக காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தியது. தந்திச் சேவைகள் இக்காலத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்து பண்டாரவளை, பதுளை ஆகிய பிரதேசங்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்ட பின்னரே திருமலைக்கும், கொழும்பிற்கும், ஏனைய இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. எனவே இங்கு நிலவிய புவியல் தன்மையும் போக்குவரத்துச்சாதன அமைப்புக்களும் கிழக்கு மாகாணத்தின் மக்கள் இடப்பெயர்ச்சிக்கும் அதன் வழி கல்வி வளர்ச்சிக்கும் இடையூராக இருந்தன.

1913ம் ஆண்டு வெள்ளம்

1913ம் ஆண்டு ஜனவரி 9ந் திகதி மட்டக்களப்பில் பெரு வெள்ளம் ஏற்பட்டது. ஜனவரி 11ம் தேதியளவில் வெள்ளம் கடல் மட்டத்தைவிட ஆறரை அடி உயர்ந்து ஏராளமான வீடுகளை மூழ்கடித்தது. மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபர் டச்சுப்பார் என்ற முகத்துவாரத்தை வெட்டவும் மக்

களுக்கு வெள்ள நிவாரணம் அளிக்கவும் இங்கிலாந்திலிருந்து குடியேற்றக் காரியதரிசியின் அனுமதியைப் பெறவேண்டியிருந்தது. பல இடங்களில் இயந்திரப்படகுகள் செயல் இழந்ததோடு பாதைகள் வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டதுடன் கல்முனை, திருமலை ஆகிய மட்டக்களப்பிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டன. தந்திக் கம்பிகள் அறுந்தன. உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசிக்கும், மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபருக்கும் இடையே நடைபெற்ற தொடர்புகள் தந்திமூலம் நடைபெற்றன. மூன்று தினங்களுக்கும் எழுபத்தொரு தந்திகள் அனுப்பப்பட்டன. இது இங்கிலாந்து இலங்கை மக்களின் நிலையிற் கொண்டிருந்த கரிசனை எவ்வளவு என்பதை எண்பிக்கின்றது (16).

மக்களின் மனப்பாங்கு

பொதுவாகக் கீழ்மாகாணத் தமிழ் மக்கள் அமைதியை விரும்புவோராகவும், ஓரளவு கஷ்டப்பட்டு உழைப்பவராகவும், தமது சிறு வயல் நிலங்கள், வீட்டுத் தோட்டங்கள், சிறு மந்தைகள் ஆகியன போதுமென்ற மனப்பாங்குடையவராகவும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் செல்வத்தைத் திரட்டவேண்டுமென்ற வேணவா இல்லாதவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். ஆனால் இங்கிருந்த முஸ்லீம்கள் இதற்கு விதிவிலக்காவர். வருமானத்தைத் தரக்கூடிய எந்தவொரு துறையிலும் தமது கவனத்தைச் செலுத்தத் தவறவில்லை. இவ்வாறே தெற்கிலிருந்து வந்த சிங்கள வியாபாரிகளும் முயற்சியுடைய வியாபாரிகளாக இருந்தார்கள். மீனைப் பாதுகாக்கும் ஐஸ் இல்லாமையினால் மீனைக் கருவாடாக்கி, கருவாடும் அரிசியும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இதே காலத்தில் இங்குள்ள தமிழர்கள் வர்த்தகத்திலோ, கைத்தொழிலிலோ ஈடுபடவில்லை. ஆனால் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் இதற்கு விதிவிலக்காகக் கைத்தொழில், வர்த்தகம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டனர். உண்மையில் கீழ்மாகாணத் தமிழ் மக்கள் அண்மைக் காலம்வரை மாற்றத்தை அதிகம் விரும்பாதவர்களாக வாழ்ந்துவந்துள்ளார்கள். முஸ்லீம்கள் கூட்டாக வாழ்வதை விரும்பியமையினால் அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்

கள் சனநெருக்கடியினால் சேரிகளாகக் காணப் பட்டன. இந்நூக்களும் சாதி அடிப்படையில் குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு சாதி யினருக்கும் புறம்பான ஆலயங்கள் இருந் தன. எனவே இத்தகைய மனப்பாங்கு புதிய கல்வி பெற்று உயரவேண்டுமென்றே அல்லது கிறித்தவ மதத்தைத் தழுவி அர சாங்க உத்தியோகம் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கோ அதிகளவு பாதிப்பை இங்கு ஏற் படுத்தவில்லை. ஆகவே வடமாகாணத் தமிழ் மக்களிடம் கிறித்தவமும் கல்வியும் பரவிய வேகத்திலோ அன்றி மேல்மாகாணத்தில் கல்வி விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்ட வேகத்திலோ இங்கு ஏற்படவில்லை. இக்கட்டுரையின் வேறொரு அத்தியாயத்தில் இணைக்கப்பட் டிருக்கும் கல்வி சார்ந்த சனத்தொகையின் கணிப்புகள் இவ்வுண்மையை விளக்கும் (17).

எனவே கிழக்குமாகாணத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் கால் நூற்றாண் டிலேதான் ஓரளவு கல்வி விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. இக்காலத்தில் இங்கு பல பள்ளிக்கூடங்கள் சமய குழுக்களினால் ஆரம் பிக்கப்பட்டன. இவை ஓரளவு துரிதமாக வும் வளர்ச்சியடைந்துவந்தன.

மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலே மெதடித்த சபை வளர்ச்சியும் கல்வி வளர்ச்சியும்

மெதடித்த சமயம் இங்கிலாந்திலே ஜோன் வெஸ்லியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தாகும். வெஸ்லி 1703ல் இங்கிலாந்தில் லிங்கொன்சயர் என்ற கிராமத்திலே பிறந் தார். இவரது தந்தையார் ஒரு சமயக் குரவராவர். தாயாரின் கவனமர்ன பரா மரிப்பிலும் பயிற்சியிலும் வளர்ந்த ஜோன் வெஸ்லி அக்கால இங்கிலாந்து சமய நிலை யின் இழிவை நினைத்து மனம் வருந்தினார். சமயக் குருக்கள் பல தீய செயல்களுக்கெல் லாம் வழிகாட்டிகளாக விளங்கிய காலமாக அக்காலம் திகழ்ந்தது. கைத்தொழிற் புரட்சி யிலே காலடி வைத்துக்கொண்டிருந்த இங்கி லாந்துத் தொழிலாளிகள் நசுக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர். எங்கும் குடிவெறி தாண்டவ மாடியது. இதனால் பலர் அகால மரண மடைந்து இங்கிலாந்தின் இறப்பு விகிதத்தை

அதிகரித்தனர் எனலாம். 1730களில் வெஸ்லி சமயப் புனருத்தாரணம் இயக்கங்கள் ஆரம்பமாகின. சில குருக்களின் தூண்டுத லால் ஜோன் வெஸ்லி பலமுறை கொலை செய்யப்பட்டவும் இருந்தார். எனினும் ஜோன் வெஸ்லியினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இயக்கத்தினரின் 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதி யளவில் வளர்ச்சியடைந்து கடல் கடந்த நாடுகளுக்கும் சவிசேட போதகங்களை எடுத் துச்சென்றனர். இவ்வியக்கம் மெதடிஸ்த திருச்சபை எனப்பட்டது, 1815ம் ஆண்டள வில் 943 போதகர்களையும் 230,900 அங் கத்தவர்களையும் கொண்ட வளர்ச்சியடைய தாயிருந்தது (18). 1796ல் பிரித்தானியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றியபோது மெத டித்த சமயக் குழுவினர் இலங்கைக்கும் வரக்கூடிய சாத்தியமும், அரசாங்க ஆதர வும் இருந்தது.

இங்கிலாந்திலே மெதடித்த சமயம் சில ஆண்டு காலங்களிலே பெரிதும் வளர்ச்சி யடைந்தது. இதனால் உந்தப்பட்ட சமயப் பிரசாரர்கள் ஏனைய நாடுகளிலும் இதே அளவு வெற்றி அடையலாம் என எதிர் பார்த்ததில் வியப்பில்லை (19). இலங்கைக்கு மெதடித்த போதகர்கள் வருவதற்குக் காரணராக இருந்தவர் கலாநிதி தோமஸ் குக் அவர்களாவர். இவர் இந்த முயற்சி யிலே வெற்றியடைவதற்குப் பல இடர் பாடுகளைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது. அந்த நீண்ட வரலாற்றை இங்கு விபரிப்பின் இக் கட்டுரை மிக நீண்டுவிடலாம். 1813 டிசம்பர் 30ம் திகதி டாக்டர் குக்கும் ஏனைய சகாக்களும் இலங்கைநோக்கி நீண்ட கடல் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தனர். டாக்டர் குக் இலங்கையைத் தரிசிப்பது கடவுளுக்குச் சித்தமில்லைபோலும். இடையறாது உழைத் துக் களைத்திருந்த தோமஸ் குக் அவர்கள் மே மாதம் 3ம் திகதி அதிகாலை பரமபதம் அடைந்தார். அவரது பூதவுடல் கடலிலே அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஏனையோர் தொடர்ந்து பிரயாணத்தை மேற்கொண்ட னர். 1814ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 29ம் திகதி முதலாவது மெதடிஸ்த சபையினர் காலித் துறைமுகத்திலே இறங்கினர். இவ் வாறு இலங்கையிலே சமயப் பிரசாரம் செய்யவந்தவர்கள் ஜேம்ஸ் லிஞ்ச், தோமஸ் ஸ்குவன்ஸ், வில்லியம் ஓல்ட், பெஞ்சமின் கிளவ், ஜோர்ஜ் ஏர்சைன் என்ற ஐவ ராவர் (20).

மட்டக்களப்பிற்கு வணக்கத்துக்குரிய வில்லியம் ஓல்ட் என்பவரின் வரலாறு 1814ம் ஆண்டில் மெதடிஸ்த சமய வரலாறும் தொடங்குகின்றது. காலியில் வெலிகம என்ற இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து மட்டக்களப்பிற்கு மேற்கோண்ட பிரயாணத்தில் அவர் இயற்கையின் பெருந்துன்பங்களைச் சமாளிக்கவேண்டியிருந்தது. மட்டக்களப்பு நாட்டிலே காலடி எடுத்துவைத்த 9 மாத காலத்திலே நோய்வாய்ப்பட்ட ஓல்ட் ஐயர் இறைவனடியைச் சேர்ந்தாலும் அவரது நாமம் மட்டக்களப்பிலே எவராலும் மறக்கமுடியாததாகும். இவரது ஞாபகார்த்தமாக இன்று மட்டக்களப்புப் பிராந்தியக் கல்வி அலுவலகத்திற்கு எதிராக 'ஓல்ட் ஞாபகார்த்த மாடி மண்டபம்' கம் பிரமாக நிற்கின்றது. இப்பெரியார் மட்டக்களப்பின் முதலாவது ஆங்கிலப் பள்ளியான புளியந்தீவு மெதடித்த மத்திய கல்லூரியினை 1814ல் நிறுவி அதன் வளர்ச்சிக்கும் இந்நாட்டின் மெதடித்த திருச்சபையின் நிலை பேற்றுக்குமான தம்மையே 1-4-1815ல் இறைவனடி சேர்த்தார். வில்லியம் ஓல்ட் ஐயர் ஆரம்பித்த பள்ளிக்கூடம் இலங்கைத் தீவில் உருவாகிய முன்னோடி ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஒன்றாகும் (21).

புளியந்தீவு மெதடித்த தேவாலயமே இந்நாட்டின் பழமையான தேவாலயமாக இருப்பதாகும். 1828ல்தான் இன்றுள்ள கட்டிடத்தை உடையதாயிற்று. எனினும் மெதடித்த திருச்சபையின் சேவைகளின் ஆரம்பம் 1814ம் ஆண்டாகும் என்றே சொல்லவேண்டும். இத்திருச்சபையாரின் தொண்டுகளுள் மட்டக்களப்புப் பெண்களுக்கும், நாகரீகமும் கல்வி வாசனையும்ற்று வாழ்ந்தவர்களுமான வேடர்களுக்கும் அவர் செய்த சேவை மிகமிகப் போற்றத்தக்கதாகும். மெதடித்த திருச்சபையினராலேயே இந்நாட்டின் முதலாவது தமிழ் பெண் பள்ளிக்கூடம் புளியந்தீவு முதலியார் தெருவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்குள்ள பெண்கள் (சிறப்பாக முஸ்லீம் பெண்கள்) நல்ல வைத்திய வசதிகளைப் பெறுது உற்ற அவதியை அன்றாடம் உணர்ந்து பெரிதும் வருந்தினர். மெதடித்த மத்திய கல்லூரியில் ஒரு வைத்தியசாலையை நடாத்தி வந்த இவர்கள் இக்கல்லூரியின் இன்றைய விடுதிச்சாலையுள்ள இடத்தில் பெண்களுக்குக் கொண்டு வைத்தியசாலையை நிறுவி பணி

புரியலாயினர். 'ஜோவான்ஸ் மருந்துச்சாலை' என்னும் பெயருடன் எழுந்த அந்நிலையத்தினால் பயன்பெற்ற பெண்கள் தொகை மிகமிகப் பலவாகும். இதனை நடாத்திவந்த மெதடித்த வைத்தியசாலையின் தொண்டு பின்பு கல்முனை, விந்தனை ஆகிய பகுதிகளுக்கும் பரவலாயிற்று.

இவர்களது இன்னொரு முக்கியமான சேவை விந்தனைக் காடுகளில் வாழ்ந்த பழங்குடிகளான வேடர் குலத்தாரிடையே கல்வி விளக்கினை ஏற்றிவைத்தமையாகும். மற்றைய இனத்தாரோடு சேரப் பயந்து காடுகளில் வாழ்ந்த, மறைந்துதிரிந்த "அரை நிர்வாணிகளான" வேடர்களுக்கு என்று பள்ளிக்கூடம், கோயில், கைத் தொழிற்சாலை என்பவற்றை ஆக்கி அன்றாடம் வாழ்வைச் சீர்திருத்தமும் நாகரீகமும் கொண்டதாக்கி வளம்படுத்தினர். பெரும் நோக்கங்களுக்குத் தக்க வைத்தியம் செய்ய வசதியற்று மூட நம்பிக்கைகளுள் மூழ்கிக்கிடந்த விந்தனைப்பற்று வேடர்களுக்கு ஆங்கிலேயரின் விஞ்ஞான முறையிலான மருந்துகள் பெரும் பயன் அளிக்கலாயின. நாடன் குடுகுகளில் தண்ணீர் குடித்த வேடர்களுக்கு ஆங்கிலநாட்டுக் கண்ணாடிக் கூசாக்களில் மேம்புல நாகரீகம் ஒருவாறு அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்டது, வேட்டைக்காக நாள் முழுவதும் அலைந்துதிரிந்த இக்காட்டுவாசிகளுக்கு ஆங்கிலப் பாதிரிமார் தச்சுத் தொழிற்சாலையொன்றைத் தனிப்பட நிறுவிக்கொடுத்ததன்மூலம் அவரைப் பெரிய தொழில் வல்லுனர் ஆக்கினர் எனலாம். 1888ல் வெளியான அரசாங்க அதிபரின் அறிக்கையொன்றின்படி விந்தனையில் மட்டுமன்றி கோட்டைமுனைப் பகுதியிலும் மெதடிஸ்த திருச்சபை பாதிரிமாரால் ஆக்கப்பட்ட தச்சுத் தொழிற்சாலை யொன்றும் இருந்தமை பெறப்படுகிறது.

கிழக்கு மாகாணத்திலே மெதடித்த திருச்சபையினர் கட்டிய கோயில்களைப்பற்றிய பின்வரும் விபரங்கள் அச்சபையின் வளர்ச்சியைப்பற்றி அறிய ஓரளவு உதவும். பின்வரும் ஆண்டுகளிலே பின்வரும் இடங்களில் மெதடித்த ஆலயங்கள் நிருமாணிக்கப்பட்டன அல்லது கட்டிட வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

மட்டக்களப்பு வட்டாரம்:-

1. மட்டக்களப்பு	1838
2. கோட்டைமுனை	1929
3. அமிர்தகழி	1872
4. மஞ்சன்தொடுவாய்	1922
5. முதலைக்குடா	1935

செங்கலடி வட்டாரம்:-

1. களுவன்கேணி	1902
2. செங்கலடி	1910

கல்முனை வட்டாரம்:-

1. கல்முனை	1882
2. கல்லாறு	1896
3. பழகாமம்	1878

திருக்கோவில் வட்டாரம்:-

1. திருக்கோவில்	1912
2. கோமாரி	1952
3. அக்கரைப்பற்று	1932
4. பொத்துவில்	1957
5. மண்டபன்	1952
6. சின்னமுகத்துவாரம்	1962

திருக்கோணமலை மாவட்டம்:-

1. திருக்கோணமலை	1822
2. நிலாவெளி	1917
3. மூதூர்	1962 (23)

மெதடித்த சபையினர் தாம் சென்ற இடங்களில் முதலில் பாடசாலைகள் அமைத்தும் பின்னர் ஆலயங்கள் அமைத்தும் சமயப் பணியாற்றினர் என்று கட்டுரையின் முகவுரையிற் கூறினோம். எனவே மேற்கூறிய ஆலயங்கள் அமைத்த காலத்திற்கு சற்று முன்பு பின்பாக இவ்விடங்களில் கல்வி மனைகளும் இயங்கியிருக்கலாம் என்று ஊகிக்கலாம்.

மெதடித்த சபையினர் இலங்கை மக்களுக்கு அளித்த பெருஞ் சேவைகளுள் பின்வரும் பள்ளிக்கூடங்கள் குறிப்பிடக்கூடியன.

யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி - ஏறக்குறைய 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே கல்லூரி அந்தஸ்து பெறுமுன்னரே பலகாலமாக இயங்கிவந்துள்ளது.

ஹாட்லிக் கல்லூரி, பருத்தித்துறை - 1930ல் உயர்நிலையடையத் தொடங்கியது (24). 1840ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

மத்திய கல்லூரி, மட்டக்களப்பு - ஏற்கனவே விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசடி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு - 1887ல் தமிழ் ஆசிரியர்களைப் பயிற்ற ஆரம்பிக்கப்பட்டது (25).

வேம்படி பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலை, யாழ்ப்பாணம் - 1890ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது (26).

மெதடித்த பெண்கள் உயர்தர பாடசாலை, பருத்தித்துறை - 1875ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது (27).

விஞ்சன்ட் மகளிர் உயர்தர பாடசாலை, மட்டக்களப்பு.

கல்முனை பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை - 1883ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது (28); இது பின்னர் 1953ல் லீஸ் பாடசாலையுடன் இணைந்து வெஸ்லி உயர்தர பாடசாலை யாகியது (29).

திருக்கோணமலை பெண்கள் பாடசாலை - 1896 அளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது (30).

திருக்கோணமலை ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை - 1890க்கும் முற்பட்ட காலத்திலே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம் (30).

வெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலை, கல்முனை - 1901ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தவிர்ந்த கொழும்பு, கண்டி, காலி, பதுளை முதலான பல்வேறு இடங்களிலெல்லாம் மெதடித்த சபையினர் கல்லூரிகள் அமைத்தனர். இவற்றுட் சில பிற்காலத்திலே பெரும்புகழீட்டி அளப்பெரிய கல்விப்பணியாற்றின. கொழும்பு மெதடித்த கல்லூரி, கண்டி உயர்தர பாடசாலை, சௌத்லண்ட் கல்லூரி, காலி, பதுளை உயர்தர பாடசாலை, நீர்கொழும்பு நியுடெட் கல்லூரி, காலி ரிப்பன் கல்லூரி, கொழும்பு வெஸ்லி கல்லூரி, காலி ரிச்மண்ட் கல்லூரி, கண்டி கிங்ஸ்லூட் கல்லூரி, கட்டுநாயக்கா உயர்தர பாடசாலை, மொரட்டுமுல்ல உயர்தர பாடசாலை, வெள்ளவத்தை ஆண்களுக்கான கைத்தொழில் பாடசாலை ஆகியன மெதடித்த சபையினர் நடாத்திய பாடசாலைகளிலே சிலவாகும்.

இலங்கையிலே வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலே அவர்கள் ஸ்தாபித்த பள்ளிக் கூடப் புள்ளி விபரங்கள் பின்வருமாறு:

1838 - 77	பள்ளிக்கூடங்கள்
1847 - 86	..
1848 - 51	..
1851 - 68	..
1853 - 53	..
1865 - 73	..

1847ம் ஆண்டு வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலே 86 பள்ளிக்கூடங்களை நடத்திய மெதடித்த சபையினர் அடுத்துவந்த காலப் பகுதிகளிலே சில பள்ளிக்கூடங்களை மூடி விட்டதையும் சிலகாலங்களில் சிலவற்றை ஆரம்பித்ததையோ அல்லது புனருத்தாரணம் செய்ததையோ காணமுடிகின்றது. இங்கிலாந்திலிருந்து இவர்கள் பெற்ற உதவிப் பணம் காஸ்த்துக்குக் காலம் கூடிக் குறைந்தமை இதற்கான பிரதான காரணமாகும்.

1938 மொத்தச் செலவாகிய (வடக்குக் கிழக்கு மாகாணம்) 3400 பவுனில் கல்விக்காக 900 பவுளை அல்லது ½ பங்கைச் செலவிட்டனர். 1865ல் இங்கிலாந்திலிருந்து கிடைத்த நிதி உதவி வெகுவாகக் குறைந்தது. அதாவது 3000 பவுளை மட்டுமே இங்கிலாந்து அனுப்பிவைத்தது. இதில் ½ பங்கை அதாவது 750 பவுளைக் கல்விக்காகச் செலவு செய்தனர். எனவே காலத்துக்குக்காலம் இங்கிலாந்து மெதடித்த திருச்சபை அனுப்பிய பணம் கூடிக் குறைந்தமை பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையிலும் அமைப்பிலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்ப காலந்தொட்டே மெதடிஸ்த சபையினர் ஏராளமான பணத்தையும் மனித வளத்தையும் கல்விக்காக அர்ப்பணித்தனர். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மெதடித்த சபையினரின் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைந்திருந்தன. பெரும்பாலான கிராமங்களிலே பள்ளிக்கூடங்களின் மூலமாகவே மக்களுடன் தொடர்புகொண்டனர். இப்பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்கள் ஞாயிறு நாட்களில் திருவழி பாட்டிற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது (32); மெதடித்த சபையினரின் பள்ளிக்கூடங்களும் கல்விமுறையும் அவர்களின் பிரதான முயற்சியாக சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்கும், கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குத் தொண்

டாற்றுவதற்கும் உதவியாக அமைந்தன, எனவே பள்ளிக்கூடங்களிலே அவர்கள் கூடிய கவனம் செலுத்தினர் (33).

மட்டக்களப்பில் கத்தோலிக்க மேற்றிராசன வளர்ச்சி

கத்தோலிக்கர் ஆற்றிய கல்விப்பணியின் அளவினை மதிப்பீடு செய்வதற்கு மட்டக்களப்பு மேற்றிராசன வளர்ச்சியைப் பற்றி அறிதல் பயனுடையதாகும். தற்காலத்தில் மட்டக்களப்பு மேற்றிராசனம் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, கல்முனை, அம்பாறை, பொத்துவில் ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்த சமய நிருவாகப் பிரிவு இவ்வாறு வளர்ச்சியடையப் பல ஆண்டுகாலஞ் சென்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இருந்தே சிறிது சிறிதாகக் கத்தோலிக்க மதமாற்றம் இங்கு நடைபெற்றுவந்தது. போர்த்துக்கீசரின் இலங்கை ஆட்சி வரலாற்றை, வரலாற்று ஆசிரியனாக நடுநின்று நோக்கும் கத்தோலிக்க சமயக்குரு 'கொன்சிஸ்ட்டா' என்ற நூலை எழுதினார். இதில் இவர் தரும் பல்வேறு வரலாற்றுச் சான்றுகளுள் முக்கியமான சான்றாக நமக்குக் கிடைப்பது புனித பிரான்சிஸ்குக்கு சவேரியார்பற்றி அவர் தமக்குத் தரும் விளக்கமாகும். புனித சவேரியார் என்ற யேசுசபைத் துறவி திருகோணமலையைத் தரிசித்தார் என்று குவேயரேஸ் குறிப்பிடுகிறார். இந்தியா தொட்டு சிலுவரை சமயப் பிரசாரம் செய்து ஏராளமான மக்களைக் கத்தோலிக்கராக மதம் மாற்றிய பஸ்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சவேரியார் இலங்கையில், திருமலையில் சமயப் பிரசங்கம் செய்திருப்பார் என்பதில் நாம் சந்தேகம் கொள்ளவேண்டியதில்லை. எனினும் சவேரியார் இங்கு மக்களை மதமாற்றம் செய்வதற்காக உறுதியான வேறு ஆதாரங்கள் கிடைத்திலது. குவேயரேஸ் இதுபற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடாமை தூரதிட்டமே.

1949ம் ஆண்டில் கண்டி அரசனின் இனத்தவனான இளவரசன் ஒருவன், சைமன் டி. கொயிம்பிரா என்ற பிரான்சிஸ்கன்

சபைச் சுவாமியினால் கத்தோலிக்கரை மத மாற்றம் செய்யப்பட்டதாக அறிகிறோம். 1549ம் ஆண்டு பரட்டோ என்ற போர்த்துக் கீசத் தளபதி ஒருவரின் தலைமையில் வந்த படையொன்று மட்டக்களப்புத் துறைமுகத்தில் இறங்கியது. இப்படையோடு மட்டக்களப்புத் துறைமுகத்தில் வந்த பிரான்சிஸ்கன் துறவியர் இங்கு தங்கியிருந்த காலத்தில் மேற் குறிப்பிட்ட இளவரசனையும், வன்னியாச்சி என்ற ஓர் இளவரசியையும் அவனது இரண்டு புதல்வர்களையும், அவரின் ஏனைய குடும்பத்தவர்களையும் மதம் மாற்றியதாக அறிகிறோம் (34). இதையடுத்துத் திருகோணமலை இளவரசன் ஒருவன் அரசியல் காரணங்களுக்காக அவனது மாமனோடும் நாற்பது பிரதானிகளோடும் மீன்பிடிச் சேரியொன்றில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த வேளையில் கென்றிகென்றிஸ் என்ற போர்த்துக்கல் நாட்டைச் சேர்ந்த யேசுசபைத் துறவியினால் மதம் மாற்றம் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இவ் இளவரசன் அல்போன்சோ என்ற பெயரைப் பெற்று பின்னர் கோவாவிலிருந்து கத்தோலிக்கக் கல்லூரிக்கு மேற்படிப்புக்காக அனுப்பப்பட்டான். அவர் பின்னர் மீண்டும் திருமலை வந்தபோது இன்னும் பலரைக் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற்றினார் என்றும் அறிய முடிகின்றது. எனினும் அக்கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பின்பு என்ன நடைபெற்றது, அவர்கள் என்னவானார்கள் என்பது தெரியவில்லை. 1627ம் ஆண்டு போர்த்துக்கீசர் மட்டக்களப்பிலே தம் ஆட்சியை விஸ்தரித்தபோது அன்ரனி சோயிரோ என்ற யேசுசபைத் துறவி போர்த்துக்கீசரின் இராணுவத்துடன் இங்குவந்து மத போதகம் செய்தார். 1706ம் ஆண்டில் ஜோசப் வாஸ் சுவாமிகள் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு ஒல்லாந்தரின் மதத் துன்புறுத்தலுக்கிடையே மாறுவேடம் பூண்டு மத போதகம் செய்துவருகையில் இங்கு விசுவாசத்துடன் விளங்கிய சில பழைய கிறிஸ்தவர்களையும் கண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஒல்லாந்த துன்புறுத்தல்களுக்குிடையே சமய விசுவாசம் குன்றாத பல கத்தோலிக்கர் இங்கு வாழ்ந்தமையால் அவர்கள் நீண்ட கத்தோலிக்கப் பரம்பரையில் வந்தவர்களாயிருத்தல்வேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

18ம் நூற்றாண்டில் ஜோசப் வாஸ் சுவாமிகள் மட்டக்களப்பிற்குப் பலமுறை விஜயம்

செய்தார்கள். இக்காலத்தில் இவரது நிரந்தர வாசஸ்தலம் கண்டி ராச்சியமாகும். 1706ம் ஆண்டில் அவரது மறைபரப்புப் பணிக்கு உதவியாகக் கோவாவிலிருந்து வந்த ஜோசப் மெனசஸ் என்னும் சுவாமியார் திருகோணமலை பிராந்தியத்திலுள்ள 'தமிழகம்' கொட்டியார், மட்டக்களப்பு தமன்குவார (தமன்கடுவ) ஆகிய இடங்களில் மறைபரப்புப் பணியை மேற்கொண்டார். இவருடன் திருகோணமலைப் பிராந்தியத்தில் மதச் சேவையாற்றிய மைக்கல் மெல்லேப் என்ற சுவாமியார் கொட்டியாரத்தில் கொலராவுக்குப் பலியானார். அவரது கல்லறை அங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களினால் இன்றையளவும் (1946) மரியாதை செலுத்தப்பட்டுவருவதாக அறிகின்றோம். இங்குள்ள முஸ்லீம் மக்களும் இக்கல்லறைக்கு மரியாதை செலுத்துகின்றனர் என்று வண. ரிச்சர்ட், யே. ச. அவர்கள் தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

15ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து டொமினிக்கன் சபைத் துறவிகள் இங்கு சேவையாற்றினர் எனினும் 1784ம் ஆண்டின் பின்பே இவர்களின் பணியைப்பற்றித் தெளிவாக அறியக்கூடிய சாதன ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. திருகோணமலையை வசிப்பிடமாகக்கொண்ட இச்சபைச் சுவாமி ஒருவர் இப்பரந்த பிரதேசம் முழுவதும் பணியாற்றினார். ஆறு மாதங்கள் திருகோணமலையிலும், ஆறு மாதங்கள் மட்டக்களப்பிலும் அவரது சமயப் பணி நடைபெற்றது. மேலும் எங்கெல்லாம் கத்தோலிக்கக் கோயில்கள் இருந்தனவோ அங்கெல்லாம் சென்று அங்கிருந்த கத்தோலிக்கர்களுக்குச் சேவையாற்றினார் (35).

1884ம் ஆண்டுவரை இலங்கை முழுவதும் கோவா மேற்றிராசனத்தின் ஒரு பிரிவாக இருந்துவந்தது. அவ்வாண்டு 16ம் கிறகரி பாப்பானவர் இலங்கையைத் தனிக் கத்தோலிக்க நிருவாகப் பிரிவாகப் பிரித்து ஜோசப் வாஸ் என்ற சுவாமியாரைத் தனது (பாப்பரசரின்) பிரதிநிதியாக நியமித்தார். (இச்சுவாமியார் முன்னர் குறிப்பிட்ட ஜோசப் வாஸ் என்பவரல்ல) எனினும் கோவா மேற்றிராணியாரே தொடர்ந்தும் இலங்கையை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரம் கொண்டிருந்தார். எனவே கோவாவிலிருந்தும் ஒரு மேலதிகாரி இலங்கையில்

தீவிரமான முறையில் சமயப் பிரசாரம் செய்வதையே அல்லது கல்விச்சாலைகள் அமைப்பதையே கண்ணுங்கருத்துமாகக் கொண்டிருக்கமுடியாது. 1838ம் ஆண்டிலேயே இலங்கைக்கென ஒரு ஆயர் நியமிக்கப்பட்டார். இலங்கையின் முதல் ஆயராக நியமனம் பெற்ற பெருமை வின்சன் ரொசைரோ டயஸ் என்ற சுவாமியாரைச் சாரும். இவர் 1338 தொடங்கி 1843 வரை ஆயராகப் பணியாற்றினார். இவரைத் தொடர்ந்து கஸ்டன் அன்ரனி பெரேராவும், கொறஸ் பெட்டாச்சினி ஆயரும் இலங்கைக் கத்தோலிக்கரின் ஆன்ம நலன்களையிட்டு பணிபுரிந்தனர். பெட்டாச்சினி ஆயர் 1842ம் ஆண்டில் இத்தாலியிலிருந்து இங்கு வந்தார். முதலில் பெட்டாச்சினி கொழும்பின் துணை ஆயராகவும் பின்னர் 1849ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தின் நிர்வாகியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இக்காலத்தில் மட்டக்களப்புப் பிராந்தியம் முழுவதும் யாழ்ப்பாண மறைமாதில் பிரிவுக்குள் அடங்கியிருந்தது. இப்பரந்த பிரதேசத்திலிருந்த தமிழ்பேசும் மக்களின் நன்மைக்காகப் பெட்டாச்சினி பல கஸ்டங்கள் மத்தியில் சேவையாற்றினார். இவரது தலைமைப் பீடம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தமையால் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பல கத்தோலிக்கப் பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவி அவற்றை மேற்பார்வை செய்யக்கூடிய வசதி அவருக்கிருந்தது. மட்டக்களப்பின் கல்விமீதான அத்தகைய கவனத்தைச் செலுத்தக்கூடிய வாய்ப்பு அவருக்கு இல்லாதபோதிலும் சேவியர் என்னும் சுவாமிகளைத் திருகோணமலைக்கும் மட்டக்களப்பிற்கும் அனுப்பிச் சில பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்தார். சேவியர் சுவாமிகள் ஆரம்பித்த பள்ளிக்கூடங்கள் பிற்காலத்தில் புகழோடு விளங்கியதை இக்கட்டுரையிற் காணலாம்.

திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்கள் ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு காலமாக அதாவது 1849 தொடங்கி 1892 வரை யாழ்ப்பாண மறைமாதிலத்தின் ஒருபகுதியாகவே இயங்கிவந்தன. இக்காலத்தில் இலங்கையின் 180,000 கிறிஸ்தவர்கள் ஏறக்குறைய 350 பங்குகளில் வசித்தார்கள். இவர்களின் ஞானமேய்ப்பர்களாக 32 குருக்கள் பணியாற்றினர் (36). இக்கால யாழ்ப்பாண மறைமாவட்டத்தில் பெட்டாச்சினி ஆயருக்கு உதவியாகப் 11 குருக்கள் சேவை

யாற்றினார்கள். இவர்களில் அறுவர் கோவாவைச் சேர்ந்தவர்கள்; இருவர் ஸ்பானியர்களாவர். மூவர் இத்தாலியர்களாவர். இப்பதினொரு குருக்களும் யாழ்ப்பாணம், வலிகாமம், ஊர்காவற்றுறை, மன்னார், மர்தோட்டம், கரம்பொன், சிலாபம், பருத்தித்துறை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் பணியாற்றினர்: இலங்கையிலிருந்த மொத்தக் குருக்களில் $\frac{1}{3}$ வீதமானோர் யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தில் கல்விப் பணியாற்றியமை யாழ்ப்பாணத்திலும் அதன் அயல் பிரதேசங்களிலும் கத்தோலிக்கர் குறிப்பிடக்கூடிய தொகையினராக இருந்தார்கள் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

இக்காலத்தில் பெட்டாச்சினி ஆயரின் மறை போதிக்கும் பணியில் அவருக்குத் துணைநின்றவர்கள் அமலோற்பவ நாயகி சபையினரும், யேசு சபையினருமாகும். பெட்டாச்சினியைத் தொடர்ந்து மெமேரியா என்பவர் யாழ்ப்பாண ஆயரானார். இவரைத் தொடர்ந்து கிறிஸ்டோபர் போஞ்சின் யாழ்ப்பாணமாவட்டத்தின் ஆயராக 1867ல் நியமனம் பெற்றார். இலங்கைக்கு வருமுன் இவர் கோயம்புத்தூரில் சமயப் பணியாற்றினார். 1883ல் இவர் கோயம்புத்தூரின் கொழும்பு அதிமேற்றிராணியாராக நியமனம் பெற்றார். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, கொழும்பு ஆகிய பிரதேசங்களில் கத்தோலிக்கரின் கல்விப்பணியோங்க போஞ்சின் அயராது பாடுபட்டார். இவர் சுயமொழிக் கல்வியை ஆதரித்து 1865ல் நியமனம் பெற்று மோர்கன் கல்வி ஆணைக்குழுவிடம் சாட்சியமளித்தார். சுயமொழிக் கல்வியை சிறப்பாக ஊட்டவேண்டும் என்ற நோக்கிற்காகவே புனித வளஞர் சபையை யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்தாபித்தார். இந்த வரலாறுகள் "புனித வளஞர் சபை" என்ற அதிகாரத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. புனித வளஞர் துறவிகள் யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும், ரங்குனிலும் மேற்கொண்ட ஆரம்ப இடைநிலைக் கல்விப்பணியின் சிறப்பு போஞ்சின் அடிகளின் கல்விப்பணிகளுக்குச் சிகரம் வைத்ததுபோன்று விளங்குகின்றது.

1893ம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனி மறைமாதிலமாகப்பட்டது. திருகோணமலை மறைமாதிலம் என்ற பெயருடன் இயங்கிய

மட்டக்களப்புப் பிராந்தியம் யேசு சபைத் துறவிகளிடம் கையளிக்கப்பட்டது. 1898ல் சார்ல்ஸ் லெவிக்னே அடிகளார் இம்மறை மாநிலத்தின் முதலாவது ஆயரானார்கள். இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்பு தனி மாவட்டமாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது கத்தோலிக்கப் பள்ளிக்கூடங்களை வளர்ப்பதிலும் மிகக் கூடிய சுவனம் செலுத்தியவர்கள் யேசுசபைக் குருக்களாவர் (37).

அமலோற்பவ மரியநாயகி தியாகிகள் (ஓ.எம்.ஐ.) சபை

இலங்கையிற் பல்வேறு இடங்களிலும், இலங்கையில் ஆரம்பகாலங்களிலும் கல்விப் பணியாற்றிய அ. ம. தி. சபையினரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகவேனும் இங்கு குறிப்பிடாவிடில் இக்கட்டுரை சிறப்புறாது.

இலங்கையிலுள்ள தலைசிறந்த கல்விக்கூடங்களிற் சிலவற்றை ஆரம்பித்து நாட்டிற்கு நல்ல குடிமக்கள் பலரை மரியநாயகி சபையினர் உருவாக்கியுள்ளனர். இதற்காக ஈழத்தாய் இவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளாள் என்றால் மிகையாகாது. 1883ம் ஆண்டு தொடங்கி 1895ம் ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இவர்கள் இலங்கையில் கண்டி தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் எல்லாம் கடமையாற்றினர். 1895ம் ஆண்டு வரை மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் மரியநாயகி சபையினரின் மேற்பார்வையிலேயே அச்சபை மேற்றிராணிமார்களினால் பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்தது. கிழக்குமாகாணத்தின் 1895ம் ஆண்டு வரையான கத்தோலிக்க கல்வி அபிவிருத்திக்கு இவர்களே பொறுப்பாவர்.

இலங்கையில் போர்த்துக்கீசரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒல்லாந்தரினால் நசுக்கி அழிக்கப்பட்ட கல்விச்சாலைகளை மீண்டும் கட்டியெழுப்பிய பெருமை மரியநாயகி சபையினரையே சாரும். இலங்கைக்குப் பணியாற்றவருவதற்கு இச்சபையைச் சார்ந்த ஐரோப்பிய குருக்கள் சிறந்த கல்வி ஞானமுள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலும் சிலர் இங்கிலாந்திற்கு உயர்கல்விப் பட்டயங்கள் பெறுவதற்காக அனுப்பப்பட்டனர். பிரித்

தானிய கல்விமுறைகளைக் கற்று இலங்கை வந்து அந்த அடிப்படையில் கல்விப்பணியாற்றினர்.

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றிலும், கல்விமான்களின் வரிசையிலும் நிரந்தர இடத்தைத் தேடிக்கொண்ட கொழும்புப் பேராயர் போஞ்சின், பேரருட்திரு மொறிஸ் லெகொக், பீட்டர்பிள்ளை அடிகளார் போன்றோர் இச்சபைத் துறவிகளேயாவர். இவர்களுள் போஞ்சின் அடிகளின் கல்விப்பணி பற்றி வேறோர் இடத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மரியநாயகி சபையினரின் கல்விப்பணியின் சிகரமாக விளங்கிக்கொண்டிருப்பது, கொழும்பு புனித ஜோசப் கல்லூரியாகும். யாழ்ப்பாண புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியும் இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுவே யாகும். புனித ஜோசப் கல்லூரியின் அதிபராகவும், அக்கால இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவும் லெகொக் அடிகளார் விளங்கினார்கள். தாவரவியல் சாஸ்திரத்தில் நிபுணரான அடிகளார் பிரசித்திபெற்ற அனூராதபுரி வெள்ளரசுமரம் பட்டுப்போகும் தறுவாயிலிருந்தபோது அதைக் காப்பாற்றினார். இலங்கையில் ஒரு கத்தோலிக்கப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவவேண்டும் எனும் இலட்சியத்தை அடிகளார் கொண்டிருந்தார்கள். இதே காலத்தில் ஜோசப் கல்லூரியின் கிளைக் கல்லூரியாக பம்பலப்பிடடி புனித பீற்றர் கல்லூரியையும் நிறுவிய பெருமை இவரைச்சாரும் (38).

அக்குவையினாஸ் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி

லெகொக் அடிகளாரின்பின்பு ஜோசப் கல்லூரியின் தலைமைப்பீடத்தை அலங்கரித்தவர் இலங்கையரான பேரருட்திரு. பீற்றர் ஏ. பிள்ளை அவர்களாகும். 'லண்டன் யூனிவர்ஸ்' என்ற பத்திரிகை இவரைப் பிரித்தானிய சாம்பிராச்சியத்திலேயே கற்றறிந்த மேதைகளுள் ஒருவர் என்று வருணித்தது. லெகொக் அடிகளாரின் கனவை நனவாக்கும் முயற்சியில் உழைத்த பீற்றர்பிள்ளை அவர்கள் 1954ம் ஆண்டு ஜனவரி 15ந் திகதி அக்குவையினாஸ் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியை

ஆரம்பித்தார். இக்கல்லூரி பிறற்றபிள்ளை அடிகளாரின் நாமத்தை என்றும் பறை சாற்றும் (39);

கீழ்க்குமாகாணத்திலே யேசு சபையினர்

1534ம் ஆண்டளவில் ஐப்பாவிய போர் வீரனாக விளங்கி போரிலே புண்பட்டு கால் ஊனமான நிலையில் நடமாட முடியாதிருந்த வேளையில் இறை ஏவுதல் கிடைக்கப்பெற்றவர் இக்னேசியஸ் லொயலா; இவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சபையே யேசு சபையாகும். உலகிற்கே பல கல்விமான்களை உருவாக்கி அளித்த யேசுசபையினரின் பணி இலங்கைக்கும் குறிப்பாகக் கீழ்க்காணத்திற்கும் கிட்டியமை பெரும் பாக்கியமே.

ஐரோப்பாவில் மதச் சீர்திருத்த எதிர்ப்பு இயக்கத்திலே பெரும் பங்கு கொண்டு கத்தோலிக்க மதத்தின் வெற்றிக்கும் மறுமலர்ச்சிக்கும் வித்திட்டனர். கல்வியை அளிப்பதிலும், கடல் கடந்த நாடுகளிலே கத்தோலிக்க சமயத்தைப் போதிப்பதிலும் யேசு சபையினர் தீவிர முயற்சி எடுத்தனர். யேசுசபைக் குருக்களிலே ஒருவரான பிரான்சிஸ் சவேரியார், இந்தியா சீனா முதலான தூரகிழக்கு நாடுகளிலும் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் போதித்தார். இலங்கையிலும் அவர் சமயம் போதித்ததாக வரலாற்றுசிரியர் குவெய்ரோஸ் கூறுகின்றார். 1602ம் ஆண்டிலேயே உத்தியோக பூர்வமாக யேசுசபைக் குருக்கள் இலங்கையிலே சமயப்பணியும் கல்விப்பணியும் ஆற்ற வந்தனர். 1543ம் ஆண்டில் இலங்கை வந்த பிரான்சிஸ்கன் சபைத் துறவியர் இலங்கையை வந்தாலும் சேவையாற்றிக்கொண்டிருந்தனர். 1602ல் இலங்கை இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இலங்கையின் வடமாகாணமாகிய யாழ்ப்பாணமும் சிலாபமும் தற்போதைய மட்டக்களப்பு மறை மாநிலமும் யேசு சபையினருக்குக் கையளிக்கப்பட்டது.

யேசு சபையினருக்குக் கொழும்பில் ஒரு கல்லூரியும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கல்லூரியும் இருந்தது. சிலாபம், நீர்கொழும்பு பிரதேசங்களில் வாழும் கிறித்தவர்களும் யாழ்ப்பாணத்திற் பெரும்பாலான கிறித்த

வர்களும் யேசு சபையினரால் மதமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்களே என்று சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தம் ஆராச்சியிற் குறிப்பிட்டுள்ளார் (40). போர்த்துக்கீசர் ஆட்சி முடிவுறும் வேளையில் இலங்கையில் பிரான்சிஸ்கன் சபைக் குழுவினருக்கு 90 கோயில்களும், யேசுசபையினருக்கு 47 கோயில்களும், அகுஸ்தீன் சபையினருக்கு 16 கோயில்களும், டொமினிக்கன் சபையினருக்கு 8 கோயில்களும் இருந்தன (41). 1602ல் இலங்கைக்கு வந்த யேசுசபையினர் சுமார் 50 ஆண்டுகாலத்தில் (போர்த்துக்கீசர் ஆட்சி 1658ல் முடிவுற்றது) 47 கோயில்களைக் கட்டி முடித்து சமயப் பணியில் ஆக்கம் கண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

யேசுசபையினரின் கொழும்புக் கல்லூரியில் உயர் வகுப்புக்களில் லத்தீன் கற்பிக்கப்பட்டனும் அங்கு கல்வி கற்ற ஏனைய போர்த்துக்கீசர் சிறாரும் போர்த்துக்கீச மொழிமூலம் கல்வி அளிப்பினும் அவர்கள் ஈழத்துச் சிங்கள தமிழ் மொழிகளைப் புறக்கணிக்கவில்லை - புறக்கணித்திருக்கவும் முடியாது.

இந்திய மொழிகளின் திறத்தையும் பழமையையும் கற்று ஐரோப்பியருக்கும் ஒரு வகையில் இந்தியருக்கும் அறிவுறுத்திய ஐரோப்பிய பாதிரிமாருள் யேசு சபையினர் முன்றிற்கின்றனர் (42). இவர்களிலே குறிப்பிடக்கூடியவர்களான தோமஸ் ஸ்டீபன்ஸ், என்ரிகஸ் ஆகியோர் மொழி ஆராய்ச்சி செய்து புகழ்பெற்றனர் (43). எய்ன்ரிச்செஸ்சு, ஜெரோம், சேவியர், ரொபர்ட் டெ நொபிவி, பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர் ஆகியோரின் இந்தியமொழித் தொண்டினையும் சிறப்பாகத் தமிழ்மொழித் தொண்டினையும் உலகமே அறியும் (44). இலங்கைக்கு வந்த யேசு சபையினர் தமிழ், சிங்கள மொழிகளிலே தேர்ச்சிபெற்று அம்மொழிகளிலே குறிப்பாக சிங்கள மொழிக்குப் புதிதாக அறிமுகஞ் செய்த இலக்கிய வடிவம் நாடகமாகும் (45). இவ்வாறே தமிழ்மொழியிலும் இலக்கியங்கள், மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஆகியன செய்தார்கள். பிற்காலத்தில் ஜோசப் வாஸ் அவர்கள் கண்டியரசன் விமலதர்ம சூரியனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க போர்த்துக்கீச மொழியிலமைந்த ஒரு வைத்திய நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் (46).

கொன்ஸ்டாண்டிளெஸ் சுவாமி அவர்கள் உயர்தர சிங்கள மொழியில் புத்தம்புது இலக்கியங்கள் படைத்தார் (47). எனவே யேசு சபையினரும் அவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் ஈழத்து மொழி வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றியமையை அறியலாம். யேசு சபையினர் தொண்டாற்றிய யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பிரதேசங்கள் சிறிது காலத்தின்பின்பு அமலோற்பவ மரியநாயகி சபையினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு மீண்டும் 1895ம் ஆண்டு யேசு சபையினரிடம் மட்டக்களப்புப் பிராந்தியமும், காலிப் பிராந்தியமும் ஒப்படைக்கப்பட்டன. காலியில் புனித அலோசியஸ் கல்லூரியை யேசு சபையினர் ஸ்தாபித்தனர். திருகோணமலையில் புனித ஜோசப் கல்லூரியும், மட்டக்களப்பில் புனித மிக்கேல் கல்லூரியும் இவர்கள் உழைப்பால் உயர்ந்து மெருகுபெற்றன. 1935ம் ஆண்டு வரை பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த யேசு சபையினர் இவ்விரு மறை மாநிலங்களிலும் கல்விப்பணியும் சமயப்பணியுமாற்றினர்.

1935ம் ஆண்டளவில் பிரான்சிலிருந்து புதிய குருக்கள் இங்கு வருவதற்குக் கஸ்டங்கள் ஏற்பட்டன. எனவே ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டின் நியூ ஒர்லியன்ஸ் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த யேசு சபையினர் மட்டக்களப்பிற்குப் பணியாற்றவந்தனர். கல்வித்துறை, விளையாட்டுத்துறை போன்ற துறைகளில் இவர்களாற்றிய சேவை பின்னர் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. 1935ம் ஆண்டளவில் இலங்கைக்கு வந்த காலஞ்சென்ற லினகன் அடிகளார் அண்மையில் இயற்கையெய்தினார். ஜே. டபிள்யூ. லாங் (Rev. Fr. J. W. Lang) அடிகள், முன்னாள் ஆயர் இக்னேசியஸ் கிளேனி, அலிகம்பைக் குறவர்களுக்குத் தொண்டாற்றிய குக் (Rev. Fr. Cook) ஆகியோரின் கல்வித் தொண்டுகளை மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்றுமே மறக்கமுடியாதவையாகும். பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த யேசுசபைக் குருக்களில் 55 வருடம் கிழக்கிலங்கையைத் தாயகமாகக்கொண்டு கல்விப்பணியும், சமயப்பணியும் ஆற்றிய வன்டன் புஷ் (Rev. Fr. Vandan Push) அடிகளாரை மட்டக்களப்புத் தமிழகம் நன்கு அறியும். புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் விடுதிச்சாலை மேற்பார்வையாளராகவும், அக் கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். 1910ல் இலங்கைக்கு வந்த சுவாமி

அவர்கள் புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் புதிய கட்டிடப் பணியில் அயராது உழைத்தார்.

1933ல் இலங்கைக்கு வந்த லினகன் சுவாமி அவர்கள் அமெரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்தவர். திருமலை புனித ஜோசப் கல்லூரியின் டிரக்டராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றி 1971ல் திருமலையிலேயே காலமானார்.

1977ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 18ம் திகதி காலமான ஜே. டபிள்யூ. லாங் அடிகள் திருமலை புனித ஜோசப் கல்லூரியின் அதிபராகவும், மட்டப்புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். புனித ஜோசப் கல்லூரியின் புதிய மண்டப அமைப்புப்பணியில் தம் சக்தியையெல்லாம் செலவிட்டவர். ஈழத்துக் கிறித்தவசமய வரலாற்றையும், ஈழத்து முஸ்லீம்களின் வரலாற்றையும் ஆராய்ந்து நூல்கள் எழுதியுள்ளார். பல பாகங்களாக வெளிவரவுள்ள இவரது நூல்கள் சரித்திர மாணவர்களுக்குப் புது விருந்தளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மட்டக்களப்பு நாட்டைச் சேர்ந்த இம்மானுவேல் கிரௌதர் சுவாமிகள் புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் அதிபராகப் பல ஆண்டுகள் பணிபுரிந்துள்ளார்கள். இவர் 1962ல் இலங்கையிலிருந்து யேசுசபையினரின் அதி சிரேட்டராகவும் நியமனம் பெற்று மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்குப் பெருமை தேடித் தந்துள்ளார்.

பேர்டினன் பொணல் அடிகளாரும், சகோதரர் ஜோசப் ரைட் அவர்களும் புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்கும், மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்கும் ஆற்றிய கல்வித் தொண்டுகள் அளப்பரியன;

தமிழ் அறிஞராக விளங்கிய எஸ். மரியான் சுவாமிகள் மட்டக்களப்பு நாட்டைச் சார்ந்தவரே. இவர் புனித ஜோசப் கல்லூரியினதும், புனித மிக்கேல் கல்லூரியினதும் தலைமைப்பீடத்தை அலங்கரித்தார். மட்டக்களப்புப் பறங்கியர் தமிழ் மொழியைக் கற்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு இடையறாது அறிவுரைகள் வழங்கினார்.

சங். சார்ல்ஸ் ரிச்சார்ட் தியோபிலஸ், ரீமன், சோமர்ஸ், மில்லர், பீரிஸ் முதலான பல யேசுசபைச் துறவிகள் கிழக்கிலங்கையிலே சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றி

உழைத்துள்ளனர். 49 ஆண்டுகள் புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் தலைமையாகியிராக யேசுசபைக் குருக்களுடன் அயராது கல்விப் பணியாற்றிய திரு. ஜோசப் ஏபிரகாம் போன்றோர் கல்விப்பணிகளை விளக்கத் தனி அத்தியாயங்களே போதாமல் இருக்கும் என்பதில் மிகையிலலை. ஈழத்து வரலாற்று ஆய்விலே பெருந் தொண்டாற்றி அறிஞர் பெருமக்களின் பெருமதிப்பைக் கவர்ந்து கொண்ட எஸ். ஐ. பெரேரா (Mr. S. I. Perera) போன்றவர்களின் கல்விப்பணி முழுவதையும் விபரிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாத போதிலும் கிழக்கிலங்கையைத் தாயகமாகக்கொண்டு 30 ஆண்டுகளுக்கு அதிகம் பணியாற்றியும், இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாக ஆயராகக் கடமையாற்றிய மாண்புமிகு இக்னேசியஸ் கிளெனி ஆயர் அவர்களின் விரிவான தொண்டினையும் சிறப்பாகக் கல்வித் தொண்டினையும்பற்றி இங்கு குறிப்பிடாவிடில் இக்கட்டுரை சிறப்புறாது.

1932ல் மட்டுநகருக்கு வந்த கிளெனி மெக்சிக்கோ நாட்டைச் சேர்ந்தவர். கலையில் முதுமணிப்பட்டமும், இறையியலில் கலா நிதிப்பட்டமும் பெற்றவர். இலங்கைத் தேசிய குருமடத்தின் அதிபராக இருந்த காலத்தில் 1947 புரட்டாதித் திங்கள் 21ம் நாள் திருமலை மேற்றிராசனத்தின் ஆயராக அபிசேகம் செய்யப்பட்டார். இவருக்குமுன்னர் இப்பீடத்தை அலங்கரித்தவர்கள் யேசுசபை ஆயர்கள். 1893-1898 வரை ஜோசப் வாஸ் (இவர் காலியிலிருந்து தம் பரிபாலனத்தைப் புரிந்தார்), 1898-1913 வரை சார்ல்ஸ் லெவிக்கே, 1917-1946 வரை கஸ்டன் ரொபிசே ஆகியோராவர்.

கிளெனி ஆயர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு மறை மாநிலத்தைப் பொறுப்பேற்றபோது இங்கு 16,000 கத்தோலிக்கரும், 13 கோயில் பற்றுக்களும், 18 யேசுசபைக் குருக்களும், 13 மேற்றுசனக் குருக்களும் கடமையாற்றினர். 'ஆண்களுக்கான இரண்டு கத்தோலிக்க ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களும்,' பெண்களுக்கான மூன்று கத்தோலிக்க ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களும் இப்பிராந்தியத்தில் இயங்கின. இலங்கையின் ஏனைய மறை மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டபோது இம்மறைமாநிலம் அதிகம் வறுமையுடையதாகக் காணப்பட்டது. எனினும் தம் இருபத்தைந்தாண்டு

காலத்தில் கிளெனி ஆயர் அவர்கள் பல்வேறு ஆக்கப்பணிகளை மேற்கொண்டார்கள். 12ம் பத்திநாத பாப்பரசரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க உப்பு வெளி செமினரி, திருமலை சமூகசேவை நிலையம் போன்றவை ஆக்கம்பெற்றன. பல புதிய பள்ளிக்கூடங்கள் உருவாக்கவும், ஏற்கனவே இயங்கியவைகள் உயராக்கம் பெறவும் நிதி உதவி முதலான அளித்து பேருதவி புரிந்தனர். இளைஞர்களின் தேவையைக் கருத்திற்கொண்டு தொழில்நுட்ப நிறுவனங்கள் உருவாக்க ஆவன செய்தார்.

ஆயரின் இருபத்தைந்தாண்டு காலத்தில் இங்குள்ள கத்தோலிக்கரின் தொகை இருமடங்குக்கும் அதிகமாகியது. அதாவது 36,657 கத்தோலிக்கரையும், 64 குருக்களையும் கொண்டு இயங்கக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ச்சிபெற்றது இம்மறைமாநிலம். பங்குகளின் தொகை 20ஆல் அதிகரித்தது.

வயோதிபர்களைப் பராமரிப்பதற்காக வயோதிபர் இல்லமும் மட்டுநகரில் அமைத்து சமுதாயத்தினாலும் குடும்பத்தினாலும் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தார். இவரது அரும்பணிகளையும், யேசுசபையினரின் சேவைகளையும் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்றுமே மறக்காது (48).

புனித வளஞர் சபை

இலங்கையில் 19ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியளவில் பொதுவாகக் கல்விக்கும் சிறப்பாக சுயமொழிக் கல்விக்கும் பெரும் உந்தல் ஏற்பட்டது. இலங்கையில் இருந்த ஆங்கில அரசாங்கம் நாட்டின் கல்வி அபிவிருத்தியில் அக்கறை செலுத்தவேண்டுமென எண்ணி அதற்காக ஆவனசெய்ய முன்வந்தது. இக்காலத்தில் இங்கிலாந்திலே கல்வியளிக்கும் பொறுப்பு முழுக்க முழுக்க சமயத் தாபனங்களிடமே இருந்தன என்பதும், இதில் அரசாங்கம் தலையிட விரும்பவில்லையென்பதும் நோக்கத்தக்கது. 1841ல் இயங்கிவந்த பாடசாலை ஆணைக்குழு குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்ததனால் இதில் சீர்திருத்தம் கொண்டுவருவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சேர். ரிச்சாட் மோர்கன் தலைமையிலான கல்வி ஆணைக்குழு சுயமொழிக் கல்

விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென சிபாரிசு செய்தது. மேலும் இக்கால கட்டத்தில் இலங்கை சுதேச சமயங்களில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படவேண்டுமென அவ்வவ் சமய அறிஞர்கள் முயன்றுகொண்டிருந்தனர்.

இத்தகைய சூழலில் தான் புனித வளனார் சபையும் ஆரம்பமானது. கத்தோலிக்க திருச்சபையின் வரலாற்றில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட சமூகத் தேவைகளை நிறைவு செய்யமுடியாத அவ்வப் பணிகளைத் திறம்பட ஆற்ற அதற்கெனத் துறவறச் சபைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இலங்கையிலே கத்தோலிக்கச் சூழலை அடிப்படையாகக்கொண்ட 'சுயமொழிக் கொள்கையை' அளிப்பதற்காகப் புனித வளனார் சபை 1863ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இலங்கையிலே கத்தோலிக்கக் கல்விப்பணி வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறும் போஞ்சின் அடிகளார் இச்சபையை ஆரம்பித்தமை அவரின் தீர்க்கதரிசனத்தை எடுத்து விளக்குகின்றது.

போஞ்சின் அடிகளார் 1865ம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட 'மோர்கன் ஆணைக்குழு'வின் முன்பு சாட்சியம் அளிக்கையில் இலங்கைவாழ் மக்கள் தம் சுயமொழிக் கல்விக்கு உரித்துடையவர்கள் என்றும் (49); பெளத்தர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், கத்தோலிக்கர் ஆகியோர் தத்தம் பாடசாலைகளை அமைக்க அரசாங்கம் உதவவேண்டுமென்றும், பாரபட்சமற்ற முறையில் அரசாங்கம் இப்பாடசாலைகளுக்கு நிதியுதவி அளிக்கவேண்டுமென்றும் வாதாடினார். தேசாதிபதிக்கும் தம் நியாயங்களையும் ஆலோசனைகளையும் அறிக்கைமூலம் சமர்ப்பித்தார். பத்திரிகைகளிற் கட்டுரைகள் எழுதினார்: எந்த ஒரு சமயப் பிரிவும் தத்தம் பாடசாலைகளை அமைத்துத் தம் சிறுருக்குக் கல்வி புகட்டவேண்டுமென்ற போஞ்சின் அடிகளாரின் கோரிக்கைகள் சர்வ சமரச மனப்பான்மையை எடுத்து விளக்குகின்றது. அவர் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகளில் ஒன்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கீழ்வரும் பகுதி அவரின் சிந்தனையையும் சிந்தையையும் விளக்குகிறது.

"It seems beyond doubt that the principles of religious non-interference, once admitted, give the non christians a right

to share all the civil privileges enjoyed by their fellow citizens or by their children being made the condition 'sine qua non' of such a participation, and this is, as I could easily demonstrate the only point to which they attach any importance, and which government is pledged to concede to them..... With a view to the social improvement of people they have started a plan of education..... and their declared will is that none should be shut out of the social advantage it hold out, by reason of the religion he professes. The Hindus and Buddhists are therefore entitled to their share in the boon"(50).

இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றிலும் போஞ்சின் அடிகளாருக்குச் சிறப்பிடமுண்டு. இவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட துறவற சபை இலங்கையிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட முதலாவது சுதேச சபையாகும். அனாதைச் சிறுர்களைப் பராமரிக்கவும், சுயமொழிக் கல்வியை அளிக்கவும், சுயமொழி ஆசிரியர்களைப் பயிற்றும் ஆசிரியர் கலாசாலைகளை நடாத்தவும் இச்சபை போஞ்சின் அடிகளாரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 'மோர்கன்' குழுவினர் 1867ல் சுயமொழிக் கல்விக்கான விதப்புரையைச் செய்யும்முன்னரே போஞ்சின் சுயமொழிக் கல்வியை விருத்திசெய்வதற்காக 1863லேயே இச்சபையை ஸ்தாபித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

புனித வளனார் சபையின் தலைமை ஸ்தாபனம் கொழும்புத் துறையில் அமைந்தமையால் மக்கள் இவர்களைக் கொழும்புத்துறைச் சகோதரர்கள் எனவும் அழைத்தனர். யாழ் மாவட்டத்திலே கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையையும், பல இடங்களிலே ஆங்கில தமிழ் பாடசாலைகளையும், அவ்வப் பாடசாலைகளில் அனாதைச் சிறுர்களுக்கென விடுதிகளையும், அவர்களுக்கென கைத்தொழிற் கல்வியையும் அளித்துவந்தனர்.

மட்டக்களப்பிலே ஆயராசு இருந்த ரொபிசே அவர்கள் இச்சகோதரர்களை மட்டக்களப்பிற்கு அழைத்து புனித அகஸ்தீன் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையையும் அதன் தமிழ் பயிற்சிப் பாடசாலையையும் அதனோடு அமைக்கப்பட்டிருந்த அனாதைச் சிறுர்க்கான இல்லத்தையும் இவர்களிடம் ஒப்

படைத்தார்கள். இச்சபையினர் கிழங்கிலங் கையிலே ஆற்றிய பரந்த கல்விப்பணியினை இக்கட்டுரையின் வேரோர் இடத்தில் விளக்கி யிருப்பதால், இச்சபையின் வரலாற்றை இங்கு ஓரளவிற்கு நோக்குதல் இவர்களின் கல்விப்பணியின் சிறப்பினை ஓரளவிற்கு மதிப் பீடு செய்ய உதவும்.

இச்சபையின் ஸ்தாபகரான போஞ்சின் அடிகளார் 1822ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 23ம் நாள் பிரான்ஸ் நாட்டின் ரியூம் என்ற இடத்தில் பிறந்தார். இவரது முழுப் பெயர் ஏர்னஸ்ட் கிறிஸ்டோபர் போஞ்சின் என்பதாகும். இவரது தந்தையார் ஒரு வழக்கறிஞராகும். இவருக்கு லத்தீன், கிரேக்கம், வரலாறு, இலக்கியம் ஆகிய துறை களில் பாண்டித்தியம் இருந்தது. 1846ம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 19ம் நாள் குருப் பட்டம் பெற்றார். தொடர்ந்து தம் கல் வியை மேற்கொண்டு கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார். பின்பு இந்தியாவில் கோயம்புத் தூருக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு அமலோற் பல மரியநாயகி சபையில் சேர்ந்து முழுத் துறவியாகி யேசுவின் திருப்பணிகளில் ஈடு பட்டார். 1853ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இலங்கையிலே சேவையாற்ற அனுப்பப்பட் டார் (51).

புனித வளனார் சபை போஞ்சின் அடிக ளார் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தின் ஆயராக வும் பிற்காலத்தில் கெர்மும்பு பேராயராக வும் (Arch Bishop) பணிபுரிந்தார்.

புனித வளனார் சபையின் முதலாவது சகோதரர் நிக்கலஸ் சவரிமுத்து சந்திரசேக ராவர். இவர் பின்னர் அ. ம. தி. சபை யில் சேர்ந்து குருவானார். இவரோடு சந்தியா யாக்கோப் என்ற வவுனியாவைச் சேர்ந்த சிங்கள இளைஞர் ஒருவரும் துறவற சகோ தரரானார். மேலும் மைக்கல் ஜோசப், நாகமுத்து பீற்றர், எஸ். ஜோர்ச், எஸ். ஹிப்போலைட் ஆகியோரும் இச்சபையின் ஆரம்பத் துறவிகளிற் சிலராவர். இக்காலத் திலேயே சுத்தோலிக்க பாடசாலைகள் சுத் தோலிக்க குருக்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட் டன. அரசாங்கம் புகையிரதப்பாதை விஸ் தரிப்புக்கும், விவசாயத் திட்டங்களுக்கும் அதிகம் செலவிடவேண்டியிருந்தமையால் கல்விப்பணியின் பெரும்பங்கு சமயக் குருக் களிடமே விடப்பட்டன. புனித வளனார் துறவற சபையும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்

டில் இளவாலை, ஊர்காவற்துறை, மன்னார், கரவெட்டி முதலான இடங்களிலெல்லாம் சுயமொழிப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். பின்னர் இவற்றில் ஆங்கிலமும் போதிக்கப் பட்டு ஆங்கிலத்திற்கே கூடிய முக்கியத்து வம் அளிக்கப்பட்டது. இதற்குப் பிரதான காரணம் ஆங்கிலக் கல்வி மோகத்தினால் மக்கள் இதனை அவாவி நின்றமையாகும்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் தன்னிகரற்ற கல்விச் சேவையினை அளித்த மையிலும் இச்சபையின் துறவிகளில் ஒருவ ரான சங். எஸ். பிலிப்பு அவர்கள் ஈழத் தில் குறிப்பாக சுயமொழி ஆசிரியர் உல கத்தில் பெருஞ் சிறப்பும், செல்வாக்கும் பெற்று புகழுக்குரியரானார். 1896 அளவில் கல்விப்பணியாளருக்கு உதவியாக அவருக்கு ஆலோசனை கொடுக்க அமைக்கப்பட்ட கல்வி ஆலோசனைச் சபையின் உறுப்பினரூள் ஒருவராகவும் சகோதரர் பிலிப்பு நியமிக் கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார். இக்காலத் தில் சுயமொழி ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்துவதற்காக அரும்பாடுபட்டு அதில் வெற்றியும் கண்டு சுயமொழி ஆசிரியர் உல கத்தின் பெரும் மதிப்புக்குரியவரானார். இவர் பல நூல்களின் ஆசிரியருமாவார். 1924ம் ஆண்டில் புனித வளனார் சபையின் முதலாவது சிரேஷ்ட சுதேச அதிசிரேட்ட ராகி, அப்பதவியிற் திறம்பட இயங்கி பர்மாவிலே இறங்குன் என்ற நகரில் கலா சாலைகளை ஆரம்பித்தார். இறங்குன் புனித அந்தோனியார் கலாசாலையிலே 2000க்கும் அதிகமான தமிழ் சிறார்கள் கல்வி கற்றார்கள்.

1930 தொடக்கம் 1938 வரை இச்சபை யின் அதிசிரேட்டராக விளங்கிய சகோ தரர் எம். தேவசகாயம் அவர்கள் இளவாலை புனித என்றிக்ஸ் கல்லூரியின் அதிபராக வும் விளங்கி, அக்கல்லூரியின் துரித வளர்ச் சிக்குப் பலவகையிலும் உதவினார். இவரை யாழ்ப்பாணக் கல்வியலகம் பெருமதிப்புடன் நோக்கியது. 1938ல் இவரது அகால மரணம் புனித வளனார் சபைக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது எனலாம்.

சுயமொழிக் கல்வியை ஊட்டுவதற்காக தாபிக்கப்பட்ட இச்சபை சிக்கிரத்திலேயே ஆங்கிலக் கல்விப்பணியையும் மேற்கொண்டு அதனைச் சிறப்புறச் செய்வதற்காகப் பல துறவிகளுக்கு உயர் ஆங்கிலக் கல்வியை

மேற்கொள்ள வழிவகுத்தது. இவர்கள் 1930ம் ஆண்டிற்குப்பின்னர் மத்தியமாகாணத்திலும், கிழக்குமாகாணத்திலும் சிறப்பான கல்வித்தொண்டினைப் புரிந்தனர்.

கார்மேல் கன்னியர் சபை

சிலையாலும், கலையாலும்
கிறப்பு வளர் நாட்டில்
அலையாடி விளையாடும்
ஆழிசூழும் நாட்டில்
கனிபாடும் எழில்விளங்க
தேவாரம் புகழ் நாட்டில்
கோணேசர் கோயில்கொண்ட
ஓங்குபுகழ் நாட்டில்
அப்போஸ்தொவிக்கக் கார்மேல்
கன்னியர்கள் தாமும்
எப்பொழுதும் அணையாத
இனிய சேவை செய்து
ஒப்பிலாப் பொன்விழாக்
காணும் புகழ் பெற்றனரே.

1922ம் ஆண்டில் திருமலைப் புனித மரியநாயகி கல்லூரியின் பொறுப்பை ஏற்று, இலங்கையில் கல்விப்பணியும், ஏனைய பெண்களுக்கான சமூகப்பணியும் ஆற்றவந்த கார்மேல் கன்னியர் 1972ல் பொன்விழாக் கொண்டாடி, ஈழத்திலே தாம் இன்னும் புத்தம்புதிய பல துறைகளிலே சேவையாற்ற திட்டங்கள் தீட்டியும், திடமனதுகொண்டும் தீர்மானங்கள் பல மேற்கொண்டனர்.

இச்சபை மாரிஎப்பேரம் என்னும் பெயர் கொண்ட ஆயிரினால், 1868ம் ஆண்டு பிரான்சில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிரான்சில் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் அச்சபை இந்திய மண்ணிலேயே வேரூன்றித் தழைத்து ஆல்போல் பரந்து, இன்று பல நாடுகளிலே பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்தியாவில் 1870ல் மங்களூரில் நிலைகொண்டு, அதனைத் தலைமை ஸ்தானமாகக் கொண்டியங்குகின்றது. இச்சபையினர் பாடசாலைகள் அமைத்தும், அனாதை இல்லங்கள், விடுதிச்சாலைகள் முதலியன அமைத்தும் ஏழைச்சிறார்கள்க்கும், மக்களுக்கும் தொண்டுபுரிகின்றனர். இலங்கையில் திருகோணமலையில் 1922ம் வருடம் மாசித்திங்கள் 5ம் நாள் பணியாற்றத் தொடங்கினர்.

சாதி, மத பேதமின்றி மங்களூர் நாட்டிலிருந்து வந்த நான்கு சகோதரிகளுடன் ஆரம்பமான இச்சபை, இன்று இலங்கையில் தென்மாநிலம் தவிர்ந்த ஏனைய மாநிலங்களிலெல்லாம் 25 இல்லங்களைக்கொண்டு அரிய சேவையாற்றி நிற்கின்றது. இல்லங்களில் மொத்தமாக 200க்கும் மேற்பட்ட கன்னியர்கள் சேவையாற்றுகின்றனர். 1971ல் புதிய கன்னியர்களைப் பயிற்றும் நவ சன்னியாச நிலையம் கம்பஹாவில் தொடங்கியது.

கிழக்குமாகாணத்தில் திருமலைப் புனித மரியநாயகி கல்லூரியையும், மட்டக்களப் பில் புனித சிசிலியா பெண்கள் உயர்தர பாடசாலையையும், கல்முனையில் புனித கார்மேல் மகளிர் கல்லூரியையும் இக்கன்னியர் நடத்தினர். கல்முனையில் 1928லேயே இவர்களது சேவை ஆரம்பமானது.

1970ல் இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா, குவெயிட் ஆகிய இடங்களில் மொத்தமாக 1226 கன்னியர்கள் பணியாற்றினர். இன்று இலங்கையில் கல்வித்துறையிலும், பிற சமயத்துறைகளிலும் இவர்கள் சிறப்பாகத் தொண்டாற்றிவருகின்றனர்.

பாடசாலைகளின்

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

கிழக்குமாகாணத்தில் கல்வித் தொண்டிற்குப் பல வகைகளிலும் முன்னோடியாக விளங்கியவர்கள் உவெஸ்லியன் மிசனரிமாராவர். 1814ம் ஆண்டு ஆனித்திங்கள் 29ம் நாள் காலிக்கு அருகாமையில் உள்ள வெலிகம என்ற இடத்தில் உவெஸ்லியன் மிசனரிமார் காலடி எடுத்துவைத்தனர். கல்விப்பணியின்மூலம் சமுதாயத்தோடு நேரடித் தொடர்புகொள்ளமுடியும் என்பதையும், அதன்மூலம் மதப்பிரசாரம் செய்ய முடியும் என்பதையும் நன்கு அறிந்திருந்த கிறிஸ்தவக் குருக்கள் தாம் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் கல்விச்சாலைகளை அமைத்தனர். 1814ம் ஆண்டளவில் மட்டக்களப் பிலே தமது முதலாவது ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவினர். கிழக்குமாகாணத்தில் முதலாவது பாடசாலை உதயமாகியது. இப்

பாடசாலை வண. வில்லியம் ஓல்ட் என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலை ஆரம்பத்தில் 5 மாணவர்களை மட்டும் கொண்டிருந்தது. இம்மாணவர்களில் ஒருவர் இராசகாரியர் டானியல் சோமநாதர் என்பவராவார். எதிர்காலத்தில் மட்டக்களப்புக் கச்சேரியின் முதல் முதலியாராக இருந்தவரும் இவரே. ஓல்ட் அவர்கள் பாடசாலையை ஆரம்பித்து ஒன்பது மாத காலத்திற்குள் அதாவது 1815ம் ஆண்டிலே அவர் இறந்தமை மட்டக்களப்பின் துரதிர்ஷ்டமே. அவர் இறக்கும்போது இப்பாடசாலையின் மாணவர் தொகை ஐம்பதாக உயர்ந்திருந்தது. எனினும் அவர் ஏற்றிவைத்த கல்வித் தீபம் வளர்ச்சியடைய ஒரு நூற்றாண்டு காலம் சென்றது. இக்காலத்தில் அது மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரியாக உருவாகியது. 1848ம் ஆண்டு 66 மாணவர்களையும், 1902ம் ஆண்டு ஆண்டுக் கணிப்புப்படி 197 மாணவர்களையும் கொண்டிருந்தது. வண்டியூ. எம். பி. வில்க்ஸ் அவர்களின் 1902ம் ஆண்டறிக்கையில், மட்டக்களப்பில் வேறு இரண்டு கிறித்தவப் பாடசாலைகள் இயங்கியபோது தொகையிலும், பண்பிலும், சிறந்த ஆசிரியர்களைக் கொண்டதிலும் இப்பாடசாலையே முதன்மையானது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். 1913ம் ஆண்டளவில் இவர் குறிப்பிடும் இரு கிறித்தவப் பாடசாலைகளும் இப்பாடசாலையைவிட வேகமாக முன்னேறியதாக நாம் அறிகிறோம். ஆனால் 1927ம் ஆண்டு இது தன்னுடைய இழந்த பெருமையை நிலைநாட்டியதோடு, மீண்டும் பொதுசன மதிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டது.

மட்டக்களப்பில் மிகச் சிறப்பான முறையில் பெண்களுக்கென சிறந்த கல்விப்பணி ஆற்றிவரும் வினசன்ட் மகளிர் உயர்தரக் கல்லூரி மெதடித்த சபையினரால் 1820ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தற்போதைய வினசன்ட், உயர்தரக் கல்லூரியாக உருப்பெறு முன்னர் தமிழ் பாடசாலையாகவும் இயங்கி வந்தது. 1895ம் ஆண்டு இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றிய செல்வி அமி வினசன்ட் அவர்கள் இப்பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றார்கள். பின்னர் இக்கல்லூரி இவரது பெயரையே தனது பெயராகத் தாங்கியது. 1922ம் ஆண்டில் இப்பாடசாலையின் பிரிவுகளாக ஆங்கிலப்

பாடசாலையும், தமிழ் விடுதிப் பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

மட்டக்களப்பில் முதல் முதலாகப் பெண் கல்வியை ஊட்ட மெதடித்தர்கள் எடுத்த முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. அக்காலத்தில் பெண் கல்வியைச் சமூகம் எதிர்த்தது. இச்சூழலில் ஆர். டி. சோமநாதரின் முயற்சியினால் பெண்கள் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தன்னுடைய மகளுக்குக் கல்வி புகட்டும் நோக்கமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இக்கல்லூரி 1838ல் வீட்டுப் பாடசாலையாக உயர்ந்தது. 1849ம் ஆண்டளவில் வண. ஜே. சி. கில்லின்ஸ் அவர்களால் மிஷன் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளின் தோற்றம் 1854ம் ஆண்டின்பின்னர் ஏற்பட்டது. அமலோற்பவநாயகி சபையினரின் அறிக்கையின்படி பாடசாலையொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டும், மேலதிக விபரங்கள் கிடைத்தில. மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள் நிறுவும் முயற்சியில் முன்னோடியாகவும்; யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் கல்விச்சாலைகள் அமைக்கும் பணியில் முன்னின்றும் உழைத்த வண. போஞ்சின் அடிகளாரைக் கல்விமான்சன் அறிவர். இவர் யாழ் மறை மாவட்டத்தின் ஆயராகவும், கொழும்பில் பேராயராகவும் பணிபுரிந்தார். மட்டக்களப்பிலும், திருகோணமலையிலும் இவர் வண. சேவியர் அடிகளாரை அனுப்பிப் பாடசாலைகள் நிறுவ முயன்றதாக அறிகின்றோம். 1850ம் ஆண்டில் சேவியர் அடிகளினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளே பிற்காலத்தில் புனித குசையப்பர் கல்லூரியாகவும், புனித மிக்கேல் கல்லூரியாகவும் திகழ்ந்தன. கல்விப்பணியை மேலும் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகப் போஞ்சின் அடிகளார் குறிப்பாக ஏழைகளுக்கும், அனாதைகளுக்கும் கல்வியூட்டும் பணியைக்கொண்ட புனித வளனார் துறவிகள் சபையை 1863ம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவினார். இத்துறவியர் வடமாநிலத்தில் ஊர்காவந்துறை, இளவாலை, கரவெட்டி, மன்னார், கொழும்புத்துறை ஆகிய இடங்களிலே இந்நோக்கமே குறியாகக்கொண்ட கல்லூரிகளை நிறுவி, சமுதாய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டதோடு, அனாதைச் சிறுர்களின் பராமரிப்புக்காக இல்லங்கள்

பல அமைத்தும், பெருந்தொண்டாற்றியும் வந்தனர். எனினும் கிழக்குமாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் இவர்களின் சேவை 1930ம் ஆண்டிலே கிடைக்கப்பெற்றது. சேவியர் அடிகளின் முயற்சியினால் திருகோணமலையில் கத்தோலிக்கரால் பெண்களுக்கான முதற் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே இங்கிருந்த ஆண்களுக்கான பாடசாலை மூடப்பட்டதாக மேற்கூறிய அறிக்கை கூறுகிறது. பெண்கள் பாடசாலைக்குச் சென்ற மாணவிகள் தொகையும், கற்பித்த ஆசிரியர்களின் தொகையும் மிகக் குறைவாக இருந்தமையும், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் பெண் கல்விக்கு மிகவும் மவுசு இருக்கவில்லை என்பதைச் சுட்டுகிறது. 1864ம் ஆண்டு திருமதி த. பிலனகன் என்பவரினால் முதலில் யாழ்ப்பாணத்திலும், பின்னர் திருகோணமலையிலும் பெண்களுக்கான ஆங்கிலப்பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவை பெட்டாசினி ஆயரின் முயற்சியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டனவாகும்.

இதேகாலத்தில் பாடசாலைகள் நடாத்துவதற்கு கத்தோலிக்கருக்கும், மெதடித்த சபையினருக்கும் போட்டிகள் ஏற்பட்டன. ஏனெனில் 1859ம், 60ம் ஆண்டுகளில் முறையே திருகோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும் இருந்த பாடசாலைகளுக்கு அரசாங்க நன்கொடைகள் கேட்டபோது, மெதடித்த சபையினர் அரசாங்கக் கல்விச் சபையிலே செல்வாக்குச் செலுத்தியதினால் இவ்வேண்டுகோள் புறக்கணிக்கப்பட்டது. எனினும் பல வாதங்களின்பின்பு முதன்முறையாக அரசாங்க நன்கொடை பெறும் பாடசாலையாக திருகோணமலை புனித சூசையப்பர் ஆங்கிலப்பாடசாலை தெரிவுசெய்யப்பட்டது. ஆகையால் 1867ம் ஆண்டு அரசாங்கத்திடமிருந்து வருடமொன்றிற்கு அறுபது பவுளை அது நன்கொடையாகப் பெற்றது.

19ம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் கால் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கைத் தீவெங்கிலும் ஆங்கிலமொழிக்கு ஏற்பட்ட மவுசு காரணமாக ஏராளமான பாடசாலைகள் தோன்றின. 1873ம் ஆண்டு மட்டக்களப்புக் கல்வி வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு முக்கியமான மைல் கல் எனலாம். இவ்வாண்டில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பல கல்விமாண்களை உருவாக்கி நாடு செழிக்க

நலம்புரிந்த புனித மிக்கேல் கல்லூரி, புனித மரியாள் தமிழ் பாடசாலை, புனித சிசிலியா பெண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை ஆகியனவும், புளியந்தீவில் பெண்களுக்கான மவுண்ட் காமல் பாடசாலை, கோட்டை முனையில் கலவன் பாடசாலை, வீச்சுக்கல் முனை புனித அன்னம்மாள் கலவன் பாடசாலை ஆகியன இதே ஆண்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு கத்தோலிக்கரால் பல பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதிலும், மெதடித்த சபையினருக்கு இருந்த இந்தப் பாடசாலைகளை நடத்தக்கூடிய மனித சக்தியும், நிதியும், அனுபவமும் கத்தோலிக்கருக்கு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் மெதடித்த சபையினர் ஏற்கெனவே அரை நூற்றாண்டு காலமாக இந்நாட்டிற் கல்விப்பணி யாற்றி அனுபவம் பெற்றிருந்தனரென்று 1873ம் ஆண்டு அ. ம. தி. அறிக்கை கூறுகின்றது.

ஏறக்குறைய இதே காலத்தில் சிங்கள மக்களின் கல்வியைப் பேணும்முகமாக ஒல்ட் கொட்டினால் ஆனந்தாக் கல்லூரி, தர்மராசா கல்லூரி, மகிந்தாக் கல்லூரி ஆகியன காலியிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கிறித்தவப் பாதிரிமார்களின் பெருமுயற்சியினால் மக்களில் ஒருசாரார் கல்விநலம் பெறவே, சிங்களப் பெளத்தர்களும் அவ்வாய்ப்பினைப் பெறவேண்டுமென்ற உந்துதலை ஒல்ட்கொட் பெற்றிருக்கலாம்.

ஏறக்குறைய 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் இருந்த பாடசாலைகளின் புள்ளி விபரங்களைக் குறிப்பிடுவது முக்கியமாகும்.

- 20 ஆங்கிலத் திருச்சபைப் பாடசாலைகள்
- 44 திருச்சபை மிசனரிச் சங்கம்
- 22 பப்டிஸ் சபைகள்
- 06 அமெரிக்கன் மிஷன்
- 48 கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள்
- 41 உவெஸ்லியன் பாடசாலைகள்
- 17 பொதுவான பாடசாலைகள்
- 1911 பெளத்த பாடசாலைகள்
- 106 சைவ இந்துப் பாடசாலைகள்
- 272 முகம்மதியப் பாடசாலைகள்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஆறு சுயமொழிப் பாடசாலைகளும் இயங்கின. இவற்றை நாம் உற்று

நோக்கும்போது சமயக் குழுக்களினால் ஆற்றப்பெற்ற கல்வித் தொண்டின் அளவினையும், பரப்பினையும் ஓரளவு மதிப்பிடமுடிகின்றது. இதே காலப்பகுதியில் அரசாங்கங்கள் தொழிற்கல்வியின்பாற் காட்டிய ஆர்வத்தின் காரணமாகத் திருகோணமலையில் கிறித்தவர்களாலே தச்சுத்தொழிற் பாடசாலையும், இரும்புத் தொழிற்கல்விப் பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு அன்றைய அரசாங்கம் தொழிற்கல்விக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தைத், தொடர்ந்து அளித்துவந்திருக்குமாயின் மேலை நாட்டுக் கிறித்தவப் பாத்திரிமாரால் மேலும் தொழிற்கல்விப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நாடு இன்று அவாவி நிற்கும் பயனை என்றோ அடைந்திருக்கலாம். புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் ஆக்குனர் சிற்பிகளிற் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் வண. றைட் சகோதரர் அவர்கள் காகிதத் தொழிற்சாலையை அமைத்து கல்லூரிக்குத் தேவையான குறிப்புப் புத்தகங்களை உற்பத்தி செய்தார்கள் என நாம் அறிகிறோம். மேலும் மட்டக்களப்பிலும், கோட்டைமுனையிலும் தச்சுத் தொழிற்சாலைகளை நிறுவினர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மேற் குறிப்பிட்ட பாடசாலைகள் அன்றி வேறு இடங்களிலும் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. மாங்கேணி தச்சனூர், கல்முனையில் கிட்டங்கிக்கு அருகாமையில் அமைந்த கிட்டிருப்பு, பதியத்தலாவை, மட்டக்களப்பிலிருந்து 16 கல் தொலைவிலுள்ள களுவாஞ்சிக்குடியிருப்பு, கல்முனை ஆகிய இடங்களில் கிறித்தவர்களினால் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கல்முனைப் பிராந்தியத்தில் உவெஸ்லியன் மிஷனரிமாரால் 29 பாடசாலைகள் நடத்தப்பட்டன என அறிகிறோம். 1891ம் ஆண்டு கல்வி மா அதிபரின் அறிக்கையிலிருந்து இப்பாடசாலைகள் பலவற்றில் மிகக் குறைவான மாணவர்களே கல்வி கற்றார்களென்றும், சனத்தொகை மிகக் குறைவான இடங்களில் கத்தோலிக்க, மெதடித்த, அங்கிலிக்கன் பாத்திரிமார்களாற் பாடசாலைகள் நடாத்தப்பட்டன என்றும், கிழக்குமாகாணத்திலுள்ள பெரும்பாலான பாடசாலைகள் கத்தோலிக்கரால் நடாத்தப்பட்டன என்றும், இப்பாடசாலைகளிற் குறிப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு சிறப்பான கல்வி போதிக்கப்பட்டதென்றும் தெரிகின்றது. இவ்வறிக்கையிலிருந்து நாம்

பின்வரும் விடயங்களை அவதானிக்கலாம். முதலாவதாகக் கிறித்தவர்களிடையே இருந்த போட்டியின் காரணமாகப் பாடசாலைகளின் கல்வித்தரம் சிறப்பாகவிருந்தது. இரண்டாவதாகப் பின்தங்கிய பிரதேசங்களை முன்னேற்றுவதற்கு இவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் போற்றத்தக்கனவாகும்.

மெதடித்த சபையினரின் முக்கியமான சேவைத்தளம் கல்முனையே. கிழக்குமாகாணத்தில் ஏனைய பகுதிகளைவிட கல்முனைப் பிரதேசத்திலேயே அவர்கள் அதிகம் அக்கறைகொண்டனர். இப்பொழுதுள்ள உவெஸ்லி உயர்தர பாடசாலை அன்று லீஸ்பாடசாலை எனப்பட்டது. கல்முனையின் பிரதான சந்தியின் வடகிழக்கே அமைந்திருக்கும் இப்புராதன கட்டிடத்தை இன்றும் நாம் காணலாம். வண. கப்பிரியேல் லீசின் ரூபகார்த்தமாகவே இக்கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது. 1901ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை 1902ம் ஆண்டிலேயே அரசாங்கத்தின் உதவி நன்கொடை பெறக்கூடிய அளவிற்கு உயர்ந்திருந்தது.

பெண்களுக்கென 1883ம் ஆண்டில் கல்முனையில் ஜி. பி. எஸ். பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பற்பல இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும் இப்பாடசாலை உயர்ந்தது. 1912ம் ஆண்டளவில் நன்னிலையெய்தி செல்வி கிரேஸ் தில்லையம்பலம் அவர்களின் அயராத முயற்சியின் காரணமாக நற்பணி பல புரிந்து கல்முனை வரலாற்றிலே தயது சாயலை பதிக் கத்தொடங்கியது. 1953ம் ஆண்டில் லீஸ்பாடசாலையும், பெண்களுக்குரியதாயிருந்த ஜி. பி. எஸ். பாடசாலையும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு, வெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலை எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அதன்பின்னர் வெஸ்லிக் கல்லூரி பல கல்விமாண்களை உருவாக்கும் உயர்பணியிலே ஏறுநடைபோடத் தொடங்கிய வரலாற்றினை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. இப்பாடசாலையின் முயற்சிக்காகத் தம்மையே தியாகம் செய்த திரு. ஜோர்ச் நல்லதம்பி, செல்வி ஜி. கே. தில்லையம்பலம், திரு. சம்வில்சன், திருமதி ஆர். சின்னையா ஆகியோரின் சேவை நலனைக் கற்றறிந்தோர் எவரும் மறுப்பதற்கில்லை.

மெதடித்த ஆண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை

ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, திருமலையில் ஆண்களுக்கும், அதே போன்று பெண்களுக்கும் பாடசாலைகள் மெதடித்த சபையினரால் அமைக்கப்பட்டன. இன்று திருமலையில் சிறப்புடன் இயங்கும் புனித சேவியர் பாடசாலையும் மெதடித்த சபையினர் ஆரம்பித்ததே ஆகும்.

திருமலை மெதடித்த ஆலயத்திற்கு அருகாமையிலேயே மேற்கூறிய ஆண், பெண் பாடசாலைகள் அமைந்தன. வகுப்புகள் காலை 8-00 மணி தொடக்கம் மாலை 4-00 மணி வரை நடைபெற்றன. கேம்பிரிச் யூனியர் வகுப்புவரை கற்பிக்கப்பட்டன. ஆரம்ப காலங்களில் 7 ஆசிரியர்கள் பணியாற்றினர்.

இப்பாடசாலையைப் பற்றிய தனது பழைய நினைவை மீட்கும் பழைய மாணவர் ஒருவர், இங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் சிலர் ஒழுங்கையும், ஒழுக்கத்தையும் நிலைநாட்டுவதில் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள் என்றும், பிரம்படிகள் மிகத் தாராளமாக மாணவர்கள்மேல் விழுந்தனவென்றும் மிக்க பெருமையுடன் கூறுகின்றார். மாணவர்கள் எவ்வளவு கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்ட போதும் பெற்றோர் ஒருபோதும் பாடசாலை நிருவாகத்திலோ அல்லது ஆசிரியர்களின் நடத்தையிலோ குற்றம் கண்டுபிடித்ததில்லை.

1929ம் ஆண்டில் இனந்தெரியாத காரணங்களுக்காகச் சிறப்பாக இயங்கிவந்த இப்பாடசாலையை மிஷனரிமார் முடிவிட்டது வருத்தத்திற்குரியது. இங்கு கல்வி கற்பித்த திரு. மாணிக்கம் ஆசிரியரவர்கள் தம் மாணவர்களோடு புனித குசையப்பர் கல்லூரியை அடைந்து அங்கு பலகாலம் சேவையாற்றினார்.

இப்பாடசாலையின் பழைய மாணவர் வரிசையில் சிலரை இங்கு குறிப்பிடிக்க அது இப்பாடசாலையினது உயர்வையும், மிஷனரி மார்களின் தொண்டுகளையும் விளக்கி நிற்கும். திரு. எம். எம். சுப்பிரமணியம் என்பவர் அரசாங்க வழக்கறிஞராகத் திகழ்ந்தார். இவர் திருமலை உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு தேசிய அரசுக் கழகத்

தின் உறுப்பினராகவும், இதற்குமுன்னர் சட்டசபை உறுப்பினராகவும் இருந்துள்ளார். திரு. தங்கராசா என்ற வழக்கறிஞர் திருமலையில் சட்டத்துறையில் முன்னணியில் திகழ்ந்தவர். இவர் ஒரு சமூக சேவையாளருமாவார். மேலும் திரு. நமசிவாயம், ஜனாப. இஸ்மாயில் அப்துல்காசிம், டாக்டர் காராளசிங்கம், ஏ. ஐ. இராஜசிங்கம், கோணமலைச் சாமி, பொறியியலாளர் பி. கே. ருத்திரா ஆகியோரைத் திருமலைக்கு ஈந்து, பெருமை கொண்டது இக்கலாசாலையாகும்.

இக்கலாசாலையிலே கல்விப்பணியாற்றிய ஆசிரியர்களில் சிறப்பாக என்றும் நினைவு கூறத்தக்கவர்கள் பின்வருவோராவர். சுமார் 20 வருடகாலம் அதிபராக இருந்தவர் திரு. எஸ். ஜோர்ச் என்பவராவர். இவரின் ரூபகார்த்தமாகத் திருமலையில் ஒரு பாதைக்கு ஜோர்ச் வீதி என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இதன்பின் அதிபராகவிருந்த திரு. முருகேசப்பிள்ளை அவர்கள் சிறந்த கணித, தமிழ் அறிஞராவர். மேலும் திரு. நவரெட்ணம் செல்லையா சகோதரர்கள், திரு. மயில்வாகனம் ஆகியோர் சிறந்த கல்விப்பணியாற்றினர்.

திருமலை மெதடித்த பெண்களுக்கான பாடசாலை

இது இன்று மெதடித்த மகளிர் மகாவித்தியாலயம் என்று விளங்குகிறது. ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பாடசாலையாக ஜி. பி. எஸ். என்ற பெயரில் இயங்கியது. பெண்கள் நாளாந்தம் பிரயாணம்செய்து பாடசாலைக்கு வர விரும்பாத காலமது. எனவே பெண்கள் தூர விடங்களிலிருந்து வந்து விடுதிச்சாலைகளில் தங்கி கல்வி பயின்றனர்.

இப்பாடசாலையின் முதலாவது ஆங்கிலப் பெண் அதிபர் செல்வி டி. கார்டினர் என்பவராவார். இவர் 1923ல் இப்பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றார். இக்காலத்தில் திரு. அ. வீரகத்தி என்ற பிரசித்திபெற்ற ஆசிரியர் இவ்வம்மையாருக்குப் பல வற்றாலும் உதவிபுரிந்தார். இவரோடு இன்னும்பல ஆசிரியர், ஆசிரியைகள் பாடசாலையின் நன்

மைக்காக உழைத்தனர். இவர்களில் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள் செல்வம் அக்கா, ஜேன் அக்கா, கனகக்கா, வடிவம் அக்கா, லான பலராவர். இவர்களில் பலர் அக்கா என்று மாணவிகளால் அழைக்கப்பட்டமை இவர்களுக்கும், மாணவிகளுக்கும் இடையே விளங்கிய நெருங்கிய தொடர்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பலர் திருமணமே செய்யாது கல்விப்பணிக்குத் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்தனர். செல்விகள் வில்லியம்ஸ், டுவினன், எவராட், டோர், கிறின் லூட் ஆகியோர் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினர். செல்வி கிறின் லூட்டைத் தொடர்ந்து திருமதி எம். அருமைநாயகம் அவர்கள் சுமார் 25 ஆண்டுகள் அதிபராகக் கடமையாற்றினார்கள். இவர் இக்கலாசாலையின் பழைய மாணவியாவார். எனவே தன் அன்னையாகிய இக்கலாசாலையின் பாரம்பரியத்தில் நன்கு ஊறியவராகையால் இவர் காலத்தில் இக்கல்லூரி நன்கு முன்னேறியது. 1950ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இவர் பாடசாலையினைப் பொறுப்பேற்றபோது, 230 மாணவிகள் கல்விக்கற்றனர்; 10 ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றினர். ஏழாம் வகுப்பு வரையுமே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் திருமதி அருமைநாயகத்தின் முயற்சியின் காரணமாக 1952ம் ஆண்டளவில் ஆங்கில சி. த. ப. (S. S. C.) பரீட்சைக்கு மாணவிகள் தோற்றிப் பலர் சித்தியெய்தினர். இக்காலத்தில் இவர் எதிர்நோக்கிய பெரும் பிரச்சனை தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்களைத் திருமலையிலிருந்து பெற்றுக்கொள்வதாகும்.

தொடர்ந்து இக்கலாசாலை கல்வியிலும், விளையாட்டுத்துறை, உடற்பயிற்சிக்கலை, நாடகம், இசை, நாட்டியம், பெண் வழிகாட்டி ஆகிய துறைகளில் சிறந்து, திருகோணமலையில் பெண்களுக்கான சிறந்த கல்லூரியாகத் திகழ்ந்தது. இவர் ஓய்வு பெற்றபின்னரும் அந்நிலையைக் காப்பாற்றி வரும் ஆசிரிய பரம்பரையைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

புனித சூசையப்பர் கல்லூரி

கல்வித்துறை, விளையாட்டுத்துறை ஆகிய துறைகளிலே உயர்ந்து விளங்கும் திருமலை புனித சூசையப்பர் கல்லூரி, கத்

தோவிக்கரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பழமையான நிறுவனங்களில் ஒன்றாகும். 1960ம், 70ம் ஆண்டுகளில் உதைபந்தாட்டம், கூடைப்பந்தாட்டம் ஆகியவற்றில் தேசியமட்டத்தில் முதன்மை நிலை வகுத்ததுடன் 1972ம் 73ம் ஆண்டுகளில் இவ்விளையாட்டுக்களில் சம்பியனாகவும் திகழ்ந்தனர் இக்கல்லூரி மாணவர்கள். 1850ல் வண. சேவியர் இக்கல்லூரிக்கான அத்திவாரத்தையிட்டபோது வண. கிட்டிங் அவர்களின் முயற்சியினால் அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்று, முதன்முறையாக 1867ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 27ம் திகதி அரசாங்கத்திடமிருந்து 60 பவுண்ட் மானியமாகப் பெற்றது.

3 மாணவர்களோடு ஆரம்பித்த இப்பாடசாலை, சில ஆண்டுகாலத்தில் 150 மாணவர்களோடு இயங்கியது. இம்மாணவர்களிற் பலர் ஆரம்ப ஆங்கில அறிவைப் பெற்று, இங்கிருந்த கடற்படைத்தளத்திலே வேலைவாய்ப்புப் பெற்றனர். இந்நோக்கத்தைச் சிறப்பாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக 1892ல் தச்சுத்தொழில், கொல்லத்தொழில் ஆகியவற்றைக் கற்றுக்கொடுப்பதற்காக இப்பாடசாலையில் கைத்தொழில் பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1919ம் ஆண்டுவரை செயற்பாங்கான கல்விக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அதிக நேரத்தை இதற்கெனச் செலவழித்துவந்தபோதும், இக்காலத்தில் உயர் கல்விக்கான தேவை அதிகரித்தது. 1910 தொடக்கம் கேம்பிரிஜ் பரீட்சைகளுக்கு மாணவர்களை ஆயத்தஞ் செய்யும் முகமாக வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1955ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் புனித சூசையப்பர் கல்லூரி இன்று அமைந்திருக்கும் இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. 1955ல் அகால மரணமடைந்த வண. பீச் அடிகளார் அதிபராயிருந்த காலத்தில் பாடசாலையின் உயர்ச்சிக்கு அயராது பலவழிகளிலும் உழைத்தார். தொடர்ந்து வண. ஹீனி, வண. பொண்டர், வண. ஜே. டபிள்யூ. லாங், வண. சோமஸ் ஆகியோர் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினர்.

இக்கல்லூரி உப்பு வெளியில் அமைந்திருக்கும் குருமட இளம் மாணவர்களுக்குக் கல்விப்பயில உதவிபுரிந்து ஏராளமான குருக்களை உருவாக்கியுள்ளது. இன்று இக்கல்லூரியில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய

மும் மொழிகளிலும் சிரேட்ட உயர்நிலை வகுப்புகள்வரை கற்பிக்கப்படுகின்றன. இக் கல்லூரியின் தற்கால அதிபர் வண. விண் சன்ட். உபவல் ஞானப்பிரகாசம் அடிகளார் அவர்கள்.

புனித சூசையப்பர் கல்லூரி அமைந்த பழைய கட்டிடங்களே இன்று புனித சூசையப்பர் தமிழ் பாடசாலையாக இயங்கிவருகின்றது. இங்கு ஏறக்குறைய 750 மாணவர்கள் கல்வி கற்கின்றனர். இது புனித மரிய நாயகி ஆலயத்துக்குப் பக்கத்தில் அமைந்துள்ளது.

புனித சூசையப்பர் கல்லூரிக்கு மாணவர்களை ஆயத்தஞ்செய்யும் நோக்குடன் நிலாவெளியில் புனித சூசையப்பர் பாடசாலையொன்று வண. அருளப்பர் அடிகளாரினால் 1940ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்கு கல்வி கற்றவர்களில் அநேகர் தாழ்ந்த சாதியினராவர். 53 மாணவர்களோடு ஆரம்பித்த இப்பாடசாலையானது 1950ம் ஆண்டில் 120 மாணவர்களைக்கொண்டு விளங்கியது. குழுக்களின் முயற்சியால் இப்பாடசாலை விளையாட்டுத்துறையில் சிறந்த விருத்தியடையலாயிற்று. கல்வித்துறை, விளையாட்டுத்துறை ஆகியவற்றிற் சிறந்த மாணவர்கள் திருமலை புனித சூசையப்பர் கல்லூரிக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

நிலாவெளிப் பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் அதிக அக்கறை காட்டியவர் 1958ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1968ம் ஆண்டுவரை அதிபராயிருந்த திரு. கே. கணபதிப்பிள்ளை என்பவராவர். இவர் பின்னர் திருமலை புனித சூசையப்பர் தமிழ் பாடசாலையின் அதிபராகவும் திகழ்ந்து கல்வி முன்னேற்றத்திற்காகப் பெரிதும் உழைத்துவந்தார்.

பொதுப்பட 1895ம் ஆண்டுவரை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் கத்தோலிக்க கல்விப்பணியாற்றியவர்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டியவர்கள் அமலோற்பவநாயகி சபையைச் சேர்ந்த துறவிகளாவர். இவ்வாண்டிற் கிழக்குமாகாணத்தில் வேதப்பரப்புதற் பொறுப்பானது பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த இயேசுசபைக் குருக்களிடம் இருந்தது. இவர்கள் சேவை மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்கு ஒரு விடிவெள்ளியாகத் திகழ்ந்தது எனக் கூறின் மிகையாகாது. ஏற்கெனவே உருவாக்கப்பட்டிருந்த மட்டக்

களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரியும், திரு கோணமலை புனித சூசையப்பர் கல்லூரியும் எந்தவகையிலும் வேறு எந்தப் பாடசாலைக்கும் இரண்டாந்தரப் பாடசாலைகளாக இருக்கக்கூடாது என்ற உறுதிக்கொண்டு இதனைச் சாதிக்கும் முயற்சியில் இயேசுசபைக் குருக்கள் அயராது முயன்றனர். அந்த முயற்சியிலே அடுத்த அரை நூற்றாண்டு காலமாக அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்த பெரு வரலாற்றை நாம் இங்கு குறிப்பிடின் இக்கட்டுரை நீண்டுவிடும். இந்த நீண்ட வரலாற்றின் சுருக்கத்தை வண. ஜே.டபிள்யூ. லாங் அடிகளார் மட்டக்களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு மலரில் அழகாக எடுத்துரைத்துள்ளார்கள். எனினும் ஒருசிலவற்றை இங்கு கூறுவது அவசியமாகின்றது. கிழக்கிலங்கையின் வனப்புமிக்க கலைக்கூடம் ஒன்றை உருவாக்குவதிலும். அக்கலைக்கூடம் நாட்டை உயர்த்தும் உயர்பணிகளிலும், அயராது உழைப்பதிலும் ஈடுபட்ட வண. பேடினன் பொனல் அடிகளாரைக் குறித்து அக்கட்டிடத்தின் ஒவ்வொரு கல்லும் கசிந்து உருகிக் கவிபாடும். புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் கட்டிட நிர்மாணங்களில் ஈடுபட்ட கலைச்சிற்பி வண. றைட் சகோதரர் அவர்களும் மட்டக்களப்பு மக்களால் என்றுமே மறக்கற்பாலரல்லர். கூடைப்பந்தாட்ட விளையாட்டைக் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு அறிமுகஞ் செய்துவைத்ததையும், மட்டக்களப்பு இளைஞர்கள் இலங்கையின் ஏனையபாகத்து இளைஞர்களுக்கு எவ்வகையிலும் சளைத்தவர்களல்லர் என நிரூபிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, இம் முயற்சியிலே திடமான வெற்றிகண்ட வண. வெபர், நீமன், ஹேபியர் அடிகளார்கள் அனைவரதும் சேவைநலத்தையும் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் மறக்கவில்லை. வண. வெபர் அடிகளார் மட்டக்களப்பு மாநகரில் விளையாட்டுத்துறைக்காற்றிய நனி சிறந்த சேவையைக் குறிக்குமுகமாக மட்டக்களப்பு விளையாட்டு மைதானம் 'வெபர் அரங்கு' எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் வரலாற்றில் இயேசுசபைக் குருக்கள் மாணவருக்கான விடுதிச்சாலையை அமைத்து அதை எவ்வாறு கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்தனர் என்பதை நுணுகி நோக்கும் எவரும், ஒருகாலத்தில் இக்கல்லூரி உயர்நிலை அடைந்ததற்கு இதுவே காரணமாகும் என்பதை ஒப்புக்கொள்வர். 1956ம் ஆண்டு இவ்விடுதி மூடப்பட்டது.

இச்செயல் கல்லூரியின் வரலாற்றை வெகுவாகப் பாதித்தது என்பதில் ஐயமில்லை. அக்கல்லூரியில் முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கெனப் பிரத்தியேகமாக முஸ்லீம் விடுதி ஒன்றும் ஜனாப. காரியப்பர் என்ற ஆசிரியரால், முதலியார் சின்னலெப்பையின் வீட்டுக்கருகில் அமைந்திருந்ததை அறியும் போது, இத்துறவிகளின் பரந்த மனப்பான்மையை நாம் உணரலாம். இக்கல்லூரியின் வரலாற்றைப்போன்றே ஏனைய கிறித்தவக் கல்லூரிகளினதும் நீண்ட வரலாற்றினை இச்சிறு கட்டுரையின் கண்விளித்துரைக்க இயலாது. இவ்வாறே இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் கல்விக்காற்றியிருக்கும் மகத்தான சேவையினைப் பலரும் அறியச்செய்ய அறிஞர் பெருமக்கள் முன்வருவார்களாக.

தாம் மேற்கொண்ட கல்விப்பணியைச் சிறப்பாகச் செய்துமுடிக்க இயேசுசபைக்குருக்களுக்கிருந்த பெரும் இடர்பாடுகள் துறவிகள் பற்றாக்குறையே. இக்குறையைப் போக்கும்முகமாக 1912ம் ஆண்டு ஐந்து மாறிஸ் சகோதரத் துறவிகள் இவ்வெற்றிடத்தை நிரப்பி அரும்பணியாற்றினர். 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் திருமதி பிள்ளைகள் அவர்களால் திருமலையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலையைப் பாண்டிச்சேரியில் இருந்து வந்த திருக்குடும்பக் கன்னியர்கள் பொறுப்பேற்றனர். இதேகாலத்தில் சாதிப்பிரச்சினை கல்வியிற் குறுக்கிட்டதாக அறியக்கிடக்கின்றது. இப்பாடசாலையே இக்காலத்தில் புனித மரியாள் கல்லூரியாகத் திகழ்கிறது.

1901ம் ஆண்டிலே திருகோணமலையில் இந்துமதத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்காக திரு. சம்பந்தர் என்பவரால் இந்துக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவரது ரூபகார்த்தமாகக் கட்டப்பட்ட மண்டபம் இன்றும் அக்கல்லூரியை அழகுசெய்து நிற்கின்றது.

1814ம் ஆண்டு தொடங்கி ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக மதக்கல்விச் சேவையின்பின்னர் அவர் அடைந்த வெற்றியினைப் பிள்வரும் புள்ளிகள் தெளிவாக்குகின்றன. 1902ம் ஆண்டின் புள்ளி விபரங்களின்படி கிழக்கு மாகாணத்தின் சனத்தொகை மொத்தம் 1,75,000 ஆகவும், கத்தோலிக்கரின் தொகை 8,748 ஆகவும் இருந்

தது. மொத்தப் பாடசாலையின் தொகை 40 ஆகவும், பாடசாலைச் சிறார்களின் எண்ணிக்கை 1818 ஆகவும் இருந்தது. இதில் பெண்களின் எண்ணிக்கை 520 ஆகும். இது பெண்களின் முன்னேற்றத்தை ஓரளவு கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. 1904ம் ஆண்டு அரசாங்கம் ஒரு ஆணைக்குழுவை நியமித்துத் தீவெங்கிலும் சுயமொழிக் கல்வியைக் கட்டாயப்படுத்தலாமென்று ஆலோசித்தது. சுயமொழிக்கு ஆங்கிலேயர் எவ்வித முக்கியத்துவத்தையும் அளிக்கவில்லை என்ற கூற்றை இது மறுப்பதாகவுள்ளது. எனவே 20ம் நூற்றாண்டின் திருப்புமுனையில் அரசாங்கம் சிங்களக் கல்விக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை நாம் உற்றுநோக்கவேண்டும். பாடசாலைகளின் தொகையும், பாடசாலைச் சிறார்களின் தொகையும் பெருகிவந்தபோது ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இருந்துவந்தது. இக்குறைபாட்டை நீக்கப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களை உருவாக்குவதற்காக 1907ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு உப்போடையில் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மட்டக்களப்புத் தமிழகம் கல்வியில் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றபோது முஸ்லீம் மக்கள் கல்வியில் பின்தங்கிநின்றதாக அறிகின்றோம். இக்காலத்தில் மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபராகவிருந்த திரு. எம். ஆர். பிறீமன் என்பவர் தமது அறிக்கையில், முஸ்லீம் மக்களின் நிலையைக் கட்டிக்காட்டுவதோடு அவர்கள் சிறந்த வியாபாரிகளாகவோ, அல்லது சிறந்த விவசாயிகளாகவோ இருக்கிறார்களேயன்றி நவீன கல்வியில் நாட்டம்கொள்ளவில்லை என்ற இவரது கூற்றினை நாம் நோக்கும்போது மட்டக்களப்பில் முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் சிறந்த கல்விமுன்னேற்றம் கண்டிருந்தார்கள் என்பதை உணரலாம். மட்டக்களப்புத் தமிழகம் அடைந்த கல்வி உயர் நிலைக்குக் கிறித்தவப் பாதிரிமார்களே காரணம் எனலாம்.

ஏறக்குறைய இந்தக்காலத்தில் மக்கலம் தேசாதிபதி அவர்கள் கல்வியைப்பற்றிக் கூறிய கூற்றை நாம் மனம்கொள்ளவேண்டும். மக்களிற் பெரும்பாலானோர் கல்வியைப் பெற்றிருக்கிறார்களே தவிர வாழ்க்கைக்கு அவசியமான தொழிற்கல்வியைக் கற்றிலர். அதனால் மக்கலம் அவர்கள் கைத் தொழில் விவசாய இயந்திரவியற் கல்வியே இந்நாட்டுக்கு உகந்ததெனக் கூறினார்.

தொடர்ந்து தமிழ் அல்லது சிங்களப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தபின்னரே ஆங்கிலப் பரீட்சையில் சித்தியடையவேண்டும் என்ற மக்கலம் தேசாதிபதியின் நுண்ணிய நோக்கை நுண்மான் நுழைபுலம்மிக் கோர் பாராட்டாது இருக்கமுடியாது.

1914ம் ஆண்டு மூதாரிலும் கத்தோலிக்க பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1914ம் ஆண்டில் ஆணைத்தீவிலும், வாழைத்தோட்டத்திலும், கடுக்காய்முனையிலும் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன 1915ம் ஆண்டு புனித சிலியா உயர்தரப் பாடசாலையின் வரலாற்றில் ஒரு புதுத் திருப்பமே யாகும் எனலாம். புதிய கட்டிடத்தையும், ஐந்து திருக்குடும்பக்கன்னியரையும் கொண்ட இப்பாடசாலை மட்டக்களப்பு வரலாற்றிலே நிரத்தர அந்தஸ்தைப் பெறத்தொடங்கியது.

1919ம் ஆண்டு அகஸ்தின் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி வந். லனீங் ஆயரின் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது எனினும் அது திறம்பட இயங்குவதற்குக் காலம் பழுக்க வேண்டியிருந்தது. பிற்காலத்தில் அதாவது 1930ம் ஆண்டில் புனித குசையப்பர் சபைத் துறவிகளான வண. பீலிக்ஸ் தேவசகாயம் என்பவராலும், பின்னர் சகோதரர் ஜெராட் பிலிப் என்பவராலும் மேற்பார்வை செய்யப்பட்ட இவ்வாசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலும், நீர் கொழும்பு, சிலாபம் ஆகிய பிரதேசங்களிலும் தன் சாயலைத் திடமாகப் பதிக்கத்தொடங்கியது. இவ்வாறே புனித குசையப்பர் சபைத் துறவிகள் கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியையும் திறம்பட நிருவகித்து ஈழத்திலே சிறப்பான பாரம்பரியங்கள்கொண்ட ஒரு ஆசிரியர் பரம்பரையை உருவாக்கிவைத்தனர். ஏறக்குறைய 1890ம் ஆண்டளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உவெஸ்டியன் ஆசிரியர் பரட்சாலை யும் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் பரம்பரையை உருவாக்கியது.

அக்கரைப்பற்று கருங்கொடித் தீவு ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலை

இப்பாடசாலை 1907ல், மகா வண. மொறிஸ் அடிகளார் அவர்கள் பாடசாலை

களின் முகாமையாளராக இருந்த காலத்தில் திரு. கே. செல்லப்பா ஆசிரியர் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 16 மாணவர்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை, அவ்வாசிரியரின் அயராத உழைப்பினால் மெருகுபெற்று வளர்ச்சியடைந்தது. மாணவர் தொகை பெருகியது. பல உதவி ஆசிரியர்கள் நியமனம் பெற்றார்கள். இவர்களிற் திரு. அ. அருளம்பலம், திரு. வே. செம்மாம் போடி ஆகியோர் இப்பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் தொண்டாற்றினார்கள் என்பதையிட்டு என்றுமே மறக்கற்பாலது. 1912ல் இப்பாடசாலையின் தந்தையான திரு. செல்லப்பா அவர்கள் மாற்றலாகிச்சென்றார்கள். திரு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையாசிரியரானார். இவரின் பின்னர் தலைமையாசிரியர் பதவியேற்ற திரு. க. காசுபதி அவர்கள் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு அதிகம் பாடுபட்டார். 1923ம் ஆண்டில் தலைமையாசிரியர் காசுபதி உட்பட ஜனாப். கலந்தர்லெப்பை, திரு. கு. கந்தையா, திரு. வே. செம்மாம் போடி, திரு. மு. கார்த்தி கேசு ஆகியோர் மாணவரினதும் பெற்றோரினதும் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர்களாக விளங்கினார்கள்.

இப்பாடசாலையின் துரித வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிய பெருமை இப்பாடசாலையில் பலகாலமாகக் கடமையாற்றிய திரு. க. முத்துலிங்கம் ஞானப்பிரகாசம் அவர்களையே சாரும். இவர் 1-9-24ல் அதிபர் பதவியை ஏற்றபோது இப்பாடசாலையில் 5ம் வகுப்பு வரைதான் கற்பிக்கப்பட்டது. இவரது காலத்தில் படிப்படியாக இப்பாடசாலை வளர்ச்சியடைந்தது. ஒரு வருடகாலத்தில் 6ம் வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எனினும் திரு. க. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள் மட்டக்களப்புக் கத்தோலிக்க அகஸ்தினார் ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு அதிபராக நியமனம் பெற்றுச் சென்றபோது இப்பாடசாலை தற்காலிகமாகத் தன் வளர்ச்சியையும், சிறந்த வழிகாட்டி ஒருவரையும் இழந்தது. 1928ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1930ம் ஆண்டுவரை திரு. வண்ணமணி ஆசிரியர் அவர்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றினார்.

மீண்டும் திரு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள் மாணவர்களின் அஞ்ஞான இருளை அகற்றும் பிரகாசமாக அக்கரைப்பற்று மக்களின் உள்ளங்களில் உயரிடத்தை அடைந்த

கொள்ளும் நோக்கமாக, புதுக் கருத்துக்கள் வளர்ப்பெற்றவராக 1930ல் அதிபராகக் கடமையேற்றார். 11-6-30 தொடக்கம் 1965ம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து அதிபராகக் கடமையாற்றும் வாய்ப்புப்பெற்று இவர் அயராது உழைக்கலானார். பின்வரும் கல்விப் புள்ளி விபரங்கள் இதனைத் தெளிவு படுத்துகும்.

- 1930 : 235 மாணவர்கள்,
6 ஆசிரியர்கள்.
- 1932 : கனிட்ட பாடசாலைத் தரா
தரப்பத்திர வகுப்பு.
- 1933 : 314 மாணவர்கள்,
9 ஆசிரியர்கள்.

இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்துவந்த பாடசாலையில் கிரேட்ட தராதரப்பத்திரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோரில் 99 வீதமானோர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாக விளங்கினார்கள். இவர்களிலே சிலர் பிற பாடசாலைகளின் அதிபர்களாகவும் கடமையாற்றினார்கள்.

அக்கரைப்பற்றுக் கல்வி வரலாற்றிலே தமிழ் சாகியத்தாருள் தமிழிலேயே பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியராக க. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களும், முஸ்லீம் சாகியத்தாருள் முதன் முதலில் பயிற்சிபெற்ற ஜனாப். மு. முகம் மதுத்தம்பி அவர்களும் அக்கரைப்பற்று மாவட்டத்திலேயே முதலாவதாகக் கலை மாணி (பீ.ஏ.) பட்டம் பெற்றனர். இன்று கல்விப்பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றும் ஜனாப். எஸ். எம். ஏ. கபூர் அவர்களும் இப்பாடசாலையிலேயே தம் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றவர்.

1957ல் கிரேட்ட தராதரப்பத்திர வகுப்பும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் ஆசிரியர் தொகை 13 ஆகும். புதிய கட்டிடங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. வண்பிதா குக் அவர்கள் இக்கட்டிடத்திற்கான நிதியுதவியும், ஏனைய பல உதவிகளும் செய்தார்கள். எனவே இப்பாடசாலை அக்கரைப்பற்றில் கல்வித்திபத்தையேற்றிக் கலைமகளை வீற்றிருக்கச்செய்து, கலைமணத்தோடு நாகரீகப் பண்பாடும் மணம்பரப்பிக் கல்விப்பணியாற்றியமைக்கு, இப்பாடசாலையை ஆரம்பித்தவர்களின் தீர்க்கதரிசனத்தையும, உடைப்பையும் போற்றுதல் நற்குடிமக்களின் கடனாகும் (69).

1920ம், 30ம் ஆண்டுகளில் மட்டக்களப்பில் புகையிரதப் போக்குவரத்து விஸ்தரிக் கப்பட்டபின்னர் புதிதாகக் குடியேறிய சிங்களவர்களுக்காகத் தற்போதுள்ள சிங்கள மகாவித்தியாலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. திருக்குடும்பக் கன்னியர்கள் கல்விப்பணியை மேலும் மேலோங்கச் செய்த பெருமை 1922ம் ஆண்டு இந்தியாவிலுள்ள மங்களூர் மாவட்டத்திலிருந்து வந்த கார்மேல் கன்னியரையே சாரும்; இரண்டாம் மகா யுத்தக் கால இறுதியில் கிழக்குமாகாணத்தில் நாற்பது கன்னியர் தொண்டாற்றினர்.

1923ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பைப் பொறுத்தவரையிலும், ஈழத்தில் சமயப் பிரிவினரால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரையிலும் முக்கியமான தோர் ஆண்டாகும். இவ்வாண்டிலே புனித மிக்கேல் கல்லூரிக் குருக்கள் அக்கல்லூரிக் கான மின்சார விளக்குகளைப் பொருத்தினர். இதனை முதலியார் கனகரெத்தினம் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார் :

Special mention must be made of the Roman Catholic college, St. Michael's. The buildings are the finest in Batticaloa and the college most rank high amongst schools in Ceylon. It is a fine monument to the devotion and zeal of the Roman Catholic Mission. In spite of the war, which was seriously crippled the resources of the fathers electric light has been installed this year in the buildings.

(Monograph of the Batticaloa District Page 61)

மட்டக்களப்பில் சில வீடுகளும் மின்சார வசதியைப் பெற்றன. இதேயாண்டிலே தேசாதிபதி மனிங், 'சமயக் குழுக்களினால் நடாத்தப்பட்ட சகல பாடசாலைகளையும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாக்க வேண்டுமென்று' ஒரு அறிக்கை விட்டார். அதிட்டவசமாக மட்டக்களப்பிலும், நாடெங்கிலும் உருவான எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், மனிங் தேசாதிபதியின் கொள்கையைக் கைவிடும்படி செய்தன.

புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் தலைசிறந்த மாணவர்களில் ஒருவரான சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் கல்லடியில் இந்து மாண

வர்களுக்கெனக் கல்லூரியொன்றை ஆரம்பித்தார். இக்கல்லூரி சகல வசதிகளுடனும் கூடிய பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் வழங்கக் கூடிய தரத்துக்கு உயரவேண்டுமென்று கனவுகொண்டிருந்தார். எனினும் அவரது இலட்சியம் கைகூடுவதற்கு சமுத்திலும், தென்னிந்திய இராமக்கிருஷ்ண மடங்களிலிருந்தும் போதிய ஆதரவைப் பெறமுடியாததினால் அடிகளாரினது கனவு இதுகாறும் நனவாகவில்லை. கல்வித் தத்துவஞானி கவியரசர் தாகூர் அவர்கள் அமைத்த சாந்தி நிசேதனத்தைப்போன்று அமைப்பிலும், பண்பிலும், கிழக்கிலங்கையில் சிவானந்த வித்தியாலயம் அமையவேண்டுமென்று விபுலானந்த அடிகளார் 1929ம் ஆண்டு ஆடித்திங்கள் 11ம் திகதி இக்கல்லூரியை நிறுவினார். நமது நாடு பண்பாட்டுக் கலாசார மறுமலர்ச்சியில் சிறந்த இடம்பெறுகிறதென்பது நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய கருத்தாகும். இக்கல்லூரியளித்த மறுமலர்ச்சி உலகநெறியை அடிப்படையாக வைத்து எழுந்த மறுமலர்ச்சியை உள்ளடக்கியதாகும். இராமகிருஷ்ணரின் தத்துவமும், தாகூரின் முருகியல் உணர்வும் இக்கல்லூரியில் பொலிவுபெற்று விளங்குகின்றது.

இதேகாலத்தில் அதாவது 1928ம் ஆண்டு கார்மேல் கன்னியரின் பெருமுயற்சியினால் ஆடித்திங்கள் பதினேழாம் நாள் கல்முனை கார்மேல் மகளிர் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் 18 மாணவிகளே கல்விகற்றனர். இக்கல்லூரியின் ஆரம்ப வைபவத்தில், கைத்தொழில் வர்த்தக மந்திரியே பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொண்டார். கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் சிறந்த நிர்வாகத்தையும், சேவையையும் அவர் புகழ்ந்து உரையாடினார். இப்பாடசாலைக்கான நிலத்தை அரசாங்கமே கொடுத்துதவியது. கட்டிட நிர்மாணத்துக்குத் தேவையான நிதியைக் கார்மேல் கன்னியரே திரட்டினார். வண. எச். பியூறி அடிகளாரும் இம்முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்தார்.

கல்முனைக் கல்வி வரலாற்றிலே மற்றொரு புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கித் தமது அழியா முத்திரையை வரலாற்றில் பொறித்த தற்போதைய பாத்திமாக் கல்லூரியும் உருவாகியது. இவ்வாங்கிலப் பாடசாலையை 1938ம் ஆண்டில் புனித சூசையப்பர் துறவிகள் பொறுப்பேற்று 'பாத்தி

மாக் கல்லூரி'யென நாமமிட்டனர். அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கென விடுதியும், ஏனைய மாணவர்களுக்கென விடுதியும் கல்முனையில் இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1906ம் ஆண்டில் புனித மரியாள் பாடசாலையாக இயங்கிவந்த ஆண்கள் பாடசாலை பாத்திமாக் கல்லூரியுடன் இணைந்து முன்னேற்றம் கண்டது. கிழக்குமாகாணத்தில் காலத்தாற் பிந்தி ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்கல்லூரி, துறவிகளின் உயராத முயற்சியின் காரணமாகப் பல்லாற்றாலும் சிறப்பாக இயங்கிவந்த புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்கு எந்த வகையிலும் குறைபாடு உடையதல்ல என்ற அளவுக்கு மிகக் குறுகிய காலத்தில் ஏற்ற முற்றது. கிரிக்கற், உதைபந்தாட்டம் ஆகிய விளையாட்டுக்களில் மிக்கேல் கல்லூரியும், பாத்திமாக் கல்லூரியும் உயர்நிலை அடைந்து பல்லோரது மனத்தையும் கவர்ந்தது. கல்வித்துறையில் 1960ம் ஆண்டளவில் வேறெந்தப் பாடசாலைக்கும் இரண்டாந்தர நிலையில் இல்லாது, கிழக்கிலங்கையிலிருந்தும், வடமாநிலத்திலிருந்தும், நீர் கொழும்பு மாவட்டத்திலிருந்தும் அனேகர் கல்வியின்று உயர்நிலையடையக்கூடிய கல்விப்பீடமாகப் பாத்திமாக் கல்லூரியும் இயங்கியது. இக்கல்லூரிக்காக உழைத்தவர்களின் வரிசையில் சங். அலோசியஸ் மனுவேற் பிள்ளை, லூயி கிறிஸ்தோபர், பெஞ்சமின், இம்மானுவேல் ஆகிய சந்நியாச சகோதரர்கள் நினைவுகூரத்தக்கவர்கள். ஏற்கனவே கல்முனையிற் சிறப்பாக இயங்கிவந்த உவெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலைக்கும், பாத்திமாக் கல்லூரிக்கும், கல்வித்துறையிலும் விளையாட்டுத்துறையிலும் ஆரோக்கியமான போட்டி நிலை நிலவிவந்தமையால் இவ்விரு பாடசாலைகளும் கல்முனையில், கல்விமணம் கமழும் பல கல்விமான்கள், தொழிலதிபர்கள், அரசியல்வாதிகள் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தன.

1936ம் ஆண்டளவில் அரசாங்கம் கல்வித்துறையில் தனியாருக்கிருந்த சுதந்திரத்திற் குறுக்கிடும்வகையில் நடந்துகொண்டது. கல்வியில் ஏகபோக உரிமையை அரசாங்கம் விரும்பியபோதும் திருச்சபைகளின் வன்மையான எதிர்ப்புக் காரணமாக அரசாங்கம் தன் அதிகாரத்தைப் படிப்படியாகத் திணிக்க முற்பட்டது. இக்காலத்தில் அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுக்கான வேதனத்தைச் சபைகளின் மூலமாகவன்றி நேரடியாகவே வழங்கத் தீர்மானித்தது.

1895ல் 3900 கத்தோலிக்கரையும், 29 பாடசாலைகளையும் கொண்டிருந்த கத்தோலிக்கத் திருச்சபையானது 42 ஆண்டுகளின் பின்னர் 14,745 கத்தோலிக்கரையும், 58 பாடசாலைகளையும் கொண்டிருந்தது. 5784 மாணவர்களைக்கொண்டிருந்த பாடசாலையிற் கத்தோலிக்கரின் தொகை 2320 ஆகவும், கத்தோலிக்கர் அல்லாதோர் தொகை 3458 ஆகவும் இருந்தது. இதிலிருந்து கிறித்தவர்கள் பாடசாலைகள் மூலமாக ஏனைய மதங்களைச் சார்ந்தவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு அவர்தம்மை மதம் மாற்றினர். எனினும் மதம் மாற்றுதலையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு அவர்கள் சேவையாற்றினர் எனத் துணிதல் தவறானதாகும். விதிவிலக்காகச் சில மிஷனரிமாரைத்தவிர பெரும்பாலானோர் சேவை மனப்பான்மையும், மக்களை உயர்த்தவேண்டுமென்ற உயர் இலட்சியத்தையுமே கொண்டிருந்தனர். விந்தனை வேடர்சுளுக்கெனக் கிறித்தவர்கள் பாடசாலைகளை அமைத்துச் சிறந்த சேவையாற்றியதை மட்டக்களப்புத் தமிழகம் தந்த பண்டிதர் வித்துவான் திரு. வீ. ஜி. கந்தையா அவர்கள் தம் நூலிற் புகழ்ந்து கூறியது ஈண்டு நோக்கற்பாலது. (மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - பக்கம் 458).

1938ம் ஆண்டிலிருந்தே கல்வி மந்திரியாகவிருந்த திரு. கண்ணங்கரா தலைமையிற் கனிஷ்ட இடைநிலைப் பாடசாலைகளைச் சமயக் குருக்களிடமிருந்து எடுத்து அரசாங்கம் நடத்தவேண்டுமென்ற கோரிக்கை உக்கிரமடைந்தது. வண. லெகொக் அடிகளாரின் தலைமையிற் கொழும்பிலே பெருங் கூட்டங் கூடி குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசிக்கு இதற்கெதிராக விண்ணப்பம் செய்தனர். அரசாங்கத்தின் அச்சுறுத்தலின் மத்தியிலும் கிறித்தவர்களின் கல்விப்பணி ஒங்கியே வளர்ந்தது.

1947ல் அரசாங்கம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளைப் பொறுப்பேற்றது. புனித குசையப்பர்சபைத் துறவிகள் மட்டக்களப்புப் புனித அகஸ்தீன் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியையும், கொழும்புத்துறையில் பல காலமாக இயங்கிவந்த கத்தோலிக்கருக்கான ஒரேயொரு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியையும் இழந்தனர்.

இவ்வாறாக 1900 தொடக்கம், 1948ம் ஆண்டு வரையும் இலங்கை சுதந்திரம் பெறும்வரையிலும் மீன்பாடும் தேன்நாட்டிலிருந்து புள்ளி விபரங்கள் பின்வருமாறு. மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபர் திரு. வி. குமாரசுவாமியின் திருவாக அறிக்கையிலிருந்து நாம் இதனைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

மெதடித்த பாடசாலைகள்	: 49
கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள்	: 44
இலங்கைத் திருச்சபை	: 08
இராமகிருஷ்ண மிஷன்	: 08
இந்துக் கல்விச்சபை	: 01

இதே காலத்தில் கத்தோலிக்கரினால் உன்னிச்சை, கொக்கொட்டிச்சோலை, பெரிய கல்லாறு, தேற்றத்திவு ஆகிய இடங்களில் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன.

1959ம் ஆண்டு இந்நாட்டின் கல்வி வரலாற்றிலே ஒரு புரட்சிகரமான ஆண்டாகும். இவ்வாண்டு ஆனித்திங்கள் 25ம் நாள் கல்வி மா அதிபர் தனியார் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கும் தீர்மானத்தை முகாமையாளருக்கு அறிவித்தார். இதைத்தொடர்ந்து இத்தீர்மானத்திற்கு எதிராக இலங்கை முழுவதிலும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் கண்டனக் குரல்கள் எழுந்தன. கலாநிதி கிளெனி ஆயர் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார். "அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமான முறையில் வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடுவது எமது நோக்கமல்ல. ஆனால் அரசாங்கத்தின் உதவிபெறும் பாடசாலைகள் சட்டத்தை நாம் ஏற்க மறுக்கிறோம். இந்நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற முறையில் எமது கத்தோலிக்கர்கள் ஜனநாயக முறையில் இச்சட்டம் அநீதியானது என அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டும் உரிமையுடையோராவர்" என்றார். அரசாங்கம் 1961ம் ஆண்டு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றபோது ஒருசில பாடசாலைகள் கட்டணம் அறவிடாத தனியார் பாடசாலைகளாக விடப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளும், அரசாங்கத்தின்கீழ் வந்த ஏனைய கிறித்தவப் பாடசாலைகளும் வேறுபட்ட பொருளாதார அரசியல் பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் சிறந்த சேவையை ஆற்றியேவந்துள்ளன. புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் நூற்றுண்டு விழா மலருக்கு மாண்புமிகு கல்வி

யமைச்சர் கலாநிதி பதியுதீன் முகம்மட் அவர்கள் அனுப்பிய வாழ்த்துச் செய்தியில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறியுள்ளார் :

“From July 1970, St. Michael’s has become a state school. I am happy to note that former traditions and high standard of achievements are still being maintained.

ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகள்:

அரசடி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி

1880ம் ஆண்டில் மெதடித்த சபையினர் அரசாங்கத்திடமிருந்து உதவி நன்கொடைகளைப் பெறுவதற்கான சிபாரிசுகளைப் பெறுவதாயின் தம் பாடசாலை யில் கடமையாற்றும் ஆசிரியர்கள் பயிற்றப்பட்டுத் தகுதிவாய்ந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக அந்நோக்கத்தினை நிறைவுசெய்யும் முகமாக அரசடியில் ஒரு ஆசிரிய பயிற்சிப் பாடசாலையை ஆரம்பித்தனர். கிழக்குமாகாணத்திலே கல்விப்பணியாற்றிய கிறித்தவர்களிலே பலவழிகளிலேயும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தவர்கள் மெதடித்த சபையினரே. எனவே ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி நிறுவுவதில் அவர்கள் முதன்மை கண்டனர்.

அரசடி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி ஏராளமான ஆண், பெண் ஆசிரியர்களைப் பயிற்றியது.

புனித அகுஸ்தீனார் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி

தமிழ்மொழியிலே சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தவரான ஆங்கிலப் பாதிரியார் சங். குயெஸ்டே, யே.ச. அவர்களினால் 1910ல் இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பலவகையிலும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த மெதடித்த சபையினர் ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் போட்டியாகவே இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கூறப்படினும் அதிலே நிறையப் பொருளுண்டு.

ஆரம்பகாலங்களில் தள்ளாடு நிலையிலேயே இப்பாடசாலை இருந்தது. அரசாங்க நன்கொடையைப் பெற்றுக்கொள்வதாயின் இருபது ஆசிரிய மாணவர்களாவது தேவைப்பட்டார்கள். இக்கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்தபோதிலும் ஏனைய கஷ்டங்கள் காரணமாகப் பல ஆண்டுகாலம் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்து 1930ம் ஆண்டில் புனித குசையப்பர் சபைத் துறவியர் இதைக் கையேற்றபின்னர் துரித வளர்ச்சியை அடைந்தது. 1947ம் ஆண்டு அரசாங்கம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளைக் கையேற்றது.

சில பாடசாலைக் கல்விப் புள்ளி விபரங்கள் :

மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரி - 1814 - 1913

1848	—	66	மாணவர்கள்.
1857	—	72	மாணவர்கள்.
1871	—	134	மாணவர்கள்.
1875	—	159	மாணவர்கள்.
1902	—	197	மாணவர்கள்.

வின்சண்ட் மகளிர் கல்லூரி - 1820

1895ல்	ஆங்கிலப் பிரிவில்	—	16	மாணவிகள்.
1902ல்	பிரத்தியேக ஆங்கிலப் பாடசாலை -			
	புனித மிக்கேல் கல்லூரி ஆங்கிலப் பாடசாலை	—	57	மாணவர்கள்.
	புனித மரியாள் ஆங்கிலப் பாடசாலை	—	127	மாணவர்கள்.
	புனித சிசிலியா பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை	—	69	மாணவிகள்.

- மவுண்ட் கார்மேல் தமிழ் பெண் பாடசாலை, புளியந்தீவு - 108 மாணவிகள்.
 மவுண்ட் கல்வரி கலவன் பாடசாலை, கோட்டைமுனை - 100 மாணவர்கள்.
 புனித அன்னம்மாள் கலவன் பாடசாலை, வீச்சுக்கல்முனை - 35 மாணவர்கள்.
 1880ல் ஆனந்தாக் கல்லூரி, கொடும்பு - வண. ஒல்கொட்டினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
 1887ல் தர்மராஜாக் கல்லூரி, கண்டி - வண. ஒல்கொட்டினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
 1892ல் மகிந்தாக் கல்லூரி, காவி - வண. ஒல்கொட்டினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1891ல் கல்விப் புள்ளி விபரம்

இலங்கை முழுவதிலும் இருந்த பாடசாலைகள் :

இங்கிலாந்துத் திருச்சபைப் பாடசாலைகள்	- 20
சேர்ச் மிஷனரிச் சங்கங்கள்	- 44
பப்டிஸ்டர்	- 22
அமெரிக்கன் - இலங்கை மிஷன்	- 06
ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள்	- 48
உவெஸ்லியன் பாடசாலைகள்	- 41
சமயச் சார்பற்ற பாடசாலைகள்	- 17
பௌத்த பாடசாலைகள்	- 1911
சைவப் பாடசாலைகள்	- 106
இஸ்லாமியப் பாடசாலைகள்	- 272

அரசாங்க உதவி பெறாத மொத்தப் பாடசாலைகள்	- 2,645
மொத்த மாணவர் தொகை	- 37,343
இவர்களுட் பெண்கள்	- 7,717

1891ல் கிழக்குமாகாணத்தில் அரசாங்கப் பாடசாலைகள் :

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் :

சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 4

திருகோணமலை மாவட்டம் :

சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 6. தோப்பூர், கிண்ணியா, ஈச்சிலம் பத்தை ஆகியன உள்ளடங்கும்.

1895ல் அ. ம. தி. சபையினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள்

1895ல் அ. ம. தி. சபையினர் யேசு சபையினரிடம் திருமலை மேற்றிராசனத்தை அளித்துவிட்டுச் சென்றபோது தம்மிடம் 12 பாடசாலைகள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். கீழ்மாகாண மக்கள் இப்பாடசாலைகளுக்காக மிகவும் கடமைப்பாடும், நன்றியுணர்ச்சியும் பாராட்டுபவர்களாக உள்ளனர் என்றும், இப்பாடசாலைகள் மிகுந்த பணச்செலவில் நடாத்தப்பட்டன என்றும் இச்சபை அறிக்கை மேலும் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆண்கள், பெண்கள் நியமனம் ஏட்டுப் பாடசாலைகளையன்றி கைத்தொழிற் பாடசாலைகளும், இராப் பாடசாலைகளும் நடாத்தியதாகவும் இவர்கள் தம் அறிக்கையில் கூறுகின்றார்கள்.

அரசாங்கப் பாடசாலைகள் 474. இங்கு பயின்ற மாணவர்கள் 4538.
இவர்களில் 3785 ஆண்கள், 753 பெண்கள்.

அரசாங்க உதவிபெற்ற பாடசாலைகள் 1130. இங்கு பயின்ற மாணவர்கள் 94,400.
இவர்களில் 65,581 ஆண்கள், 28,819 பெண்கள்.

பன்சாலைப் பாடசாலைகள் 1364; இவற்றிற்கு அரசாங்கப் பண உதவியில்லை.
மாணவர் தொகை 6031.

அரசாங்க உதவியற்ற தனியார் பாடசாலைகள் 904; மாணவர் எண்ணிக்கை 30,689.
இவர்களில் 23,491 ஆண்கள், 7,198 பெண்கள்.

1896 நிருவாக அறிக்கை : பொது போதனைத் திணைக்களப் பணிப்பாளர்.

கீழ் மாகாணம் :

ஒவ்வொரு அரசாங்க உதவிபெற்ற மாணவருக்கும் வருடாந்த செலவு
3 ரூபா 29 சதமாகும்.

கீழ் மாகாணத்தில் 8 அரசாங்கப் பாடசாலைகள் இருந்தன. இவற்றில்
360 மாணவர்கள் கற்றனர்.

அரசாங்க உதவிபெற்ற பாடசாலைகள்

ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	:	3. மாணவர் எண்ணிக்கை 287.
கனிட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	:	2. மாணவர் எண்ணிக்கை 106.
சுயமொழிப் பாடசாலைகள்	:	90. மாணவர் எண்ணிக்கை 4,601.

அரசாங்க உதவி பெறாத பாடசாலைகள்

ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	:	2. மாணவர் தொகை 33.
கனிட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்	:	4. மாணவர் தொகை 305.
சுயமொழிப் பாடசாலைகள்	:	102. மாணவர் தொகை 3877.
கீழ்மாகாணம் முழுவதிலும் பாடசாலைகளின் தொகை	:	209.
மொத்த மாணவர் தொகை	:	8569.

முக்கிய குறிப்பு : இந்த மாணவர் தொகை உண்மையில் 64 வீதமானோர் பாடசாலைக்குச்
சென்றதாக இக்காலத்திலிருந்த பாடசாலைப் பரிசோதகர்களின் அறிக்கை
கூறுகின்றது.

1896ல் கீழ்மாகாணப் பாடசாலைகளின் நிலைமை

கீழ்மாகாணக் கல்விப்பணி மேலும் விரிவாக விஸ்தரிக்கப்பட இடமுண்டு. சனத்
தொகைக்கேற்ப தற்போது பாடசாலைகளிற் பயிலும் சிறுர்களின் எண்ணிக்கை $\frac{1}{25}$ ஆகும்.
அதாவது 25 சிறுர்களில் ஒருவனே பாடசாலையிற் கற்றான்.

இதேகாலத்தில் சில சமயக் குழுக்கள் புதிய பாடசாலைகள் திறக்கக்கூடாது என்று ஒன்றையொன்று எதிர்த்ததாகத் தெரிகின்றது. இங்கு இக்குழுக்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படாவிடிலும் இவை கத்தோலிக்கக் குழுவும், மெதடித்த குழுவாகவும் இருக்கலாம். சனத்தொகையின் அமைப்பு, நிதி நிலைமை முதலான வாய்ப்புக்கள் புதிய பாடசாலைகள் அவசியமில்லையென்று ஒருசாரார் கூற. மற்றவர்கள் புதிய பாடசாலைகளின் அவசியத்தை உணர்த்தும் வகையில் அவ்வப்பிராந்திய சிறுர்களின் எண்ணிக்கையைச் சுட்டிக்காட்டி வாதிட்டனர்.

1897ல் கீழ்மாகாணப் பாடசாலைகள்பற்றிய கல்விப்பணிப்பாளரின் அறிக்கை

கீழ்மாகாணப் பாடசாலைகளிற் பெரும்பாலானவை பாடசாலைகளாகும். இவற்றுள் சிலவற்றைத்தவிர ஏனையவை மிகவும் சிறியனவாயும், பலவீனமானவையுமாகும். இவை சன அடர்த்தியற்ற தூரவிடங்களில் அமைந்துள்ளன. இப்பாடசாலைகளை நிருவகிக்க முகாமை யாளர் பெரிதும் இடர்படுகின்றனர். இவைகளை மூடிவிடுவது நலமென எண்ணுகிறேன்.

1897ல் பொதுக் கல்விப்பணிப்பாளரின் அறிக்கை

கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளைப்பற்றிய புகழ்மாலை

ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள் யாழ்ப்பாணத்திலும், மன்னார், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களில் பரவியுள்ளன. அவைகளின் உயர்ந்த தரத்தைப்பற்றி அதிகம் கூறவேண்டியதில்லை. இவை மிகத் திறம்பட நடாத்தப்படுகின்றன. இப்பாடசாலைகளிலே குற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டும்பொழுது அவை ஏற்கப்பட்டு உடனடியாக அக்குறைபாடுகளுக்கு நிவாரணங்கள் தேடப்படுகின்றன.

1899 உவெஸ்லியன் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி

புளியந்தீவில் அரசடியில் அமைந்திருந்தது.

பயிற்சியை மேற்கொண்டோர் தொகை : 35.

1898 மாங்கேணி பாடசாலை - திருமலை மாவட்டம்

இப்பாடசாலை 1898க்கு முன்னர் இயங்கிப் பின்னர் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். கத்தோலிக்க ஆசிரியர்களும், உவெஸ்லியன் ஆசிரியர்களும், ஒரு சமயத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளை இன்றோர் சமயத்துக்கு மாற்றுவதில்லை என்று ஒப்புக்கொண்டதன்பேரில் பாடசாலை சுமுகமாக இயங்கியது.

1898 பச்சனூர்

கொட்டியாரத்துறையிலிருந்து நான்கு மைலுக்கு அப்பால் அமைந்திருந்தது. இங்கு தேற்றுவிக்கப்பட்ட பாடசாலையில் 10 கத்தோலிக்கச் சிறுரும், 5 இந்துச் சிறுமுக 15 சிறுர்கள் கற்றனர்.

1898 பதியத்தலாவை

மட்டக்களப்பிலிருந்து 48 மைல் தொலைவில் பதுளைப் பாதையில் இப்பாடசாலை அமைந்திருந்தது. இது தமிழரும், வேடரும் கொண்ட ஒரு குடியேற்றமாகும். 1898ல் பாடசாலை அமைப்பதற்காக அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒரு ஏக்கர் காணி குத்தகையாகப் பெறப்பட்டது. இரு மைல் தொலைவிலிருந்த கல்லோடை என்ற இடத்தில் அமைந்திருந்த பாடசாலைக்குப் பதிலாகப் பதியத்தலாவையில் 1899ல் ஒரு பாடசாலையமைக்க அனுமதி வழங்கப்பட்டது. கொழும்பைச் சேர்ந்த சிங்கள ஆசிரியர் திறமை குறைந்தவராயிருந்தமையால் அவரைத் திருப்பியனுப்பிவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த திரு. பிலிப்புப்பிள்ளை என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்கு மூன்று மொழியும் தெரிந்திருந்தது.

1898 உவெல்லியன் பாடசாலைகள்

மட்டக்களப்பில் 39 பாடசாலைகள்,
கல்முனையில் 29 பாடசாலைகள்
திருக்கோணமலையில் 14 பாடசாலைகள்.

இப்பாடசாலைகள் யாவும் அரசாங்க உதவிபெற்ற பாடசாலைகளாகும். இவற்றிற்கு கற்ற மொத்த மாணவர் தொகை 5,500 ஆகும்.

1899 களுவாஞ்சிக்குடியிருப்புப் பாடசாலைகள்

கல்முனையிலிருந்து சுமார் 8 மைல் தொலைவிலிருந்து ஒரு தென்னந்தோட்டத்தின் கண்டெக்ரரான திரு. குலசேகரம்பிள்ளை என்பவர் பாடசாலை அமைப்பதற்காகத் தம் காணியில் ஒரு ஏக்கரை மேற்றிராணியாருக்கு அளித்தார்.

1899 மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரி

இக்கல்லூரியில் 168 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்திற்கும், இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், கேம்பிறிஜ் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் மாணவர்கள் தயார்செய்யப்பட்டனர்.

1900 திருகோணமலை கத்தோலிக்கப் பாடசாலையில் சாதிப் பிரச்சனை

தாழ்ந்த சாதியினர் என எண்ணப்பட்ட சிலர் இங்குள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலையில் அனுமதி கோரினர். இவர்கள் தனியான ஒரு வகுப்பில் மற்றவர்களில் இருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டனர். இதை எதிர்த்து இவர்கள் ஆர்ப்பாட்டஞ்செய்து மேற்றிராணியாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

1900ல் திருகோணமலையில் குளுனி சபைச் சகோதரிகள்

1900 ஆண்டு ஜனவரியில் பாண்டிச்சேரியிலிருந்து இங்குவந்த கன்னியர் திருமதி பிலகன் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பின்னர் திருக்குடும்பக் கன்னியர் நடாத்திவந்த பெண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றனர்.

1901ல் சனத்தொகை

இலங்கை	: 3,955,354
கீழ்மாகாணம்	: 1,73,602

1901ல் கீழ்க்குமாகாணத்தில் அரசாங்க உதவிபெற்ற பாடசாலைகள்

ஆங்கிலத் திருச்சபை	: ஆங்கிலப் பாடசாலை - 1 சுயமொழிப் பாடசாலை - 6
உவெஸ்லியன்	: ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் - 3 ஆங்கில - தமிழ் பாடசாலைகள் - 1 சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 91
ரோமன் கத்தோலிக்கம்	: ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் - 3 சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 20
இந்துப் பாடசாலைகள்	: ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் - 1 சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 4.

1901ல் திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி

திரு. சம்பந்தரீனல் இப்பாடசாலை ஆண்களுக்கென ஆரம்பிக்கப்பட்டது. காலகெதியில் இந்துக்கல்லூரியாக உருவெடுத்தது. ஆரம்பப் பாடசாலை இருந்த இடத்திலேயே இன்று சம்பந்தர் ஞாபகார்த்த மண்டபம் அமைந்துள்ளது.

1901ல் புனித மிக்கேல் கல்லூரி

இலண்டன் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் பரிட்சார்த்திகளை ஆயத்தம் செய்யும் நோக்கத்துடன் கேத்திரகணித, அட்சரகணித, இலத்தீன், பிரஞ்சு ஆகிய பாடங்களுக்கான வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1902ல் கீழ்மாகாணத்தின் சனத்தொகை

சனத்தொகை மொத்தம்	: 1,75,000
கத்தோலிக்கர்	: 8,748
பாடசாலைகள்	: 23
பாடசாலைச் சிறார்கள்	: 1818
இவர்களுள் பெண்கள்	: 520

1904ல் சுயமொழிக் கல்வி

இவ்வாண்டின் முக்கியமான கல்வி நிகழ்ச்சி, சுயமொழிக் கல்வி நாடெங்கிலும் கட்டாயமாக்கப்பட்டு அக்கல்வியை எங்கணும் வெற்றிகரமாகச் சிறுருக்கு ஊட்டலாம் என்பதனை ஆராயக் கல்வி ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டமையாகும். நிர்வாகக் குழுவினருந்து எடுக்கப்பட்டது.

1906ல் பாடசாலைகளுக்கான போட்டி பொருமை

உவெஸ்லியன் ஆசிரியர்கள் அதிக மாணவர்களைத் தங்கள் பாடசாலைகளிலே சேர்க்கிறார்கள் என்றும், கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளில் இருந்து சிறுர்களை அங்கிருந்து தமது பாடசாலைகளுக்கு அழைக்கிறார்கள் என்றும், வீடுவீடாகச் சென்று பெற்றோருக்குப் பிழையான வாக்குறுதிகளை அளித்துப் போலிப் பிரச்சாரங்களைச் செய்கிறார்கள் என்றும் கத்தோலிக்கரால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர்.

1906ல் நாவற்குடாய் பாடசாலை

மட்டக்களப்பு வாவியைக் கடந்து, மட்டக்களப்பு ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குத் தம் சிறுர் செல்வது கஷ்டமானதொன்று. அதனால் நாவற்குடாவிலேயே ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை அமைத்துத்தருமாறு அங்கிருந்த மக்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். 1904ம் ஆண்டு கல்வி ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசின் பின்னர் ஏராளமான சுயமொழிப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையால் மேலும் இத்தகைய பாடசாலைகளை அங்கீகரிப்பதில் அரசாங்கம் சிரத்தை எடுக்கவில்லை. இதனாலேயே ஆங்கிலப் பாடசாலையை மக்கள் கோரி நின்றனர்.

திரு. ஈ. ரி. நாகப்பரும், அவரது துணைவியாரும், ஒரு சிறுதுண்டுக் காணியை அன்பளிப்புச் செய்தனர். கத்தோலிக்கத் திருச்சபை மூன்றுதுண்டுக் காணிகளை வாங்கியது. இங்கு ஒரு கோயிலும், பாடசாலையும் அமைக்கப்பட்டன.

1907ல் கத்தோலிக்கப் பயிற்சிபெறும் ஆசிரிய பாடசாலை

உப்போடையில் கோயிலுக்கு அருகாமையில் அமைக்கப்பட்டது. வந். லெவிக்கே ஆயரின் ஆதரவு இதற்குக் கிடைத்தது. தொடர்ந்து 75 பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. போதியளவு ஆசிரியர்களும், குறிப்பாக நல்லாசிரியர்களும் கிடைக்காமையினால் இவற்றுள் ஏறக்குறைய 20 பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன.

1907ல் சமயக்குழுக்கள் நடாத்திய பாடசாலைகள்பற்றிய நிகழ்ச்சி

ரோமன் கத்தோலிக்க, உவெஸ்லியன் பிரிவினர் கீழ்மாகாணத்தில் திறம்படப் பாடசாலைகளை நடாத்தி அரசாங்கத்திற்குப் பெருந்தொகையான செலவேற்படாது தடுப்பதோடு, அரசாங்கத்திற்கு ஏற்படக்கூடிய பல பிரச்சனைகளையும் தாமே ஏற்பதன்மூலம் ஒருவகையில் அரசாங்கத்திற்கு உதவிபுரிந்தனர். ஏனெனில் அரசாங்கம் பாடசாலைகளை நடாத்துவதாயின் அதிக பணச்செலவேற்படும். இங்கு ஏராளமான மிஷன் பாடசாலைகளும், சிறு தொகையான இந்து, முஸ்லீம் பாடசாலைகளும் உள்ளன என்கிறார் மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபராயிருந்த திரு. எச். ஆர். பிறிமன்.

1910ல் கல்வியைப்பற்றி தேசாதிபதி மக்கலம் அவர்களின் கருத்து

தேசாதிபதி மக்கலம் கைத்தொழில், வர்த்தகம், விவசாயம், இயந்திரவியல் ஆகிய கல்வியையே அதிகம் ஊக்குவித்தார். பாரம்பரிய ஏட்டுக்கல்வியை அவர் அதிகம் விரும்பவில்லை; மேலும் கீழ் வகுப்புகளில் தமிழ் அல்லது சிங்கள மொழிமூலம் சித்தியடைந்தோர் ஆங்கிலப் பரீட்சைகள் எடுக்கக்கூடாது என்பது அவர் கருத்தாகும். மக்கலத்தின் இக்கருத்தானது தீர்க்கதரிசனமானது. குழந்தை தன் சுயமொழியிலேயே ஆரம்பக் கல்வியைப்

பெறவேண்டும் என்ற காந்தியடிகளினதும், உதவியாளரினதும் கருத்துக்களை நாம் இங்கு காண்கின்றோம். இன்றைய கல்வியலாளரும், உளவியலாளரும் தொழிற்கல்விக்கும், தாய்மொழிக் கல்விக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை நாம் உணரும்போது மக்கலத்தின் கல்விச் சிந்தனையைப்பற்றிப் புகழாமலிருக்க முடியாது.

1910 - 1930 கத்தோலிக்க ஆசிரிய பயிற்சிப் பாடசாலை

சங்கைக்குரிய ஜே. குயெஸ்டே யே. ச. அவர்களால் மீண்டும் இது புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டது. இவர் 1913ல் மரணமடைந்தார். 1929 வரை இப்பாடசாலை அதிக முன் னேற்றமின்றி மூடிவிடவேண்டிய நிலையில் இருந்தது. சங். டானியல் இராசையா யே. ச. என்பவர் புத்துயிரளிக்க முற்பட்டார். 1930 புரட்டாதியில் எஸ். எஸ் ஜே. சகோதரர்கள் பொறுப்பேற்றார்கள். இதன்பின் துரித வளர்ச்சியைப்பெற்று மாணவர்கள் 100 மணித்தி யாலங்கள் படிப்பித்தற் பயிற்சியை மேற்கொள்வதற்காகப் புனித மரியாள் தமிழ்ப் பாட சாலை இயங்கியது. ஆசிரிய மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் இந்துக்கள் ஆவர்.

1910ல்

புனித சிசிலியா பெண்கள் பாடசாலையின் அதிபராக மலபாரில் இருந்துவந்த ஒரு சகோதரி நியமிக்கப்பட்டார்.

1911 எருவில் பாடசாலை

210 ரூபாவுக்குப் பாடசாலை வளவுகள் வாங்கப்பட்டு 1920ல் 320 ரூபாவுக்கு வீற்கப் பட்டது.

1912ல் மாறிஸ்ட் சகோதரர்கள்

புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்ற ஐந்து மாறிஸ்ட் சகோதரர் கள் சேர்வவழைக்கப்பட்டனர்.

1914 மூதூர் கலவன் பாடசாலை

ஜோசப் வர்ணகலவசின்கம் என்பவர், பாடசாலைப் பரிசோதகர்மூலம் ஆசிரியப் பத விக்கு விண்ணப்பித்தார். நேர்முகப் பரீட்சையில் தமிழ், கணிதம் ஆகிய பாடங்களில் சித்தியடைந்தமையினால் அவருக்கு அந்தப் பதவி வழங்கப்பட்டது. இப்பாடசாலையில் ஆரம் பத்தில் 7 பெண்கள் கல்வி பயின்றனர். இவரின் 18 ஆண்டு சேவையின்பின்னர் 200 பிள்ளை கள் பயின்றனர்.

1914ல் மாந்திவு

இது ஒரு மீன்பிடிக்கிராமமாகும். இங்கு பாடசாலை அமைக்கக் கத்தோலிக்கர் முற்பட்டபோது அரசாங்கம் இங்கு குஷ்டரோக வைத்தியசாலை அமைக்கத் திட்டமிட்டமை யினால் பாடசாலை அமைக்கும் முயற்சி கைவிடப்பட்டது.

1915ல் புனித சிலியா பெண்கள் பாடசாலை

- 1876ல் வண. பிரான்சிஸ் சேவியரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மாணவர் தொகை: 69.
- 1900ல் சகோதரி எம். மெக்டலின் இந்தியாவிலிருந்துவந்து பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றார்.
- 1903ல் கைத்தொழிற் பாடசாலை ஒன்று இணைக்கப்பட்டது. மாணவிகள் தொகை:
- 1910ல் குளுனி சகோதரிகள் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றனா. மாணவர் எண்ணிக்கை 134. இவ்வேளை சராசரி வரவு 78.
- 1915ல் புதிய கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது. ஆசிரியர் குழுவில் ஐந்து சகோதரிகள். மாணவர் தொகை 140. விடுதிச்சாலை மாணவிகள் 17.
- 1919ல் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் புதிய பாடசாலைகள்.
ஆணைத்தீவுப் பாடசாலையின் கிளையாக வாழைத்தோட்டத்தில் ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- இலங்கந்தைப் பாடசாலையின் ஒரு கிளையாகக் கடுக்காய்முனையில் ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலைகளில் கற்ற சிறார்களில் பெரும்பாலானோர் வேடர்களாவர்.

1919ல் புனித அகஸ்தின் பயிற்சிக் கல்லூரி

இலவிக்னே ஆயரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வண. குயெஸ்டே சுவாமியாரினால் 1910ல் புத்தயிரளிக்கப்பட்ட இக்கல்லூரி 1919ல் முற்றாகச் செயலிழந்தது. புனரமைப்புச் செய்ய வேண்டிய முயற்சிகள் கையாளப்பட்டன.

1920 - 1930 மட்டக்களப்பில் சிங்களப் பாடசாலைகள்

ஏற்கனவே கோட்டைமுனையில் விகாரையோடு ஒரு சிறிய பிரிவேரை பாடசாலை இருந்தது. பின்னர் புகையிரப்பாதைச் சந்தியில் வை. எம். பி. ஏ.க்குச் சொந்தமான நிலத்தில் ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கடைசியாக அரசடிச்சந்தியில் ஒரு சிங்கள வித்தியாலயம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1930ம் ஆண்டளவில் மட்டக்களப்புக்குப் புகையிரத வசதி வந்த பின்னர், குடியேறிய சிங்கள வியாபாரிகள் இப்பாடசாலையை ஆரம்பித்தனர்.

1921 புனித சூசையப்பர் கல்லூரி - திருகோணமலை

45 மீற்றர் நீளமான ஒரு மண்டபத்துடன் கூடிய புதிய பாடசாலைக் கட்டிடம் பூர்த்தியாக்கப்பட்டது. கட்டிடத்தின் செலவில் மூன்றிலொரு பகுதியான ரூபா 3000ஐ அரசாங்கம் மானியமாக வழங்கியது.

1922 அப்போஸ்தலிக்க கார்மேல் கன்னியர்

சங்கைக்குரிய லீருயாடுப்போன் யே. ச. அடிகளார் அவர்களினால் கார்மேல் கன்னியரின் சேவை திருமலை மறைமாவட்டத்திற்குக் கிடைத்தது இந்தியாவிலுள்ள மங்களூரி லிருந்து இவர்கள் இங்கு வந்தார்கள்.

1945ல் நாற்பது கன்னியர்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திலும், தீவின் ஏனைய பாகங் களிலும் கடமையாற்றினர்.

1923ல் புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் மின்சார விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டன.

1923ல் சமயக் குழுக்களினால் நடாத்தப்பட்ட பாடசாலைகளை மூடவேண்டுமென்ற தேசாதிபதியின் தீர்மானத்தைக் கத்தோலிக்கர் எதிர்த்தனர். மட்டக்களப்பிலும் எதிர் வந்த சட்டசபைத் தேர்தலின் அபேட்சகரான டாக்டர் இராஜசிங்கம் அவர்கள், தேர்தலில் தாம் வெற்றியீட்டினால் இத்தீர்மானத்திற்கு எதிராகத் தாம் சட்டசபையில் வாக்களிப்ப தாகக் கறிக் கூட்டங்கள் நடாத்தினார்.

1923ல் புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் பொன்விழா

1873ல் இந்துக்கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது மாணவர் தொகை 57. ஆசிரியர் தொகை 3. 1895ல் யேசுசபைக் குழுக்கள் பொறுப்பேற்றபோது மாணவர் தொகை 60. 1904ல் கனிஸ்ட சுதேசப் பரீட்சைக்கு மாணவர் முதன்முறையாகத் தோற்றினர். 1911ல் மாணவர் விடுதி அமைக்கப்பட்டது. 1912ல் தேசாதிபதி சேர். ஹென்றிக் மக்கலம் புதிய கட்டிடத்திற்கான அடிக்கல்லை நாட்டினார். 1923ல் கேம்பிறிட்ஜ் பரீட்சையில் சித்தி யடைந்தவர்களாக 93 பழைய மாணவர்களும், கனிஸ்ட பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்க ளாக 26 மாணவர்களும் விளங்கினர்.

1924 கீழ்மாகாணத்தில் பாடசாலைகளின் நிலைமை

இங்கிலாந்துத் திருச்சபை	:	ஆங்கிலப் பாடசாலை - 1. சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 7.
இந்து	:	ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் - 1. சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 10.
முஸ்லீம்	:	சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 1.
கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள்	:	ஆங்கிலம் - 5. சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 33.
உவெஸ்லியன் பாடசாலை	:	ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் - 4. சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 87. ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலைகள் - 3.
மொத்தப் பாடசாலைகள்	:	152.
பாடசாலைச் சிறார்கள்	:	11,043.
சராசரி வரவு	:	7,145.

1925ல் சுவாமி விபுலானந்தர் சிவானந்தா பாடசாலையை ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

1927ல் புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் தமிழ் கட்டாய பாடமாக்கப்பட்டது. இக்கல்லூரியின் முதலாவது சுதேச அதிபரான சங். மரியான் யே. ச. இப்பிரகடனத்தை வெளியிட்டார்.

பெண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1928ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 17ம் நாள் 18 மாணவிகளுடன் கார்மேல் கல்லூரியினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தற்போது புனித மரியநாயகி அனாதை இல்லமாகப் பாத்திமாக் கல்லூரி வளவில் விளங்கும் இல்லமே இக்கன்னியரின் வாசஸ்தலமாகவும், அதன் அயலில் இருந்த வாகனங்கள் பழுது பார்க்கும் கொட்டகையே இவர்களின் ஆங்கிலப் பாடசாலையாகவும் விளங்கியது. இந்த ஆங்கிலப் பாடசாலை 1953ல் கார்மேல் பெண்கள் தமிழ் பாடசாலையுடன் இணைந்து கார்மேல் மகா வித்தியாலயம் ஆகியது.

1938ல் புனித மரியாள் ஆண்களுக்கான பாடசாலை 1950ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பாத்திமாக் கல்லூரியுடன் 1961ல் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது.

1976ல் வைகாசித் திங்கள் முதலாம் திகதி கார்மேல் மகாவித்தியாலயமும், பாத்திமாக் கல்லூரியும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு, இன்று கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியாக விளங்குகின்றது. இவ்வொன்றிணைந்த பாடசாலையின் அதிபரான சங். சகோதரர் பிரான்சிஸ் ஆறுமாத காலம் பணியற்றியபின்னர், சங். சகோதரி எம். மேபிள் ஏ. சி. அவர்கள் அதிபர்பதவியை ஏற்று பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குப் பல்லாற்றாலும் பணிபுரிந்தார்.

1929 திருகோணமலை உவெல்லியன் ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை

இப்பாடசாலை 1929ல் மூடப்பட்டது. இங்கிருந்த 90 மாணவர்கள் திரு. கே. மாணிக்கம் என்ற இந்துமதத்தைச் சார்ந்த ஆசிரியருடன் திருகோணமலை புனித சூசையப்பர் கல்லூரியிற் சேர்ந்தனர். திரு. மாணிக்கம் சூசையப்பர் கல்லூரியில் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கல்விப்பணியாற்றினார்.

1929 சிவானந்த வித்தியாலயம் - கல்லடி

1929 ஏப்ரல் 22ல் ஆங்கிலக் கல்லூரியாக இது ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1930 எஸ். எஸ். ஜே. சகோதரர்களான பீலிக்ஸ், தேவசாக்யம் ஆகியோர் அகஸ்தின் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியைப் பொறுப்பேற்றனர். தொடர்ந்து ஜெராட், பிலிப்பு ஆகியோர் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினர். புதிய கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது.

1930 நாசரெத் கைத்தொழிற்சாலை

சங்கைக்குரிய டிலாகே யே. ச. அடிகளாரது முயற்சியினால் இப்பாடசாலை ஆரம்பிப்பதற்கு அரசாங்க ஆதரவு கிடைத்தது. இது அநேகமாக புளியடிக்குடாவில் இன்று இயங்கிவரும் பாடசாலையாக இருக்கலாம்.

1932ல் கல்முனைக் கார்மேல் பாடசாலை தற்போதமைந்துள்ள புதிய வளவில் நிர்மாணிக்கப்பட்டு 11-1-1932ல் அப்போதிருந்த வர்த்தக அமைச்சரினால் திறந்துவைக்கப்பட்டது.

1935 மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பாடசாலைகளின் நிலைமை

மெதடித்த பாடசாலைகள்	— 49
கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள்	— 44
இலங்கைத் திருச்சபை	— 08
இராமகிருஷ்ண மிசன்	— 08
இந்துக் கல்விச்சபை	— 01

இதே ஆண்டில் கத்தோலிக்கரினால் உன்னிச்சை, கொக்கட்டிச்சோலை, பெரியகல்லாறு, தேற்றுத்தீவு ஆகிய இடங்களில் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1938 கல்முனை ஆண்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை

எஸ். எஸ். ஜே. சகோதரர்கள் இவ்வாங்கிலப் பாடசாலையையும், அனாதை இல்லத் தையும் ஆரம்பித்தனர். இது 1950ல் பாத்திமாக் கல்லூரி என்னும் பெயருடன் விளங்கியது.

1895 - 1937 கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சி

1895ல் கத்தோலிக்கர் தொகை 3900. பாடசாலைகள் 20. 42 வருடங்களின்பின்னர் 1937ல் கத்தோலிக்கர் தொகை 14,745. பாடசாலைகள் 58. இடைக்காலத்தில் 75ஆக விரிந்தது. மொத்தச் சிறார்கள் 5884. இவர்களில் கத்தோலிக்கர் 2326. கத்தோலிக்கர் அல்லாதோரின் தொகை 3458.

1938 இலவசக் கல்வி இயக்கத்தின் ஆரம்பம்

அரசாங்கக் கல்விப்பணிப்பாளராகவிருந்த திரு. கன்னங்கரா தலைமையில் இலவசக் கல்வி இயக்கம் ஆரம்பித்தது. அதேவேளையில் ஆரம்பக்கல்வி போதித்த சமயக்குழுக்களின் கல்வி நிலையங்களை எல்லாம் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கவேண்டுமென ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. சங். லெகொர் அடிகளாரின் தலைமையில் கத்தோலிக்க சம்மேளனம் கொழும்பு நகரமண்டலத்தில் இவ்வறிக்கைக்கு எதிராகத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிப் பெரும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது.

1947ல் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. எஸ். எஸ். ஜே. சகோதரர்கள் புனித அகஸ்தீன் ஆசிரிய கலாசாலையை இழந்தனர்.

1959ல் மேமாதம் 20ம் திகதி சகல பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்கவேண்டும் என்று மந்திரிசபை முடிவுசெய்தது.

1961ல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றது.

தொழில்நுட்ப நிறுவனங்கள்

காலத்தின் தேவையைக் கருத்திற் கொண்டு மட்டக்களப்பு இளைஞர்களுக்கு அவசியமானது தொழிற்கல்வி என்பதினால் கிறித்தவர்கள் கடந்த எட்டு ஆண்டுகள் ஆற்றிவரும் இச்சேவையைக் குறிப்பிடா விடில் இக்கட்டுரை சிறப்புறாது.

மட்டக்களப்பு இளைஞர்நகர் என்ற நிறுவனத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்கியவர் சங்கைக்குரிய சகோதரர் எம். இம்மானுவேல் அவர்களாவர். 1967ம் ஆண்டு இந்நகரினது நிர்மாண வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதிலும் நான்காண்டு காலத்தின்பின்னரே அதா

வது 1971ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 31ம் திகதி இந்நிறுவனம் கோலாகலத்துடன் திறந்துவைக்கப்பட்டது. தன்னாமுனையருகில் அமைந்திருக்கும் சத்துருக்கொண்டான் என்னும் கிராமத்தில் அமைந்த இந்த நிறுவனம் மேதகு ஆயர் கவாநிதி இக்னேசியஸ் கிளெனியே. ச. அவர்கள் திறந்துவைத்தார்கள். இந்நிறுவனத்திற்கான நிதியுதவியையும் அவர்களேயளித்தார்கள். வந். கிளெனியே ஆண்டகை மட்டக்களப்பு இளைஞர்களுக்காக விட்டுச்சென்றுள்ள சிறந்த முதிசங்களில் இது மிகவும் போற்றத்தக்கது.

புனித குசையப்பர் சபைத் துறவிகளால் இயக்கப்படும் நிறுவனத்திற்கு ஆரம்பத்தொண்டாற்றியவர்கள் பெயர்களை இங்கு குறிப்பிடுவது நலம். சங். டபிள்யூ. ஏ. லீனஸ், ஜே. பி. பயஸ், எஸ். எம். பெஞ்சமின் ஆகியோர் தொண்டாற்றியபோதிலும் சங்கைக்குரிய சகோதரர் பெஞ்சமின் அவர்கள் ஆற்றிய சிறப்பான தொண்டினை மட்டுநகர் என்றுமே மறவாது. இவ்வேளையில் இவ்வீளாஞர் நகரக் கட்டிடங்கள் நிருவாக அமைப்பை இலவசமாக வரைந்துகொடுத்த இலங்கையின் அதிசிறந்த கட்டிடக்கலைச் சிற்பியான திரு. வீ. எஸ். துரைராஜா அவர்களை நினைவு கூருதல் மிகப் பொருந்தும்.

ஏழை மாணவர்களுக்காகத் தொழிற்படும் இந்நிறுவனத்திற் பயிற்சியளிக்கும் துறவிகள் இந்தியாவிலுள்ள இன்டஸ்ரியல் ரெயினிங் இன்ஸ்டிரியூட் என்ற நிறுவனத்தில் பயிற்சியை மேற்கொண்டு, கடைச்சல், மின்னியல், ஒட்டுதல், பொருத்துதல், இயந்திரவியல் துறைகளிற் பயிற்சியளிக்கின்றனர். இங்கு பயிற்சிபெற்ற பலரைக் கிழக்கிலங்கைக் கடதாசி ஆலைக் கூட்டுத்தாபனம் வேலைக்கமர்த்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கிழக்குமாகாணத் தொழில்நுட்ப அபிவிருத்தித் தாபனம்

புனித மிக்கேல் கல்லூரியின் ஒரு பகுதியான ஈ. ரி. ஐ. என்ற பிரிவு 1968ம் ஆண்டளவில் வண. லோறியோ அடிகளாரினால், க.பொ.த. (சா) வகுப்புவரையும் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் தொழில்நுட்பத்தை

ஒரு பாடமாகப் பயிலும் நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. யேசுசபைக் குருக்கள் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் கடந்த முக்கால் நூற்றாண்டு காலமாக ஆற்றிய நிகரற்ற பொதுநலச்சேவையை நன்கு உணர்ந்திருந்த மட்டக்களப்புக் கனவான்கள், இத்தாபனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது, வள்ளல்களாக மாறி மிகக்குறுகியகாலத்தில் சுமார் 20,000 ரூபாவை நன்கொடையாக வழங்கினர்.

புனித மிக்கேல் கல்லூரியை 1960ம் ஆண்டு ஆடித்திங்கள் முதலாம்நாள் அரசாங்கத்திற்கு ஒப்படைத்தபின்னர் ஈ. ரி. ஐ. தனித்தியங்கத்தொடங்கியதோடு விரிவான கொள்கைத் திட்டங்களையும் வகுக்கத் தொடங்கியது. அண்மையில் மெதடித்த திருச்சபையினரும் தாம் தனித்து இவ்வாறான தொழில்நுட்பத் தாபனத்தை நடாத்துவதிலும்பார்க்க இயேசுசபைத் துறவிகளோடு ஒன்றிணைந்து இயங்கத் தலைப்பட்டனர். புதிய கட்டிடங்களுக்கான நிலத்தை அரசடியில் வழங்கி இத்தாபனத்திற்கு 'சிறுவர் நகர்' என்ற நாமமும் சூட்டித் தொழிற்பட ஆரம்பித்தனர். மிகக் குறுகிய காலத்தில் இவ்வொன்றிணைந்த திட்டம் நிறைவேற பத்து லட்சம் ரூபாக்களை உள்ளாட்டு, வெளிநாட்டு மக்கள் நன்கொடையாக வழங்கினர்.

கிழக்குமாகாணத்தின் மிக முக்கியமான தேவை தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி என்ற தொலைநோக்கையுணர்ந்து கிழக்குமாகாண சகல இயந்திரங்களையும் பழுதபார்த்து இங்குள்ள தொழிற்சாலைகள் யாவையும் சீராக இயக்கக்கூடிய இயந்திரவியலாளரை உருவாக்கும் உயர்நோக்கும் கொண்டது ஈ. ரி. ஐ.

கடந்த ஆண்டுவரை இத்தொழில்நுட்ப நிறுவனத்தின் கட்டிடங்களில் அரைவாசியைப் பூர்த்திசெய்தனர். மட்டக்களப்பு மாநகர மன்றம் இதே பிரதேசங்களில் அபிவிருத்திவேலைகளை மேற்கொள்ளவிருப்பதால் திட்டத்தின் ஒருபகுதியை இதுவரை செய்யவில்லை.

இயந்திர சாதனங்களுக்கு அரசாங்கம் அனுமதியை வழங்கும் தாமதமும் நிறுவனத்தின் துரித வளர்ச்சியைப் பாதிக்கின்றது. இயந்திரவியல், மின்னியல், கட்டிட நிர்மாணக் கலைஞர்களைப் பயிற்றும் திட்டத்தில் தற்போதைக்கு இயந்திரவியல் வல்லுனர்களை இது பயிற்றுகின்றது.

1977ம் ஆண்டளவில் ஆண்டொன்றுக்கு 100 மாணவர்களையும் இத்திட்டம் பூர்த்தி யாக்கும் பட்சத்தில் ஆண்டொன்றுக்குச் சுமார் 250 மாணவர்களையும் பயிற்றும் வசதி களையும் இத்தாபனம் கொண்டிருக்கும் என் பதை அறியும்போது மட்டக்களப்பு இளைஞர்களின் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எதிர்காலத்தில் இல்லாதொழியும் என நாம் உறுதியாக நம்பலாம்.

கடைசல் தொழிலின்மூலம் அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனங்களுக்கும், தனியார் நிறுவனங்களுக்கும் சேவையாற்றுவதன்மூலம், குறிப்பிடத்தக்க வருமானத்தை இத்தாபனம் பெறுகின்றது. இளைஞர்கள் தமது பயிற்சிக்குலத்தின்போது இவ்விடத்தில் ஒரு பங்கினை அனுபவிக்கவும் சலுகைகள் வழங்கப்படும். வெல்டிங், உழவு இயந்திர வேலைகள், ஆகியவை இலாபம் தரும் தொழில்களாக அமைந்துள்ளன.

இதுவரை இந்நிறுவனத்திலிருந்து மூன்றுண்டு பயிற்சினெறியிலே தேறியுள்ள இளைஞர்களை அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனம் ஒன்று வேலைக்கமர்த்த வாக்குறுதியளித்திருப்பது மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் எதிர்கால வாழ்வில் ஒளிவிளக்கேற்றமெனலாம்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அரசாங்கத் தொழில்நுட்ப இளைஞர்களின் தொகை குறைவாக இருப்பதினால் அரசாங்கத் தேவையை இந்நிறுவனம் பூர்த்திசெய்யுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

குறுங்காலத்தில் ஏற்கனவே தன்னொழுமையில் அமைந்துள்ள இளைஞர் நகரும், அரசடியிலுள்ள இந்நகரும் கூட்டாக இயங்கி ஒத்துழைக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இக்காலத்தில் தெளிவாகத் தென்பட ஆரம்பிப்பது மட்டக்களப்பு இளைஞர்களின் எதிர்கால சுபீட்சத்தை ஆணித்தரமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இவ்வாறு கடந்த 175 ஆண்டுகளாக கிறித்தவர்கள் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்குப் பல்வேறு துறைகளிலே தன்னலமற்ற கல்விச்சேவையினை ஆற்றிவந்துள்ளனர். அங்கிலிக்கன் சபையினர் மட்டக்களப்பில் புனித அன்றாஸ் பாடசாலையையும், வேறு அனைக பாடசாலைகளையும் நடாத்தினர்.

தற்போது வாழைச்சேனையில் மூஸ்லீம் மகாவித்தியாலயமாக விளங்கும் பாடசாலையை மூஸ்லீம் ஆண்கள் பாடசாலை என்ற பெயரில் இயக்கிவந்ததாயும், இப்பாடசாலைக்கான நிலத்தை மூஸ்லீம் பெருங்குடி மக்களே நன்கொடையாக அளித்ததாயும் அறியும்போது இப்பிரிவினர் சமுதாயத்தில் எத்தகைய பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள் என்பதனை நாம் உணரமுடிகின்றது. ஒரு காலத்தில் சிறியனவும் பெரியனவுமாக இயங்கிவந்து மறைந்துவிட்ட பல கல்விக் கூடங்கள், தொழிற்பயிற்சி நிலையங்கள், சாரணர் இயக்கம் போன்ற இயக்கங்கள் ஆகியனபற்றிய விபரங்களை இங்கு நாம் விபரிக்காமைக்குப் போதிய இடவசதியின்மையும், இவைபற்றிய போதிய சான்றுகள் கிடைக்காமையும் காரணங்களாகும்.

புனித ரூசையப்பர் கல்லூரியினை இயக்கிய திரு. மாணிக்கம் போன்ற எத்தனையோ ஆசிரியப் பெருமக்களை நாம் பெருமையோடு நினைவுகூருகின்றோம். அரசாங்கத்தின் தடைகாரணமாக வெளிநாட்டு மிஷனரிமார் இங்கு வரமுடியாமலிருப்பது நமது தரதிட்டமாகும். இனமத வேறுபாடின்றி சமுதாய வளர்ச்சியின் நல்ல பண்புகளுக்கு உருவமும் உயிரும் கொடுத்து இன்னும்பல நற்பணிகளை விவசாயம், மீன்பிடித் தொழில், தச்சத் தொழில், தும்புத்தொழில் ஆகிய துறைகளில் இளைஞர்களுக்குப் பயிற்சினெறியளிக்கக் கிறித்தவர்களும் ஏனையோரும் விரைந்து ஒன்றிணைந்து செயலாற்ற முன்வரவேண்டுமென விரும்புகிறோம்.

தொழிற் கல்வி

ரூசோ, காந்தியடிகள், பெஸ்டலோசி முதலான கல்வித்தத்துவப் பேரறிஞர்கள் போற்றிய அனுபவரீதியான செயற்பாங்கான கல்விக்கு கிறித்தவர் நூல் சார்: கல்விக்கு அளித்த அளவுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காவிடினும் நீண்டகாலமாகத் தொழிற் கல்வியையும் போற்றிவந்துள்ளனர் என்பதற்கு மக்கலம் தேசாதிபதி நூல் சார்: எழுத்துக் கல்வியைவிடத் தொழிற் கல்வியே கூடிய முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டுமென்று 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் பெரும்பாகத்திலும் கிழக்குமாகா

ணத்தில் கிறித்தவர் பற்பல வகையிலும் உடல்சார் அனுபவக் கல்விக்கு ஆக்கம் அளிக்க வந்தவர்களேயாயினும் அவைபற்றிய பூரண விபரங்கள் இக்கட்டுரை எழுதும் போது கிடைத்தல். கடந்த காலத்திலும் அண்மைக்காலங்களிலும் பாடசாலை செல்லும் வயதுடைய சிறுர்களுக்கும் முதியோருக்கும், கிறித்தவர் ஆற்ற முற்பட்ட தொழிற் கல்வியினைச் சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

கல்முனையிற் தச்சுக் கொல்லத் தொழில்கள்

1881ம் ஆண்டு இக்கைத்தொழிற் கல்வியினை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்திலேயே முதன்முறையாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது இதுவாகும். 1903ல் 30 ஆண்கள் கல்வி பயின்றார்கள். இவர்களிலே அனேகர் இந்துக்களாவர். சில முஸ்லீம் மாணவர்களும் பயின்றார்கள். பித்தனைச் சாமான்கள் செய்யும் ஒருபகுதி ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது 1904ல் இம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது.

இங்கிருந்த மெதடித்த கல்வி மனையில் கல்வி பயின்றவர்கள் நலனுக்காகவே இயங்கிய இத்தொழிற்கல்வி கலைத்திட்டத்தின் ஒருபகுதியாக அமைந்தது. வாரத்திற் சில குறிப்பிட்ட நாட்களில் மாலை நேரங்களில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த திரு. சீனித்தம்பி என்பவரால் தச்சுத்தொழில் பயிற்றப்பட்டது. கொல்லத்தொழிலில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த பறங்கியர் சிலர் கொல்லத்தொழில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாக விளங்கினார்கள்.

இந்தத் தொழிற்சாலையின் புகழ் சீக்கிரமே பலவிடங்களுக்கும் பரவியது. யாழ்ப்பாணம், மன்னார் ஆகிய இடங்களிலிருந்த மெதடித்த பாடசாலைகளுக்கான தளபாடங்கள் கல்முனையிலேயே செய்யப்பட்டன. கல்முனையிலிருந்து மட்டக்களப்பு வரை மாட்டு வண்டிகள் மூலமும், மட்டக்களப்பிலிருந்து இயந்திரப் படகுகள் மூலமும் கடல் மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம், மன்னார் ஆகிய இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன என்பதை அறியும் போது இத்தொழில் இங்கு அடைந்திருந்த தேர்ச்சியினையும், மாணவர் பெற்ற நன்மையினையும் உணரமுடிகின்றது.

தாதிமார் பயிற்சி

கல்முனை லீஸ் பாடசாலைகளோடு இணைந்ததாக மக்களுக்கு மருத்துவ சேவை செய்வதற்காக 1905ல் ஒரு வைத்திய மனை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இங்கு ஆண்களும், பெண்களும் தாதிமார்களாகப் பயிற்றப்பட்டு பின்னர் அரசாங்கப் பரீட்சைகளில் சித்தியடையும்பொருட்டு மேலதிகப் பயிற்சி சிக்காக ஆண்கள் இணுவிலில் இருந்த பயிற்சி நிலையத்திற்கும், பெண்கள் மானிப் பாயிலிருந்த பயிற்சி நிலையத்திற்கும் அனுப்பப்பட்டனர்.

கோமாரியில் 1900 ஆண்டளவில் நெசவுப் பாடசாலையொன்று மெதடித்த சபையினரால் அமைக்கப்பட்டது. இங்கு உற்பத்திசெய்த சேலைகளும், ஏனைய துணிவகைகளும் விற்பனைக்காகக் கொழும்பிற்கு அனுப்பப்பட்டன.

புனித செபஸ்தியார் தச்சுப் பாடசாலை

ஆண்கள் தொழில் வாய்ப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்குடன் இப்பள்ளிக் கூடத்தை ரேயர் என்ற யேசுசபைத் துறவி ஆரம்பித்தார். இதன் ஆரம்பகாலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாம் தசாப்தமாக இருக்கலாம். நூல் சார் கல்வியற்ற மாணவர்கள் மாலை நேரங்களில் இங்கு செயல்முறைக் கல்வி பயின்றார்கள். அனேகமாக தமிழ், பறங்கிச் சிறுர்களே இப்பயிற்சியை மேற்கொண்டார்கள். 'நிதிப் பற்றுக்குறை காரணமாகச் சிலகாலம் இப்பாடசாலை செயலிழந்து இருந்தது. பின்னர் லீலாகே என்ற சுவாமியார் அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் மீண்டும் இதனைப் புனரமைப்புச் செய்து புத்துயிரளித்தார். இது 'நசரேத் கைத்தொழிற் பாடசாலை' என அழைக்கப்பட்டது. அரசாங்க அதிபரின் ஆதரவு இதற்கு அமோகமாக இருந்தது. ஏனெனில் இக்காலத்தில் அரசாங்கம் கைத்தொழிற் கல்விக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கிய காலமாகும். ஆரம்பகாலத்தில் நான்கு அனாதை மாணவர்கள் இங்கு கற்றார்கள். மூன்றாண்டுப் பயிற்சியெற்றியின்பின்னர் 'முதிர் தச்சுத் தொழிலாளி' என்ற சான்

றிதழ் வழங்கப்பட்டது. இதிலே பயிற்சி பெற்று வெளியேறியவர்கள் அரசாங்கத் தொழிற்சாலைகளிலே வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார்கள் அல்லது சிலர் சொந்தத் தொழிலை ஆரம்பித்தார்கள். 1946ம் ஆண்டில் இங்கு பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தோர் தொகை 20 பேராகும் (92).

கத்தோலிக்க அச்சகம்

பிற்காலத்தில் மட்டக்களப்பு ஆயராக விளங்கிய ரொபிசே அடிகளாரினால் 1910ம் ஆண்டு கத்தோலிக்க அழுத்தகம் உருவாக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய துறவறச் சகோதரரான பீன் என்பவர் முகாமையாளராக விளங்கினார். அச்சிடுவதற்கு ஆரம்பத்தில் கையால் அழுத்தும் இயந்திரம் பயன்பட்டது. முக்கியமாக ஆயரின் சுற்று நிருபங்கள், சிறிய சஞ்சிகைகள் மட்டுமே பிரசுரிக்கப்பட்டன. பின்பு பீன் அவர்களின் முயற்சியால் 'யாத்திரிகன்' என்ற இருவாரச் சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக விளங்கியவர் ஏ. ரிச்சட் என்ற சுவாமியாராவார்.

1927ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25ம் திகதி 11ம் பயஸ் பாப்பாண்டவர் ரொபிசே ஆயரின் விண்ணப்பத்தை ஏற்று தானியங்கு அச்ச இயந்திரமொன்றை அன்பளிப்புச் செய்தார்கள். இதன்பின்னர் இவ்வச்சியந்திரசாலை 'கத்தோலிக்க அனாதை அச்சியந்திரசாலை'

சனத்தொகையும், கல்விப் புள்ளி விபரமும்

இக்கட்டுரையில் நாம் இதுகாறும் கூறியவைகளையிட்டு மேலும் விளக்கம் பெற இவ்வத்தியாயம் துணைபுரியும் என்ற நம்பிக்கையில் சில புள்ளி விபரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இப்புள்ளி விபரங்கள் கிழக்குமாகாணக் கல்வி அபிவிருத்தியையும், பல்வேறு சமூகங்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தையும் ஓரளவுக்குத் தெளிவுபடுத்தும்.

வேடர்கள், குறவர்கள்

ஆண்டு	மொத்தம்	கிறித்தவர்	கல்வி அறிவு	
			ஆண்	பெண்
1881	854	—	12	4
1911	3058	49	2	1
1921	3188	20	2	1

1911ம் ஆண்டிலே இலங்கை முழுவதிலும் வாழ்ந்த வேடர்களின் மொத்தத் தொகை 5332ஆக இருந்தபோது, கிழக்குமாகாணத்தில் மட்டும் அவர்களின் எண்ணிக்கை

எனப் பெயர்பெற்றது. அனாதைச்சிறார்கள் அச்சத் தொழிலில் பல்வேறு துறைகளிலே பயிற்சிபெற்றனர். இக்காலத்தில் இந்நிறுவனம் இலாபம் தராதபோதிலும் திக்கற்றவர்களுக்கு உறுதுணையாக விளங்கியமையால் தொடர்ந்தும் பல கஷ்டங்களின் மத்தியிலும் இயக்கப்பட்டது.

மட்டக்களப்பிலும், குழவுள்ள இடங்களிலும் அமைந்திருக்கும் அச்சியந்திரசாலைகளிற் பணிபுரியும் தொழில் இளைஞர்கள் இவ்வச்சியந்திரசாலையில் பயிற்சிபெற்றவர்களே. இதேகாலத்தில் திரு. நாராயணன் என்பவர் கத்தோலிக்க அச்சியந்திரசாலைக்குமு என்ற ஒன்றை நிறுவி கனடா, இங்கிலாந்து, அவுஸ்திரேலியா, முதலான நாடுகளிலிருந்து சஞ்சிகைகளைப் பெற்று முக்கியமான சிலவற்றை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வாசிக்கசாலைகளுக்கும், ஏனைய சங்கங்கள், கழகங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் அனுப்பி கத்தோலிக்க சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்ப முற்பட்டனர் (93);

இன்று இவ்வச்சியந்திரசாலையிற் பல தானியங்கு இயந்திரங்களைக்கொண்டு கிழக்குமாகாணத்திலேயே சிறந்த அழுத்தகம் என்ற பெயரைப் பெற்றிருப்பினும் அனாதைச்சிறார்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் தம் ஆரம்பக் குறிக்கோளை மறந்து தொழிற்படுவதை முகாமையாளர்கள் கருத்திற் கொள்வார்களாக.

3058 ஆக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் 1881ல் 854 ஆக இருந்த இவர்களின் எண்ணிக்கை 1921ம் ஆண்டோடு ஒப்பிடும்போது, 1911ல் சூதி அதிகரிப்புக் காணப்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம் வேறு இடத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் இங்கு இடம்பெயர்ந்திருக்கலாம். கிறித்தவ மதத்தைத் தழுவியவர்களின் தொகையிலும் தளம்பல் காணப்படுகின்றது. கல்வி அறிவிலும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்தனர் என்பதையும் அறியலாம். இவர்கள் மதப்பற்றிலும் நிலையில்லாதிருந்தவர்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதைப் பின்வரும் புள்ளி விபரங்கள் தெளிவாக்குகின்றன:

1881ல் வேடர்களில் 441 பேர் பௌத்தர்களாகவும், 396 பேர் இந்துக்களாகவும் இருந்தனர்; ஆனால் 1921ல் 183 பேர் பௌத்தர்களாகவும், 2984 பேர் இந்துக்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

ஆண்டு	பௌத்தர்	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்
1881	441	396	—
1911	844	1596	49
1921	183	2984	20

நாடோடிகளான இவர்களை ஓரிடத்தில் நிலைகொள்ளச் செய்வதும், ஒரு சமயத்தைப் பின்பற்றச் செய்வதும், கல்வியூட்டுவதும் பெருங் கஷ்டமான காரியமே. எனினும் இப்படிப்பட்ட மனப்பாங்கு கொண்டவர்களுக்குக் கிறித்தவர் பல்வேறு சேவைகள் செய்து அவர்தம் வாழ்க்கையை முன்னேற்ற வழிவகுத்தமை போற்றற்குரியதே.

கிறித்தவரின் சமயப்பணியின் தாக்கத்தைப் பின்வருவன விளக்குகின்றன:

ஆண்டு	மொத்தக் கிறித்தவர்						
	தமிழர்	சிங்களவர்	பறங்கியர்	ஐரோப்பியர்	வேடர்	ஏனையோர்	
1881	8274	6576	308	1254	91	—	
1911	5458	4201	414	656	67	49	
1921	10983	8705	738	1370	110	20	

தாய்மொழிக் கல்வி அடிப்படையில் 52 வயதுக்கு மேற்பட்டோர்.

எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்கள்

	மொத்தம்	படிப்பறிவுள்ளோர்
மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	1911	129665
	1921	133551
	1946	176253
திருமலை மாவட்டம்	1911	25375
	1921	29229
	1946	68904
		7568
		11159
		43341

கல்வி வளர்ச்சி 5 வயதுக்கு மேல்

மட்டக்களப்பு மாவட்டம்		மொத்த	எழுதப் படிக்கத்	நூற்று வீதம்
		சனத்தொகை	தெரிந்தோர்	
	1831	80004	13669	17.1
	1891	94317	17834	18.9
	1901	113885	21214	18.6
	1911	129665	25499	19.7
	1921	133551	33667	25.2
	1946	176253	76010	43.1
	1953	228943	122925	53.7
	1963	160220	99490	57.3
திருகோணமலை மாவட்டம்				
	1881	18541	4496	24.3
	1891	21403	6182	28.9
	1901	24037	6645	27.7
	1911	25375	7568	29.8
	1921	29229	11159	38.2
	1946	68904	43341	62.9
	1953	170997	46250	65.1
	1963	113900	75220	66.0

1963ல் அம்பாறை மட்டக்களப்பிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனி மாவட்டமாக்கப்பட்டது.

கிறித்தவர்களின் எண்ணிக்கை

	கிழக்கு மாகாணம்	இலங்கை முழுவதிலும்
1881	8274	—
1911	5458	224544
1921	10883	—
1946	19752	603235
1953	21848	724461

1881க்கும் 1911க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெருந்தொகையானவர்கள் தம் பழைய மதத்திற்கே சென்றிருக்கலாமென ஊகிக்க இடமுண்டு.

கிழக்குமாகாணத்தில் கலாசாலைகள் நிறுவி, பல்லாற்றாலும் பணிபுரிந்தவர்கள் மெதடித்த சபையினர் எனினும், கத்தோலிக்கரின் எண்ணிக்கையுடன் ஒப்பிடும்போது அவர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவானதாகக் காணப்படுகின்றது.

	கத்தோலிக்கர்	ஆங்கிலிக்கள்	மெதடித்தர்	
1921				
	மொத்தம்	4367	288	1082
	மட்டக்களப்பு	2806	223	983
	திருமலை	1561	65	99
1953				
	மொத்தம்	18405	1076	2367
	மட்டக்களப்பு	11073	780	2123
	திருமலை	7332	296	244

1921ம் ஆண்டளவில், கிழக்குமாகாணத்தில் கிறித்தவர்கள் செறிவாக வாழ்ந்த இடங்களைப் பிச்வரும் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. இவ்விடங்களிலெல்லாம் கிறித்தவர் நிச்சயம் பாடசாலைகளை அமைத்திருப்பார்களென எண்ண இடமுண்டு.

மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	ஆண்	பெண்
பாணமைப்பற்று	72	41
அக்கரைப்பற்று	126	120
நிந்தவூர் கரைவாகுப்பற்று	385	408
சம்மர்ந்துறை	289	281
போர்தீவு, எருவில்	86	58
மண்முனைப்பற்று, தெற்கு	22	8
பிந்தென்னைப்பற்று	60	32
மண்முனை வடக்கு	355	298
மட்டக்களப்பு	1983	2033
ஏறூர்	742	404
திருகோணமலை மாவட்டம்		
கொட்டியாரம்	423	236
தம்பலகாமம்	74	18
கட்டுக்குளம்பற்று மேற்கு	6	3
கட்டுக்குளம்பற்று கிழக்கு	273	82
திருகோணமலை	960	985

கல்வி அடிப்படையில் சனத்தொகை 1911

மட்டக்களப்பு மாவட்டம்

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள், 10 வயதுக்கும், 20 வயதுக்கும், அதற்குமேல்

	தமிழ்கல்வி		தமிழ் ஆங்கிலக்கல்வி		கல்வியறிவில்லாதவர்கள்	
	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்
ஆண்	14233	1814	713	442	25217	1226
பெண்	1642	1029	104	160	36288	1985

திருகோணமலை மாவட்டம்

	தமிழ்கல்வி		தமிழ் ஆங்கிலக்கல்வி		கல்வியறிவில்லாதவர்கள்	
	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்	இந்துக்கள்	கிறித்தவர்
ஆண்	3800	607	285	172	3931	433
பெண்	666	342	58	94	6130	704

மண்முனை	தமிழ்	ஆங்கிலமும், தமிழும்	கல்வியறிவில்லாதோர்
ஆண்	1138	63	4356
பெண்	14	—	6069
சம்மாந்துறை			
ஆண்	411	7	2773
பெண்	7	—	3168
ஏறாவுர்			
ஆண்	746	2	5079
பெண்	10	—	5358
நிந்தலூர்			
ஆண்	988	6	8222
பெண்	12	—	10094
அக்கரைப்பற்று			
ஆண்	577	14	3728
பெண்	4	—	4580

1946ம் ஆண்டில் அரபுக் கல்லூரியில் தேர்ச்சியடைந்தோராகக் காணப்பட்டோர் மட்டக்களப்பில் 7 பேரும், திருகோணமலையில் 67 பேர்களும்ாவர்.

அடிக் குறிப்புகள்

1. கல்வித் தத்துவம் - ப. சந்திரசேகரம் எம். ஏ. (இலண்டன்)
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் பக்கம் 48
2. Education in Ceylon - Volume 1, U. D. I. Sirisena Page XXXIII
3. - Ibid - Page XXXV
4. கல்வியியல் ஓர் அறிமுகம் - கலாநிதி ச. முத்துலிங்கம் பக்கம் 5
5. கல்வித் தத்துவம் - ப. சந்திரசேகரம் எம். ஏ. பக்கம் 9
6. - Ibid - பக்கம் 10
7. - Ibid - பக்கம் 11
8. திருக்கேதீஸ்வரம் திருக்குடத் திருமஞ்சன மலர் 19ம் நூற்
முண்டில் ஈழ சைவ மறுமலர்ச்சி - க. அருமைநாயகம் பக்கம் 72
9. - Ibid - பக்கம் 75
10. மட்டுநகர் ஆயர் இல்ல சாசனம்:
11. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - வீ. சீ. கந்தையா பக்கம் 336
12. - Ibid - பக்கம் 330
13. - Ibid - பக்கம் 319
14. - Ibid - பக்கம் 316
15. Archives of the Society of St. Josephs
16. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - வீ. சீ. கந்தையா பக்கம் 449

17.	மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபரின் நிருவாக அறிக்கை	பக்கம் 1880
	- Ibid -	1985
	- Ibid -	1890
	- Ibid -	1895
	- Ibid -	1900
	- Ibid -	1913
18.	History of the Methodist Church in Ceylon	Page 14
19.	- Ibid -	Page 19
20.	- Ibid -	Page 19 - 30
21.	St. Michael's College Centenary Volume - J. N. Lange, SJ.	Page 1
22.	மட்டக்களப்புத் தமிழகம்	பக்கம் 455 - 59
23.	History of the M. C. In Ceylon	Page 605 - 606
25.	- Ibid -	Page 439
25.	- Ibid -	Page 556
26.	- Ibid -	Page 559
27.	- Ibid -	Page 442
28.	- Ibid -	Page 445
29.	- Ibid -	Page 446
30.	- Ibid -	Page 558
31.	- Ibid -	Page 449
32.	- Ibid -	Page 449
33.	- Ibid -	Page 513 - 529
34.	An Historical Sketch of the Mission of Trincomalee by Fr. Richard, SJ. 1895 - 1946 unpublished Bishops House, Batticaloa.	
35.	- Ibid -	
36.	- Ibid -	
37.	- Ibid -	
38.	Rev. Fr. Francis O. Thambimuthu, A Profile of Ceylons Catholic Heritage, Report No. 28 Published in New York, U. S. A.	Page 71
39.	- Ibid -	Page 78
40.	- Ibid -	Page 25
41.	- Ibid -	Page 26
42.	Rev. Fr. W.L.A. Don Peter "Studies in Ceylon Church History"	Page 1
43.	- Ibid -	Page 1
44.	Rev. Fr. W.L.A. Don Peter "Studies in Ceylon Church History"	Page 1
45.	- Ibid -	Page 31
46.	- Ibid -	Page 153
47.	- Ibid -	Page 154
48.	Silver Jubilee Souvenir of Bp. Glennie SJ. 1947 - 1952.	
49.	Education in Ceylon Centenary Volume Part II	Page 420
50.	A Profile of Ceylon's Catholic Heritage - Rev. Fr. Francis O. Thambimuthu	Page 71-73
51.	History of the Society of St. Josephs by Rev. Bro. E. I. Chrysostom unpublished	Page 10
52.	100 Years of Apostolic Carmel in India	Page 43

53. 19ம் நூற்றாண்டில் ஈழ சைவ மறுமலர்ச்சி - க. அருமைநாயகம்
திருக்கேதீஸ்வரம் திருக்குடத் திருமஞ்சன மலர் பக்கம் 72
54. - Ibid - பக்கம் 78
55. Archives of the Bishops House, Batticaloa.
56. - Ibid -
57. The Centralite 1946
58. The Centralite 1946
59. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - வீ. சீ. கந்தையா பக்கம் 456
60. O. M. I. Mission Report
61. Early Times
62. Ceylon Blue Book
63. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் - வீ. சீ. கந்தையா பக்கம் 454
64. History of the Methodist Church in Ceylon 1814-1964 Page 448
65. St. Michael's College, Centenary Volume Fr. J. W. Lange S.J. Page 8
66. The Trincomalee Methodist Girl's English School 1970
Special Number Page 13-14
67. - Ibid - Page 11
68. Trincomalee St. Josephs College,
Magazine Special Number December 1963 Page 8
69. கருங்கொடித்தீவு ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலை
பொன் விழா மலர் 1907 - 1957
70. Administrative Report - V. Coomarasamy, G. A., Batticaloa.
71. S. M. C. Centenary Volume Page IX
72. History of the Methodist Church in Ceylon. Page 321
73. Archives of the Bishop's House, Batticaloa. Documents.
History of the Diocese of Trincomalee by Fr. Richard SJ.
74. The Centralite 1946.
75. Ceylon Blue Book.
76. O. M. I. Mission Reports.
77. Administration Report Statistics 1896.
78. - Ibid -
79. - Ibid -
80. Report of the Director of Education on E. P. Schools - 1897.
- Ibid of Public Instruction 1897.
- 81.
82. Administration Report
Report on the Public Instruction 1904.
83. H. R. Freeman, G. A. 1907.
84. Administration Report - 1919 N. Izat, A. G. A.
85. Administration Report - V. Coomarasamy G. A., Batticaloa. Pages 193 to 195
86. History of the Methodist Church in Ceylon.
87. அலிகம்பை குறவர் நலத் திட்டம் - அக்கரைப்பற்று
ரோமன் கத்தோலிக்க ஆலயம் - சாசனங்கள். Page 424
88. History of the Methodist Church in Ceylon Page 424
89. - Ibid - Page 450 to following
90. - Ibid - Page 29
91. History of the Trincomalee Diocese by Fr. Richard SJ. Page 28
92. - Ibid - Page 59
93. - Ibid -

94.	History of the Msthodist Church in Ceylon	Page 451
95.	'Education in Sri Lanka New Herizins' Published by the Ministry of Education	Pages 15-17
96.	Census Reports of Ceylon	1871
	- Ibid -	1881
	- Ibid -	1901
	- Ibid -	1911
	- Ibid -	1921
	- Ibid -	1946
	- Ibid -	1953
	- Ibid -	1963
97.	கே. சந்திரசேகரம் - இலங்கையிற் போதனமொழி மாற்றத்தின் ஆரம்பம், அதன் பின்னனிபற்றிய ஆய்வு 4ம் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு (தமிழ்) முதலாம் பாகம்.	பக்கம் 89
98.	- Ibid -	Pages 89-92
99.	- Ibid -	Page 93
100.	'தமிழ் சிங்கள ஒற்றுமை' - டி. டி. நானயக்கார 4ம் அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு	பக்கம் 72
101.	- Ibid -	Page 73
102.	- Ibid -	Page 73
103.	இக்னேசியஸ் கிளெவி வெள்ளிவிழா நினைவு மலர் 'வெள்ளி விழாக் காணும் எங்கள் ஆயர்' சா. இ. கமலநாதன்	பக்கம் 47

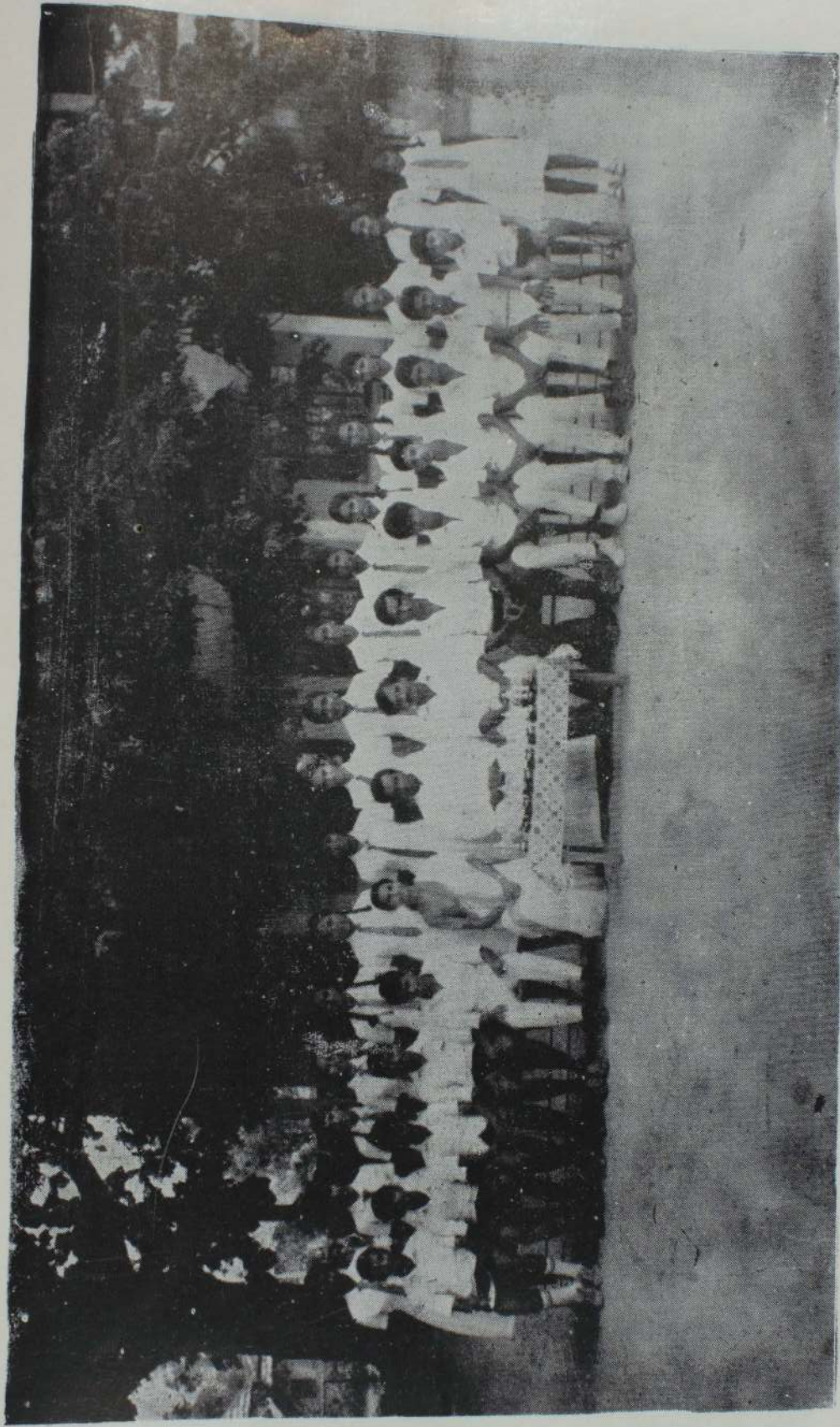
பக்தன் எப்படி இருப்பான் ?

1. இனிமையாகப் பேசுவான். திருப்தியாக இருப்பான். கரவாது வழங்குவான். பிரதிபலனை எதிர்பாரான். நல்லதையே காண்பான், கேட்பான், பேசுவான், சிந்திப்பான், சாந்த சொருபியாக இருப்பான்.

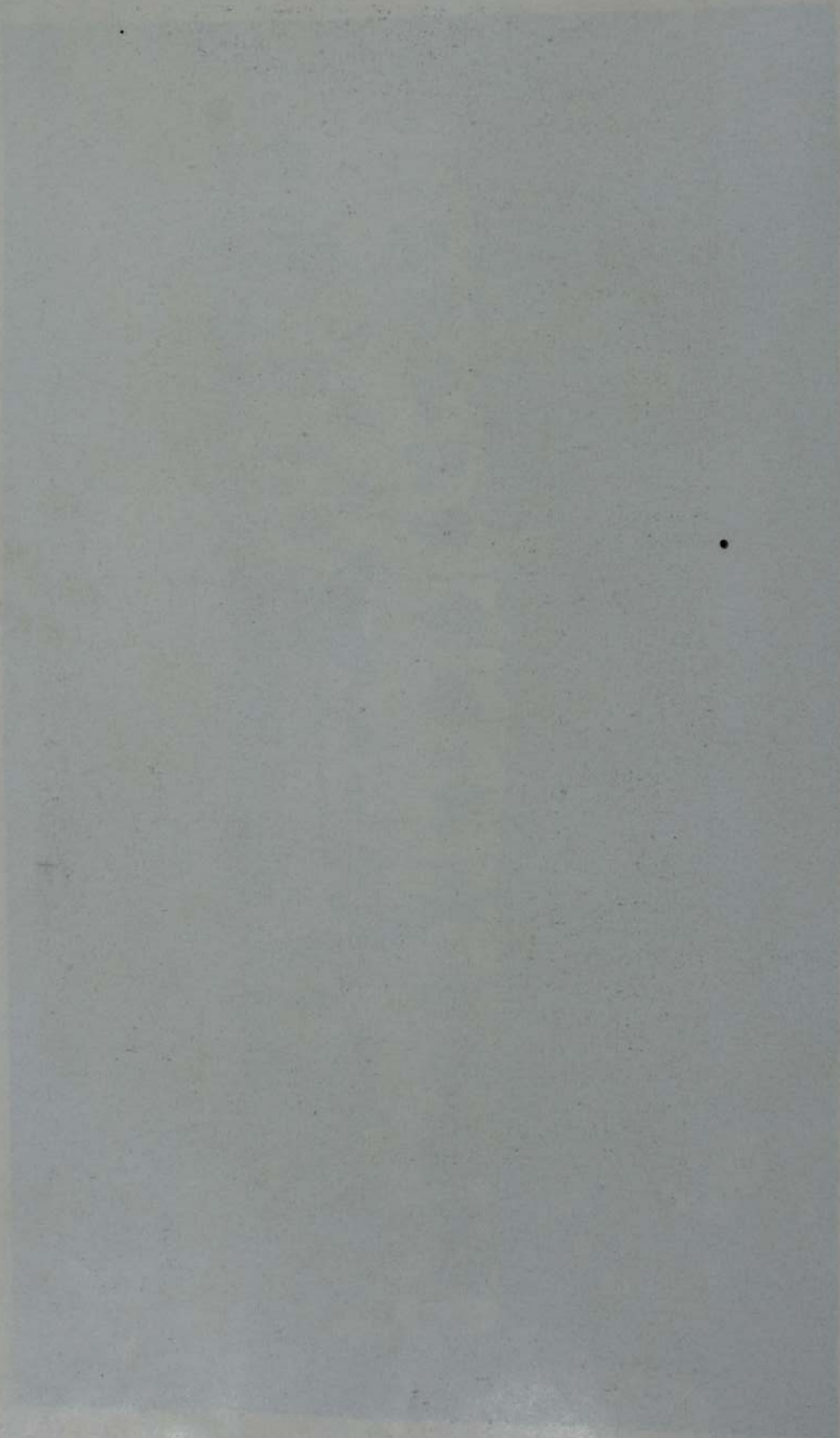

2. அன்பாகப் பேசுக. உண்மையே பேசுக. நன்மையையே பேசுக. இனிமையாகப் பேசுக. மெதுவாகப் பேசுக. சிந்தித்துப் பேசுக. சமயமறிந்து பேசுக. சபையறிந்து பேசுக. பேசாதிருந்தும் பழகுக.

INTER SCHOOLS ATHLETIC CHAMPIONS OF AMPARA DISTRICT - 1986

with Principal & Teachers-in-Charge of Sports.

Digitized by Noolaham Foundation.

Digitized by Noolaham Foundation.

OUR COLLEGE EASTERN BAND (1985 — 1986)

with Principal, Deputy Principal & Teacher-in-charge.

Digitized by Noolaham Foundation

Digitized by Noolaham Foundation

OUR COLLEGE WESTERN BAND (1985 — 1986)

with Principal & Deputy Principal

Digitized by Noolaham Foundation

Digitized by Noolaham Foundation

ENGLISH DAY -

IT'S ROLE IN MAINTAINING STANDARDS AT CARMEL FATIMA COLLEGE.

Mrs. S. S. R. Murugupillai

(A member of the Staff and an old girl of
Carmel Girls' English School, Kalmunai)

The introduction of the English Day into the schools of the Island, by the Ministry of Education has been an asset to enhance the standard of English at present. The contributions made by the teachers and the response from the students to achieve this goal, have been greatly commended. The outcome has been a steady improvement in the standard of English as a second language. The Ministry of Education has to be congratulated in this respect.

Until the amalgamation of Fatima College and Carmel Convent, our institutions functioned independently. Two religious Congregations, the Reverend Brothers of the Society of St. Joseph (S. S. J.) and the Reverend Sisters of the Apostolic Carmel (A. C.) Mostly foreigners, who were running these institutions were delighted to give prominence to the international tongue. The outcome was the very high standard of English maintained by these schools then.

Today, although English is taught as a second language, we are proud to express the fact that the standard of English at Carmel Fatima College had been commended by Directors of Educations, Circuit Education Officers and English scholars

who inspect our institutions periodically. This has resulted in a clamour for admission of children to our institution.

At the outset, it was Carmel Fatima College that gave effect to the English Day programme defined by the Ministry of Education. This was followed by several other schools in the district. On every English Day conducted by the school concerned, invitations were extended to all schools and the public to give them an insight into the standard of English maintained by the School.

Each school day commences with the morning prayer and salutations in English being an occidental custom. This became a regular practice. As there was a marked improvement in the standard of English, our Principal and members of the Staff gave instructions to the students in English whenever possible. Thus an English atmosphere prevailed.

The students too were encouraged to devote much of their time to the study of the Daily Papers, magazines, periodicals and story books in English. Our principal made endeavours to equip the College Library with various readable books and materials in English. The Asia Foundation,

The British Council, Unicef and the Canadian Embassy have made valuable contributions.

When oratorical contests were organized by organizations such as the Lions Club, The Rotary Club, and the Ministry of Education, our pupils readily participated and came off with flying colours, winning the handsome prizes awarded and thereby, we teachers feel that the name and fame they have won for their institution, is chiefly because of the [English Day conducted in our College annually.

To bring the English day to a success our teachers have contributed much in preparing the students for contests such as spelling, speech, poetry, singing, interviews and drama. The variety entertainment becomes the highlight of the day. Distribution of certificates and awards to the winners is made by the Chief Guest, in the presence of parents and well wishers of our College. The Canadian High Commissioner, the German Ambassador, Pro-Nuncio (the Papal Representative) have graced these occasions as chief guests, appreciated the standards maintained and made voluntary donations to enrich the study of English in every spheres.

In all the cultural programmes organized by our College, English items were given a prominent place.

The English Day compelled us to open an English branch, with expertise services from leading scholars, to train our children in elocution and various fields of literary activities, apart from the normal class-room work.

The English teachers and the teachers who have followed the UNESCO Pilot Project never failed to meet in conference, to devise ways and means, to implement the new methods that are to be adopted in the teaching of English.

We warmly welcome the decision of the Ministry of Education to install a language laboratory in our College - the first of its kind in the Eastern region. The research carried out in this laboratory will be of immense help to our students.

On the whole, the introduction of the English Day in schools, has given an initiative and incentive to the staff and students of our College, to maintain the standards of English that prevailed during the period, when the English Language was compulsory; and my fervent hope and prayer is that these standards remain as the years go by. *

HOW HAPPY IS HE BORN OR TAUGHT
THAT SERVETH NOT ANOTHER'S WILL
WHOSE ARMOUR IS HIS HONEST THOUGHT
AND SILLY BIRTH HIS HIGHEST SKILL.

— MILTON.

ஒரே பார்வையில்

கார்மேல் பாத்திமாவில்

மன்றங்களின் சேவைகள்

வே. கிருஷ்ணபிள்ளை

அதிபர் IV

கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி, கல்முனை.

இக்கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்து இற்றைவரை இந்து, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மாணவர்கள் கல்வி கற்குவருகிறார்கள். அதேபோல் மும்மத ஆசிரியர்களும் சேவையாற்றிவருகிறார்கள். இக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கும் வெற்றிக்கும் தமிழ்மன்றம், இந்துமாமன்றம், கிறிஸ்தவ மன்றம், இஸ்லாமிய மன்றம், விஞ்ஞான மன்றம், வர்த்தக மன்றம் போன்றவை அரும்பெரும் தொண்டாற்றிவருகின்றன. அவற்றைப்பற்றி ஓர் சுருக்கமான கண்ணோட்டம்.

தமிழ் மன்றம் :-

1. 1975ம் வருடம் கண்ணகியா, மாதவியா கற்புள்ளவர் என்ற தலைப்பின்கீழ் விவாத மேடையை ஆசிரியர்குழு நடத்தியது. இது கிழக்கிலங்கைக்கே ஒரு முன்மாதிரியாகத் தோன்றியது. பல ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கண்டுகளித்தனர்.
2. 1978ல் முத்தமிழ் விழா ஒன்றை மூன்று நாட்கள் நடத்தியது. முத்தமிழும் பிரதிபலித்தது. மூதறிஞர்களும் அமைச்சர்களும் கலந்து சிறப்பித்தனர்.
3. மாவட்ட ரீதியிலும் அகில இலங்கை ரீதியிலும் நடைபெற்ற பேச்சு, கட்டுரைப் போட்டிகளில் பல 1ம், 2ம், 3ம் இடங்களை மாணவர் பெறுவதற்கு முயற்சி எடுத்து வெற்றியும் கண்டுள்ளது.

4. அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற மகாவலி கட்டுரைப் போட்டியில் எமது கல்லூரி மாணவி முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுப் பாராட்டப்பட்டார்.
5. கல்லூரி மட்டத்தில் வருடம் ஒருமுறை கீழ்ப்பிரிவு, மேற்பிரிவு என்ற ரீதியில் மாதாந்தம் கலை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்திவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.
6. வகுப்பு ரீதியில் கட்டுரைப் போட்டிகளையும் பேச்சுப் போட்டிகளையும் நடத்தி மாணவர்க்குப் பரிசுகொடுத்து ஊக்கப்படுத்திவருவது பாராட்டத்தக்கது.
7. தமிழுக்குத் தொண்டாற்றி மறைந்த பெரியார்களான பரரதியார், தேசிக விநாயகம்பிள்ளை, புலவர் பேரின்பநாயகம், புலவமணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, தனிநாயக அடிகளார், அறிஞர் சித்தி லெவ்வை போன்ற பெரியார்களுக்கு விழா எடுத்து கிழக்கிலங்கைக்கே பெருமையைத் தேடிக்கொடுத்தமை பாராட்டத்தக்கது.

இந்து மன்றம் :-

1. வாரந்தோறும் திங்கட்கிழமை காலை 10 மணிக்கு பஞ்சுதோத்திரங்கள் ஓதலும், சைவ ஆசிரியர்கள் நற்சிந்தனை கூறுதலும்.
2. வாரந்தோறும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் காலை 10 மணிக்கு சிவபுராணம் ஓதுதலும், நற்

சிந்தனை கூறுதலும். இதனால் மாணவர் சமய அறிவும், இனங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையைப் பேணவும் வழியேற்படுகின்றது.

- 3: வருடாவருடம் வாணி விழாவை சிறப்பாக நடத்துதல், பேச்சு கட்டுரைப் போட்டிகள் வைத்து பரிசு வழங்கல், சிறந்த பேச்சாளர்களைக்கொண்டு மாணவருக்கு அறிவுரை புகட்டல். நவராத்திரி விழாக் காலங்களில் காலையில் கூட்டுப் பிரார்த்தனையும், நற்சிந்தனைகளும் கூறுதல். விஜயதசமியன்று விசேட பொங்கல் பூசை செய்வதோடு வித்தியாரம்பமும் செய்தல்.
- 4: விழாக்காலங்களிலும், விசேட சமய உற்சவ காலங்களிலும் மாணவர்க்கு ஒற்றுமையைப்பற்றி எடுத்துக்கூறி நல்வழிப்படுத்தல்.

கிறிஸ்தவ மன்றம்:-

1. மாணவர்களை மறைக்கல்விப் போட்டிகளுக்கு முயற்சிகள் செய்யவைத்து வெற்றியீட்டச் செய்தல்.
2. வாரந்தோறும் வரும் திங்கள், வெள்ளிக்கிழமைகளில் காலைப் பிரார்த்தனை ஆயத்தம் செய்தல், நற்சிந்தனைகள் வழங்கல்.
3. அடிக்கடி திருப்பலி பூசைகள் நிறைவேற்றல்.
4. திருமுழுக்கு, நற்கருணை பெருத பிள்ளைகளுக்கான பயிற்சி.
5. பீடப்பரிசுகர்கள் தெரிவும் தூண்டுதலும்.
6. ஆசிரியர்களுக்கான ஞான ஒழுக்கம்.

7. மாணவர்களுக்கான தியானம்.

8: கிறிஸ்து பிறப்பு விழாவை முன்னிட்டு பிரதி வருடமும் சிறந்த பேச்சாளர்களை அழைத்து கிறிஸ்தவ ஒன்றிப்பின் சின்னமாக ஒளி விழா எடுத்தல்.

முஸ்லிம் மஜ்லிஸ்

1. ஒவ்வொரு திங்கள், வெள்ளிக்கிழமைகளில் காலைப் பிரார்த்தனைகள் நடத்தப்பட்டு அதில் சமய சம்பந்தமான விளக்கங்களும் நற்சிந்தனைகளும் வழங்குதல்.
2. உயர்வகுப்பு மாணவ, மாணவிகளைக் கொண்டு குர்ஆன், ஹதீஸ் விளக்கங்கள் வாசிக்கப்படுகின்றது.
3. எல்லா மாணவர்களுக்கும் வணக்க செயல்முறைப் பயிற்சி வழங்கப்படுகின்றது.
4. மீலாத்விழா, பருஅத் தினம், இமாம் ஷாபியி தினம், முஹர்ரூம் தினம் ஆகியவை சிறப்பான முறையில் அனுட்டிக்கப்படுகின்றது.
5. இக்கலாசாலையின் அதிபரும் சக ஆசிரியர்களும் எல்லாச் சமய விடயங்களுக்கும் சிறப்பான ஒத்துழைப்பை வழங்குவது போற்றத்தக்கது.

மேலும் மெய்வல்லுநர் போட்டிகளிலும், கூடைப்பந்தாட்டம், உதைபந்தாட்டம். கிறிக்கட் போன்றவற்றில் வட்டார மட்டத்திலும், மாவட்ட மட்டத்திலும், அகில இலங்கை மட்டத்திலும் பங்குபற்றி பரிசில்கள் பல பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சாரணர் இயக்கம், முதலுதவிப்படை, பெண்கள் சாரணியர் போன்றவையும் சிறப்பான முறையில் இயங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“சீனா சென்றேனும் சீர் கல்வி பெறு”

— நபிமணி ஸல்.

கூத்து - ஒரு நோக்கு

கலாநிதி சி. மௌனகுரு.

கீழ்க்குமாகாணத்தில் வாழும் தமிழர் மத்தியிலே பறைமேளக் கூத்து, மகிழக் கூத்து, வசந்தன் கூத்து, தென்மோடிக் கூத்து, வடமோடிக் கூத்து போன்ற பாரம்பரிய நாடக வடிவங்கள் (Theatre form) காணப்படுகின்றன. ஏனைய கூத்துகளைவிட தென்மோடி, வடமோடிக் கூத்துகள் மிக வளர்ச்சிபெற்ற நாடக வடிவங்களாகும். இத்தகைய கூத்துக்கள் மன்னார், முல்லைத் தீவு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகளில் ஆடப்படும்; ஆடலும், பாடலும், தனித்துவமான மேடையமைப்பும் கொண்ட பாரம்பரிய முழுமையினை கீழ்க்குமாகாணக் கூத்துக்களிலேதான் காணமுடியும். காரணம், பழமை அப்படிகே அங்கு பேணப்படுவதே.

இக்கூத்துக்கள் 1950 களுக்குப்பிறகு அறிஞர்களால் பிரபலப்படுத்தப்பட்டன. ஆய்வாளர், அறிஞர், அரசியல்வாதிகள் எனப் பலதரப்பட்டோரின் பார்வை இவற்றின்மீது சென்றது. இதற்கு அவர்கள் சூட்டிய புதிய பெயர் நாட்டுக்கூத்து என்பதாகும்.

இதனை இவர்கள் கிராமியநாடகங்கள் என்றே வருணித்தனர். நாட்டுக்கூத்து என்பதில் வரும் நாடு என்ற அடிச்சொல் 'கிராமம்' என்ற அர்த்தத்திலேயே உணரப்படுகிறது. இவர்கள் இவற்றைக் கிராமிய நாடகங்கள் என்று அழைப்பதற்கு முக்கியமாக ஐந்து காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. இக்கூத்துக்கள் படித்த மக்களால் ஆடப்படாது பாமர மக்களாலே ஆடப்படுகின்றன.

2. இக்கூத்திற் பங்குகொள்ளும் நடிகர், அண்ணாவிமார், பார்வையாளர் ஆகியோரில் மிகப் பெரும்பாலானோர் பாமரமக்களாயிருப்பது.

3. பாமரமக்கள் பங்குகொள்கின்றமையினால் அக்கூத்துக்களின் பாடல், ஆடல், உடை, நடப்பு அளிக்கை (Performance) ஆகியவற்றிற் செம்மை இல்லாமல் இருப்பது.

4. நகரப்புறங்களில் இந்நாடகங்கள் நடத்தப்படாமல் கிராமப்புறங்களில் ஆடப்படுவது.

5. இந்நாடகங்களுக்கு எதிர்த்திசையில் நவீன நாடகங்கள் படித்த மக்களால் நடத்தப்படுவது.

இக்காரணங்களினால் நம்மிடையே நன்கு படித்த மக்கள்கூட, சாஸ்திரரீதியிலமைந்த பரதநாட்டியம், நாட்டிய நாடகம் ஆகிய படித்தோர் ஆடும் நடனங்களையே தமிழின் உயர்கலைகள் என எண்ணிக் கூத்தைக்

கிராமியநாடகம்- அதாவது நாட்டுக்கூத்து- என்று ஒரு மாற்றிற்குந்தாய் மனோபாவத்துடன் நோக்குகின்றனர்.

இக்கூத்துக்கள் கிராமிய நாடகங்கள் தாமா? அல்லது உயர்ந்த ஒரு நாடக வடிவமாக இருந்து கிராமியத்தன்மைக்கு இறங்கி விட்ட நாடக வடிவமா? என்பதைப்பற்றிச் சிந்திப்பது பயன்தருவதாகும்.

நாட்டுக்கூத்து என்ற பதப்பிரயோகமே 20ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள்

எமது மரபுவழி நாடகங்களுக்குச் சூட்டிய நவீன நாமமாகும். எமது முன்னோர் இவற்றைக் கூத்துக்கள் என்றே அழைத்தனர். முன்பு இக்கூத்துக்களே நாடுதழுவிய நாடகமாக இருந்ததால் இதனை நாட்டுக்கூத்து என்று அழைத்தாரில்லை. நாட்டுச் சினிமா, நாட்டு நாடகம், நாட்டுப் பத்திரிகை என நாம் அழைப்பதில்லையே. எமது நாடக மரபினை நாட்டுக்கூத்து என நம் மவரே புறக்கணிக்கும் நிலையும், அது கிராமத்திற்கே யுரியது என ஒதுக்கிவைக்கும் நிலையும் ஐரோப்பியத் தாக்கத்தினாலேயே ஏற்பட்டன. இத்தாக்கம் இலங்கையில் மாத்திரமல்ல ஆசியநாடுகள் அனைத்திலும் நடந்தேறியது.

16ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின்னரே ஆசிய நாடுகளில் ஐரோப்பியத் தாக்கம் ஏற்பட்டது. அப்போது ஐரோப்பா இராணுவம், பொருளாதாரம், தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றில் முன்னேறியிருந்தமையினால் ஐரோப்பாவின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட வளர்ச்சியடையாத ஆசிய நாடுகள் யாவும் வளர்ச்சியடைந்த மேற்கு நாடுகளையே கல்வி, கலாசாரம், பொருளாதாரம், தொழில்நுட்பம் ஆகிய துறைகளிற் பின்பற்றின. ஐரோப்பியரினால் ஆளப்பட்ட நாடுகளில் மாத்திரமன்றி அவர்களால் ஆளப்படாத ஐப்பான், சீனா போன்ற நாடுகளிலும் ஐரோப்பியச் செல்வாக்குப் பதிந்தது. மேலைப் புலக்கலைகள் உயர்கலைகளின் மாதிரிகளாக அமைந்தமையினால் அவற்றைப் பார்த்து அவற்றைப்போல கலைகள் செய்யும் வழக்கம் அடிமைப்பட்ட நாட்டு மக்களிடம் ஏற்பட்டது. இதனை முன்னின்று செய்தவர்கள் நமது பண்டைய அறிவாளிகளே. ஆசிய அறிவாளிகள் மேலைப் புலக்கலைகளைப்போல பாவனைக் கலைகளை (Imitative Arts) செய்தனர். அல்லது உள்வாங்கினர். நமது நாவல், சிறுகதை, நவீன நாடகம் என்பன இவ்வழியில் வந்தனவே.

மேலைப் புலக் கலாசாரம் மேற்குநாட்டு நாகரிகத்திற்குட்பட்ட மேலோங்கிகளையே (Eliets) தாக்கியது. ஐரோப்பியரின் புதிய கல்வி அமைப்புமுறை இத்தகையோரையே உருவாக்கியும் இருந்தது. ஐரோப்பியர் சென்றபின்னும், ஆசிய நாடுகள் சில சுதந்திரம் பெற்றபின்னும் இவர்கள் ஐரோப்பிய மாயையிலிருந்து மீளவில்லை. ஐரோப்பியக்

கலைகள் நமது தேசத்திற்கு வந்தமை நமக்கு ஒரு சாதகமான (Positive) வளர்ச்சியைத் தந்தது. கலைகளில் நவீன சிந்தனைப்போக்கும் புதிய தேடல்களும் உருவாக அது உதவியது. அதேவேளை அது ஒரு பாதகமான (Negative) சூழலையும் சிருஷ்டித்துவிட்டது. அதுவே நமது மரபுகளைப் புறக்கணிக்கும் அல்லது கைவிடுத்தனமை. இதனால் ஐரோப்பியத்தனத்தின் பின்னணியில் எழுந்த படித்தவர்கள் மத்தியிற் தோன்றிய கலைகள் உயர்கலைகளாகின. ஏற்கனவே இங்கிருந்த பல கலைகள் படியாதோரிடம் சென்றன. படித்தோர் நகரவாசிகளாயினர், படியாதோர் நாட்டுவாசிகளாயினர். நாட்டுவாசிகளிடம் சென்ற எமது பழைய நாடகமும் நாட்டுக்கூத்து என்ற பெயரைப் பெறுவதாயிற்று.

நாட்டுக்கூத்து என்ற பெயரை இந்நாடகங்களுக்குப் படித்தவர்கள் இட்டாலும் எமது பொதுமக்கள் பழைய பேரிலேயே இப்போதும் வழங்குகின்றனர். அவர்கள் இதனை நாட்டுக்கூத்து என்று கூறாமல் கூத்து எனவும், நாடகம் எனவும் அழைக்கின்றனர். இக்கூத்துக்களை எழுதிய பாடலாசிரியர்கள் அனைவரும் இவற்றை நாடகங்கள் என்று திட்டவாட்டமாக அழைத்தனர். எல்லாக்கூத்து நூல்களிலும் வரும் காப்பு விருத்தத்தில் இந்த நாடகத்தை ஆடப்போகின்றோம் என்று கூத்து நாடகம் என்ற பெயரிலேயே அழைக்கப்படுகிறது; நாட்டுக்கூத்து என்ற பெயரில் அல்ல. ஐரோப்பியர் வருகையின் முன்னர் இவை தமிழரின் அனைவரினதும் நாடகங்களாக இருந்தபோது இவை நாடகங்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டன. ஐரோப்பியர் வருகையின்பின் இந்நாடகங்கள் கிராமப்புற மக்களையடைந்தபோது மக்களினஞ் கூத்துக்கள் என அழைக்கப்பட்டன. எனினும் பாடிய புலவர்கள் பழைய பெயரில் இவற்றை நாடகம் என்றே அழைத்தனர்.

ஆசிய நாடக வரலாற்றை ஆராய்கின்ற அறிஞர்கள் இக்கூத்துக்களை மரபுவழி நாடகங்கள் (Traditional theatres) என்று அழைப்பர். அந்நியர் ஆட்சியின்பின்னரேயே இவை பொதுமக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமாகின என்பது இவர்கள் சிலரின் முடிவு. உயர் குடியில் வந்த அரசர்கள் தமது அதிகாரத்தையும், செல்வாக்கையும் அந்நியராட்சியில் இழந்தனர். அரசவையில் நடத்தப்

பட்ட நாடகங்கள் சில இதனால் நிறுத்தப் பட்டன. அரசவை நாடகக்குழுக்கள் ஆதரிப்பாரின்மையால் வீடு திரும்பின. இவை தமது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பொது மக்களைக் கவரத் தெண்டித்தன. மன்னர் வளர்த்த கலைகள் மக்களிடம் சென்றன. மக்களிடம் செல்கையில் மக்களுக்கு ஏற்ப தமது குணத்தை இந்நாடகங்கள் மாற்ற வேண்டியும் இருந்தன. மக்களும் தமக்கு ஏற்ப அதனைக் கூத்தாக்கிக்கொண்டனர். பின்னாலில் தாம் முன்னர் கைவிட்ட நாடகத்தை அறிஞர் 'நாட்டுக்கூத்து' என்ற செல்லப் பெயரிட்டு அணைத்துக்கொண்டனர்.

உயர் நிலையிலிருந்ததான நாடக வடிவமொன்று பாமர மக்களிடம் சென்றதனால் நாட்டுக்கூத்தாகக் கீழிறங்கியது என்பதற்கு கூத்து நூல்களிலேயே நிறையச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை நிரைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

ஒன்று; இக்கூத்து நூல்களான நாடக நூல்களை எழுதியோர் அனைவரும் படித்த புலவர்களேயாவர். இவை பாமர மக்களாற் பாடப்பட்டவையுமன்று; வாய்மொழி இலக்கியமும்ன்று. தமக்கென இவை ஏட்டுப் பிரதிகளையுடையவை. ஒரு நாடகம் ஏட்டு வடிவைப் பெற்ற அளவிலேயே அது செம்மையுடையது என்பது புலனாகின்றது. கூத்து நூல்களிலே மேடையமைப்பு, பாத்திர அசைவுகள் என்பன தரப்படாவிடினும் பாடல்முறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாவலர் சரித்திர தீபகம் என்னும் நூலில் சில புலவர்கள் பல கூத்து நூல்களை எழுதியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் அனைவரும் புராணம், சிற்றிலக்கியம் முதலான இலக்கிய வடிவங்களைப் பாடிய இலக்கிய இலக்கணம் கற்ற அக்காலப் பெரும் புலவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டோராவர். நாடகத்தையும் ஓர் உயர் இலக்கியமர்க்கக் கொண்டமையினாலேயே இப்புலவோர் அதனைப் பாடினர். எனவே கற்றறிந்தோர் பாடிய இதனை கிராமிய நாடகம் எனலாமா?

இரண்டு; இக்கூத்துக்களில் வரும் பாடல்களில் சிந்து, கண்ணி, தெம்மாங்கு போன்ற நாட்டுப் பாடல்முறைகள் அதிகம் காணப்படாது. செம்மொழி மரபிலமைந்த பாவடிவங்கள் காணப்படுவதாகும். கூத்தில், புலவர்கள், அகவல், வெண்பா, கலிப்பா

ஆகிய பாக்களையும், கட்டளைக் கலிப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கலி-விருத்தம், கொச்சகம், தாழிசை, கலித்துறை, தாழிசை வெண்பா முதலிய பாவினங்களையும், தரு, பரணி, இன்னிசை, கொச்சகம், தேவாரம், திருவாசகம், உலா, திருப்புகழ் முதலாம் பாவகைகளையும் கையாண்டுள்ளனர். எனவே கிராமிய மக்களாற் பாடப்படாத கிராமிய பா வடிவங்களை அதிகம் தன்னிடத்தே கொள்ளாத ஒரு நாடகத்தைக் கிராமிய நாடகம் என்றோ, நாட்டுக், கூத்து என்றோ அழைக்கலாமா?

மூன்று; கூத்தில் ஆடப்படும் ஆடல் முறைகளை உன்னித்துக் கவனிப்பின் அவை சாஸ்திர ரீதியானவைபோன்று காணப்படுவது. இந்த ஆடல்முறைகள் மட்டக்களப் பிலேதான் இன்றும் பேணப்படுகின்றன. தென்மோடி, வடமோடி என்று இங்கு காணப்படும் இரு மோடிகளும் இரு வேறு ஆடல்முறைகளைக் கொண்டவை. தென்மோடி வரவு ஆடல்முறை நாற்புறமும் சூழவுள்ள பார்வையாளரை நோக்கி ஆடிவரும் தன்மையுடையது. வடமோடி வரவு ஆடல்முறை ஒருபக்கப் பார்வையாளரை நோக்கி ஆடிவரும் தன்மையுடையது. இரண்டிலும் தாளக்கட்டுக்கள் மிக முக்கியமானவை. இவை எமது உயர் கலைவடிவான பரதநாட்டிய ஜதியைப் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளன. வடமோடியில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் ஒவ்வொரு வகையான தாளக்கட்டுக்கள் உண்டு. அரசனின் சாந்தம், வீரம், படை எடுப்பு, குதிரை ஏற்றம் என்பன தாளக்கட்டுக்களாலும், ஆடல்களாலும் உணர்த்தப்படுகின்றன. 'தாம் தித்தா தெய்த்ததெய்' என்ற அடவுகளுக்கு ஏற்ப பரதநாட்டிய நர்த்தகி வர்ணம் ஆடுவது போலவே 'தா தெய்ய தெய்தெய்ய தா தெய்ய தோம் தருகிட' என்ற தாளக்கட்டுக்களுக்கு அரசனும் ஆரம்ப ஆட்டம் ஆடுகிறான். பரதத்திலே வர்ணம் என்கிறோம், கூத்திலே வரவு ஆட்டம் என்கிறோம். பரதத்திலே பாடலுக்கு அபீநயம்பிடித்து ஆடுதல்போலவே கூத்தில் தானே பாடி அபிநயிக்கிறான் நடிகன். வடமோடி அரசனின் வரவுத் தாளமொன்றில் ஏறத்தாள 48 வகையான அசைவுகள் இடம்பெறுகின்றன. தென்மோடி அரசனின் வரவு ஆட்டமொன்றில் ஏறத்தாள 80 வகையான அசைவுகள்

இடம் பெறுகின்றன. தத்தித்தாம் தக ஜொணுதாம், தளாங்கு ததிங்கினதோம், தரிகிடதோம், தில்லாணு, தச்சோம் தரிகிட என கூத்தில் வரும் தாளக்கட்டுக்கள் பரத நாட்டிய ஜதிகளை அண்மியனவாக உள்ளன. பரத ஜதிகளுக்கும், கூத்தின் தாளக்கட்டுக் களுக்குமிடையே ஒப்பீட்டாய்வை நடத்தினால் மிக்க பயனுண்டு. இவற்றினின்று கூத்தாடல் முறை சிக்கலானதும், அவங்காரமானதும், செம்மையானதும் என்பது புலனாகின்றது. எனவே செம்மையும், இலக்கணமும் பொருந்திய ஒரு ஆட்டமுறைகொண்ட கூத்தினைக் கிராமிய நாடகம் எனல் பொருந்துமா?

நான்கு; கூத்தின் நாடக அமைப்பு பரத முனிவர் நாட்டிய சாஸ்திரத்திற் கூறிய உயர் நாடக அமைப்பை ஒத்திருப்பது: நாட்டிய சாஸ்திரம் கி. பி. 2ம் நூற்றாண்டிற்குரியது என்பர் மனமோகன்கோஷ். நாட்டிய சாஸ்திரம் தன்னைக் காலத்திலிருந்த பத்துவகை நாடகங்கள் பற்றிக் கூறுவதுடன் சிறந்த நாடகத்திற்குரிய அமைப்புபற்றியும் விளக்குகிறது. நாடகச் செயல் நிகழ்வு அமைக்கப்படும் விதத்தினைச் சந்தி எனக் கொண்டு, இச்சந்தியினை

- (1) முகசந்தி (ஆரம்பம்)
- (2) பிரதிமுக சந்தி (வளர்ச்சி)
- (3) கர்ப்ப சந்தி (சிக்கல்)
- (4) சவமர சந்தி (நிலைமை கட்டுப்பாட்டுள் வரல்)
- (5) நிர்வாண சந்தி (முடிவு)

எனப் பகுப்பர். நல்லதொரு நாடகத்தில் இவையாவும் சமநிலைப்பட்டிருக்கவேண்டும். மேலேத்தேயத்தின் Well madd playயில் இத்தனை அம்சங்களுமுண்டு. கூத்தில் வரும் நாடகச் செயல் நிகழ்வு இவற்றுள் பெரும் பான்மை பொருந்துவனவாயுள்ளன. சிறப்பாக மட்டக்களப்பிலாடப்படும் தென்மோடிக் கூத்துக்கள் நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறும் நாடக இலக்கண அமைப்புக்குள் பொருந்துவனவாயுள்ளன. கூத்திலே ஆரம்பம், வளர்ச்சி, சிக்கல், முடிவு என்ற ஒரு நாடக அமைப்புமுறை காணப்படுகிறது. ஒரு வளர்ச்சிபெற்ற நாடகத்திற்குரிய நாடக இலக்கணத்தைக்கொண்ட ஒன்றை நாம் கிராமிய நாடகமெனலாமா?

ஐந்தாவது; இதன் அளிக்கைமுறையில் (Performance) உயர்ந்த ஒரு கலைவடிவத்திற்குரிய அம்சங்கள் காணப்படுவது. உதாரணமாக உயர்கலை வடிவமான பரதநாட்டியத்தில் கற்பனைக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்புகிறது, அங்கு நர்த்தகியின் முத்திரைகளையும், முகபாவங்களையும், பாடலையும் கொண்டு நாம் சூழலையும், கூறவரும் விடயத்தையும் தெளிந்துகொள்ளுகிறோம். கூத்திலும் இதே தன்மைகளைக் காணலாம். ஆடல், பாடல், அபிநயம் என்பன கூத்தில், பார்வையாளர்களின் கற்பனைகளைத் தூண்டுவன. குருசேந்திர யுத்தகளத்தின் சூழலை அங்கு யுத்தம்புரிய நிற்கும் வீரர்களின் வாயிலாகவே நாடக ஆசிரியர் உணர்த்திவிடுவார். அண்ணாவிபார் இடையிடையே சபை விருத்தம் கூறி நாடகத்தை விளக்கி, நாடகத்தை நடத்திச்செல்லும் முறை வடமொழி உயர் நாடகத்தில் சூத்ரதாரனின் பங்கையும், கிரேக்க நாடகத்தில் கோரஸ் பங்கு கொள்ளும் முறையையும் ஒத்தது. நவீன நாடக ஆசிரியர்களான பேட்டல், பிரசுட் போன்றோரின் பாரதினப்படுத்தல் என்ற நாடகத் தத்துவத்தைக் கூத்திலே காணமுடிகிறது. இத்தகைய செம்மைசான்ற அளிக்கைத் தன்மைபெற்ற ஒன்றினை எவ்வாறு கிராமிய நாடகமெனலாம்?

சுருங்கச் சொன்னால் நம்மிற் பலர் கூறுவதுபோல கூத்து, நாட்டுக்கூத்து அன்று; அது ஒரு கிராமிய நாடகமுமன்று. அவ்வாறாயின் கூத்து என்ன? ஐரோப்பியர் வருகையின்முன் தமிழர்மத்தியிற் செழித்து வளர்ந்திருந்த ஒரு நாடக வடிவமே கூத்தாகும். உயர்ந்தோர் ஆதரவுபெற்று படித்த புலவர்களாலும், துறைபோகிய ஆடல் பாடல் விற்பன்னர்களாலும் ஆக்கப்பெற்ற நாடக வடிவமே கூத்து. பின்னாளில் அவ்வுயர் மரபு கிராமிய மக்களிடம் சென்றமையினால் தனது பண்டைய பண்பினின்றும் சிறிது மாறிற்று. கிராமியத் தன்மையை இது பெற்றதனால் நகரம் சார்ந்தோரால் நாட்டுக்கூத்து என்று பெயரிடப்படும் நிலைக்குமுள்ளாயிற்று.

ஐரோப்பியர் ஆட்சியின்கீழ் இந்தியாவில் தேசிய கலை மறுமலர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராடியவர்கள் தமது பாரம்பரியத்தை உயர்த்திப்பிடித்தனர். சுதேசியக் கலைகள் செல்வாக்குற்றன. உதயசங்கர், ருக்மணி

அருண்டேல் போன்றோரின் முயற்சிகளினால் இந்திய நாட்டியம் சிறப்பிடம் பெற்றது. அதற்குமுன்னர் பரதத்தை ஆடியவர்கள் தாசிகுலத்தினரே. அக்காலத்தில் இந்த ஆட்டம் தாசி ஆட்டம், சதுர் ஆட்டம் என்ற பெயரிலேயே அழைக்கப்பட்டது. தேசிய உணர்வும், அகண்ட பார்வையுங்கொண்ட ருக்மணி அருண்டேல் போன்றோர் அதனை ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிக்குள் இருந்து மீட்டெடுத்து சகலருக்கும் உரிய கலையாக்கினர். இன்று பரதம் கற்றோர் நாட்டியமாகிவிட்டது.

1956களிலே பேராசிரியர் சரத் சந்திர சிங்கள மக்களின் கூத்துக்களைச் செம்மைப்படுத்தி அளித்தபின்னர் பேராசிரியர் சுவாமித்தியானந்தனும் ஈழத்துத் தமிழர் கூத்துக்களைச் செம்மைப்படுத்தியளித்தார். கற்றோரின் கடைக்கண் பார்வை பட்டமையினால் நாட்டுப்புறத்தில் முடங்கிக்கிடந்த அக் கூத்துக்களை நகரப்புறத்தாரும் பார்வையிட்டனர். இன்னும் அதனை எமது சிறந்த கலையாக அங்கீகரிக்கும் மரபு ஏற்படவேயில்லை. அது ஈழத் தமிழர் சமூகத்தின்

குறைபாட்டையே கட்டுகிறது. கர்னாடகத்திலே கூத்தென அழைக்கப்பட்ட யக்ஷகானத்தைச் செம்மைப்படுத்தி கன்னடரின் தேசிய நாடகம் (National Theatre) என்ற நிலையைக் கன்னட அறிஞர்கள் ஏற்படுத்தி விட்டனர். கேரளத்தின் கதகளியும், சிங்களவரின் கண்டிய நடனமும் அவர்கள் இனத்தின் தேசிய நடனங்களாகிவிட்டன. இன்னும் நமக்கும் ஒரு தேசிய நாடக மரபு உண்டென்ற முனைப்புடன் வேலை செய்யா திருப்போர் தமிழரேயாவர். தமிழகத்திலும் இங்கும் இதே நிலைதான்.

நமது அறிஞர்களும், கலைஞர்களும் புறக்கணிப்பு நிலைப்பாட்டை விட்டு நமது பாரம்பரியக் கூத்துக் கலையைக் கற்கவேண்டும். அதன் ஆழத்தை அறியவேண்டும்; கிராமியமாகி அது பழுதடைந்த நிலையை நீக்கிச் செம்மைப்படுத்தி மேலே கொணர வேண்டும். அதிற் காணப்படும் சாரங்களை (essence) அடிப்படையாக வைத்து ஈழத்துத் தமிழருக்குரிய ஒரு தேசிய நாடக மரபை உருவாக்கவேண்டும்.

“எல்லா மக்களும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருமனதாகச் சிந்திக்கட்டும். எல்லோருக்கும் ஒரே இலட்சியம் அமையட்டும். எல்லா இதயங்களும் இணைந்து இன்புற்றிருக்கட்டும்”

— இருக்குவேதம்.

“உண்மையைப் பேசு. அறத்தைச் செய். மாதாவைத் தெய்வமெனப் போற்றுவாயாக. பிதாவைத் தெய்வமெனப் போற்றுவாயாக. குருவைத் தெய்வமெனப் போற்றுவாயாக”

— தைத்திரிய உபநிடதம்.

“எவ்வயிரும் பெருமான் முன்னிலையென்று கருணைசெய், கடவுள் உள்ளும் புறமும் உள்ளார்”

— யோகர் சுவாமிகள்.

"A COLLEGE SECOND TO NONE"

By J. W. Lange, S.J.

A school is a place where there is always plenty of activity. It is a centre of vital growth, development, and change. Staff and students come and go from year to year, engaging in various programs that keep pace with that process of growth and development, assist and promote it, and provide constant activity in the school. Even the management changes. To tell the story of a single year's school doings in the academic, religious, athletic and various other extracurricular spheres requires a lengthy principal's report each year.

This brief write-up is an attempt to tell the story, not of one year, but of one hundred years. It is almost a hopeless task. We can only touch briefly on some of the more significant features of this century, omitting much that would be of interest and concern and leaving our readers to fill in the gaps with their own memories. The people of Batticaloa and the Eastern Province know St. Michael's well. They have been involved with the college through four generations. So we can only trust that they will find in this account a stimulus for their own recollections.

However isolated Batticaloa may have been during the first half of the century, its people were always sufficiently in touch with events and developments in the Island. Thanks to the Wesleyan missionaries of the early days, one of the very first English schools in the whole Island

was started in Batticaloa by Rev. William Ault in 1814. This humble institution had its ups and downs, but was certainly a path finder, and eventually became Central College.

When the Oblates of Mary Immaculate took charge of Jaffna in 1857, they devoted their attention to founding schools in the peninsula. But they also had charge of the Eastern Province, and in due course they extended their educational work here. Fr. Francis Xavier, Ceylon's first secular priest, was sent to Batticaloa by Bishop Christopher Bonjean O. M. I. and commissioned to start a boys' English school. He was told he could spend all of 500 rupees on the venture - which was, after all, a considerable sum in those days. The story goes that Fr. Xavier, a man of great energy and drive, wound up by starting not one but three schools, and spending two thousand rupees on them. St. Cecilia's Girls' English School was one of the three. St. Mary's Tamil school was another, and the third - and chief - was St. Michael's boys' English School. This was in 1873.

The Oblate Mission report of 1872 speaks of "The excessive multiplication of schools throughout the Island, due to the great popularity of the English language," knowledge of which opened the door to lucrative employment and conferred social status. Every Christian Church group was intent on responding to the demands

of the people. "The Protestant Mission," Oblate Mission report noted, "with their numerous personnel, formed during the past forty years in their own schools, are far in advance." The Catholic church was handicapped by shortage of personnel and lack of funds. Very little financial assistance was to be expected from the people of Batticaloa, though certain wealthy individuals like Paschal Mudaliyar had made donations of land. Most of St. Mary's Church compound had been given by Paschal Mudaliyar and his family; so the new St. Michael's school at least had a site. Fr. Xavier put up a substantial, though small, brick building for the school. This edifice still stands today, a tribute to Fr. Xavier's building skill, and forms the sacristy of St. Mary's Co-Cathedral.

When the French Jesuit Fathers took charge of the newly created diocese of Trincomalee in 1895. St. Michael's was, of course, still running, under the able direction of Mr. Joseph Abraham. The enrolment stood at a very modest figure-57 pupils.

There were only four Government schools in the Batticaloa District at this time, all of them vernacular schools, and the Administration Report for 1896 noted that "educational work in the Eastern Province is capable of considerable expansion." The report further stated that only about 64% of the children on the rolls of a school actually attended school. The Wesleyan Mission had three English schools in the Eastern Province, one Anglo-vernacular and 91 vernacular schools. The Catholic Church had three English schools and 20 vernacular.

When our first Bishop Magr. Charles Lavigne S. J. arrived in 1898, and a few priests had come from France, it was possible to start making plans for the development of the Church in the province. High up in priority among these plans

was one formulated in these words: "**Batticaloa shall have a boys' college second to none.**" Brave words, indeed, when one remembers the fewness of the missionaries, their poverty and the poverty of the people!

Brave words, yes; but not idle words. The Bishop entrusted the Jesuit Fathers with the task of creating this "second to none college". It was a long, slow struggle. Four different sites were considered, Governors MacCallum and Clifford the Government Agents and other officers gave encouragement and help. Mr. E. B. Denham, for one, was a firm and enthusiastic friend of St. Michael's. There followed nearly fifteen years of frustrating struggle and much sacrifice on the part of the Fathers. By 1901 St. Michael's had become a Middle school. In order for it to become a college, or High School, the students would have to be directly prepared for the London or Cambridge examinations. In 1901, Government found it necessary to impose the levying of school fees in English schools. The Fathers asked the minimum possible, but still they lost pupils. The payment of fees, they reported, had one good result: the pupils were more regular in attending school. By this time, classes in Algebra, Geometry, Latin and French had been introduced as a preparation for the higher exams.

The college's present site was acquired piece-meal over the years from **forty two small holders!** The moving spirit behind the work was Fr. Ferdinand Bonnel S. J. Money was begged from France, the Fathers sought every means of economising on other expenditures-including personal ones - and whenever they had a little money saved up, they would buy another small patch of Puli-yantivu for St. Michael's. The Bishop lent all possible encouragement, but he himself at this time was opening Tamil schools all over the diocese, in response

to earnest requests from the village people - of every religious persuasion. In fact, during these years, 75 schools were being run by the diocese. But that is another story.

1912 was a big year for St. Michael's. First, the Marist Brothers arrived at St. Michael's. One thing the Bishop and Fathers wanted to be assured of, was a stable and competent staff for the college. Bishop Lavigne was short-handed with his priests and wanted to commit as few of them as possible to the actual work of the classroom. So application was made to the teaching Brothers, with the result that the "Petits Freres do Marie" agreed to come on a three-year contract, renewal at the end of each period. They arrived on March 27, 1911. There were five Brothers, and what a band they were! Their "veteran" Director, Bro. Pierre Leon, who had taught for some years in Aden, was 29 years old; Brother Lawrence was 18, and Brother Anthony, **seventeen years old!** The people of Batticaloa were fascinated at the sight of this youthful group of Religious, and their future pupils hardly knew what to make of "Swamis" who were just about their own age. The Brothers were French-speaking, and only the Director was fluent in English; so they had first to settle down and study the languages. They were lodged in a bungalow on the Esplanade, to which they gave the name "Maris Stella". The Brothers got a new Director in 1913. In the same year Bro. Lawrence died at Kalmunai. When World war I broke out, two of the Brothers were conscripted for military service in the French army, and Brother Richard, a German national, was sent to an internment camp in Australia.

But on July 16, 1912 the five Marist Brothers were among those present at the solemn ceremony of the laying of the corner stone of the new and grea-

ter St. Michael's college. Sir Henry Mac Callum did the honours, and among the distinguished guests were E. R. Freeman, former G. A. of the Eastern Province, who had come especially for the occasion, C. S. Vaughan, G. A., Capt. W. M. F. Sandeman, A. D. C. to His Excellency, J. N. Tisseverasinghe, T. W. Roberts, District Judge, H. Bawa, Provincial Surgeon, and all the maniyars, adigars, vanniya, odears, mudaliyars, and other important people of the province. Mr. Joseph Abraham, headmaster of St. Michael's, knew that MacCallum held the order of the Great Cross of St. Michael and St. George, the motto of which was **Auspicium Me'ioris Aevi** ("Augury of a better age") and he made these words the theme of his address, expressing a common wish that they would hopefully be realized in the new college.

The Old Boy's Association of St. Michael's had been started in 1909 by Fr. D'Arras, and Fr. S. Lazarus was its first president. In 1912 the college presented its first candidates for the Junior Cambridge examination, held in Colombo. Mr. A. R. P. Leatham M. A. (Oxon) had joined the staff. He was a recent convert to the Catholic Faith whose conversion had cost him dear, as it set him at odds with his relations. He was in Batticaloa with his family and served on the staff of St. Michael's for six years, contributing a great deal to the development on the college during the period of transition from the old to the new. The enrolment of St. Michael's at this time was in the neighbourhood of 300 students.

The laying of the corner stone was not the type of empty gesture we seem to witness so often nowadays. It marked a definite and determined start of the construction of the buildings. Fr. Ferdinand Bonnel was the chief architect, Bro. Joseph Wright, the only Englishman among the Jesuits, the chief engineer, and all the Fathers assisted in the important

task of raising funds. It should be remembered that in those pre-railway days, building materials had to be transported by steamer right round the Island from Colombo or Galle. Cement, iron, glass, tiles and other items came by the "Lady" boats, were laboriously unloaded into lighters and conveyed to Puliyantivu, and then hauled to the site in carts. In the monsoon season carts had to make the long haul from Kalkudah. Special carts had to be designed by Bro. Wright to handle some of the massive beams and girders that can be seen in the roof of the main building and elsewhere. Mr. Tomalin, Director of Public Works, came to Batticaloa to open the new lighthouse in 1913, and accepted an invitation to inspect and advise on the construction at St Michael's. He and various Provincial Engineers were most generous in donating their services and encouraging the work. It was so with every Government official in the Eastern Province, and this now included the Education authorities. Fifty years earlier, when the Church of England clergy were pretty much in control of education in the colony, things were different. The records show that in 1859 application for a grant for a Catholic school in Trincomalee was refused, and in 1860, for one in Batticaloa. The grant-in-aid system really came into force only in 1867, and one of the first schools in Ceylon to benefit by it was our sister college, St. Joseph's, Trincomalee, in 1867.

On January 25, 1915, St. Michael's College reopened for the year, not as yet in its new quarters but with every prospect that, as Fr. Ferdinand Bonnel, Bro. Joe. Wright and a dedicated work force toiled at the construction without a break, the shift would soon be made to the new college. In the meanwhile the results of the Cambridge examinations revealed that the college had 100% success in the Junior local exams, and 5 out of 7 in

the Senior, with one second class honours. On May 3, Mr. J. Harward, Director of Education, declared open the new classrooms. In his speech, Mr. Harward drew attention to the great struggle of the Fathers in financing the construction and said that they "faced obstacles with the same courage which our gallant allies in France and Belgium have shown in the field", during the current World War. Mr. Harward, in the name of the government, gave a gift of 5,000 rupees to the building fund. The building was still far from completion, but the shape of things to come was plain to see-fulfilment of Bishop's Lavigne's promise that Batticaloa would have a college "second to none". The offices and the Father's quarters were still being built, but the classroom block and boarders' dormitory were ready. There was accommodation for 150 boarders and 200 day scholars. Fr. Ferdinand Bonnel now moved in with Brothers Wright and Beau, camping out in the unfinished building. The science block, MacCallum Hall, was quietly blessed, dedicated and opened, and in August Fr. Stanislaus Frappe S. J. received word that he had been awarded his M.Sc. by the University of Liverpool. Three Marist Brothers remained on the staff. Also on it were Mr. A.R.P. Leetham, Mr. M.A.L. Kaariapper, Mr. K. Muttiah, a pupil teacher who would later be known as Fr. K. Aloysius-Mary S.J. and Mr. E. R. Daniel, later to be Fr. R. Daniel S. J., Mr. Joseph Abraham was continuing his fine work as headmaster. St. Michael's now had quite a respectable list of old boys who were settled in government posts and the professions, and three of her old boys were priests in the diocese. In 1917 Mr. S.J.K. Crowther joined the staff, while Mr. Leetham left to become an Inspector of Schools under Mr. E. B. Denham. Leetham carried out his first inspection of St. Michael's the following year. The three remaining Marist Brothers left to take up duties at St. Mary's

College, Negombo. Mr. Joseph Abraham was awarded the **Bene Merenti** medal by Pope Benedict XV, in recognition of his excellent service over so many years.

Fr. Gaston Robichez S.J. was consecrated Bishop of Trincomalee on July 8, 1917, at Batticaloa in a ceremony unsurpassed before or since for its pagentry. Fr. Maurice Boutry S.J., a man who was destined to leave his mark on St. Michael's during his short period of service, had arrived from France, and Fr. Woirgard had died on the battlefield. Work on the college buildings was seriously handicapped by lack of funds, and to keep it moving, however slowly, taxed to the full the resourcefulness of Fr. Bonnel and Bro. Wright. But move it did. Mr. Denham, always a firm friend of the Fathers, had obtained another special grant of 2,000 rupees for the building fund. And he made a rather curious suggestion: he would be able to obtain more aid if the Fathers would be willing to start a teachers' college, attached to St. Michael's. The hitch was that he visualized this as an all-Ceylon institution! The Fathers, aware that the Archbishop had been trying for years to start such a school in Colombo - as had the Bishops of Jaffna and Kandy in their areas - knew the choice of remote and isolated Batticaloa for an All-Ceylon college would not be acceptable.

The Fathers estimated that they still needed 30,000 rupees for the building. They borrowed money here and there, and the building went on. 1923 was the Golden Jubilee year, but as the new buildings were not yet completed, the Fathers were reluctant to hold any elaborate celebrations of the event. The little school built by Fr. Francis Xavier at the instance of Bishop Bonjean was now raised to the rank of a Secondary School, in recognition of the excellence of its Chemistry and Physics departments. Scouting had been introduced, and would

for many years be in charge of Mr. S. Saverirajah; and a cadet platoon was started the year after the jubilee. The St. Michael's brass band would follow. Fr. Bonnel had installed an electric plant, with Tudor batteries, so that St. Michael's pioneered in the introduction of electricity into Batticaloa. Commemorative trees were planted by the botanist, Fr. Heimbürger, to make the Jubilee, and the Fathers expected that in twenty-five years these would provide useful timber for the college chapel that would be built.

Among the former students of the college, to name a few, Dr. G. R. Tisserasinghe at this time was acting for the Medical Officer of Batticaloa; M. M. Yusuff had been apothecary at the Batticaloa Hospital and was now in the Railway department; V. Sidamparapillai was Town Udayar and inquirer into Sudden Deaths for Manmunai Pattu North; Pandit Mylvaganam had been promoted to the rank of Sanniyasi in the Rama Krishna Mission, under the name Srimath Swami Vipulananda, and was now attached to the Rama Krishna Mutt at Madras; S.M.V. Ramanathan, an ordained minister of the Church of England, was at St. Paul's Church, Pettah; Frs. Aloysius Mary and E. R. Daniel, with Fr. E. Crowther, were in the Jesuit seminary at Kurseong, India: S. A. Johnpillai was postmaster at Batticaloa. Mudaliyar S. R. Muttukumar, Chief Clerk, Batticaloa Kachcheri, had retired from government service and was living in Jaffna; and there were others in various posts elsewhere. Mr. E. B. Denham, now serving in Africa, continued to send his contribution to the prize-giving fund each year.

A special boarding house for Muslim students of St. Michael's was in charge of Master Kariapper. It occupied the house in Amen corner where the residence of Mudaliyar Sinna Lebbe now stands.

About this time, Governor Manning stirred up some consternation in church circles by offering the proposal that confessional schools should be closed and replaced with official schools. The Catholic Union held a meeting to protest against the Governor's policies. The Fathers reported that Dr. Rajasingham, candidate for the coming election to the Legislative Council, had pledged to vote against the proposal, which would mean the suppression of our schools. Mr. E. R. Freeman, had stated; "Education is entirely in the hands of the missionary bodies, Roman Catholic and Wesleyan, in this district, thereby saving the Government a lot of trouble and expense."

At the end of 1924 St. Michael's veteran headmaster, Mr. Joseph Abraham, retired after 49 years of service in the institution. "The building", he recalled "which was dubbed a 'shanty' by Governor MacCallum has been replaced by a palatial structure, one of the finest in Ceylon". The Fathers have had to incur debts, but by 1925 they had succeeded in paying off everything they owed for the construction of St. Michael's. Fr. Maurice Boutry, appointed Rector of the college in April 1930, had gone to France on official business and had secured two pre-fabricated buildings for the college. One was the college hall, complete with stage and scenery; the other was the boarder's refectory. He also procured a Citroen car for the collage, so that the Fathers no longer had to depend on push cycles for transport. The railway had finally reached Batticaloa and service began in March 1929, which brought students to St. Michael's from other parts of the Island.

But the manpower shortage persisted and the college had to appeal to the Galle Jesuits for help. At the beginning of the 1930 school year, the Italian scholastic Fr. D'Amelia came to perfect

the boarding house; and when he fell ill in August he was replaced by Fr. Starace. The college would entrust its precious boarders to no one but a Father.

1933 saw the start of a new era for the college. It was, however, a very small start, and somewhat abortive. The French Fathers had been appealing for help for many years. No priests could be had from war-ravaged France. 1,162 French Jesuits died in World War 1, and 3,276 of the French clergy. The Superior General in Rome appealed to the American Jesuits of the New Orleans Province to help the aged missionaries. From the large number of volunteers who responded to the call, the scholastic, Fr. John T. Linehan S.J. was elected to be sent to Ceylon in 1933. New Orleans had no more men to spare; and as for funds this was the time of the Great Depression, so there was no money to spare either. Fr. S. Marian was principal at this time and he was happy to welcome Fr. Linehan and hand over the boarders to his care. Next year two more Americans Fr. J. J. O'Connor and J. W. Lange arrived, while Fr. Linehan went to Europe for his theological studies. The whole story of the first American Jesuits is quickly told: in 1935 four more arrived, including Fr. Ignatius T. Glennie, and in 1936, two more. Meanwhile Fr. O'Connor died in Kurseong, India, while three others soon returned to the United States, and the five who remained had to go on to their final studies for the priesthood. St. Michael's had a brief few years when there was some young blood among the Fathers, and then they were back where they had been before!

Before the young Americans went away, however, they had injected some new spirit into St. Michael's. The Fathers were able to report that "the boys of St. Michael's under the leadership of the American scholastics are going in more and more for sports. (They were unable

to do much teaching because they were not familiar with the British System). There are gymnastic displays twice a year. We were not willing to take part in inter-school competitions because of the excessive and ugly rivalry. (A thing that completely disappeared once those two fine Batticaloa gentlemen, Mr. S. V. O. Somanader and Rev. Fr. E. Crowther, took charge of the two boy's colleges). But as our abstention was now being attributed to cowardice, we decided to compete, and started preparing. To buck up the opposition and give them a false sense of superiority, our best sportsmen appeared in public with bandages on their legs and feet, and limping badly: but on the day of the competition the bandages and all traces of lameness miraculously disappeared. In the meet St. Michael's gained 31 points, while the best of the other schools got no more than 13". At this time, Frs. Hamilton and Fengler experimented with basketball; but judged that it was too vigorous a sport for the climate of Batticaloa, and for our rather small-built boys. How wrong they were!

In 1937 Fr. Emmanuel Crowther S.J. became Rector of St. Michael's and Fr. Bonnel continued to teach, at the venerable age of 72, and at the same time took charge of Puliyantivu parish from the ailing Fr. Dupont.

World War 2 broke out on September 3, 1939. At first Ceylon was not too disturbed, as the conflict was pretty well confined to Europe; but soon, and especially when the Japanese came into the conflict, we began to experience some of the hardships of total war. Batticaloa got a taste of it when the Japanese raided Trincomalee and sank H. M. S. Hermes and several ships destroyed off our shores, in April 1942. Air raid precautions were organized for the town, with St. Michael's as the centre. When British troops, like the King's Own and 2 Border Regiment, visited the East coast

on manoeuvres, they were put up at the college - and played friendly football matches with the college team. The handful of R. A. F. men manning the radar station near the railway station would also occasionally scrape up a side for cricket or soccer. St. Michael's College was able to pursue the even tenor of its ways with little or no disturbance, while other schools elsewhere had been requisitioned by the Armed Services. Thus, in Trincomalee, St. Joseph's College was called upon to share its facilities with the convent girls whose school had been requisitioned.

The old Fathers had to suffer all over again the distress and anxiety of World War I when their homeland was invaded by German armies. A little news filtered out to them by way of the Red Cross and Vatican Radio. But there was much heart-breaking doubt, uncertainty and grief. The chronic manpower shortage among the fathers grew worse. They managed to borrow a fine young French scholastic, Fr. Paul Richard S. J., from Madura, for the all-important task of looking after the boarders. Later, the Bishop loaned the services of his seminarian, Fr. Francis M. Sellar, to take up the duties of a scholastic. Later still, four of the Americans finished their priestly studies in India and returned to help. Fr. Glennie was sent to the Papal Seminary, Kandy, to teach theology.

On May 7, the day before V-Day in Europe, Fr. Ferdinand Bonnel passed away. If ever there was a man who had completely spent himself in a life of unwavering dedication, it was this iron man, able to put his hand to any task, and he was called on continually over a long period of years to exercise this talent. His monumental work is St. Michael's College. He created - any we do not use the word lightly! - the college and just about everything in it. When MacCallum hall was opened in 1915, it

soon became recognized as the best school science laboratory in Ceylon. Very much of the equipment and apparatus had been made by Fr. Bonnel, assisted by Fr. Frappe, and the clever handyman Osbin Sellar. Fr. Bonnel would find a picture of what he wanted in some catalogue, or would make a sketch with the measurements and specifications, show it to Osbin, and in a few days he would have an exact copy, neat, accurate, polished. Through the hard years of World War 1, Fr. Bonnel exerted every bit of his rugged energy and active ingenuity in raising the massive walls of St. Michael's and equipping it both artistically and functionally for the role envisaged for it as a first class school - "second to none!" He was a splendid teacher, able to impart knowledge even of abstruse scientific matters in a clear and fascinating way. I have seen him in St. Michael's compound, surrounded by a group of starry-eyed students, as, with watch and sextant in hand, he demonstrated how to find the latitude and longitude of Batticaloa. He enforced discipline in the school by a kind of personal magnetism, rarely if ever resorting to the use of the cane. As manager of the college for many years he had all the rules and regulations of the Department at his finger tips, and was quick to take advantage of any concession that would raise the standard of the college, or to fight any measure that threatened to lower it. People in Colombo used to say that St. Michael's college and Fr. Ferdinand Bonnel were synonyms - he was St. Michael's.

Three months after his death his elder Brother, Charles passed away. And on February 13, 1946, Bishop Robichez went to his reward. He also was in his eightieth year. He was unaware that at that very time in Rome his beloved diocese and Mission had been handed over to the American Jesuits of the New Orleans Province. **Fr. Linehan** be

came the first Superior and Vicar Capitular, and before the year was out six American Jesuits had arrived.

Fr. S. Marian S. J., who died on February 17, 1947, was a Batticaloa man with a number of firsts to his credit. He was for instance, the first Ceylonese principal of both our colleges. Fr. Marian himself realized early the importance of a sound knowledge of Tamil for the priestly ministry, and this at a time when the study of Tamil was being neglected in the universal craze for English. By his own efforts he became a scholar in his mother tongue and used this knowledge also in the classroom where most of his life was spent. He argued unceasingly with the Burghers of Batticaloa to persuade them to study Tamil for he saw the trend of the times and knew that if our burghers in any way cut themselves off from the rest of the population they would be the sufferers. Fr. Marian was also the first Ceylonese Vicar General and first General Manager of School for the diocese.

Fr. Ignatius T. Glennie S. J. was consecrated third Bishop of Trincomalee in an open-air service on the maidan at Trincomalee, September 21. A week later three more new Fathers arrived from the U. S. A., Frs. Weber, Macnair and Heaney. And a week after that, Bro. Joe Wright was called to his reward, after 51 years in Ceylon, most of it in Batticaloa, and many years given to the building of St. Michael's College. Fr. Charles Reichard described how brother's first days in Batticaloa impressed the people here. In those days, Brothers did not wear the cassock, but dressed like ordinary men. When the people saw this first Jesuit Brothers climbing roofs, sweeping the house, felling trees and doing all the jobs that a workman does in Ceylon, they were highly intrigued with this "European Cooly" the Fathers had brought from France! And a "cooly"

he remained all his life, never considering any work too exhausting or too menial, never idle, and always ready to render any service to the Fathers or to anyone else. He was a rather superior type of "cooly", however, and he had been private tutor, printer, planter, chauffeur, architect, builder, mason, carpenter, infirmarian, undertaker, manufacturer of paper and, adds Fr. Reichard, raconteur of the most incredible "true stories"! During the last war, paper was one of the scarcest commodities, and a school cannot function without paper. So, Bro. Wright, at the age of 75, pitched in and mastered the art of making writing paper. He did so well at it that not only was he able to supply exercise books and writing paper for the college, but when the "experts" from the Department of industries came to advise him, they stayed on to learn from him.

Many of the old boys will remember Bro. Bouvier, who spent all his life practically in Batticaloa at St. Michael's, looking after the boarders. As infirmarian, he had only two remedies; for anything internal, Epsom Salts, for anything external, Iodine! And if these didn't work, he was always ready to tell stories.

By the end of 1947 fifteen American Jesuits were in Ceylon, ten of whom were priests. Most of them had to devote time to the study of Tamil and familiarize themselves with the country and the people, but some were able to be attached to the college in one capacity or another.

On November 25 the new Parliament of Ceylon, was ceremonially opened, and on December 1, the Prime Minister, Mr. D. S. Senanayake, moved the Independence motion in the House. It was duly passed, and later it was announced that February 4 would be Independence Day. A new era was beginning for the people of Ceylon in the civil sphere, and for the

people of the Eastern Province in both the civil and ecclesiastical spheres. The Catholics of Batticaloa expected much of the "rich-Americans" - not all of it of a religious nature! The Provincial Superior from New Orleans who had come to visit the mission had been approached by more than one delegation of Catholic laity with requests for financial aid for this or that project, and had promised that the home Province of the Fathers would do all it could to support the mission. At the same time he tried to explain that the Province did not possess unlimited financial resources and would have to depend upon the free will offerings of quite ordinary American Catholics in a region of the United States that was not rich.

What St. Michael's needed was more men, more Fathers. And it got them, every single one with a degree, some with previous teaching experience, all with enthusiasm and an instant liking for the boys of Batticaloa. Fr. J. V. Sommers was made Rector on July 31, 1948. Fr. E. Crowther continued to serve as principal while his friend and fellow-Batticalonian guided the destiny of Central College. Meanwhile Shivananda Vidyalaya and Government College had entered the field as rivals and competitors. Before the end of the year, four more new Fathers arrived, including two future Rectors, Fr. G. H. Raywood and Fr. B. H. Miller. The American Fathers were pretty well debarred from teaching because of the policy of the Education Department directed mostly against the big inrush of teachers from India. The Department did not want foreigners to be taking employment opportunities that should be by rights go to Ceylonese. But there was an acute shortage of science teachers, and some of the Fathers got in there. They fitted themselves in wherever they could, either into the curriculum or into extra curricular programs, especially sports. None of them had even witnessed a cricket

match in their lives, and at first they took it to be a rather dull and unexciting sport if, indeed, it could be called sport! But they were not prejudiced, and anything that concerned the boys was their concern; so some mastered the rules of cricket in a very short time, under the expert tutelage of Fr. E. flourished as sport at St. Michael's with Fr. Weber, Hebert and Reiman go-Crowther! For a couple of years boxing all out to train world champions in every conceivable weight and class.

In 1955, Government passed a ruling that no visa would in future be issued to new Catholic missionaries from any foreign country - including, of course India. This decision emanating from the Ministry of Immigration and Emigration, was appealed right up to the Prime Ministry (Sir John Kotelawala, at that time) but very little was conceded, except that some new could be brought in to replace the old men who died.

On St. Michael's Day this year, Fr. George H. Raywood replaced Fr. Sommers as Rector of the college. Two years later, Fr. Crowther retired, after seventeen years as principal, and Fr. Raywood, after struggle with the Education Department, was allowed to assume the duties of "honorary principal". Fr. Crowther became General Manager of Schools.

In the meantime Frs. Webber, Rieman, Nee and others successfully introduced basketball as a school sport, and were trying to make it an inter-school one. At the end of October, St. Michael's came into the news as the venue and host of the first all-Ceylon basketball tournament. It was a great success, and did much both for basketball in Ceylon and for St. Michael's. In succeeding years our two colleges were to be leaders in basketball throughout the Island.

In 1956, a weighty decision was taken, after much discussion and consultation to

close up the boarding house at St. Michael's. The enrolment of the college was growing rapidly, and the space occupied by the boarders (nearly half of the total space of the college) could be better used to expand classroom facilities. The boarders in spite of the additional time given them for study, were not notably better in studies than the day scholars; their care, moreover, was a strain on the man-power of the staff, and the boarding was a financial worry.

The Education Department at this time was taking steps to see to it that qualified Ceylonese teachers found employment in assisted schools, rather than foreigners should be employed. The way Malay Street put it was that they "should not be noted on excess staff"! Another ruling provided that no new teachers should be recruited who were not able to teach in the national languages. Mr. Dahanayake granted us an interview, at which Mr. Rajavarodiar, M. P. for Trincomalee accompanied us, and Mr. Dahanayake ruled that our foreign priests could be allowed to act as "Honorary Principals", and that foreign priests could be permitted as excess, unpaid teachers. So that crisis was averted. But a much more serious one was yet to come.

On June 23, 1959, the Director of Education had "the honour to convey" to all our schools a "conclusion" reached by the Cabinet at a meeting held on May 20. The "conclusion" bore the title: "Take over of Privately managed Schools", and read: "In view of the need to achieve a more unified system of education in the country, the Government decided, as a step towards this end, to take-over such privately managed schools as the Department of Education may determine in consultation with, and with the consent of the management concerned." This was the handwriting on the wall, and events began to move inexorably towards the Government's final realization of its aim,

the complete monopoly of Education. On March 19, the S. L. F. P. had won 75 seats in the elections, and with a majority of eleven made up by six independent supporters and five nominated members, was strong enough to do whatever it wished. Mrs. Srimavo Bandaranayake was sworn in on July 21, as the world's first female Prime Minister.

In September 1959, Fr. B. H. Miller had become Rector of St. Michael's replacing Fr. Raywood, who had returned to the United States. Then in May 1960, when it was found that Fr. Raywood would not be returning to Ceylon, Fr. Miller was confirmed in the post.

October brought official announcement that Government would "take-over" all privately managed schools that did not opt to function completely free, that is charging any fees or receiving aid from the State. At the same time, they would be obliged by law to provide the same staff and amenities as State schools, and could not limit their enrolment. The whole story of Catholic resistance throughout the Island to the whole Government "take-over" is too recent and too well known to need any retelling here - even if we had the space. Suffice it to say that St. Michael's prompted by a sense of its own purpose and function and trusting in the loyalty and determination of the people of Batticaloa area, opened its doors in January 1961 as a free, private school. Certainly one of the proudest periods in the long history of St. Michael's is the decade 1961-1970, when it was operating as a private non-fee-levying school. That was the time when the people of Batticaloa truly showed their appreciation for the college that had been given them at the cost of so much labour and sacrifice and had served them so faithfully for nearly a century. A Welfare Society was promptly set up and the fathers, grandfathers and great-grandfathers whose alma-mater had asked little

from them in the past save that they be true to the high principles she inculcated, now came forward to help keep St. Michael's going. Individual donations, together with the proceeds of carnivals, Fun-Fares, raffles provided nearly one-third of the finance needed; the other two-thirds were contributed by the Jesuit Order. Between 15 and 16 lakhs of rupees were spent on St. Michael's by the Order during this decade. The all-important exam results continued to be excellent. The staff was absolutely "tops". No needy boy, neither during this critical period, nor at any other time in St. Michael's century of existence, was ever turned away because he could not pay. And during this decade, nearly 20% of the boys on the roll contributed little or nothing to the Welfare Society. St. Michael's high standard in studies, student behaviour, sports, and every other phase were maintained during this period. And it was during these years especially that the college became known and respected in sports circles as the real centre of basket-ball for the entire nation.

Fr. G. Theophilus S. J. had passed away in May 1960, and in May this year, Fr. K. Aloysius Mary was called to his reward. The first had been a teacher once again in his old age, devoting his attention to the backward students, while Fr. Aloysius Mary is remembered by the older generations as one of St. Michael's finest soccer stars.

Then, August 15 1962, marked the start of a new era for the Jesuit Fathers in Ceylon, for on that day the two old missions of Galle and Trincomalee became amalgamated to form the Jesuit Province of Ceylon. And one of St. Michael's best known Jesuit Fr. E. Crowther, was appointed Provincial Superior. In February 1963, Fr. Paul Peiris S. J. veteran principal of St. Aloysius College, Galle, came to St. Michael's, as principal. He set to work at once, bringing to bear all his experience and diplomatic skill to raise the standard

of the college higher. The H. S. C. classes were improved and expanded; first-class teachers were recruited.

In October 1965 Fr. Raymond Vandeubussche, the last of the old French pioneers passed away. He had served for 50 years in the Eastern Province, and was the first Jesuit scholastic to have charge of St. Michael's boarders. As Superior of the Mission during World War II, he managed to keep the college and the whole Mission - going.

Fr. Joseph V. Sommers, certainly a man well known to every Michaelman, died in Kandy on June 20, 1967, of injuries sustained in a scooter accident while on his way to Colombo. Nine of his twenty-one years in Ceylon had been filled as Rector of our two colleges. At the beginning of his term at St. Michael's, when the Education Department was trying to decide which of the boys' colleges in the area should be permitted to conduct Higher School Certificate classes, Fr. Sommers put-on a high-pressure publicity campaign for St. Michael's among the people of the Eastern Province to the great horror of Fr. Crowther, who regarded such sounding of one's own trumpet as simply "not cricket"! Fr. Sommers marshalled every argument to show that St. Michael's was clearly the best school in the Province, and stoutly maintained that he was not boasting but merely stating the facts. His straightforward methods won the H. S. C. for the college, and the sister colleges were able soon to recover from whatever resentment they may have felt.

The Jesuit Province of Ceylon was now managing three private, non-fee levying colleges in the Island. For besides St. Michael's and St. Joseph's, the Order also had St. Aloysius College, Galle, one of the premier schools of the Island. Each of the three schools had to be subsidized. The Fathers complained that

other works were suffering. The financial requirements of the colleges continued to grow, increase in salaries, provisions for Provident Funds, repairs to building. The Welfare Society was responding nobly, with a sense of duty that was heartening to see; but the burden was too heavy. If the Province could not raise the resources there was bound to be a crisis. Payments of salaries cannot be deferred. Fr. W. H. Moran, Provincial in Ceylon at the time, explored every possible avenue that offered any conceivable solution to the problem, consulting with Fr. General, with the Rectors of the Colleges, with the Bishops. Every aspect of the question was debated thoroughly, the advice of experts was sought, and the Fathers prayed over the question for more than a year.

Matters came to a head following the election of 1970. There was now a clear Government policy on education. While the Fathers had managed to pay the expenses up to this time, the financial situation was worsening day by day. It was then, after a final meeting with the Rectors of the Colleges and the officials of the Province, that the Provincial offered the three colleges to the Government under the terms of the Education Acts of 1960 and 1961. It was with deep regret that this move was made, not because of any partisan spirit or desire to continue some form of opposition or to have our own way, but regret that we would no longer be able to give this particular service to the people of Batticaloa. A service they wanted and appreciated.

Fr. J. Fredrick Leon S. J., on February 2, 1970, became the last Rector of St. Michael's College. After the hand-over, he remained as Superior of the Jesuit community, but of course, with no authority in the college. As events turned out, with a fine Christian gentlemen in the principal's office, most of the old staff staying on, and the Fathers - at least

a handful of them! - standing by to lend whatever assistance they could, St. Michael's is continuing to carry on its mission of service to the youth of Eastern Province.

Over the past seventy - five years, a grand total of 117 Jesuits have worked in the Eastern province. 33 of these were French, 43 were Americans, 4 Indians, and the rest Ceylonese, including 19 from the Eastern Province. Many of these had at least something to do with St. Michael's College. We could add to this impressive

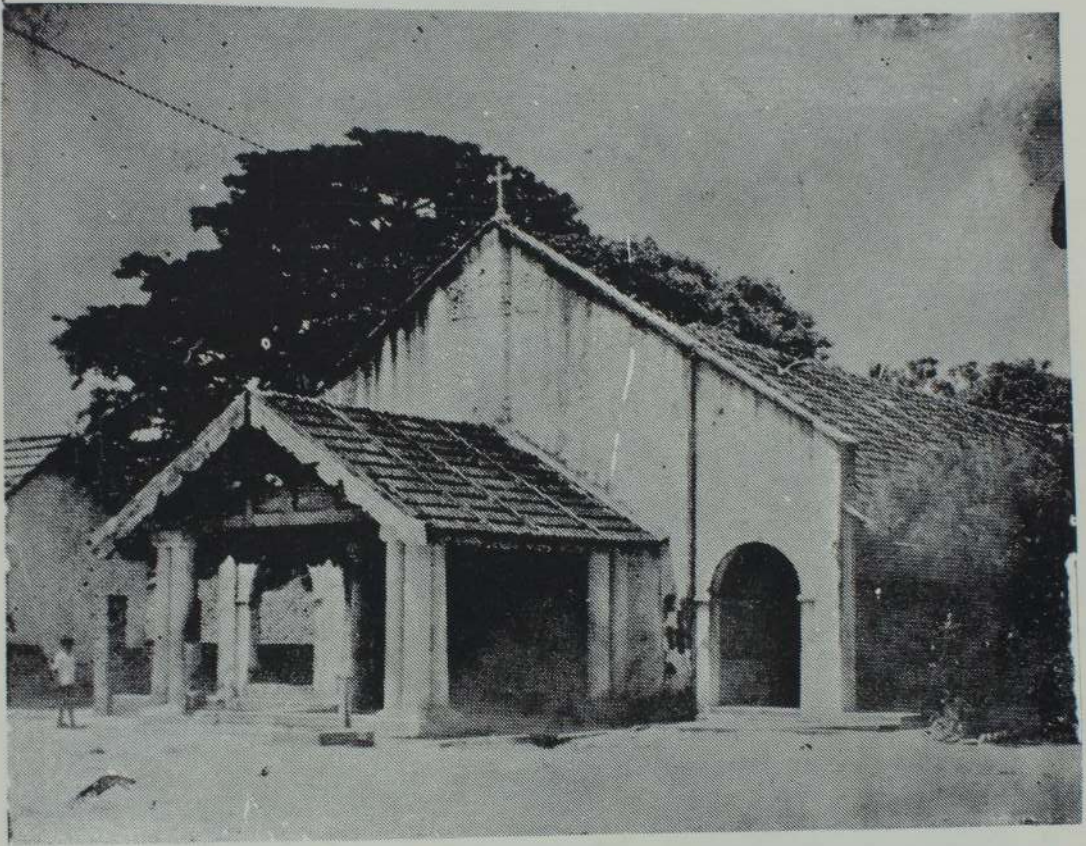
number. an even more lengthy roster or masters and teachers who have helped to establish and maintain St. Michael's as a college "second to none". Alphonse de Lima, E. Thomas, S. Saverirajah, M. Kanagaretnam, Miss. Kamala Lourdes, D. Balanathan, K. Murugesu, M. sivanatha pillai, Mrs. M. E. Tisseverasinghe, P. G. George are but a few names from a list that stretches back through a hundred years St. Michael's salutes them all! As for the future, all that we can say is that it is in God's hands. *

Extract :-

St. Michael's College Centenary Volume.

.....மட்டக்களப்புக் கிராமங்களின் பெயர்களிற் சில அவற்றை அமைத்து ஆண்ட தலைவர் பெயர்களாலும், குடியேற்றப்பட்ட மக்களாலும், நடந்த போர் நிசுழ்ச்சிகளாலும் பெயர்களைக்கொண்டு அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வாசுர வெளி (வாசுரன்-கலி 3070ல் இருந்து ஆண்ட இடம்). மண்டு நாகன்சாலை (மண்டுநாகன் என்பான் கலி. 4209ல் ஏறக்குறைய கி. பி. 1107ல் இருந்து ஆண்ட இடம்; இன்று மண்டூர் என்றும் நாகஞ்சோலை என்றும் அடுத்தடுத்துக் காணப்படும் ஊர்ப்பகுதிகள்). 'நாதனனை' (இன்று நாதனை என்று மண்டூரின் வடக்கே வழங்கப்படும் பகுதி; நாதன் என்னும் அரசினங்குமரன் பெயரால் அவன் தந்தை மதிசுதன் என்பான் கட்டுவித்த அனை; போர்தீவுச் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோவிலுக்கு அவன் மானியமாக அளித்த வயலுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்காக மேட்டுநீரைத் தகைக்க அம்மன்னனால் கலி 4209ல் இது சுட்டப்பட்டது) என்னும் பெயர்களை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். அமரசேனன் (கலி 3466) காலத்தில் இராமநாதபுரத்திலிருந்து 'ஏழு மறவர் குலப் பெண்கள்' இலங்கையின் தலங்களைத் தரிசிக்கவந்தோர், அம்மன்னனால் மானியமாகக் கொடுக்கப்பெற்ற ஏழு ஊர்களிலும் குடியேறினார்கள். அவர்களின் பெயர் அந்த ஊர்களுக்குமாயின என்று தெரிகின்றது. அம்மங்கை நல்லாராகிய 'கலைவஞ்சி' (கருவாஞ்சிக்குடியிருப்பு), 'செட்டிச்சி' (செட்டிபாளையம்), 'மகிழரசி' (மகிழடித்தீவு), மங்கி அம்மை, இராசம்மை, வீரமுத்து, பாலம்மை என்பாரது சந்ததியினர் மட்டக்களப்புப் பகுதிகளிற் கிளைத்து வாழ்ந்துவருகின்றனர். சோழப்பேரரசின்கீழ் மட்டக்களப்பை ஆண்ட மன்னனென்று நாம் முன்பு குறிப்பிட்டோனாகிய கதிர்சுதன் காலத்து (கலி. 4115 இல்) அவன் கீழிருந்த 'வவுணசிங்கம்' (வவுணதீவு என்னுமிடத்தில்) 'புளிய மாறன்' (புளியந்தீவில்) 'சத்துவண்டன்' (சத்துருகொன்றான் என்ற ஊரில்), 'கொட்டக கச்சன்' (கொட்டுக்கல்லில்), 'நீலவண்ணன்' (நீலாவணையில்), 'அகுராகு' 'கட்டகமன்' என்னும் ஏழு மந்திரிகளும் மன்னனது உத்தரவுபெற்று ஏழு கிராமங்களை அரண்செய்து சிற்றரசர்களாயிருந்தனர். அக்கதிர்சுதன் காலத்திலேதான் வட மதுரையிலிருந்து மகமது குசினி (இவன் காலம் கி. பி. 11ம் நூற்றாண்டு) யினூற் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட மூன்று படகுக் குடிகள் மட்டக்களப்புக் கடற்கரையில் வந்திறங்கினர். அவர்களிறங்கிய இடம் கண்டு முனை என்றும், அதனை வியாபாரத் துறைமுகமாக அரசன் அமைத்தபின் அது கல்லேறுத் துறை (தற்காலம் கல்முனை) என்றும் பெயர்பெற்றது.

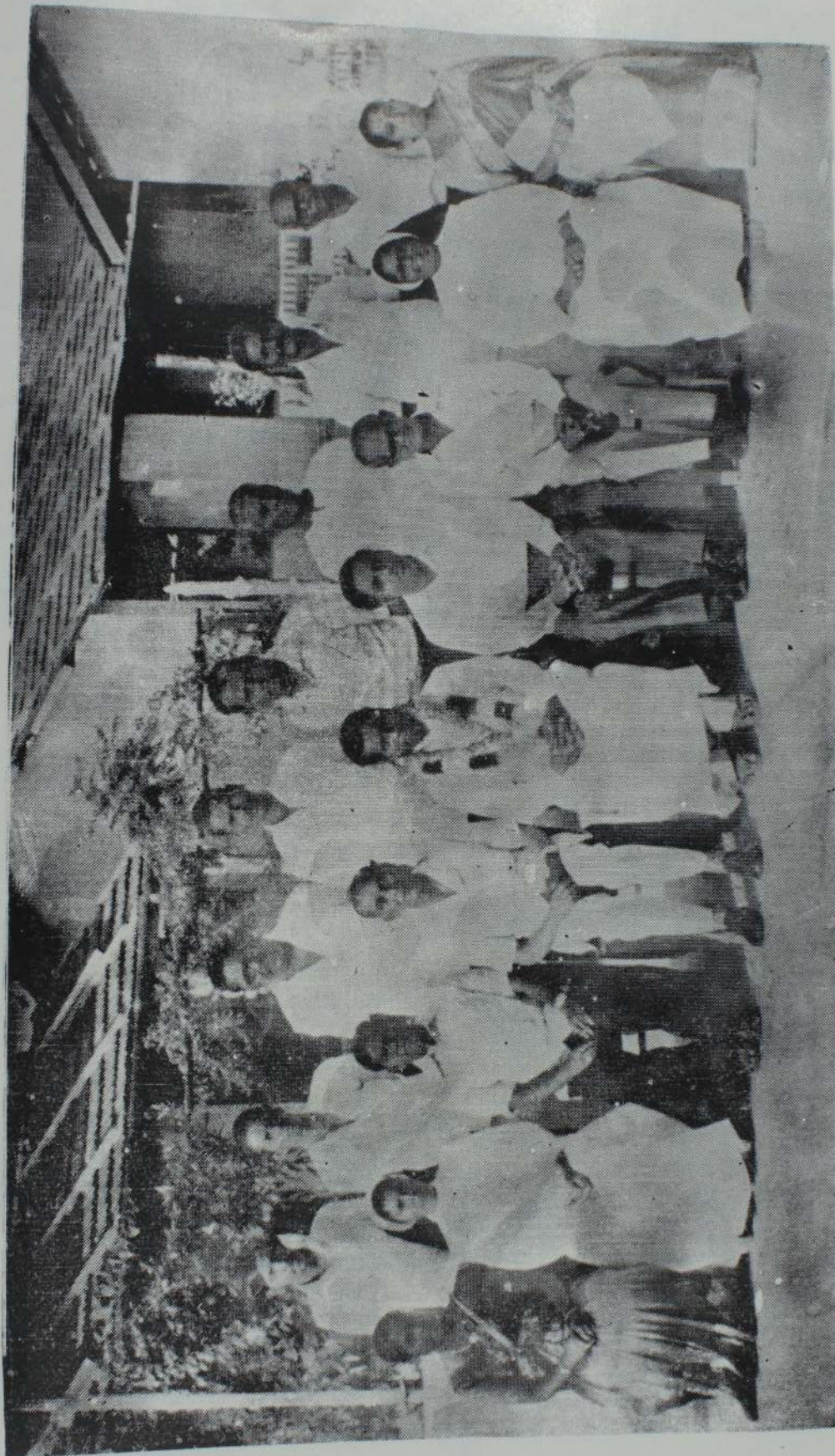
— நன்றி : மட்டக்களப்புத் தமிழகம்.

Carmel Girls' English School then and now.
1930 — 1986.

Our Principal – The Indefatigable and busy Administrator.

Honouring our Principal Rev. Bro. S. A. I. Matthew S. S. J.
on his being promoted to Class V (21-4-82)

கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரியின் முயற்சியில் கல்முனைப் பிரதேச உயர்கல்வி வளர்ச்சி

- * வாசில், ஏ. டபிள்யூ. எம். நுகுனு பல்கலைக்கழகம்.
- * நற்பிட்டிமுனை பள்ளி, கிழங்கிழங்கை பல்கலைக்கழகம்.

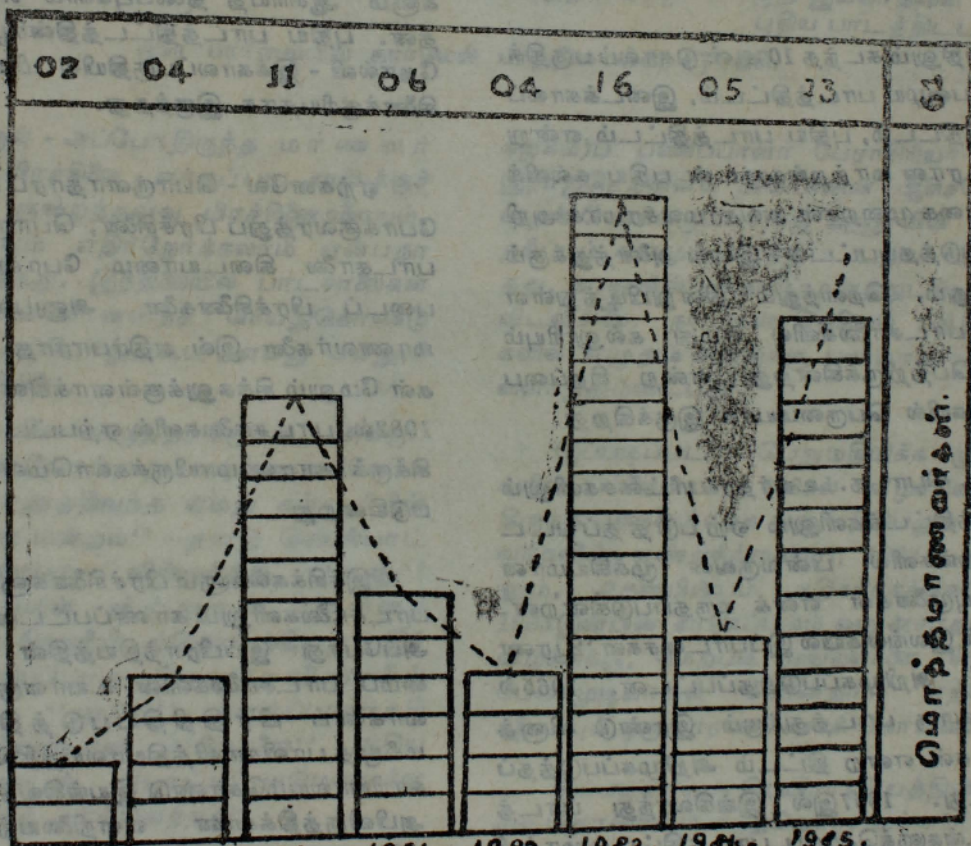
பாடசாலைகளே ஒரு நாட்டின் ஆத்மாவாகும்.

1976ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கம்பெற்ற கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரியின், உயர்கல்வி வளத்துக்கான பல்கலைக்கழக அனுமதிபற்றிய பல ஆய்வுகளும் கருத்துக்களும் இங்கு தரப்படுகின்றன. இவ் அவதானங்களும் விளக்கங்களும் பல்வேறு விடயங்களுடன் கூடிய ஒரு "முழு வளர்ச்சி" வீதத்தை இக்கல்லூரி இப்பிரதேசத்தில் நிலைநாட்டி நிற்கப் போதுமானவையாக இருக்கின்றன. நாட்டினதும், இப்பிரதேசத்தினதும் அறிஞர்களும், கல்விமான்களும் கூடும் இடமாக மட்டும் இக்கல்லூரி அமைந்திருக்கவில்லை. இவர்களை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கும் தொழிற்சாலையாகவும் இருந்துவருகிறது.

தெளிவான கல்வியின் நோக்கோடு - தொடர்ந்து நடைபெறும் மாற்றங்களுக்கேற்ப விரைவாகவும், வேகமாகவும், சிக்கனமாகவும் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய இயல்பு ஒவ்வொரு மாணிடனுக்கும் மாணவப் பருவத்திலிருந்தே ஏற்படவேண்டும் - என்பதையும் நோக்கமாகக்கொண்டு, மாணவர்களைப் பக்குவப்படுத்தும் அமைப்பு இதன் நடவடிக்கைகள் அனைத்திலும் இயற்கையாகவே அமைந்திருப்பது இக்கல்லூரியின் இன்னுமொரு சிறப்பு.

இந்நிலையைத் தனக்குள் தொடர்ந்து பேணியவண்ணம், - பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான மாணவர்களை உருவாக்குவதிலான இதன் பங்களிப்பை ஓரளவு விரிவாக நோக்குதல் பொருத்தமானது.

பல்கலைக்கழக அனுமதிப் பற்றி மாணவர்களின் எண்ணிக்கை.

மொத்தமாணவர்கள்.

1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985.
உருடம்.

இதன்படி, 1982ஆம் ஆண்டிலேற்பட்ட பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் எண்ணிக்கையிலான வீழ்ச்சியைக் கருத்தில் எடுத்துப் பார்க்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது. இந்தக் காலகட்டத்தில் இக்கல்லூரியினால் பல்வேறுபட்ட மேலதிக வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருந்தபோதிலும் இவ்வீழ்ச்சி ஏற்படக் காரணமென்ன.....?

1952ம் ஆண்டு தொடக்கம், 1963-1968ம் ஆண்டுவரை - பல்கலைக்கழக அனுமதிக்காக - இலங்கை மாணவர்கள் இலண்டன் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் வசதி இருந்தது. 1963களின் பின்னர், - இலண்டன் பரீட்சைகளை மாணவர்கள் கைவிடவேண்டும் - என்ற நிலைமை அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதிலிருந்து குறிப்பாக 1982ம் ஆண்டுவரை, - க. பொ. த. உயர்தர பரீட்சைகளிலும் பாடத்திட்டங்களிலும் ஏராளமான திருத்தங்களும் மாற்றங்களும் அடுக்கடுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டன.

அதிலும் கடந்த 10 ஆண்டுகாலப்பகுதிகள் - பழைய பாடத்திட்டம், இடைக்காலப் பாடத்திட்டம், புதிய பாடத்திட்டம் என்று தொடரான மாற்றங்களுடன் புதிய கல்விக் கொள்கை முறைகள் அவசரமவசரமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இவை அனைத்துக்கும் வளைந்தும், நெளிந்தும் நின்றுபிடித்துள்ள ஓரிரு பாடசாலைகளில் எமது கல்லூரியும் இடம்பெற்றிருக்கின்றது என்ற சிறப்பை அறிகையில் பெருமையாக இருக்கிறது.

க. பொ. த. உயர்தர பரீட்சைகளிலும் பாடத்திட்டங்களிலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களில் பின்வருவன முக்கியமான திருப்புமுனைகள் எனக் கருதப்படுகின்றன. 1964ல் இலங்கையில் இப்பரீட்சைகள் "பூரணமாக" அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. 1965ல் ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் இரண்டு வினாக்கள் என்ற திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1967இல் இங்கிலாந்து பாடத்திட்டங்களுக்கொப்ப, பாடத்திட்டம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. 1978வரை பழைய பாடத்

திட்டமும், 1979இல் இடைக்காலப் பாடத்திட்ட அறிமுகமும், 1982இல் புதிய பாடத்திட்ட அமுல் நடத்தலும் அடுக்கடுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டன.

எனினும், திட்டங்கள் ஒருபுறமிருக்க - முறையாக விளங்காமையின் காரணமாக மாற்றிமாற்றிவந்த நிர்வாகங்களும், கல்வி நிறுவனங்களும் - இம்மாற்றங்களை முறையாக எடுத்துநோக்கத் தவறிவிட்டன என்பது இப்போது சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது, அநேகமான மாணவர்களை - க. பொ. த. உயர்தர பரீட்சைபற்றியும், அனுமதிமுறைபற்றியும் ஒரு திட்டமான கருத்தைக் கொள்ளமுடியாமல் மனம் திக்காடச்செய்துள்ளது என்பதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதன் காரணத்தால் - அரசின் புதிய பாடத்திட்ட அறிமுகம் தோல்வியுற்றுவிட்டதென அப்போதே வீரகேசரி (1982-05-17) உட்பட நாட்டின் பல தேசியப் பத்திரிகைகளும் ஆசிரியத் தலைப்புகளில் எழுதியிருந்தன. புதிய பாடத்திட்டத்தின்கீழான இத்தோல்வி - இக்காலப்பகுதியில் மிகவும் பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தது.

ஏற்கனவே - பொருளாதாரப் பிரச்சினை, போக்குவரத்துப் பிரச்சினை, பொருத்தமான பாடசாலை கிடையாமை போன்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை அனுபவித்துவந்த மாணவர்களை இவ் எதிர்பாராத பிரச்சினைகள் மேலும் சிக்கலுக்குள்ளாக்கின. இதுவே - 1982ல் பாடசாலைகளில் ஏற்பட்ட இவ்வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகின்றது.

இச்சிக்கல்களும் பிரச்சினைகளும் எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் காணப்பட்டன. இதனை - அப்போது இப்பிராந்தியத்தின் 12 முதன்மைப் பாடசாலைகளின் உயர்வகுப்பு மாணவர்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்தி - கல்முனை மஃமுத்த பாலிகா வித்தியாலயத்தில் தலைமைக் காரியாலயம் கொண்டு இயங்கிவந்த, "கல்வி அபிவிருத்திக்கான வளநிலையத்தால்" கூட சரியாகவும் முறையாகவும் விளங்கவோ கருத்தில் எடுக்கவோ முடியாமல் போய்விட்டது.

ஆண்டு	மொத்த மாணவர்கள்	சித்தி யடைந்தவர்கள்	சித்தியடைந்த நூற்று வீதம்	பல்கலைக்கழக அனுமதி	
				தகுதியானோர்	வழங்கப் பட்டோர்
1978 Aug.	05** (கலை; வர்.)				
1979 Aug.	13* (விஞ்ஞா.)	03	60.0%	03	02
"	08* (கலை; வர்.)	05	38.5%	04	03
" Aug.	10 (")	02	25.0%	02	01
1980 " Aug.	39* (விஞ்ஞா.)	03	30.0%	03	06
" Apr.	41* (கலை; வர்.)	14	36.0%	14	05
1980 Apr.	07 (")	26	63.0%	26	—
1981 Apr.	28* (விஞ்ஞா.)	01	14.2%	—	—
" Aug.	79 (")	04	14.2%	04	05
" Apr.	30* (கலை; வர்.)	35	44.3%	15	01
" Aug.	29 (")	12	40.0%	06	03
1982 Aug.	63 (விஞ்ஞா.)	06	21.0%	04	01
" Aug.	55 (கலை; வர்.)	16	10.0%	06	01
1983 " Aug.	73 (விஞ்ஞா.)	26	47.2%	11	09
" Aug.	76 (கலை; வர்.)	27	40.0%	13	07
1984 " Aug.	63 (விஞ்ஞா.)	41	54.0%	24	04
" Aug.	51 (கலை; வர்.)	19	30.0%	08	01
1985 " Aug.	76 (விஞ்ஞா.)	22	43.0%	07	11
"	51 (கலை; வர்.)	18	24.0%	16	02
		25	50.0%	13	

** பழைய பாடத்திட்டம். * இடைக்காலப் பாடத்திட்டம். * குறி இல்லாதவை புதிய பாடத்திட்டம்.
ஒரே பார்வையில் கார்மேல் பாத்திமாவின் முயற்சி.

அதனால் - அப்போதிருந்த மாணவர்களுக்குரிய பிரச்சினை - எந்தப்பாடசாலைக்குச் சென்றால் குறைந்தளவு பிரச்சினைகளையும், சிக்கல்களையும் எதிர்நோக்கலாம் என்பதாகவே இருந்தது. இந்நிலையில் பாடசாலைகள் தான் தம்மாலானதைச் செய்துகொண்டுவந்தன. அப்போதும் கூட எமது கல்லூரி பின்நிற்கவில்லை.

வெறுமனே - கருத்தரங்குகள், அலகுப் பரீட்சைகள் போன்ற நடவடிக்கைகளிலேயே கவனம் செலுத்திவந்த எமது கல்லூரியின் "விஞ்ஞான மன்றம்" - தனது செயல்பாட்டைத் தீவிரமாக விஸ்தரித்து "அணு" என்ற பெயரில் விஞ்ஞான சஞ்சிகையொன்றை வெளியிடத்தொடங்கியது. இச்சஞ்சிகை அப்போது பெர்தெனியாவில் இருந்துவந்த "ஊற்று", யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான "சிந்தனை" ஆகிய சஞ்சிகைகளுடன் போட்டிபோடுமளவுக்கு விடயங்களைத் தாங்கிவந்தது.

அப்போதிருந்த மட்டக்களப்பு பல்கலைக்கழக கல்லூரி (கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்

கழகம்)ப் பணிப்பாளர் பேராசிரியர் எஸ். இராஐரெத்தினம் அவர்களின் ஆசிச்செய்தியுடன் வெளிவருமளவுக்கு 'அணு'வின் விஸ்தரிப்பும் கனமும் பரந்துபட்டதாக மிளிர்ந்தது. அணுவின் பங்களிப்பு அத்துடன் நின்று விடவில்லை. நாட்டின் தேசியப் பத்திரிகைகளில் எழுதும் அளவுக்கு பல மாணவர்களை வளர்த்தும்விட்டது.

இப்படிப்பட்ட பெறுமதிமிக்க முயற்சிகளின் விளைவாக, 1982ல் வீழ்ச்சியடைந்திருந்த பல்கலைக்கழக அனுமதிபெறும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை, 1983ம் ஆண்டிலும், அதன்பின்பும் அதிகரிக்கச்செய்தது. 1983இன்பின் காணப்படும் ஒரு அசாதாரண வீழ்ச்சிக்கு, மேற்படி முயற்சிகளை சீராகப் பேணமுடியாமல் போனதால் ஏற்பட்ட களைப்பும் ஒரு காரணமெனக் கொள்ளலாம்.

இப்படியாக, - இப்பிராந்தியத்தின் மக்கள் தொகையில் எந்தவொரு மக்கட் பகுதியிலும் கார்மேல் பாத்திமாவின் பங்களிப்பு இல்லாமல் இல்லை.

நான் கண்ட

கல்முனை பாத்திமாக் கல்லூரி

அருட்திரு. த. பயஸ் பத்மராஜா
ஆயர் இல்லம், மட்டக்களப்பு.

ஒவ்வொரு தடவையும் நான் கல்முனை கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரிக்கு வருகை தரும்போதெல்லாம் பல பசுமையான, மகிழ்ச்சியூட்டும் எண்ணங்கள் என் மனதில் எழும்; 1955ம் ஆண்டு துவக்கம் 1960ம் ஆண்டுவரை இக்கல்லூரியில் மாணவனாக நான் கல்வி பயின்றிருக்கிறேன். அன்று இக்கல்லூரி ஆண்களுக்கான பாத்திமாக் கல்லூரியாக மட்டும் விளங்கிற்று.

கண்ணுடையவர் என்பவர் கற்றோர் முகத்துஇரண்டு புண்ணுடையவர் கல்லாதவர் - என்னும் குறளின் இலட்சியத்துறேற்ப பாத்திமாக் கல்லூரி கற்றவர்களை உருவாக்கும் தெய்வீகப் பணியில் தன்னை முழுமையாகக் கொடுத்து நின்றது. இங்கு கல்வி கற்ற மாணவர்கள் கல்முனையிலிருந்து மட்டும் வராமல் அம்பாறை, அக்கரைப்பற்று, மட்டக்களப்பு, கொழும்பு போன்ற தூர இடங்களிலிருந்தும் வந்து சாதி, சமய வேறுபாடுகளின்றி கல்விகற்று உயர்ந்தவர்கள். உடல், மனம், ஆன்மாவைக் கொண்டுள்ள மனிதனை முழுமையாக உருவாக்க இக்கல்லூரி அரும்பாடுபட்டது. இக்கல்லூரி சீரும் சிறப்போடும் விளங்க கல்விக் கே தங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்த புனித வளனார் துறவற சகோதரர்கள் மிகக்

கடுமையாக உழைத்தார்கள். இவர்களை இக்கல்லூரி பழைய மாணவர்கள் ஒரு போதும் மறவார்கள்.

வினையாட்டு

மனித உடல் வளர்ந்து உறுதியடையவும், நலமாகவிருக்கவும் கல்லூரி வினையாட்டுத்துறை பலவகைகளில் மாணவர்களுக்கு உதவிபுரிந்தது. இங்கு காற்பந்து, கிரிக்கெட் போன்ற வினையாட்டுகள் மாணவர்களுக்குப் பெரும் உதவிபுரிந்தன. அருட்சகோதரர் டானியேல் என்றால் இக்கல்லூரியில் அவரைத் தெரியாதவர்கள் யாருமே இல்லை என்று கூறும்ளவுக்கு வினையாட்டுத்துறை முன்னேற்றத்துக்கு அவர் ஓய்வின்றி உழைத்தார். அடிக் கடி நடைபெற்ற காற்பந்து, கிரிக்கெட் போட்டிகளில் கல்லூரி மாணவர்கள் பரந்த ஆர்வம் காட்டினர். சிவசமயங்களில் ஒரு வினையாட்டு வெற்றியையொட்டி நகர் தெருக்களில் மகிழ்ச்சிப் பவனிகள் இடம்பெற்றது முண்டு.

கல்வி

கல்விக்கு முதலிடம் கொடுத்து வளர்ந்தது இக்கல்லூரி. அருட்சகோதரர்கள் பெஞ்சமின், இம்மானுவேல் போன்ற தகமை யுள்ள சான்றோரின் அருமையான வழிநடத்

தலில் இக்கல்லூரி பல படிப்புத்துறைகளில் முன்னேறி தின்றது. இன்று நாட்டின் பல பகுதிகளிலும், அநேக அயல்நாடுகளிலும் நன்கு பணிபுரியும் படித்த திறமை சாலிகள் இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் என்று பெருமையுடன் கூறவேண்டும். இவர்களையும், இவர்கள்போன்ற மற்ற மாணவர்களையும் உருவாக்குவதில் பல திறமையுள்ள கலை, ஷிஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இவர்களையும் பழைய மாணவர்கள் எந்நாளும் நன்றியுடன் நினைவிற்கொள்வார்கள்.

சமயம்

வினையாட்டு, கல்வியுடன், சமய உணர்வுகளுக்கும் தனி இடம் கொடுத்து வந்தது இக்கல்லூரி. மனித உடல், அறிவுடன் ஆன்மாவும் ஒருங்கிணையும்பொழுதான் முழுமையான மனிதன் உருவாக முடியும் என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையை கற்றுக் கொடுத்தது இக்கல்லூரி. அடிக்கடி நடைபெறும் சமய நிகழ்ச்சிகள், பூசை வழிபா

டுகள் போன்றவை இளம் உள்ளங்களை நன்கு பண்படுத்தின. இதனால் பல மாணவர்கள் ஆன்மீகத்துறையில் சேர்ந்து சேவைசெய்ய முன்வந்தனர்; அவர்களில் பலர் இன்று திறம்பட சேவையாற்றுகின்றனர். இப்படியான சமய உணர்வுகள் மாணவர்களின் வாழ்வில் மிக முக்கியமானது என்று நான் பெருமையுடன் கூறவிரும்புகிறேன்.

இன்று இக்கல்லூரி கார்மேல் - பாத்தி மாக் கல்லூரியாக மாறி சுமார் 3250 ஆண்டுகளையும், பெண்களையும் மாணவர்களாகக் கொண்டு வளர்ந்து வருகிறது. கல்வி பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்புக்கள் இக்கல்லூரியில் தற்போது நடைபெறுகின்றன. இதனால் பல மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்று படிக்கிறார்கள். இக்கல்லூரியின் தற்போதைய அதிபர் அருட் சகோதரர் எஸ். ஏ. ஐ. மத்தியவுக்கு அவருடைய தளராத அரும்சேவைக்கு பல பாராட்டுக்கள் தெரிவித்து - இக்கல்லூரி மேலும் சிறப்புடன் வளரட்டும் என்று வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன். *

“உன்னிடத்திலுள்ளதை இல்லையென்றால்
மற்றவர்களுக்குக் கொடு”

“எங்கும் அலையாதே இருந்தபடியே இரு”

“கோபத்தை விடு, முருகன் அருள் தானே வரும்”

— சித்தானைக்குட்டிச் சித்தர்.

அன்னை என் தெய்வம்

அன்னையாம் இத் தெய்வத்தை

ஆண்டவன் எனக்குக் கொடுத்தான் அன்று

இன்று என்னையே உருவாக்கினான் இவ்வுலகிற்காக

ஈன்ற வேதனை மறந்து என்னை இன்பத்தில் திளைக்கவைத்தான்.

இன்பத்தின் வாசலில் இறக்கி விட்டு

சொர்க்கத்தின் வாசலை அடைந்து விட்ட என் தாயே

இரத்தத்தை பாலாக்கி ஊட்டினாயே அன்று

இன்று இதயமேயற்ற இறைவன் பிரித்தானே நம்மிருவரையும்.

பாலைவனத்தில் நீர் தேடி நிற்பவனைப் போல்

இங்கே நான் தேடுகிறேன் என் தாயை

இல்லையென்று சொல்லாது என் தாயை தாருமையா

கருணைக் கடவுளே கண்திறந்து பாருமையா.

இப்பாரினிலே சேர்ந்து வாழ்வதற்கு பாருமையா

பாய்ந்தோடி வாருமம்மா

பாசமழையைக் காணும் சொரிகின்ற அன்பினைக்கானும்

எங்கேயம்மா போயின இவைகளெல்லாம்.

தர்மத்தின் வாசலில் தாயவள் காத்திருந்து

தானாகத் தந்தாள் இன்பமெல்லாம்

இன்று யாருமற்ற அனாதையாகி

தனித்து நான் நிற்கின்றேன்.

உற்றாரும் இல்லை உறவினரும் இல்லை

நூல் அறுந்த பட்டம் போல்

அந்தரத்தில் தொங்குகின்றேன்

நூலாகி வந்தென்னை ஆட்கொள்ளும் அன்புத்தாயே.

கண்ணின் மணியைப் போல் காக்க வாருமம்மா

தவிக்கிறேன் பறப்பதற்கு சிறகில்லை

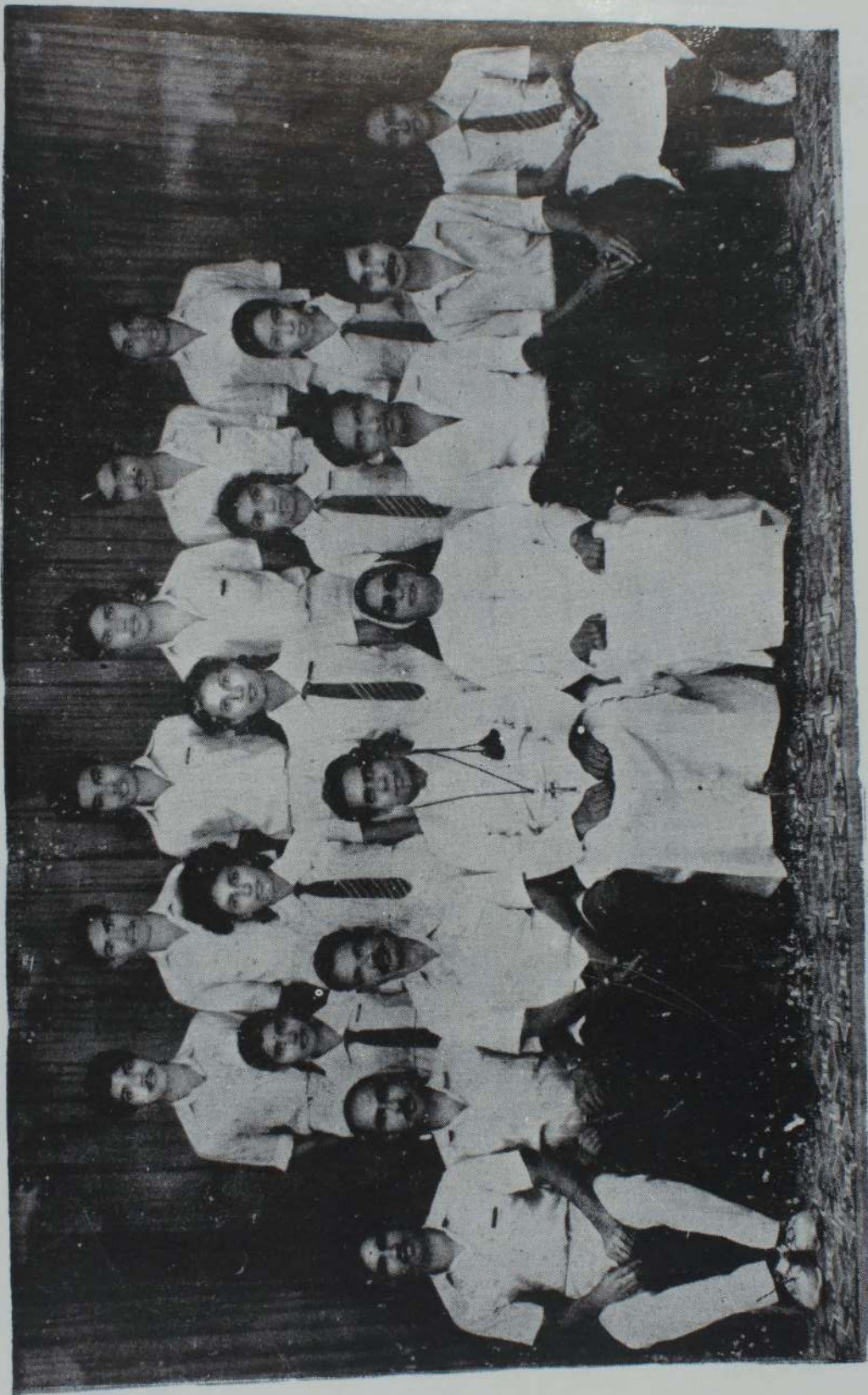
சிறகாக அனுப்பி விடு என் தாயை இறைவா

இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கு என் தாயை தாருமையா.

செல்வி S. நிர்மலா

(ஆண்டு - 9 D)

BOARD OF PREFECTS 1985 — 1986

with Principal, Deputy Principal and Teachers-in-charge.

1. Seated in front (left to right) :-

Mas. M. Thevamanokaran (H. P.)
Mr. P. Thurairatnam
Mr. S. Sinnasamy
Rev. Bro. S. A. I. Mathew S. S. J. (Principal)

Rev. Sr. Cecelia Mary A. C. (Deputy Principal)
Mr. K. Sivanandarajah
Mr. V. Rajendra
Miss. P. Yalini (H. P.)

2. Standing in Middle (left to right) :-

Miss. P. Kalavathy,
Miss. V. Thangaletchumy,

Miss. R. Ida,
Miss. K. Kalachelvy.

Miss. Esmie May Grig,

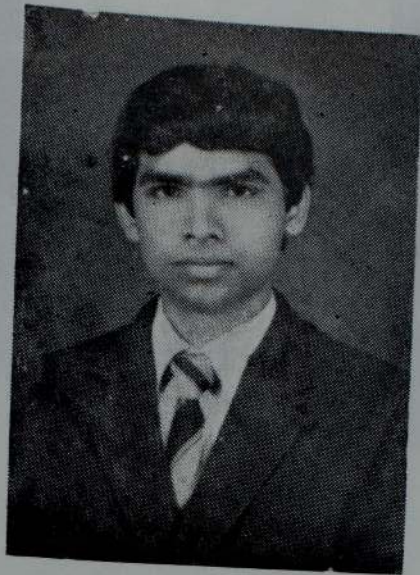
3. Standing - Last Row (left to right) :-

Mas. Anas. M. Ismail,
Mas. V. Jeevendra,

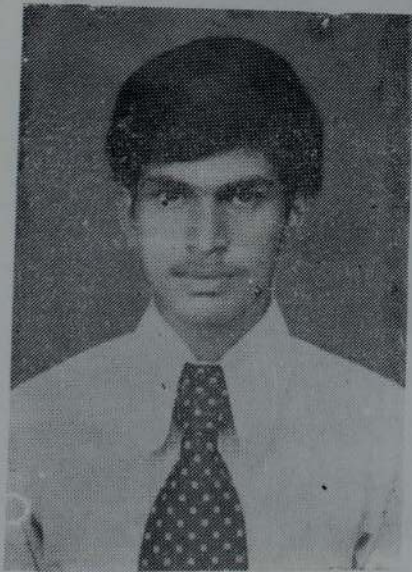
Mas. A. L. Zahir Hussain,
Mas. K. Mathipalasingham,

Mas. S. Juliyam Amalrajah,
Mas. S. Maharishi

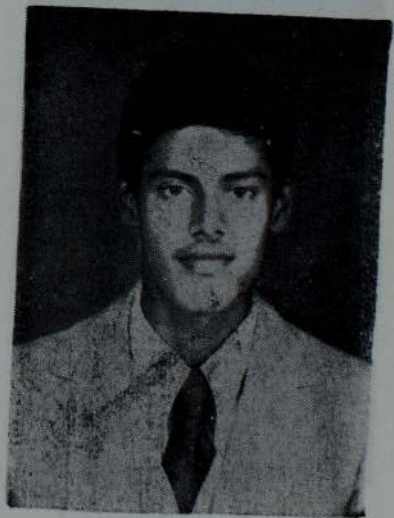
HEAD PREFECTS OF OUR COLLEGE

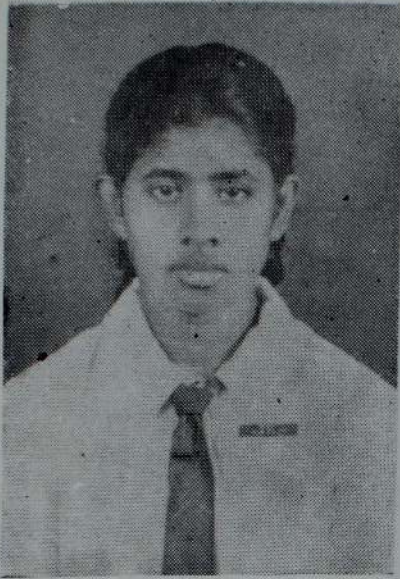
Mas. R. Ganeswaran
1978 - 79

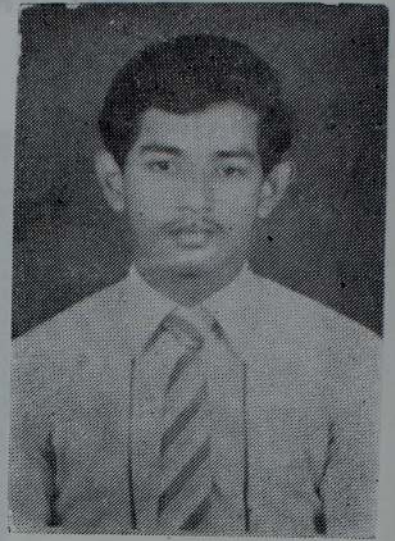
Mas. K. Selvarajah
1979 - 80

Mas. A. Paul Mahendiran
1981 - 82

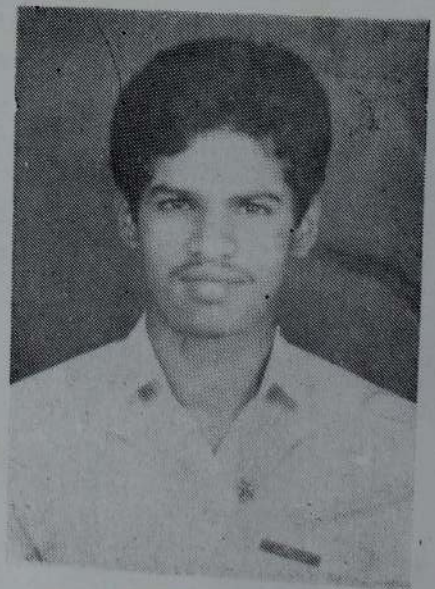
Miss. F. A. M. Judiyana
1982 - 83

Mas. Samsudeen Azkar
1983 - 84

Miss. A. C. Amuthini
1983 - 84

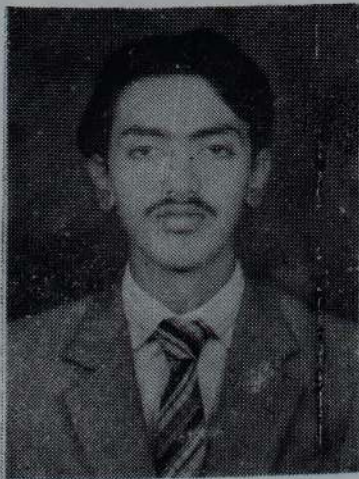
Mas. M. Thevamanokaran
1984 - 85

Miss. P. Yalini
1984 → 85

Miss. K. Rathikkala
Since 1985

Mas. J. Ramanan
Since - 1986

Miss. P. M. J. Lalitha
Since - 1986

KALMUNAI PARISH ALTARBOYS - 1986

with their Director & Parish Priest Rev. Fr. R. S. Loppu Mis. Ap.

Left to right : Mas. A. Jeyaseelan, Mas. A. Jerald Ravindiran, Mas. K. Anandakumar Mas. T. Jude, Mas. P. Benedict,
Mas. A. Nirmalakumar, Mas. T. N. Suganthan, Mas. T. Anton, Mas O. Jerald Malcum.

ஆரம்பக் கல்வியும் வாசிப்பும்

செல்வி அருள்மணிதேவி தங்கமணியம்
கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி, கல்முனை.

வாசிப்பானது பல நூற்றாண்டுகளாக சேர்த்துவைக்கப்பட்ட அறிவின் கதவை எமக்குத் திறந்திவைக்கின்றது. ஆம். தாமாக பிறவிஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவும் அறிந்தவற்றை மேலும் பலப்படுத்திக் கொள்ளவும் முடிகின்றது. அத்துடன் இன்பத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் கொண்டுவரும் அனேக காரியங்களடங்கிய பொழுதுபோக்காகும். இதனால்தான் வாசிப்பதன்மூலம் மனிதன் பூரணமடைகின்றான் என்றார்கள்.

பாடசாலையில் தாய்மொழிமூலம் கல்வியளிக்கப்பட்டும் கூட சில மாணவர்களே கல்வியில் முன்னேற்ற முள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பாடங்கள் யாவும் மொழியினூடாக தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருப்பதால் கல்வியில் மொழி இன்றியமையாததாகின்றது. மொழியில், கேட்டல், பேச்சு, எழுத்து என்பன ஒன்றொன்று பின்னிப்பிணைந்தும் காணப்படுகின்றது. மாணவர்களில் கேட்டல், பேச்சு திருப்தியடைந்து காணப்பட்டபோதிலும் வர்சிப்பில் சில மாணவர்களே வெற்றி பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

இவ்வாசிப்பானது ஆரம்ப வகுப்புகளில் ஏற்படும் குறைபாடு காரணமாக மேல் வகுப்புகளிலும் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இங்கே ரகர, றகர, ணகர, னகர, லகர, ளகர, முகர பேதங்கள், புணர்ச்சி வழக்கள், குறியீட்டுத் தொடர்பின்றி வாசித்தல் முதலிய காரணங்களாலும், பேச்சு எழுத்திலுங்கூட குறைபாடு காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

அத்துடன் ஆரம்ப வகுப்பு மாணவர்களின் பாடசாலை நடத்தைகளை கவனிக்கும் போது, வாசிப்பில் முன்னேற்றம் காணப்படும் மாணவர்களே சகல பாடங்களிலும், ஏனைய பாடசாலை நடத்தைகளிலும் முன்னேற்றமுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். ஆசிரியர்களாலும் சமூகத்தாலும் நுண்மதியுள்ள மாணவர்கள் எனவும் கருதப்படுகின்றனர். வாசிப்புத்திறனுக்கு நுண்மதியும் ஒரு பங்குதான் எனினும் வாசிப்பில் முன்னேற்றம் காட்டப்படாத நுண்மதியுள்ள மாணவர்களின் நுண்மதிகள் மறைக்கப்படுகின்றது. இதற்கு மாணவர்களின் நம்பிக்கையினமும், மனவெழுச்சிக்காரணங்களும், பாடசாலை வரவு ஒழுங்கினங்களும், அசாதாரணவகுப்பறைச் சூழலும் ஆசிரியர்களால் மாணவர்களின் நுண்மதியை அவதானிப்பது மிகவும் கடினமாக இருக்கின்றது. இக்குறைபாடுகளாலும், தன்னியக்க வகுப்பேற்றலாலும் அடுத்த வகுப்பிற்கு தம்மையார்படுத்திக் கொள்ளமுடியாமல் இருக்கின்றனர்.

இது பாடசாலைக்கும், பெற்றோருக்கும் பெரும்பிரச்சினையாக இருக்கின்றது. பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும்; மாறி, மாறி ஒருவரை ஒருவர் குறைகூறுகின்றனர். இவ்விருசாராரையும் உயர்வகுப்பு ஆசிரியர்கள் குறைகூறுகின்றார்கள். மேலும் புதிய கல்வியமைப்பையும், கற்பித்தல் முறையையும் இவ் அனைவரும் சாடுகின்றார்கள். இவ்வேளையில் இது மாணவர்கள் மத்தியில் பெரும் பயங்கரமாக இருக்கின்றது. இதனால் பாடசாலையாலும், பெற்றோராலும் தண்டிக்கப்

படும் அப்பாவி மாணவர்கள் பாடசாலைகளை கள்ளம் பண்ணுவதைத் தவிர வேறு வழியில் லாமல் தத்தளிக்கின்றனர்.

வாசிப்பில் குறைகாணுவோருக்கு எழும் பிரச்சனை:-

1. எழுத்துக்கள் மூலம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தமுடியாமை.
2. வகுப்பறைத் தொழிற்பாட்டில் செயற்படாதிருத்தல், செயற்படினும் நீண்ட நேரம் எடுத்தல்.
3. அடுத்தடுத்த பாடங்களை தொடர்ச்சியாக செய்ய முடியாமை.
4. எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கும்போது சொல்லாக்கத்தில் சுவனம் செலுத்துவதால் விடயம் பற்றிய கிரகிப்பு இல்லை. இதனால் எதையும் வாசித்து விளங்க முடியாமை.
5. பரீட்சையின்போது கேட்கப்படும் வினாக்களுக்கு வாசித்து விளங்கமுடியாமை யாலும், விடையளிக்க எழுத்துக்கள் தெரியாமையாலும் பரீட்சையில் தோல்வி.
6. நுண்மதி குறைந்தவன் நுண்மதிகூடியவனை தாண்டிச் செல்லல்.
7. காலங்கள் விரயமாகத், அதாவது ஆண்டு 3ல் படிக்கும் வாசிப்புக் குறைந்த ஒரு மாணவனை ஆர்வமெடுத்துக் கற்பிக்கும்போது அம் மாணவனுக்கு மேலும் ஒருவருட்காலம் எடுத்தாலும் சில மாணவர்களே முயற்சியின்போது வெற்றி காட்டுவர். சிலர் ஒருவருடம் முடிந்த பின்பும் 3ம் ஆண்டு தரத்திற்கு வரமுடியாமல் இருக்கின்றனர். இவ்வாறு வகுப்புக்கள் கூடக்கூட வாசிப்பில் மந்த நிலையில் இருப்பவர்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தில் காலங்கள் விரயமாகிக் கொள்கின்றது. இது கவலைக்குரியதே.
8. பெற்றோர்களுக்கிடையே எழும் தாழ்வுச் சிக்கல் காரணமாக பெற்றோர்களின் மனவெழுச்சிகள் வித்தியாசப்பட்டு பிள்ளைகளை கூடுதலாகத் தண்டித்தல்.

வாசிப்பில் வெற்றிகண்ட மாணவர்களுக்கான காரணங்கள்:-

1. நுண்மதி.
2. புதிய கல்வியமைப்பும் கற்பித்தல் முறையும்.
3. பாடசாலை வரவு ஒழுங்கு.
4. பெற்றோர் பிள்ளைகள்மேல் கொண்ட அபிலாசை.
5. ஆசிரியர்களுக்கும், பெற்றோர்களுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பு.
6. ஆசிரியர்களும், பெற்றோர்களும் உடனுக்குடன் வெகுமதி கொடுத்தலும், தொடர்ச்சியான ஆர்வமும்.
7. வகுப்பறைகற்பித்தலுக்கும், பெற்றோர்களின் கற்பித்தலுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு.
8. கல்வியறிவுள்ள பெற்றோர்.
9. வீட்டில் கட்டுப்பாடில்லீ. ஆனால் ஒழுங்கு. இங்கு செயற்பாடுகள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அமையாமல் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி உரியவேலையை உரிய நேரத்தில் செய்யும் ஒழுங்கு இருத்தல்.
10. பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்கு அளிக் கும் அரவணைப்பு.

வாசிப்பில் வெற்றிபெறாத மாணவர்களுக்கான காரணங்கள்:-

1. பாடசாலை வரவு ஒழுங்கின்மை
2. சுகயீனம்
3. பெற்றோர் பிள்ளைகள்மேல் கொண்டிராத அபிலாசை. அபிலாசை இருந்தும் தொடர்ச்சியான ஆர்வம் காட்டாமை.
4. ஆசிரியர்களுக்கும், பெற்றோர்களுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பின்மை.
5. வகுப்பறைகற்பித்தலுக்கும், பெற்றோர்களின் கற்பித்தலுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பின்மை.
6. கல்வியறிவு குறைந்த பெற்றோர் கல்வியறிவுள்ள பெற்றோராக இருந்த போதிலும், பிள்ளைகள்மேல் கல்வியில் கொண்டிராத தொடர்ச்சியில்லாத ஆர்வம்.

7. கூடிய கட்டுப்பாடும், கூடிய அரவணைப்பாலும் பொருள்களை கையாண்டு பழகாமல் புதிய, புதிய அனுபவங்களை பெற்றுக்கொள்ள முடியாமை.
8. வீட்டில் ஒழுங்கில்லாததால் பிள்ளைகளின் விருப்பப்படி இயங்குதல்.
9. பிள்ளைகள் சிறுவயதில் பெற்றோரைப் பிரிந்து வாழுதல்.
10. வறுமையும் குடும்பத்தில் அதிக பிள்ளைகள் இருத்தலும்.
11. தாய், தந்தையினருக்கிடையே எழும் பிரச்சினை.
12. மாணவர்களுக்கு கல்வியில் முன்னறிவில்லாமை.
13. தன்னியக்க வகுப்பேற்றல்.
14. உடற்குறைபாடு
15. அசாதாரண வகுப்பறைச் சூழல்
16. நுண்மதிக் குறைவு.
17. பெற்றோருக்கு புதிய கல்வியமைப்பு, கற்பித்தல் பற்றிய விளக்கமின்மை
18. ஆரம்பக்கல்வி பயிற்சிபெறாத ஆசிரியர் கற் ஆரம்பவகுப்பில் கற்பிப்பது.

இவ்விருசாரார் மாணவர்களையும் எடுத்து நோக்கும்போது வகுப்பறையில் இவ்விருசாராரும் பிரச்சினைதான். எனினும் வாசிப்பில் ஆர்வம் காட்டுவோரின் பிரச்சனை

கள் வகுப்பறையிலும் வெளியிலும் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இதனால் இவர்களின் பிரச்சினைகள் அசாதாரணமில்லை. ஆனால் வாசிப்பில் குறைகாணப்படும் மாணவர்களே கவலைக்குரியவர்கள் இவர்கள் எதிர்காலத்தில் எதிர்நோக்கவிருக்கும் போராட்டங்கள் கல்வியின் தார்ப்பரியங்கள் என்பன சிந்தனைக்குரியதே. இது தவிர வாசிப்பில் தோல்வியடையும் பிள்ளை வாசிப்பதனிடமாக ஒரு வித எதிர்மறையான மனநிலையை வளர்த்துக் கொள்கின்றனர்.

எனவே இதிலிருந்து தாக்கத்துக்குள்ளாக்கப்படும் மாணவர்களை ஆரம்பத்தில் பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் கண்டறிய வேண்டும். இவர்களுக்கு இடையூறு விளைவிக்கும் பலபக்கக்காரணிகளை இனங்கண்டு தவிர்த்து, ஆசிரியர்களும், பெற்றோர்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியான ஆர்வமெடுத்து கற்பிப்பின் வாசிப்பில் மந்தநிலையிலுள்ள அப்பாவி மாணவர்களை மீட்கலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மேலும் சரியாக வாசிக்கத் தெரியாத வனுக்கு முக்கிய காரணம். வாசிக்காமல் இருப்பதாகும். வாசிக்காமல் எவரும் வாசிப்பை கற்றுக்கொள்வது கிடையாது: வாசிப்பதை பழக்கமாக்கிக் கொண்டால் வாசிப்பு கற்பது மாத்திரமல்ல ஒரு மனமகிழ்வைத்தரும் அனுபவமாகவும் இருக்கும்.

★

“சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறி களிலே
சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற வுலகிர்
அலைந்தலைந்து வீணேநீ ரழிதல் அழகழுவே”

— வள்ளலார்.

THE BISHOP OF TRINCOMALEE - BATTICALOA

RT. REV. DR. J. KINGSLEY SWAMPILLAI

By **S. Navaretnarajah** (Education Officer)

Rt. Rev. Dr. J. Kingsley Swampillai, the Bishop of Trincomalee - Batticaloa since 1983, is one who has made a significant contribution and impact in the religio-socio-economic development of Batticaloa District. He is a great religious leader with a good vision, a person of great ability and character committed to the service of the people in the name of Jesus Christ. He is a dynamic Personality, a charismatic leader who works assiduously standing up for peace and justice and with an intrusive approach ever willing to solve the problems of all the people.

The Diocese is indeed very fortunate in having his services at a time when the general stability of the area is badly disturbed. His services are not only appreciated in the religious field but also in the socio cultural and

economic aspects. His guidance through the United Religious Organisation (U. R. O.), the E. H. E. D. and the religious education centre are very useful in the context now.

Education is one of the fundamentals of development. Education and the desirable and acceptable culture still remain the man's objective and well being, which he may enjoy and which will help to develop his personality. His Lordship is one who has a just belief in training in education and has given high priority to this aspect. Technical Education and leadership training are also given importance by him. Thus His Lordship has made a very useful contribution as an organiser, as a guide, as a planner and as a great religious leader with a vision to the development of Batticaloa. ❀

எமது வெற்றித்தடங்களுக்கு வித்திட்டவர்....

ஷோபண லோகிதராஜா,
பொறியியல் துறை - பேராதனை பல்கலைக் கழகம்.

முகத்தில் நிறைந்து விட்ட கண்டிப் புடன் இடைஇடையே மென் நகையுடன் மலரும் கருணை மொழிகள், கண்டவுடன் எவரும் அவர் சொல் கேட்கும்படி ஒரு ஆளுமை: தூய வெண்ணுடை. சில சமயங்களில் அவர் கரங்களில் தவளும் பிரம்பு; ஒ - இவர் எங்கள் அதிபர் என்று சொல்வதிலும் ஒரு பெருமை.

எந்த ஒரு உயர்வின் பின்னணியிலும் ஒருவர் உள்ளதுபோல் எங்கள் கல்லூரியின் வரலாற்றில், நிச்சயமான எதிர்காலத்தில் மட்டுமல்ல நிகழ்காலத்தினைக்கூட வழி அமைத்தவர்களில் முதன்மையானவர் எங்கள் அதிபர் வணக்கத்திற்கரிய சகோதரர் மத்திய அவர்கள். காலங்காலமாய் வண: சகோதரர்களின் பாதுகாப்பிலும், வண: சகோதரிகளின் அரவணைப்பிலும் உருவாகி நிலைபெற்ற இருபெரும் கல்விக்கூடங்களான பாத்திமா கல்லூரி ஆண்கள் பாடசாலையும், கார்மேல் மகளிர் வித்தியாலயமும் ஒன்றிணைந்து செயற்படத்தொடங்கிய 76ம் ஆண்டுமுதல் இன்றுவரை இவ்வித்யாகூடத்தின் பிரமிக்கத்தக்க சிறப்பின் உயர்வுகளின் ஒவ்வொரு படிகளிலும் அவரின் உழைப்பும் உறுதுணையும் அமுத்தமாய் பதிந்துள்ளது என்பது மிகையன்று.

காலைநேரப் பிரார்த்தனைமுதல் கல்லூரி விடும்வரை எந்த ஒரு சிறு விடயத்தில்கூட அவர் கவனம் கலையாது. சிறந்த அட்டாவ தானி மட்டுமல்ல செயல்வீரரும் தான். கீழ் மாகாணத்தைத் தன் கோரக் கரங்களால்

அரவணைத்துக்கொண்ட சூரவளியின்பின்னர் ஆயரின் உதவியின் துணைகொண்டு மாணவர்களின் கல்வி பாதிக்கப்படக் கூடாது என்ற நோக்கோடு ஒலைக்கொட்டில் களில் முதலில் கல்லூரியை ஆரம்பித்துச் செவ்வனே நடாத்திய பெருமைகூட அவருக்குண்டு. சூரவளியின் கரங்களில் சிக்குண்டு சின்னூபின்னப்படுத்தப்பட்ட எத்தனையோ பேருக்கு அவர் தம் மனம்கனிந்து ஆற்றிய உதவிகள் நவிலற்பாலதன்று. சூரவளியில் சிதறுண்டுபோன கிளனி மண்டபம் இன்று முன்பிருந்ததைவிட சிறப்பாய் நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. மற்றைய கட்டிடங்களோடு கல்முனை பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் ஆதரவில் ஆண் பெண் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு அடுக்குமாடிக் கட்டிடம், சாதாரண உயர்தர மாணவர்களுக்கான தனித்தனி இரு ஆய்வுகூடங்கள் என சிறப்புடன் திகழ்கிறது இன்று கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி. கூடவே பாடசாலை நிகழ்ச்சிகளைத் திறம்பட நடாத்துவதற்காக பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபையால் கட்டப்பட்ட திறந்தவெளி அரங்குகள் இவை அனைத்தும் அதிபரின் வாக்குவன்மையையும் ஆற்றலையும் எடுத்துக்காட்டும் சிறந்த சான்றுகளாகின்றன.

தொடர்ந்த அவரது சேவையில் பல்கலைக்கழகம் சென்ற மாணவர்கள் எத்தனை: பொறியியல், வைத்திய, விஞ்ஞான, கலை, வணிகப் பட்டதாரிகளை உருவாக்கிய எங்கள் பாண ஆசிரிய குழாத்தோடு அதிபரின் கண்டிப்புடன் கூடிய கருத்தும் கருணையும்

தான் அவற்றை அடைகின்ற ஒரு வழிப் பாதைத் தடங்களைப் பண்படுத்தியது என்பது மிகையன்று. கல்விப் பொதுத்தராதர சாதாரணதர; உயர்தரப் பரீட்சைகளில் தொடர்ந்து நல்ல பெறுபேறுகளையே பெற்று வருகின்ற இவ்வித்யாகூடம் அம்பாறை மாவட்டத்தில் மட்டுமல்லாது கீழ்மாகாணத்திலேயே தலைசிறந்த பாடசாலைகளில் ஒன்று என்று மதிக்கப்பட்டுவருகின்றது. அத்தோடு கீழ்மாகாணத்திலேயே முன்னணியில் இன்று நிற்கின்றது. இந்த முன்னணி நிலையை அடைவதற்காக எமது அதிபர் கடந்துவந்த பாதைகளும் அதிகம்தான்.

அகில் இலங்கை ரீதியில் பல போட்டிகளில் பங்கேற்று வெற்றிபெற்றதும், கலை கலாச்சார கட்டுரை விளையாட்டுப் போட்டிகளில் தேசியமட்டத்தில் பாடசாலை மாணவர் பெற்ற வெற்றிகளும் இந்த அதிபரின் கீழ்தான் என்பதும் அவர் தன்னலமற்ற சேவைச்சரத்தில் நல்மணிகளாகின்றன.

கல்வி நிலையில் எவ்வாறு உயர் நிலையினைப் பேணி வருகின்றதோ அவ்வாறே மாணவரின் தனித்தன்மைகளை வெளிக்கொணரும் நிகழ்ச்சிகளில் கூட தன் நேரங்களையும் சிந்தனைகளையும் செலவிடும் சிறந்த அதிபர் இவர். நூற்றுண்டுக் கவிஞன் பாரதிக்கு விழா மற்றும் கல்லூரியின் பொன் விழாக்கள், வைர விழாக்கள், கல்லூரி தினங்கள், ஆங்கில தினங்கள், பரிசளிப்பு தினங்கள் என்று எத்தனை விழாக்கள். அத்தனைக்கும் தலைமைதாங்கவேன வருகைதந்த உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியல் பிரமுகர்கள், ஆயர்கள் அவர்களின் வருகைகளால் வெளி உலகில் இக்கல்லூரிக்கென ஒரு சிறந்த இடமும் அந்தஸ்தும் உண்டு. இவற்றில்கூட அதிபரின் தனித்துவங்களுக்கும் சீரிய சிந்தனைகளுக்கும் முதலிடமுண்டு. மேலும் அவரின் ஆற்றுப்படுத்தலால் இன்று கல்லூரியில் சிறந்துவிளங்கும் தமிழ்ச்சங்கம், இந்து

கத்தோலிக்க மூஸ்லீம் மன்றங்கள் மற்றும் சாரணர், முதலுதவிச் சங்கங்கள்மூலம் கல்லூரி வரலாற்றில் சிறப்பான காலத்திற்கு வித்திட்டவர் எங்கள் வணக்கத்திற்குரிய ஞானச்சகோதரர் மத்திய அவர்களே.

கல்லூரியில் இருந்து சென்ற ஆசிரியர்களுக்கான பிரியாவிடைகளா, இங்கே கல்விகற்கும் பொதுத்தராதர உயர்தர மாணவர்களுக்கு இடையிலான ஒன்றுகூடல் தினங்களா, இன்றைய இலங்கையின் இத்தனை நெருக்கடிகளின் இடையிலும் ஆசிரியர், பாடசாலை அபிவிருத்திச்சபை உறுப்பினர்கள் என்போரின் துணை கொண்டு இந்த நிகழ்ச்சிகளைத் திறம்பட நடாத்துவது மாணவருக்காய் அவர்தம் வாழ்நாளின் கழிந்துவிட்ட நாட்களின் பெரும்பகுதியைக் கொடுத்து அதில் மனநிறைவுகண்ட எங்கள் அதிபரால் மட்டுமே முடியுமென்பது கூட மறுக்கமுடியாத உண்மைதான்.

அதிபர் மனதால் நினைத்த காரியங்களை அவர் சொல்லுமுன்னே செய்து முடிக்கும் ஆசிரியகுழாத்தின் மனம் நிறைந்த துணை கொண்டு தான் கல்லூரி கடந்து வந்த பாதைகளை இலகுவாக்கியும் அதன் எதிர்காலச் சுவடுகளுக்கான வழித்தடங்களை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டும் மேலும் கல்லூரியை வளமிக்கதாக்குகின்றார் எங்கள் அதிபர் அவரது சீரிய சிந்தனைகளும் இலட்சியங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு இன்று இக்கல்விக்கூடம் சிறந்து விழங்குதற்கு ஆவர்கீழுள்ள ஆசிரியர்களின் சுயநலமற்ற சேவையும் அவர்தம் வாழ்வில் பாடசாலைக்கென அளித்த நேரங்களும் முதன்மையானதென்றால் அது மிகையன்று. இவர்களின் சேவையில் இன்னும் எத்தனை உயர்வுகளுண்டோ அத்தனையும் கடந்து தன்னிகரற்று கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரி ஒளிரும் என்பது நிச்சயமாகிவிட்ட உண்மைதான். *

“உங்களுக்குப் பிறர் என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களோ, அவற்றையெல்லாம் நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்”
— இயேசுகிறிஸ்து.

ENGLISH DAY - Our College

25th October 1986.

PERSEVERANCE

PERSEVERANCE is the trait of character that makes a person go on working or trying, until he has completed what he has undertaken, as perfectly as possible, without giving up half-way. It is a quality that is sadly lacking in many youngsters. All start; some continue; but, alas, only a few persevere to the end.

If we look around us, we can see how imperfectly the vast majority of people do their tasks, Nearly all of us plan and start with great enthusiasm; but when difficulties arise, and we meet with failures, our enthusiasm flags and most of us give up in despair. Perseverance involves great patience and tenacity of purpose, qualities that are essential ingredients of noble characters. A majestic building rises brick by brick. A great book is composed line by line. "Perseverance" says Carlyle, "is that which distinguishes the strong soul from the weak". This is the inspiring lesson we should all take to heart, if we are to live lives worthy of our rational nature and make some real contribution to the world into which we are born.

Failures, far from discouraging one, should be an incentive to yet greater and better efforts. Our failures show us where our weaknesses lie, so that we can work harder to remove them. Failures are thus the pillars of success. Every person who has achieved true eminence in any walk of life has had to toil steadily and hard. The greater the storms and difficulties one has battled against successfully, the more creditable is one's achieve-

ment, and the greater the strength of character that is gained. And, if we are to reap the maximum benefit from our difficulties, we must fight with self-confidence, relying as far as possible on our own abilities. The most successful and distinguished men and women are those who had faith in their own powers, and worked on undismayed by trials and obstacles.

Perseverance under the stress and strain of trying circumstances stimulates our capacities to the utmost, leading us on to stupendous achievements. Let us take a few examples from biography.

Abraham Lincoln, who was one of the Presidents of the United States of America, was born of parents who were miserably poor and illiterate. His first writing

materials consisted of a charred stick and planks of wood. But such was his strength of character and desire for self-improvement, that he worked his way up with steady grit. Even after a hard day's work as a woodcutter he used to read and study.

In Demosthenes of Greece, who was one of the most brilliant orators that ever lived, we have another instance of wonderful perseverance. As a young man his speech was very defective. But he determined to correct this. He did so, by keeping pebbles in his mouth, and pronouncing several lines, until he was able to pronounce quite clearly. [He was also short of breath; and this he overcame by walking up steep places.

The life of the great German Beethoven is also very inspiring. Early in his career he was afflicted with deafness. What more terrible calamity can overtake a musician. It darkened his life. But with great fortitude and noble resignation he laboured on composing melodies entirely in his brain. And in the gloom of his silent world his genius overpowered in some of the greatest masterpieces of music.

There is no worthwhile task that does not involve difficulties. And, if we are to master the task in hand, we have to grapple with them until they are overcome. This certainly arouses our interests, and we become keener about our work. A student who wishes to understand his subject thoroughly has to face many problems and difficulties. And by tackling them his mind is sharpened, and he pursues his studies with greater eagerness and pleasure.

Sir Isaac Newton, the great mathematician, and the discoverer of the law of gravitation and other important scientific laws, confessed that if he had done the world any sacrifice it was due to his industry and patient thought.

Let every young man and woman draw inspiration from these noble lines of Longfellow :

Lives of great men all remind us,
We can make our lives sublime;
And departing, leave behind us,
Footprints on the sands of time.

Footprints, that perhaps another,
Sailing Over Life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother,
Seeing, shall take heart again.

Let us then be up and doing,
With a heart for any fate,
Still achieving, still pursuing,
Learn to labour and to wait.

THANK YOU.

Speech by

Master M. M. A. Ash-har

(Year 12 - Maths)

POLITENESS

Politeness is the virtue which consists in consulting the comfort and feelings of others. Kindness and gentleness are the basis of all good manners. A polite person never hurts another's feelings. He does not put others into unnecessary inconvenience. A person who is polite is always agreeable to everybody. Whereas the man who is rude and impolite in his behaviour is not liked by anyone. Good manners are not accidental but are a mark of noble character. Tennyson says "For manners are not idle, but the fruit of loyal nature and of noble mind". Like other good qualities politeness can be cultivated with proper training and care. Children must learn to be polite at home. They should honour their parents. Children must not answer their parents in a rude or indifferent way. If they disagree with them in any matter; they should state their disagreement respectfully and not with an air of insolence. Brothers and sisters should be kind, gentle and helpful to one another. Children ought not to be noisy when there are visitors at home. And unless called it is not proper for them to stay and listen to their parents conversation with visitors. They should also treat their servants with sympathy and considerateness, and not load them with unnecessary work.

Politeness requires pupils to salute their teachers in and out of school. It is not good manners to talk or be inattentive during lessons. It is rude to disturb the class in any way. It is also bad manners to look into any books, paper or letters on the teacher's desk. The classroom and school should be kept clean and tidy.

It is therefore very important to realise the great value of politeness. But if this quality is not cultivated in the days of our childhood and youth it will be extremely difficult to do so in later life. Politeness adds grace and refinement to ability. And as the old saying goes: "MANNERS MAKETH A MAN". There are also a few general points we must remember. We must say "please" when we ask for anything. When anyone does a favour or gives us something, we should say "Thank you". Should we wish to speak to somebody who is engaged in conversation or in some work, we have to say "Excuse me". When travelling in public vehicles, it is bad manners for young man to be seated while a lady or an aged man is standing. Good manners expect him to offer his seat. We must also not take anything belonging to others without their permission.

A good many thing of politeness only in their dealing with their Superiors or equals. Most people cringe and bow before these but treat their subordinates and servants no better than animals. This is by no mans true politeness. Politeness should be observed towards all, high or low, rich or poor. Kindness and forbearance towards even thos under us are distinguishidg traits of a gentleman, they can flow only from true nobleness and magnanimity.

THANK YOU.

Speech by

Miss Lilani Rajagopal

(Year 10)

DISCIPLINE IN LIFE

I do not feel that a talk on 'Discipline in Life' would be very much appreciated by all today. With discipline, one's life will be perfect; it will be fruitful to the person who practises it and to the society in which he lives; without it life will be wayward and fruitless. What is discipline? Discipline is to do the right thing at the right time without wavering without postponing. It means getting up early in the morning, finishing one's homely duties and reaching the place of work at the correct time. Work, play, rest and religious activity; all must find their place and time in the daily routine. There will be no place for gossip, laziness or bad habits in a disciplined life. Discipline is the process of adhering to (obeying and agreeing to abide by) a code of conduct framed for the guidance of human beings in different walks of life.

Every institution, every entity has some guidelines to act according to them means 'discipline', for example there is discipline in nature. Every object in nature is in strict adherence to the laws of heaven. The universal law rules the movement of stars and celestial bodies. The phenomenon of seasons and the occurrence of day and night; all these are based on some order. Had there been no discipline there would be chaos and confusion in nature. As the Pope says "Order is Heaven's first law"

Discipline is one of the most important aspect of a well ordered life. A life without discipline is like a ship without rudder or a letter without address. Nobody can promote discipline without self control. Self control is the basis of all aspects of discipline and self control is but mind-control of the senses and Vital members of the body. Mahatma Ghandi, the father of Indian nation rose to the heights of fame because of his self discipline. All great men whether statesmen, scientists, discoverers, became great because of disciplined life. So, if you need success in life, victory in your venture, you must be a disciplinarian.

The crying need of the growing generation today is discipline and more discipline. Education that imparts book knowledge is worthless; it is no education at all. Children should be taught discipline in their formative years which they spend in schools. Not only the teachers but also the parents and the elders should co-operate and co-ordinate their efforts to foster discipline among the young and the old. So, it is discipline in life or disciplined life that will bring success in your life and victory in your problems. If you like success, victory, fame and happiness in life live a disciplined life.

THANK YOU

Speech by

Miss Sugantha Gopan Kandiah

(Year 9)

WHY SHOULD ENGLISH BE RETAINED AND MADE A COMPULSORY SUBJECT IN SCHOOLS

There are many reasons why English should be retained and made a compulsory subject in Sri Lankan schools.

primarily Sri Lanka is an undeveloped nation which needs the help of other nations for scientific, economic and educational progress and advancement. Hence, it is crystal clear that it needs a work language to keep in touch with the rest of the world. It is widely impossible either by Sinhalese or Tamil. There is no other language other than English to render this task possible.

English is an universal language which is spoken by more than three hundred million people through the length and breath of the world. No other alternative to English. If we take Russian it is spoken only by one hundred million people; French is spoken by sixty million people and Hindi by a small section of the population.

English is the only solution. It serves as a window to the outside world. It is an open sesame for higher studies. All necessary guides which make possible, higher studies, are available in no other language other than in English. Therefore it is quite evident that English is a must for every one who likes to improve and to visualize the tremendous changes the outside world undergoes day in and day out.

Should a language be attributed to the civilisation of mankind and the scientific progress of man, it could be no other language other than English. It has been proved to be superior to all other languages because of its methodical, energetic, business like and sober nature.

It is the most economic world language that can be utilized. We have Government and private Press of printing works in English. We have big book sellers who can supply us all our requirements in English at cheap rates.

If we turn the pages of the past history of our country we can gather excellent facts of the role played by English. The language has been here for over one hundred and sixty years and rendered yooman service for the upliftment of our fair Isle. Therefore, it will be a grave upset to unlearn English. We must not let the love of our mother tongue fade away and in the same way the enthusiasm towards learning English must be cultivated.

Our country in order to equalize the educational opportunity has switched on to Swabasha. I feel that this major objective will be defeated, and all of us will become mere frogs in the well of Lanka. If we allow such a narrow spirited nationalism to blind, especially the young and the future generation of Sri Lanka to the outstanding advantage of studying English with Swabasha.

It is a foolish attempt to supplant English for other languages. To uproot a good tradition is suicidal.

Therefore, one must add, that like vaccination or licencing a car the study of English must be made compulsory in all our schools.

THANK YOU

Speech by

Miss Dharshini Canagasooriam

(Year 12 - Bio. Sc.)

LIVE LIKE THE SANDALWOOD TREE
WHICH GIVES ITS FRAGRANCE EVEN
TO THE AXE THAT HUES IT.

— RABINDRANATH TAGORE.

I REJECT ANY RELIGIOUS DOCTRINES THAT
DOES NOT APPEAL TO REASON AND IS IN
CONFLICT WITH MORALITY.

— GANDHI.

THE ART OF DYING BRAVELY AND WITH HONOUR
DOES NOT NEED ANY SPECIAL TRAINING
SAVE A LIVING FAITH IN GOD.

— GANDHI.

விடிவை நோக்கி.....

அலங்கார மேசையிலே வெளிச்சம் போட்டு
அழகுதமிழ்ப் பேச்சாளர் பலரைக்கூட்டி
இலங்கையிலே எம்மவர் சரிதந்தன்னை
இலக்கியமாய்க் காட்டுகிறார் இதுவா வேண்டும்?

என்ன இவன் சொல்கின்றான் என்றேயுங்கள்
எரிநோக்கால் எனைச்சாடி மாய்க்கவேண்டாம்
என்னபேசி ஏதுபயன் கண்டோம் நாட்டில்?
இனியெதற்குப் பேச்சு உடன் செயல்தான் வேண்டும்.

தாழ்வுநிலை சீதனப்பேய் கொடுமைதன்னை — மாய்க்கத்
தயக்கமிலா இளைஞரணி வேண்டும் நாட்டில்
ஏழ்மையிலே வாடுகின்ற பெண்களெல்லாம் — நாளை
ஏற்றமுடன் வாழ்வழி செய்தல் வேண்டும்

இலங்கையாம் இன் நாட்டில், — எமக்கோ
இழிவுறும் நிலையா வேண்டும்? — இனிதே
எம்மக்கள் நம்பிக்கை வென்றுவர
எப்போதும் ஒன்றாக உழைக்க வேண்டும்

வேண்டுவன இவைமட்டும்தானா? நாட்டில்
வேறுபல தொண்டுகளும் நிறையவுண்டு,
ஆதலினால் அழைக்கின்றேன் உன்னைநண்பா!
ஆனவரை செயல்படுவோம் வருகின்றாயா?

செல்வி சிபாயா மீராசாய்வு

(கலைப்பிரிவு - ஆண்டு 13)

பல்லின சமுதாயத்தில்

இளைஞர்களும் மனித உரிமைகளும்

பல்லின சமுதாயம் எனும்போது சாதியில் சமயத்தில் மொழியில் நிறத்தில் வேறுபட்டு வாழும் மக்களைக் குறிக்கிறது. உலகில் பிரித்தானியா போன்ற சில நாடுகளைத் தவிர ஏனைய அனைத்து நாடுகளும் பல்லின பல்மத அமைப்பு மிக்க சமுதாயத்தையே கொண்டுள்ளன. இவ்வாறான சமூகங்களிலே இன்று மனித உயிர்க்கொலைகளும் நாடு ஒன்றுடனொன்று போட்டியிட்டோடு கொள்வதும் அணுவாயுதக் குவிப்புக்களும் கணக்கின்றி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை எல்லாம் மனித உரிமைக் துஷ்பிரயோகங்களுக்கு உதாரணங்களாகும். இவ்வேளையில் பல்லின சமுதாயத்தில் வாழும் இளைஞர்களின் பங்கு என்ன? சமூகத்தை ஒன்று சேர்க்கும் மாபெரும் முயற்சியில் மனித உரிமைகள் என்ன பங்கினை வகிக்கின்றன என்பதை ஆராய்தல் சாலப் பொருத்தமாகும்.

பல்வேறு குழுக்களாக வாழும் மக்களிடத்தில் அரசியல், பொருளாதார, இனம், மொழி, நிறம் ரீதியான குழப்பங்களும் சச்சரவுகளும் தோன்றலாம். இதனால் வலிமையும் ஆற்றலும் உள்ள குழு மற்றைய குழுக்களை அடக்கி ஒடுக்குகிறது. இச்செயற்பாடு தனிமனிதனது அரசியல், பொருளாதார சுதந்திரங்களை மறுப்பதாக அமைந்திருக்கிறது. இதனை மீண்டும் பெற்றுக்கொடுக்கும் ஒரு செயற்பாடாகவே ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமை பிரகடனம் அமைந்திருக்கிறது. பல்லின மக்களிடையே உறவினை ஏற்படுத்துவதற்காக உரிமையினை நிலைபெறச் செய்வதற்காக மனித உரிமைகள் சாசனம் காணப்பட்டனும் இதனைச் செயற்படுத்துவதற்கு சமூகத்தின் முதுகெலும்பாக அமைந்திருக்கும் இளைஞர்களின் பங்கு மிக முக்கியமானதாகும்; இளைஞர்களே பல்லின சமு

தாயத்தில் இணக்கத்தினை ஏற்படுத்தவல்லவர்கள் என்பது உலக வரலாறு கண்ட உண்மையாகும்.

உலக நாடுகளில் வெவ்வேறு இனங்களையும் மதங்களையும் கலாச்சாரங்களையும் கொண்டவர்களாகவும் வேறுபட்ட மொழிகளைப் பேசுபவர்களாகவும் உள்ளனர். கலாச்சாரங்கள் பின்னிப் பிணைந்தனவாயிருப்பினும் அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்துவங்கள் உள்ளன. அதிவேகமான விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, சமூகத் தொடர்புச் சாதன முன்னேற்றங்களும், வன்செயல்களும், ஆக்கநலப்பணிகளும் வேறுபட்ட உருவில் வளர்ச்சியடைந்தமையும் உலக நாடுகளில் பிரச்சனைகளைச் சிக்கலாக்கியுள்ளன. மக்கள் உள்ளங்களில் தம் உரிமைகள், இன வேறுபாடுகள் பற்றிய உணர்வுகளின் வளர்ச்சி ஒரு புறத்திலும் இன்றைய அரசுகளின் அதிகார வளர்ச்சி மறுபுறத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இன்று உலக நாடுகளை நோக்கும்போது உறுதிப்பாடற்ற நிலையாலும் அதிகரிக்கும் ஆயுதச் செலவாலும் இன்னும் வறிய நாடுகளைப் பாதிக்கும் ஏனைய பிரச்சனைகளாலும் வன்செயல்களின் பெருக்கம், குற்றச் செயல்கள், கொள்ளைகள், போதை வஸ்துக்களின் பயன்பாடு போன்றவை எம் சமூகச் சீர்குலைவிற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாகவுள்ளன. சட்டத்திற்கும் ஒழுங்கிற்கும் பொறுப்பானவர்களே அச்சத்தோடு வாழ்கிறார்கள். இத்தகைய சூழ்நிலையில் இளைஞர்களின் பொறுப்பும் பணியும் என்ன? உலக நாடுகளின் பிரச்சனைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை அறிந்து மனித உரிமைகள் கண்ணோட்டத்தில் இப்பிரச்சனைகளுக்குத் தகுந்த தீர்வுகளைக் கண்டறிய முற்படுவதே இன்றைய சூழ்நிலையில் சாலப் பொருத்தமானதாகும்.

“ஒரு சமுதாயத்தின் ஈட்டி முனைகள் அந்நாட்டின் இளைஞர்கள்” என்றார் ஓர் அறிஞர். கூர்மையும் வேகமும் மிக்க அவர்களது செயற்பாடுகள் சரியான கட்டுப்பாடான வழியில் செல்லாவிட்டால் ஒரு நாட்டில் வாழும் சகலரையும் அழிப்பனவாக அவ் ஈட்டி முனைகள் அமைந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இன்று எமது இளைஞர்களின் செயற்பாடுகளையும் உலகநாட்டு நிலைகளையும் நோக்குவோமாயின் அவை அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிலைகளினால் நிலை குழம்பி, நிலை தளர்ந்து காணப்படுகின்றன.

இளைஞர்கள் புதுமை வீரரும்பிகள், புரட்சி இரசிகர்கள், நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், நினைப்பதைச் செய்யத்துடிப்பவர்கள், விரைவில் உணர்ச்சிவசப்படுபவர்கள். முன்னேற்றப்பாதையை நோக்கி விழைபவர்கள், முழு ஒத்துழைப்பைக் காட்டக்கூடியவர்கள், வீரமும் விவேகமும் அறிவும் ஆற்றலும் படைத்தவர்கள். அனுபவம் வாய்ந்த பெரியோர்கள் அரசுகள் இளைஞர்களின் வாழ்வில் வழிகாட்டி ஒளியேற்ற வேண்டும். இல்லையேல் அவர்கள் அழிவுப்பாதையை நோக்கி அடிவைத்து விடுவார்கள். இந்நிலையைத்தான் நாம் இன்று காண்கின்றோம்.

தனிநபராகவும் சமூகமாகவும் மற்றவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல் பாதுகாப்பு மனிதமாண்பு, சுதந்திர பொருளாதார நலனிற் பங்கு போன்றவற்றை அனுபவிக்கத் தகுந்த முறையில் எமது மனித உரிமைகள் சாசனம் அமைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொருவருடைய உரிமைகளையும் நாட்டின் பொது நலனுக்கான அவரவருடைய கடமைகளையும் மதித்துப் பண்புள்ள மனிதராகவும் சமூகத்தினராகவும் வாழ நீதியான வாழ்க்கை முறையை உருவாக்கிக் கொள்வதே இன்றைய மனித உரிமைகள் சாசனத்தின் குறிக்கோளாகும்.

இந்த நிலையில் 1945இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாபெரும் உலக சமாதான சபையான ஐக்கிய நாடுகள் சபை கடலில் தத்தளிக்கும் மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் ஓர் மரக்குற்றியைப் போன்று துன்பப்பட்டு அல்லுற்ற மக்களிற்கு ஓர் விமோசனமாக இப்பேரவை மலர்ந்தது. இப்பேரவையின் முக்கிய குறிக்கோள்களிலொன்றாக மனித

உரிமைகள் ஒன்றுக்கான சட்டமூலமொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று 1948ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 10ந் திகதி தீர்மானிக்கப்பட்டது. அன்று வித்திட்ட இந்த மனித உரிமைகள் பிரகடனம் ஏறத்தாள முப்பது ஆண்டுகளின் பின் 1968ஆம் ஆண்டு அனைத்துலக மனித உரிமைகள் சாசனமாக மலர்ந்தது. இம்மனித உரிமைகள் சாசனத்தினை எல்லா அங்கத்துவ நாடுகளுக்கும் இடையே மூன்று பொருத்தனைகளின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்த விரும்பி பொருளாதார சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகள் மீதான பொருத்தனை என்றும் குடியியல், அரசியல் மீதான பொருத்தனை என்றும் இப்பொருத்தனைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் உடன்படிக்கைக் குறிப்புகள் என்றும் அவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இப்பிரகடனமானது ஒவ்வொரு மனிதனும் அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கையை ஏனைய புறக்காரணிகள் பாதிக்காவண்ணம் பாதுகாப்பு அளிக்க உதவுகின்றது.

மனிதர்கள் எல்லோரும் பிறப்பிலே சமமானவர்கள் இனம், மதம், நிறம், பால், மொழி, அரசியல், சமூக அந்தஸ்து வேறுபாடின்றி எல்லா உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் எல்லோருக்கும் உரித்துடையது. பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகள்; ஒவ்வொருவரும் சுயமாகத் தொழில் புரியும் உரிமை; நியாயமான கூலிக்கான உரிமை; பசிப்பிணியிலிருந்து விடுதலை பெறும் உரிமை; உடல்நலம், கல்விக்கான உரிமை; தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்கும் உரிமை என்பவற்றை மனித உரிமைகள் சாசனம் அடிப்படை உரிமைகளாக உறுதிப்படுத்துகிறது.

இம்மனித உரிமைகள் சாசனத்தினை அமுலாக்குவதில் பங்கு வகிப்பவர் யார்? என்ற கேள்விக்கு விடை இன்னும் பெற முடியாமலேயே இருக்கிறது. அரசாங்கமா? பொது நிறுவனங்களா? மக்களா? இளைஞர்களா என்ற வினா ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பல்வேறு சமூகங்கள் வாழும் நாடுகளில் அச்சமூகங்களுக்கிடையே யூசல்கள், குழப்பங்கள் தோன்றுவது இயல்பாக இருக்கிறது. இப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வாக மனித உரிமைகள் சாசனத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அரசாங்கம், தனது பங்கினைச் செலுத்தவேண்டும். ஆனால் நடைமுறையில்

அரசாங்கம் பலநாடுகளில் தவறு இழைப்பதைக் காணலாம். தென் ஆபிரிக்காவிலே கிறிபான்மை வெள்ளையர்கள் பெரும்பான்மைக் கறுப்பு இனத்தவர்களை ஆட்சிசெய்வது மட்டுமல்லாது அவர்களின் உரிமைகள் சாசனம் ஒவ்வொரு மனிதனும் வாழும் உரிமை, விடுதலையடையும் உரிமை, முற்பாதுகாப்பு உரிமை என்பவற்றை அங்கீகரிக்கிறது. அடிமைத் தனத்தைத் தடுத்து நியாயமான விசாரணைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. பல நாடுகளில் அரசாங்கம் மறைமுகமாக மேற்கொள்ளும் ஆள்கடத்தல், விமானக் கடத்தல், பயணக்கைதிகள் வைத்தல் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்திற்கெதிரான நடவடிக்கைகளாகும். மனித உரிமைப் பிரகடனமானது ஏதேச்சையாகக் கைது செய்யப்படுவதற்கு எதிராக அல்லது தடுத்து வைப்பதற்கெதிராக மக்களைப் பாதுகாக்கின்றது.

சமூகத்தில் அரசுக்கு அடுத்ததாக அமைந்து இருக்கும் பொதுநிறுவனங்கள் மனித சாசனத்தினை நடைமுறைப்படுத்த தகுதி வாய்ந்தவையா? என்ற வினா எழுகின்றது. பொது நிறுவனங்கள் பிரதேச ரீதியாகவும், மொழி ரீதியாகவும், இன ரீதியாகவும், சமய ரீதியாகவும், அரசியல் ரீதியாகவும், வர்த்தக ரீதியாகவும் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது. இந்நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்படுகின்ற நோக்கத்தினை அடைந்துகொள்வதற்காகச் செயற்படுகிறது. அந்நிலையில் சில சமயங்களில் மனித உரிமைகள் மறுக்கப்படலாம். ரூஷியாவில் தொழிற்சாலைகள் வர்த்தக ரீதியாக உருவாக்கப்பட்டவை. இவை மிகக்கூடிய இலாபத்தினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகத் தொழிலாளர்களின் சில உரிமைகளை மறுக்கின்றது. தொழிலாளர்கள் இந்நிறுவனங்களால் சுரண்டப்படுகிறார்கள். இது அவனது வாழ்க்கைத் தரத்தினைப் பாதிப்பதாக அமைந்துள்ளது. மனித உரிமைகள் சாசனத்தின்படி நியாயமான கூலியினைப் பெறுவதற்குத் தொழிலாளர்களுக்கு உரிமையுண்டு. பல்தேசிய கம்பனிகள் மக்களிடையே உயிராபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையிலும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்தியாவில் போபால் நகரில் யூனியன் காபைட் நிறுவனத்தில் ஏற்பட்ட நச்சுவாயுக் கசிவினால் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் உயிரிழந்தார்கள்; இங்கும் மனித உரிமை மீறப்படுகிறது.

பல்லின சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பிளவுகளை நீக்குவதற்கென அச்சமூகத்திலுள்ள இளைஞர்களின் பங்கு என்ன என்பதை நோக்குவோம். உலக சனத்தொகையில் ஏறத்தாள 30% இலும் குறைவான பங்கினரே இளைஞர்களாக உள்ளனர். இளைஞர்கள் என்ற பராயம் வாழ்க்கையின் சில முக்கிய செயற்பாடுகளை எய்துவதற்கான ஓர் நிலையாகும். இவ்வொற்றுமையினை சமாதானத்தினை எவ்வாறு இளைஞர்கள் செய்யலாம் என்பதில் பலவிதமான கருத்துக்கள் காணப்பட்டாலும்கூட அவர்களால் செய்ய முடியும் என்ற முடிவினை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர்.

இளைஞர்கள் துடிப்பான இரத்தம் உடையவர்கள்; உற்சர்கம் எப்போதும் அவர்களிடம் நிறைந்திருக்கும்; அவர்களது சிந்தனைகள், கருத்துக்கள் உருவாக்கத்திறனை அடிப்படையாகக் கொண்டது; உடல், உள சக்தியுடையவர்கள்; சகல நிலைகளிலும் சமூகத்திலுள்ள ஏனையவர்களைவிட மேம்பட்டவர்கள். இவர்களே மனித உரிமையினை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியவர்கள். பல்வேறு சமுதாயக் குழுக்களிடையே ஏற்படும் பிளவுகளை நிவர்த்திசெய்ய இவர்களின் சேவை மகத்தானது.

இளைஞர்களை நெறிப்படுத்துவதற்கு மனித உரிமைகள் சாசனம் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகிறது. மனித உரிமைகள் சாசனத்திலே ஒரு நபர் பொருளாதார, அரசியல் ரீதியாக எவ்வாறு சமாதானமாக வாழ முடியும் என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. அது மட்டுமல்லாது சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகள்கூட அங்கு வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரிமைகளை இளைஞர்களுக்கு உணர்த்துவதன்மூலம் சமூகங்களுக்கு இடையே ஏற்படும் பல்வேறு பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். என்பதில் ஐயமில்லை. அது மட்டுமல்லாது அதே இளைஞர்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு இவ்வுரிமைகள் தடைப்படக்கூடிய வாய்ப்பும் உண்டு. இதனால் பல்லின மக்கள் வாழும் சூழ்நிலையில் அடிப்படை மனித உரிமையினை நடைமுறைப்படுத்த இளைஞர்களின் பங்களிப்பு மிக அவசியமானதாகும். ஈராளில் இளைஞர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அமெரிக்காவிற்கு எதிராக ஒரு போராட்டத்தை நடாத்தி இன்று ஏகாதிபத்திய நிலையிலிருந்து ஒரு சுதந்திர

சுரானை அமைத்திருக்கிறார்கள். பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்தில் இளைஞர்கள் தொடர்ந்தும் பங்களிப்பினைச் செய்து வருகிறார்கள். இழக்கப்பட்ட தம் பூமியை மீண்டும் பெறுவதற்கான ஒரு போராட்டமாக அது மிளிக்கின்றது. எங்கே உரிமைகள் மறுக்கப்படுகிறதோ, எங்கே மக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகிறார்களோ அங்கே மனித உரிமையினை நிலைபெறச் செய்வதற்காக இளைஞர்கள் முன்னணி முன் நிற்பதைக் காணலாம். அதேவேளை ஆபிரிக்காவில் பசியால் வாடும் ஏழை மக்களுக்கான ஆதரவினை உலக நாடுகளிடையே பெறுவதற்கு ஒரு சுறுப்பு இளைஞர் உலக ஒட்டப் போட்டியினூடாக ஒன்றிணைந்தார். எனவே இளைஞர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகில் சமாதானத்தினை நிலைபெறச் செய்ய முடியும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை.

கிராமரீதியாக, நகரரீதியாக, பிரதேசரீதியாக, நாடுகள் ரீதியாக, உலகரீதியாக அமைக்கப்படும் அமைப்புகளில் இளைஞர்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கவேண்டும். சமூக முன்னேற்ற அமைப்பாகவோ, கலாச்சார பண்பாட்டு ரீதியான அமைப்பாகவோ அரசியல் அமைப்பாகவோ, பொருளாதார அமைப்பாகவோ இருக்கலாம். ஒவ்வொன்றிலும் இளைஞர்களின் பங்களிப்பு அவசியமானதாகும். ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டி, ஆசிய விளையாட்டுப் போட்டிகளில் கலந்துகொள்ளும் விளையாட்டு வீரர்கள் அதாவது இளைஞர்கள் சாதி, இன, மத, அரசியல் வேறுபாடுகளை மறந்து ஒற்றுமையோடு சிறப்பாகக் கலந்துகொள்கிறார்கள். எக்ஸ்போ (Expo) கண்காட்சி பல்லின சமுதாயத்தின் திறமையினை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகள் பல்லின சமுதாயத்தில் உறவினை மேம்படுத்துவதாக அமைகிறது. இவற்றிலே இளைஞர்களின் பங்கு மேம்பட்டது என்பதை விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

1980 ஆம் ஆண்டு மே 27 இல் இலங்கை சனநாயக சோஷலிசக் குடியரசு அடிப்படை மனித உரிமைகளை இலங்கை மக்களுக்கும் உரிமைப்படுத்தியது. இவ்வுரிமையின்படி இலங்கையில் வாழும் எல்லா மக்களுக்கும்

சுயநிர்ணய உரிமை கொண்டுள்ளதால் அரசியல் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்கவும் பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு அபிவிருத்தியை சமனாகப் பின்பற்றவும் முடியும் என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிப்படையிலான உரிமைகளின் நிலைப்பாடு இலங்கையில் காணப்படுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. என்றாலும் இலங்கைத்தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் பல்நெடுங்காலமாக மறுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனைப் பெறுவதற்காக இளைஞர்கள் முயற்சி எடுக்கின்றனர். சமாதான முறையிலோ அல்லது சாத்வீக முறையிலோ இதனைப் பெற்றுக் கொள்வது மிகச் சிறந்த வழி.

உலக சமுதாயம் பல்வேறுகப் பிரிந்திருக்கின்றது என்பது கண்கூடு. இக்குழுக்களிடையே பிரச்சனைகள், குழப்பங்கள், சச்சரவுகள் தோன்றுவது இயல்பு. இந்நிலையில் தனிமனித உரிமைகள் சாசனம் மலர்ந்தது. இச்சாசனத்தை அமுலாக்குவதில் இளைஞர்கள் முன்னணியின் பங்கு மிக அவசியமானதாகும். இளைஞர்களின் திறமையினை, உத்வேகத்தினை உலக சமுதாயம் பயன்படுத்தக்கூடியவகையில் தயாராக இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும். இளைஞர் சமுதாயம் தாக்கத்திற்குள்ளாகி மருண்டு விடுமானால் எதிர்கால உலகமுமே சரியான முறையில் புரிந்துகொண்டு மனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்துப் பேணுவதில் ஓத்தகுரலை எழுப்பவேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

எந்தவொரு கருத்தையும் அடக்கு முறையை உபயோகித்து மக்களிடையே புகுத்த முற்படுவதிலும் பார்க்க அன்பை உபயோகித்தல் இலகுவானதாகும். அதை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். சண்டை சச்சரவுகள், சாதிப்பிரிவினைகள், ஏற்றத்தாழ்வுகள், பல்லின பலமதப் பிரிவுகள் என்பவற்றின் மத்தியிலே அமைதியிழந்து ஒற்றுமை இழந்து சமாதானத்தை இழந்து சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்திடையே ஒற்றுமையை உருவாக்கி "ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கின் அனைவர்க்கும் தாழ்வு" என்ற கருத்தை உணர்த்தவேண்டும். அப்பொழுது தான் மனிதன் மனிதனை உயர்ந்து வாழ முடியும். *

செல்வன் அரசரெத்தினம் புலனேந்திரன்

(ஆண்டு 13 - உயிரியல் பிரிவு)

THE INFLUENCE OF METHODISM IN EAST SRI LANKA

WRITTEN BY

S. W. Somanader, B.A. (Cey.), Dip-in-Elt. (Leeds, UK)

C. E. O. (English), Batticaloa.

The early Methodists were among the pioneers in the establishment of English schools, Teacher training colleges, hospitals, Technical and Industrial schools, and Medical and Social outreach programmes in, Sri Lanka, in the modern sense. It is as a result of these historical and fruitful efforts that, today, the Eastern province can boast of many fine schools, hospitals, orphanages and other Institutions. No one can deny the immense and salutary impact that this small community of christians have had on the history of our country.

A great moment in the history of the E. P. was ushered in when six pioneer Methodist missionaries set sail for the East from Plymouth Harbour in England on 31st of December 1813. The leader of the mission was Rev: Thomas Coke. The others were: Reverends Benjamin Clough, George Erskine, William Ault, James Lynch and Thomas Hall Squance. Thomas Coke was well past seventy years when he came out to the East. He believed that he was divinely called for the mission in Sri Lanka. So inspite of many disappointments and strong dissuasion from others he persisted in his appeals to the British Methodist Conference to sanction the mission. In the third year of his attempt he succeeded. Ault, who came out to Batticaloa, was the first to

accept Dr. Coke's invitation to join the mission.

From the start the mission was faced with severe set backs and apparent failure which apparently went against Coke's belief that it was divinely ordained. In Dec. 1813 the Napoleonic war was raging in Europe. The ship in which the missionaries sailed had to be escorted to Bombay by warships. During the voyage Mrs Ault died of consumption and had to be buried at sea. She was only twenty-five years old at the time of her death. Dr Coke, the leader also died before they reached Bombay in June, six months after the journey began. But their troubles were not yet over. They sailed out of Bombay Harbodr on June 20th 1814 under the care of Captain Mitchell in the ship 'Earl Spencer' and arrived at Point de Galle after a voyage of nine days. Thus June 29th is 'Methodist Day' in Sri Lanka.

Squance, Clough and Lynch came safely ashore in a boat. But the boat which brought Ault and Erskine drifted into a current and was carried to the open sea. They ran all night southward inspite of the earnest toil of the brave, strong boatmen, who tried in vain to bring their passengers to the shore. South they floated for seventeen miles and in

the middle of the night they were able to reach shore at Weligama. At half past two in the early hours of the morning they were brought to the house of the Magistrate Mr. Keneuman (a grand-uncle of Mr. Peter Keneuman). They reached Galle at five O'clock in the evening on the same day.

The following is taken from a diary of events of the first fortnight of Methodism in Sri Lanka. On Friday 1st July they assembled at old Dutch Fort in Galle to consider their future toil in the country. On Sunday July 3rd they held their first service on Sri Lankan soil. On Friday 8th their attention was directed to certain places as eligible for missionary stations. On Sunday 10th July they again had a service in the old Dutch church in Galle. The Next day was one of the historic days of the mission in Sri Lanka. On Monday July 11th they met to choose the station for each of them. They agreed to do so by adopting the biblical practice of drawing ballots. The Rev. William Ault of Macclesfield in Lancashire was destined to come to Batticaloa and inaugurate the work of the Methodist mission in E. P. They separated each to their destined stations after celebrating the Lord's Supper.

Ault left for Batticaloa by sea on Sunday July 31st. A letter written by Ault to his friend Erskine in Matara, gives an account of his voyage to Batticaloa. It also gives us a glimpse of the man and his times. He writes, "I left Galle on Sunday July 31st and passed Matara about four in the same afternoon. We anchored off Matara on Sunday night where we continued the whole of Monday and Monday night. I had a very unpleasant voyage. Thrice we were forced to anchor in the open sea. Once we were becalmed; and once encountered a contrary wind; for two days we were without water; and the water I took on board was stolen from me. Our indolent crew

would not sail in the daytime; they said that the wind was too strong, and in the night they refused, saying that it was not good to run upon the rocks; so that there were but a few hours early in the morning in which they would sail even then I was obliged to wake them up. It appeared as though the conclusion of the voyage was an object of no consequence with them. They fished along the shore by day and cooked and slept by night. We had plenty of smoke and sulphur and noise and filth; but for several days made no progress. We lost anchor in a gale of wind; but providentially no further damage. Our food as well as water fell short, as I had provided little more than would be sufficient for three days. I have some of my things broken; my books are wetted and nearly all spoilt. I have been twice in the sea, but happily escaped with life. I fell overboard from the dhoney and on landing at Batticaloa, in a small canoe, it swamped. I jumped out and reached the land; the best way I was able. But I must cease my complaints. Here I am through much mercy, at my appointed station".

Ault's letter to Erskine is an authentic document relating to the history of the EP in the early nineteenth century. It indicates the means and the difficulties of travel to Batticaloa before road or rail transport was available. It is also authentic in relation to the character of the man. I made use of some of my free time to read the original letters of Ault to his father and others, while on a study scholarship in England, recently. These letters are available now in the library of the School of African and Oriental Studies in London. The other letters I read exhude the same spirit. Ault is frail and human enough to feel pangs of hardship of strange oriental work conditions but also indomitable enough to continue regardless in his chosen mission.

The years 1813 and 1814 were characterised by great heat and drought in Batticaloa. On the day Rev. Ault landed the thermometer stood at 94 F in the shade. Sickness was prevalent throughout the district. The military hospital in the Fort was full of the sick and dying. To a man in Ault's state of health, with a body predisposed to disease and with mind deeply afflicted by grief at the recent loss of his wife, the prospect was not bright. Yet, inspite of these difficulties and disadvantages he entered heartily upon his work.

When Rev. Ault arrived in Batticaloa on the 12th of August 1814, Mr. Simon Sawyer was the Collector of the district. He gave Ault encouragement to open an English school. A paddy godown on the site where the customs warehouse stood untill recently was granted to him. It is said that there five scholars at the start. One of them was Daniel Somanader who afterwards became the first mudliyar of the Batticaloa Kacheri; two others were the orphans of two British soldiers who died during the malaria epidemic which raged in Batticaloa that year. This was the beginning of the Batticaloa Methodist Central College, which is claimed to be the first English school in the Island.

Following the establishment of Batticaloa Methodist Central College in 1814 many fine English schools were founded, both for boys and girls, in Batticaloa, Kalmunai and Trincomalee; Leese High school for boys in Kalmunai, also Girl's Boarding school in the same town. These two schools have been now amalgamated into Wesley High school for both boys and Girls; Methodist Girls' school in Trincomalee and Vincent Girls' High school for girls in Batticaloa. Apart from these English schools the whole district was dotted with well-run Tamil medium Primary schools. Almost every village of some size had a Methodist Mission Tamil

mixed school. Some of these schools have now become big seconary schools, for instance Amirthakaly MMTMS, Arasadi MMTMS and Kurumanvely MMTMS. Some of these school function under new names now, To serve these schools with first class trained teachers the Methodist also established the Arasadi Teachers' Training college.

To follow up the story of Ault's work in Batticaloa, he spent his time wholly in preaching, teaching and learning Tamil. One of his chief concerns was the education of the young. Such incessant labours however proved too much for his strength. Dysentery, which might have been easily arrested and cured by attention to proper diet, gradually wasted his physical strength. No European was near him when he died. A Tamil servant read a few verses from the Gospel of St. John on his request. Rev. Ault, then made one or two remarks, soon after turning on his bed he quietly passed away on the 1st of April 1815. He was buried in the church which he had established. He had but served but nine months, within this short period, however, he had laid the seed for the bearing of great fruits in the fields of education, religion and social service.

It became necessary that another person of the same dedication should be sent continue the work in Batticaloa. The Rev. Elijah Jackson was sent as Ault's successor and arrived in Batticaloa on July 1816.

Thus the Methodist Church was able to maintain a succession of committed and hardworking priests in the east of Sri Lanka and so forge ahead in its pioneering work in the fields if education, medical care and social welfare. The following extracts from the reports of Methodist ministers, stationed in Batticaloa, to Methodist Headquarters in London indicate the direction and nature of the

expansion impact of the work begun by Rev. Ault in the Eastern province.

1816 - Methodist missionaries opened up Industrial schools were among other subjects carpentry was taught. In 1837 the missionaries took much interest in the elevation of the Nomadic and semi-savage veddhas. The presence of large tribes of veddhas in the jungle areas of Bintenne and Kathiraveli was a pressing social problem in the Nineteenth Century. The first missionary to get interested in this problem was the Rev. Ralph Scott of the Wesleyan Mission. Under the influence of Scott many of the Veddhas were persuaded to settle in villages. In 1838 medical Units were set-up by the Methodist Church in the district. These, it is said, did much for the people, especially for the women in purdha among the Muslim community. In 1889, the work among the Veddha tribes were carried a step further by the Rev. A. E. Restarick. Reporting on his work the Rev. Restarick says: "I was glad to get somewhat close to the uncivilized veddha in the heart of the forest. No carriage,

bicycle, or horse can cover three out of the five miles from the main road..... I ought to have said, that we have a school and a carpenters' shed and are trying to bring light by the former and some regular means of maintenance by the latter."

The foregoing evidence indicates that the Methodists, though a small and scattered community, have had a decisive influence in history of the Eastern Province. They were the forerunners in the establishment of formal education, as we know it today. They instituted a sound system of English education. And they laid the groundwork for the acceptance of a technical and vocational bias to secondary education. They pioneered a healthy system of religious education combined with religious tolerance. They were also innovative in introducing peripheral medical units in the outskirts of the Province. They, in addition, were one of the first people to take an active and organised interest in the rehabilitation of the semi-savage Veddhas. *

NOT BY BIRTH IS ONE AN OUTCASTE
NOT BY BIRTH IS ONE A NOBLE
BUT BY DEEDS IS ONE AN OUTCASTE
AND BY DEEDS IS ONE A NOBLE.

— BUDDHA.

ஒரு கொடியின் இரு மலர்கள்

சண்முகம் சிவலிங்கம்.

பத்தாண்டு நிறைவுற்றாய் கார்மேல் பாத்திமா
பருவத்தில் மிகச்சிறிதே; எனினும் உன்றன்
முற்றிறத்தில் பொன்விழாவைக் கடந்துபோன
முதுசங்கள் இரண்டிணைந்து கொண்டதாலே,
இத்திறத்தில் பக்குவத்தை இயல்பாய் கொண்டு
இளமை என்னும் புத்துயிர்ப்பு இசையக் கண்டாய்
எத்திசையும் இன்றுனது புகழைக் கண்டேன்;
இசைபரப்பி வாழ்ந்தவைகள் அயர்ந்து போக.

இரண்டு பெரும் தாபனங்கள் ஒன்றிணைந்தால்
இருமரபும் ஒன்றிலொன்று அழிந்து போமோ?
ஒருமரபு மற்றதனை ஒதுக்கித் தேய்த்தல்
ஒப்பத்தான் முடிந்ததுவோ? ஒன்றில் ஒன்று,
தரமுயர்ந்து தத்தமது தனித்துவத்தில்
சங்கமத்தின் பயன்களையும் தமதே ஆக்கி
ஒரு கொடியின் இருமலராய் உவந்து பூத்தாய்!
உயர்வெல்லாம் உனதாக வாழ்த்துகின்றேன்.

ஏழ்மையிலே உழலுகின்ற எமது மக்கள்
இதயத்தில் வீற்றிருக்கும் இனியதாயே
சீமையிலே வாழுகின்ற திறத்தாருக்கு
செவிலியாய் சேவகம் புரியமாட்டாய்,
பாவினை இரட்சிக்க வந்த தூயோன்
பாதையிலே பணிபுரியும் தாயே உன்றன்
ஆவியிலும் துரைத்தனத்தை வெறுப்பாய். அன்பு
யாவையும் வெல்லும் எனச் செல்வாய், வாழ்க.

THE EDUCATIONAL CONTRIBUTION OF THE RAMAKRISHNA MISSION TO THE EASTERN PROVINCE OF SRI LANKA

Swami Jivanananda,

Sri Ramakrishna Mission, Batticaloa.

It so happened that the impact of the activities of the Ramakrishna Mission in East Lanka has had a lasting effect, more than in any other part of the Island. A close examination of this impact will reveal that the Mission's Educational Enterprises and the Mission's Home of Service in the Eastern Province, especially in the Batticaloa region bear testimony to this influence. Soon after the visit of Swami Vivekananda to the Island in 1897, there came to be a re-awakening, almost a renaissance among the English Educated Hindus in various parts of the Island. This found expression in the formation of Vivekananda Societies in places like Trincomalee and Batticaloa, in East Lanka. The torch of spirituality brought to the Island by the great Swami was kept aflame by the good work of these societies. still more, in a tangible way, the decision of two enthusiastic young men to join the Ramakrishna Order of Monks, helped this spiritual fervour to gain ground in the region. They helped in translating into action the great life lived and demonstrated by Sri Ramakrishna Paramahansa Deva the harbinger of the new order of things to come. The Vivekananda Societies took up the study of Hindu Religious Scriptures as expounded in the life of Sri Rama-

krishna and as interpreted by Swami Vivekananda. This remained main activity in addition to the management of some libraries. A fresh impetus was given to the work of the several Vivekananda Societies by the visits of Srimath Swami Sharvanandaji Maharaj, the then President of the Madras Math. In 1924 as a direct result of the enthusiasm that followed his lecture tours, the first ever Ramakrishna Ashrama in Ceylon was established in Trincomalee on 9th May 1925.

For purposes of this article, it would be convenient to look at the activities of the Mission in Trincomalee and Batticaloa, separately.

It will not be inappropriate here to mention that the Batticaloa District has been singularly fortunate to receive, nourish and cherish the Ramakrishna ideal more than any other part of the Island. This was largely due to the contact that Pandit Mylvaganam, the then Principal of Hindu College, Manipay, Jaffna made with Srimath Swami Sharvanandaji Maharaj. Pandit Mylvaganam was from Karaitivu, Batticaloa. His association with Swami Sharvanandaji blossomed forth into something very noble when, Pandit Mylva-

ganam decided to renounce the world for a greater cause. Pandit Mylvaganam entered the Ramakrishna Math, Mylapore, Madras for training in monastic life. He was the first to join the Ramakrishna Order from Sri Lanka. After taking his Orders, he came to be known as Swami Vipulananda. Thus Swami Vipulananda became the torch bearer of the Ramakrishna Mission ideal in Sri Lanka and he hailed from the Eastern Province. It was the privilege of the Eastern Province to give one of her worthy sons to serve a worthier cause. Swami Vipulananda returned to Ceylon in 1925 as a fully fledged Sannyasin equal in spirit to the task that was awaiting him. His inspiring and vital leadership was responsible to a large extent for the success of the Mission's educational activities in Sri Lanka. Till his Mahasamadhi in 1947, he was a dynamic personality and a great force. Another son from the Eastern province - Mr. Chidambaraapillai alias Seenivasagam - endearingly called "Seeni Master" by Swami Vipulananda, joined the ranks of the Ramakrishna Order of Monks in 1936. He took Orders as Swami Natarajananda. Swami Natarajananda was to Swami what Hanuman was to Sri Rama.

On 1st June 1925, the Management of the Hindu Boys' English School (Hindu College) and the Hindu Boys' Tamil School (Sri Koneswara Vidyalaya) in Trincomalee was transferred to Swami Vipulananda, the sole resident representative of the Mission in the Island, then. An Association known as "Sri Ramakrishna Educational Association" was formed with the object to render all possible assistance to the Educational activities sponsored by the Ramakrishna Mission. Hindu College was soon recognised as a Higher Grade School working up to the Cambridge Senior School Certificate Examination and the Matriculation Examination of the University of London. The schools in Trincomalee had the rare privilege of receiving the blessings of His Serene

Holiness Srimath Swami Vignanandaji Maharaj, an apostle of Sri Ramakrishna Deva. He visited Trincomalee on 1st January 1934.

Hindu College, Trincomalee is a symbol of the struggle of a people for the preservation of their culture and religious traditions which were threatened in the whirlpool of the historical process. The ennobling ideals of the Mission did have an impact on the Community. A son of the soil Kailasapillai from Thambalagamam in the Trincomalee District joined the Ramakrishna Order of Monks as Swami Sarvatitananda. This formed the apex of the Mission's activities in Trincomalee District.

Hindu College and Koneswara Vidyalaya have had a trying period in their history of existence. The intervention of the 2nd World War, paralysed completely their working, nay, even shook the foundation of their very existence. The Mission had to lie low and the schools had to be shifted from place to place to escape the wrath of the war. Soon after the war in 1945, the schools were re-started in their original premises and the task of rehabilitation fell on the shoulders of Swami Natarajananda who was then stationed in Trincomalee. He had on several occasions to play the role of the Principal as well as the peon. The Manager of the schools at that time, Srimat Swami Ritajanandaji Maharaj guided the destinies of these schools for the betterment of posterity. Soon after this dark period in the history of Education, one could notice a phenomenal growth. Hindu College gained all round recognition and was elevated to the Level of a First Grade Collegiate School.

The year 1954 saw the establishment of yet another school in the Trincomalee District, namely the Sri Sarada Tamil School for Girls at Tambalagamam. At the time of the vesting of school with

the Government in December 1960, the Mission had three schools in the Trincomalee District. After this take-over, the Mission ceased to have any official connection with the Educational Activities of the Trincomalee District. Nevertheless, the influence of the education that was imparted in the schools managed by the various groups and communities. The students who passed out of these school are still willing to contribute their mite to the better-being of the community that they belong to.

On 10th April 1925 at Kalladi-Uppodai, the leading Hindus of Batticaloa convened a meeting where Srimath Swami Vipulanandaji Maharaj presented the keynote address. At this meeting it was resolved to start a Branch of the Ramakrishna Mission in Batticaloa as well as to give practical shape to Swami Vivekananda's idea of providing "Man-making, character-building education". The decision to organise an up-to-date, residential school with all modern amenities stemmed from this and a sum of Rs. 11,000/- was subscribed on the spot for the purpose. This was the beginning of the Mission's impact on the Educational Field in Batticaloa. This was the signal for the existing Five National Schools, managed by the Vivekananda Societies and private philanthrophists to be handed over most voluntarily to the Mission. The Kalladai Uppodai Tamil Mixed School, The Ramakrishna Vidyalaya, Karaitivu, The Arayampathy Tamil Mixed School, The Mandur Boys' High School and The Eachchantivu Tamil School were the schools concerned. Of these it will be interesting to note that the Hindu School at Arayampathy was opened on 19.01.1912 by Sister Avabhamia, a western disciple of Swami Vivekananda who on the same day laid the foundation stone for the Hindu Tamil Mixed School at Kolladai-Uppodai.

Srimath Swami Sharvanandaji Maharaj, the then President of the Rama-

krishna Math, Madras, who had visited the Arayampathy Hindu School on 19.01.1918 had made his observations thus: "I am exceedingly glad to see the Institution in the village and much more so to hear the history of the bold perseverance of the people in maintaining the school".

In pursuance of the resolution passed at the meeting held on 10.04.25 at Kalladi-Uppodai, the foundation stone for the Kalladi Uppodai Hindu Boys' English School (Shivananda Vidyalaya) was laid on 06.11.1925 by Srimat Swami Vipulananda Maharaj. He opened the school buildings on 15.04.1929 with due religious formalities. The public opening was performed by the then Government Agent, Eastern province, Mr. Harrison Jones on 22nd April 1929; formal classes were begun on 1st May 1929 and teaching began on 6th May 1929. Srimat Swami Avinashananandaji Maharaj was then the Manager of this school.

On October 25th 1925, the leading Hindus residing within the Urban Area of Batticaloa convened a meeting in which Srimat Swami Vipulanandaji Maharaj was also present. On this occasion the Vivekananda Hall at Hospital Road, Batticaloa (presently Ramakrishna Mission Girls' Maha Vidyalaya, Anaipanthi) was gifted to the Mission. In October 1928 "Vivekananda Hall" Batticaloa was opened by His Excellency Sir Herbert Stanley, Governor of Ceylon. His Holiness Srimat Swami Yatiswaranandji Maharaj, assisted by Srimat Swami Anantanandaji Maharaj performed the religious ceremony connected with the opening function. This building was then being used to conduct the religious and cultural activities of the Mission and it had also a Library under its roof.

Necessity arose for a separate Hindu Girls' School in the Urban Area and the nucleus was formed in October 1936. The girls from Anarpanthy Mixed School were separated to establish the first Hindu

Girls' Vernacular School in Batticaloa Town.

The Kalmunai Ramakrishna Mission Tamil Mixed School had its beginning when in 1930 the Young Men's Hindu Association, Kalmunai, handed over their property for opening a school. In the year 1934 a class for the study of Advanced Tamil Literature was organised by Swami Vipulananda in this premises. The school was opened on 31. 1. 1937 by Mr. P. Vythialingam, District Judge, Batticaloa.

The pioneering period of the Mission's educational activities came to an end with Swami Vipulananda going over to Mayavote in the Himalayas in September 1939 to assume the editorship of the prestigious English monthly-Prabudha Bharatha, published by the Mission. At that time the Mission had under its management one resident (English) school and 10 Tamil Schools in the Batticaloa District and one English School and one Tamil School in the Trincomalee District. Swami Vipulanandaji was succeeded by Swami Nishkamanandaji. During the stewardship of Swami Nishkamanandaji Maharaj, the Mission consolidated its educational activities. It willingly joined the Government Scheme of Direct Payment to the Teachers. This gave the Mission more time and resources to concentrate on the improvement of school buildings, provision of better amenities, introduction of Science Subjects etc. In 1947, Shivananda Vidyalaya was upgraded as a First Grade Collegiate School. More schools came within the ambit of the Mission and by the time of the National Education Bill in 1960 which empowered the Government to take over all Assisted Denominational Schools that could not function without the Government Grant, the Mission had under its wings 22 schools. All these were handed over to the Government and with that ended any official connection between the Mission and educational

institutions in the Eastern Province. Nevertheless, we could upto now see and observe the stamp of the Mission and its original influence from the names of these schools.

As if to compensate for the loss of influence of the Mission through the schools, the continued growth and development of the Students' Homes has and is marking an idelible mark on the community in Batticaloa. Swami Vivekananda proclaimed "The poor, the illiterate, the ignorant, the afflicted: let these be your God. Any act to ameliorate their lot is the highest form of worship". He added, "He who has served and helped one poor man, seeing Shiva in him, without thinking of his caste, creed, race or anything, with such a man Shiva is more pleased than with the man who sees Shiva only in temples".

The charitable dispensaries, hospitals and the Home for the orphans, the deserted, the destitute and the needy children and the various relief measures undertaken by the Mission during times of natural and mad-made disasters, are visible expressions of this gospel of selfless service-the of the Divine in Man as declared by the great Swami Vivekananda.

The Ramakrishna Mission Boys' Home (Orphanage) at Kalladi-Uppodai had its beginning in Vannarpannai, Jaffna when on 6th June 1926 Srimath Swami Vipulanandaji Maharaj with a few admirers and devotees started a Home, free of cost, affording the maximum opportunities of education to deserving orphans, destitutes and needy children. The first batch of 6 boys in the Home had the good fortune of having their lives moulded by the Late Swami Anantanandaji Maharaj and Br. Shivadas (later Swami Paripurnanandaji Maharaj). This Home like any other Institution under the Mission, had the blessings of His Holiness Srimath Swami Shivanandaji Maharaj - the 2nd President

of the Ramakrishna Math and Mission) and His Holiness Srimat Swami Vignandaji Maharaj, both being the direct disciples of the Master - Sri Ramakrishna Paramahansa Deva. The Home also had the personal blessings of Srila Sri Yoga Swamigal of Jaffna. This Home, for greater benefit to the inmates was shifted to Kalladi Uppodai in November 1929. Due to the untiring efforts of Br. Avyakta Chaitanya (later Swami Kutesthanandaji) this Home from its temporary location within Shivananda Vidyalaya, shifted to its permanent abode in 1931. There were 12 inmates then.

A Home (Orphanage) on the same lines as the Boys' Home was started for the girls in 1936 at Karaitivu and in 1951 yet another Home for girls was begun at Anaipanthi, Batticaloa. The Homes were very fortunate to receive the blessings of His Holiness Swami Vireswaranandaji Maharaj, the 10th President of the Order on 11.05.1968. None can deny the fact that the present state of the Homes, after their phenomenal growth was due to His blessings. The Homes were nursed by a succession of sannyasins of the Order, namely Srimath Swami Vipulanandaji Maharaj, Sundarandaji Maharaj, Kedarswaranandaji Maharaj, Kuteshanandaji Maharaj, Nishkamanandaji Maharaj, Ritajanandaji Maharaj, Hrishiy Kesanandaji Maharaj, Natarajanadaji Maharaj, Sarvatitanandaji Maharaj, Avyayanandaji Maharaj and a band of lay workers like the Late Mr. V. Murugupillai. All of them have contributed much to the growth of the Homes and each had an important part to play. They have all given of their best to the Homes and created a way of life and tradition that any Institution of this nature can be justly proud of. The Homes have grown due to the untiring efforts of the Swamis - in - Charge and the good intentions and financial assistance of the devotees and well-wishers who had visited them and heard about them.

With the need to accommodate more children increasing daily, the foundation stone for a new building for the Boys' Home was laid on the occasion of His Holiness Swami Virtswaranandaji Maharaj's visit in 1968. The completed building was declared open and dedicated to the "Service of God in Man" on the 27th May 1972 by Srimat Swami Prematmanandaji Maharaj, the Vice President of the Ramakrishna Mission, Sri Lanka. Not to be left out, the Girls' Home too got a brand new building in 1985 when the Anaipanthi Girls' Home was closed down and with the bulk of the girls from Karaitivu Girls' Home - the new Sri Sarada Girls' Home, Ramakrishnapuram (Kalladi-Uppodai) came into occupation. Today, at Ramakrishnapuram (Kalladi-Uppodai), the Boys' and Girls' Homes are imposing edifices both in appearance and content.

Life in these Homes is centred round the Shrine attached to each of them. This affords the inmates an opportunity for individual and congregational prayers. Religious observances like Sri Saraswathi Pooja and Maha Sivarathiri are observed. It is the aim of the Homes to see that every child admitted should start practicing religion and be conscious of the ultimate aim of life, viz, spiritual unfoldment. A healthy spirit of love and tolerance for all religions is instilled in the minds of the inmates and to achieve this, portraits of all the prophets and divine incarnations have been placed in the Homes and Christmas Eve, Wesak and other religious festivals are celebrated with due respect and religious fervour.

A very important and a striking feature of the management of the Homes is that the entire day to day administration are in the hands of the inmates. They are given the sole responsibility to plan execute and assess every aspect of their life's design. Dignity of labour is given

its pride of place as a very suitable ideal for the community. The inmates engage themselves in all household duties, from sweeping to performing Poojah and organising and conducting meetings on special occasions and festivals. This training is intended to inculcate in the child such rare and desirable qualities as self-help, altruistic service to humanity, humility, initiative, self-effort, self-respect, self-reliance and detached endeavour. The day in the Home starts at 4-45 a. m. The children are given regular practice in Suriya Namaskaram and in the evening they have a course to help them to develop a sound mind in a sound body. The day's activities come to an end at 9-45 p. m.

It is a matter of pride that by dint of hard work, the inmates are able to produce a fair proportion of the vegetables needed by the Homes in spite of the poor nature of the soil. The vegetables that are produced in excess are sold. The inmates of the Homes have been participating in various agrarian competitions and contests and winning prizes. The grown-up inmates who are interested in agriculture have been able to get extension practice in paddy cultivation during their school vacation at the Farm that has been alienated to the Mission at Rugam. It is the aim of the Mission to give the children a sound training in scientific agriculture and dairy farming through this Farm Project.

Soon after school the inmates could be seen actively engaged in various chores in keeping with their age, ability and capacity. Those who are between the ages of seven and thirteen, keep the premises and garden, clean. Those who are above this age group, engage themselves actively in gardening. By these activities the children are inculcated with the principle that cleanliness is Godliness and that work is worship. Owing to the continuous effort and industry of the inmates, the Home and the Ashrama

premises have a perennial look of cleanliness and orderliness.

It is a matter for commendation that several inmates of the Homes have obtained creditable academic distinctions and have also been placed very high in the various athletic, oratorical and singing competitions. In the midst of the multifarious activities in which the inmates are engaged, their basic educational needs have always remained in the forefront. The Home that has been in existence for the last 61 years has seen nearly 600 students passing through its portals. Most of them have gone back to the community as full-fledged and will-integrated citizens and are well placed in their respective fields. It is gratifying to note that wherever they may be and in whatever activity they are engaged in, they have carried the stamp of this Institution.

For three and a half decades, the Mission, in the Eastern Province had tried to translate into action what the illustrious Swami Vivekananda had placed in his programme of work for the regeneration of humanity. The Revered Swamiji always felt that regeneration of any community or country, depended entirely on the type of education that was imparted to the young. He believed in an Education that was broad-based on Religion. He said that "The need of the hour was man-making education and character-building education". An education that would deliver a will-integrated personality was his aim. The Revered Swamiji also believed in the Gurukula System [where the pupil lived with the teacher. A child imbibes habits and character from the environment in which it is placed, so if you want a child to grow up in a certain way, the environment at home and the school should be conducive to such growth. So the personality of the teacher and the home environment goes a long way in drawing out the best from the

child. It may not be out of place here to quote Swami Vivekananda's emphasis on character. When he was in South India, soon after his return from the World Congress of Religions, he was asked: "Swamiji, why don't you take to politics, get freedom for India and then turn to religion etc.." Swamiji replied: "I can give you freedom tomorrow itself; but, will you be able to preserve it? Where are the men among you who can preserve freedom? First of all make MEN, in the true sense of the term and then think of freedom". How prophetic? Today we realise the importance of those words! The Mission had done nothing

spectacular in the field of education but it had certainly helped to produce men of character.

Historians on a later date, reviewing the Mission's work would say that the 'Harvest was great but the workers were few'. To conclude this resume of the Mission's activities in the Eastern Province we cannot think of a better way than to quote Swami Vivekananda: "To strive to serve" was our watchword and the Vedic utterance: "Awake, arise and stop not, till the goal is reached" is our still continuing endeavour. ✽

.....கல்முனைக்கண்மையிலுள்ள பாண்டிருப்பு என்னும் ஊரிலே இருக்கும் திரௌபதி அம்மன் கோயிலில் ஆண்டுதோறும், புரட்டாதி மாதத் தேய்பிறை நாட்களிலே வில்லி பாரதம் படித்தலும், பாண்டவர் வனவாசம், அருச்சுனன் தவநிலை, திரௌபதி தீக்குளிப்பு என்பன நடத்தலும் இன்னும் மாறாதுள்ள வழக்கங்கள். அங்கு பாரதப் பாடல்களை ஒருவர் படிக்க இன்னொருவர் பயன் (உரை) கூறக் கேட்டல் மிக இனிமையாய் இருக்கும். ஒருசமயம் வெளியூரிலிருந்துவந்த சிறந்த உரைகாரர் ஒருவர் அங்கு 'பயன்' கூற வந்தோரிடமெல்லாம் பிழை கண்டு சொற்போருக்கு அறைகூவி வாதிட்டுச் சென்றுவாராயினர். அக்காலம் மட்டக்களப்பிலே சிறந்த புராண வகுப்பாசிரியராக விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து முருகேசு உபாத்தியாயர் அவர்கள், அவ்வறிஞரது செருக்கையும், அறைகூவலையும் கேட்டு மண்டூரிலிருந்து சில மாணவர்களோடு சென்றார்கள். 'வாத்தியாயர்' தமது மாணவனாகிய வினாசித்தம்பியை அவருக்குக் காட்டி 'எம்முளும் உளனொரு பொருநன்' என்று அறிமுகஞ் செய்து பயன் கூறலைத் தொடங்குவித்தார். வாதுக்கழைத்த அவ்வறிஞரது வினாக்களுக்கெல்லாம் இளைஞனை வினாசித்தம்பி தகுந்தபடி பதில் கூறியதோடு, அவர் அதிசயிக்கத்தக்கவாறு நுண்ணிய தத்துவக் கருத்துக்களையுந் தெளிவுற எடுத்து அன்றைக்கிருந்த சகாதேவன் கிருஷ்ணரை மனதினாற் பிணித்த பகுதிக்கு உரைவிளக்கமும் செய்தார்கள். இவரது அறிவுப் பெருமையைக்கண்டு வியந்த அப்போட்டியாளர், முருகேசு உபாத்தியாயரைப் பணிந்து "இப்படி எத்தனை 'கதிரவேற்பிள்ளை'களை மட்டக்களப்பிலே உண்டாக்கியிருக்கிறீர்" என்று கேட்டுத் தலைவணங்கிச் சென்றாரென்று அறிகின்றோம். (யாழ்ப்பாணத்து மகாவித்துவான் நா. கதிரவேற்பிள்ளை என்பார் ஈடு இணையற்ற உரைகாரர் என்பது இங்கு கருத்தத்தக்கது.) தனது ஆசிரியருக்கு மட்டுமேயன்றித் தான் பிறந்த நாட்டுக்கும் இவர் புகழ் ஈட்டித்தந்த நிகழ்ச்சிகள் மேலும் பல இவ்வாறு கூறப்படுகின்றன...

— நன்றி : மட்டக்களப்புத் தமிழகம்.

உயர்ச்சிகள் சமர்ப்பணம்

பொய்யான
இவ்வுலகில்
மெய்யான வாழ்வைப்பெற
பொல்லாத
இல்(ல) வாழ்வை
பெருமையுடன்
களைந்தபலர்
கல்விக்காய்
கடவுளுக்காய்
கருத்துடனே
கடமை செய்வர்

இவ்வாறே.....
இல்லறத்தை இனிதுறவே
துறந்துவிட்டு
துறவறத்தில்
பேரின்பம் கண்டவராம்
பிரான்ஸ் நாட்டின்
மைக்கல் !

கல்முனையின் மக்களுக்கு
கல்வியினை —
ஊட்டிடவே.....
தேவாகளும் கலைகளும்
“பூ” மழையைப்
பெய்வித்து வாழ்த்திநிற்க
ஆயிரத்துதொளாயிரத்து ஓராம்
ஆண்டதனில்
பதினாறு பாலகருடன்
பள்ளியொன்றை ஆரம்பித்தார்

ஆயிரத்தி தொளாயிரத்தி
ஐம்பதாம் ஆண்டினிலே
பாத்திமா —
எனுமோர் புது
நாமம் கொண்டு
கல்வியில்
கலையினில்
கூடைப்பந்தாடலில்.....
வல்லவர் பலரை
தோற்றுவித்து
பல்கலைக்கழக படிகளிலும்
ஏற்றிவிட்டார்.

இவ்வாறு.....
எல்லாச் செல்வமும்
இனிதாய்ப் —
பெற்று
கல்முனை பாத்திமா
காட்சியளிக்கையில்
கற்றவர்
பலரின்
கருத்துக்கேற்ப
கன்னியர் — இங்கு
கற்று உயர்ந்திட
மின்னெ — பாத்திமா
கார்மேலானாள்

மொட்டைக் கற்களை
பட்டை தீட்டியே
பத்து ஆண்டினை
எட்டிப்பிடித்தாள்
கார்மேல் பாத்திமா
கார்மேல் பாத்திமா

கல்விச் — சோலையை
எல்லாப் பொழுதும்
எழிலாய்
வளர்க்கும்
பரம்பொருளை
பணிந்தே
என்றும்
துதிக்கிறோம்.

இன்னும்
இதற்காய்
இனிதாய் — ஒருவர்
தொல்லைக்குள்ளும்
தொடர்ந்து உழைக்கிறார்
கண்ணாய்க்கருதி
காரியமாற்றும்
அன்பிற்குரிய
அதிபராய்வாய்த்த
இயேசுவின் சேவகன்
இனிய மத்தியூ

இரவைப்பகலாய் — எண்ணி
இதற்குள்
அயராதன்னூர்
ஆற்றிய பணியே
உயர பாத்திமா
உறுதுணையானது

துள்ளிக்குதிக்கும்
மாணவரெம்மை
சொல்லால்
அன்பால்
பிரம்பால்
வல்லோர் ஆக்கியே
இன்பம் காண்பார்

இன்னும் இன்னும்
இதுபோல் — சாதனை
மண்ணில்புரிய
மாணுவர் — நாங்கள்
உள்ளமெல்லாம்
உவகைசுரந்து
உள்ளத்தாலே
உம்மை
பணிகின்றோம்

ஏழ்மை — தம்மை
வருத்தியபோதும்
பள்ளிமாணவர்
கல்விப்பசியை
கருத்தாய்க்கொண்டு
காரியமாற்றும்
எல்லையில்லா — அன்பு
கொண்ட
ஆசிரிய குலமே
வாழ்க! வாழ்க!.....
நீடுழி வாழ்க!.....

கார்மேல் பாத்திமா
ஆசிரியர்(கள்)
சேவையை
எழுதித்தெரியும்
அவசியம் — இல்லை

பட்பட பட்பட
சட்டச்சடாவென
ஈழ நாட்டின்
எல்லாத்திசையும்
அவர்கள் சேவையின்
எதிரொலி முழக்கம்

இந்து இஸ்லாம்
கிறிஸ்தவ —
மதத்தினர்
தொல்லை இன்றியே
சுகமாய்
வாழ்கிறோம்
சாதியும் இல்லை
சமயமும் இல்லை
ஒன்றே குலம்
ஒருவனே தெய்வம்
என்பதே எங்கள்
ஆரம்ப மந்திரம்

எங்கும் கார்மேல்
எதிலுமே பாத்திமா
புகழினைப்பெற்று
சாதனைப்பூக்கள்
பூத்துக் குலங்கிட
என்றும் — உண்டு
இறைவனின் ஆசி

கார்மேல் பாத்திமா
படைக்கும்
சரித்திரம்
எழுதப்புகுந்தால்
வேண்டுமோர்
காகிதஆலை

கார்மேல் பாத்திமா
புத்தினை — வளர்க்க
வித்தினையிட்ட
உயர்திரு மைக்கல்
உத்தமருக்கே
உயர்ச்சிகள் சமர்ப்பணம்.

செல்வன் எம். எச். எம். சாஹிர் ஹுசைன்
(கணிதப் பிரிவு ஆண்டு 13)

**The following students slected for the
University Admission in August 1986
and the Marks obtained by them.**

MATHS			SCIENCE		
Name	Marks		Name	Marks	
1. Mas. K. Mathipalasingham	288		1. Miss. P. Yalini	274	
2. Mas. A. L. Zahir Hussain	266		2. Mas. A. L. Mohamed Anas	258	
3. Mas. M. I. Anasam Ismail	257		3. Mas. K. Thiyakesan	246	
4. Mas. K. Thangavel	244		4. Mas. S. Vasuthan	243	
5. Mas. K. M. Abdul Hakeem	237		5. Miss. K. Sathiyadevy	237	
6. Miss. K. Kulanithy	224		6. Mas. V. Thahir	234	
7. Miss. N. Sivapackiyam	212		7. Mas. K. Karuneswaran	217	
8. Miss. V. Thevalogine	211		8. Miss. F. Analanilla Marie Judiana	216	
9. Mas. V. Jeevendra	205		9. Miss. T. Vanitha	210	
10. Mas. N. Mehanathan	196		10. Miss. T. Pushpamalar	210	
11. Mas. P. Elangovan	189		11. Miss. V. Thangaletchumy	207	
12. Mas. T. Nobertrajah	184		12. Miss. S. Malarvily	200	
13. Mas. S. Mithilan	183		13. Miss. N. Santhagumary	199	
14. Mas. S. Uthayarajan	181		14. Miss. S. Rohini	194	
			15. Miss. R. Sunuthy	194	

ARTS			COMMERCE		
Name	Marks		Name	Marks	
1. Miss. L. A. Satheeskumary	191		1. Miss. T. Wijayakumary	185	
2. Miss. J. Kirijamary	187				

HOME SCIENCE

Miss. K. Paloginie — 182.

Note :- We regret to mention here that about 95% our Arts, Commerce and Home Science Students couldn't sit the examination because of the Communal clashes in Kalmunai.

புலமைப் பரிசில் பரீட்சை - 1986

ஆண்டு 6.- சித்தியடைந்தவர்கள்

1. செல்வன் எஸ். திருசாந்தன்	7. செல்வி கே. கிரிசாந்தி
2. செல்வன் ஏ. நிர்மலகுமார்	8. செல்வன் பி. சுதர்சன்
3. செல்வி என். பிரேமலா	9. செல்வி வி. ஜெயசுதா
4. செல்வன் ரி.ஜே. பியோ யூட் நவீந்தன்	10. செல்வி எஸ். கிருஷ்ணன்
5. செல்வன் அன்று திவாகரன்	11. செல்வி ஏ. புனிதமலர்
6. செல்வி ரி. நித்தியதர்சினி	12. செல்வி ஜே. சுகன்யா.

“அணையா விளக்கு” மலருக்கு

நன்கொடை அளித்தோரை

நன்றியுடன் நினைவுகூருகின்றோம்

1. அதி. வந். ஆயர் கலாநிதி ஜே. கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை அவர்கள் (திருமலை - மட்டக்களப்பு) 5000-00
2. பெயர் விரும்பாத ஒரு நன்கொடையாளர் 5000-00
3. திரு. வெனட் ஹென்றிக் அவர்கள் 2700-00
4. திரு. T. பாலசிங்கம் 2500-00
5. டாக்டர் M. A. M. சித்திக் அவர்கள் 2000-00
6. டாக்டர் V. அருளானந்தராஜா அவர்கள் 2000-00
7. டாக்டர் A. L. M. ஜமீல் அவர்கள் 1000-00
8. திரு. திருமதி S. நந்தக்குமார் அவர்கள் 1000-00
9. திரு. பேபியன் அவுஸ்கோன் அவர்கள் 1000-00
10. திரு. S. A. ராஜு அவர்கள் 1500-00
11. ஜனப் M. A. M. சுபியான் அவர்கள் 529-00
12. திரு. K. விஜயநாதன் அவர்கள் 300-00
13. திரு. S. பேரின்பராசா அவர்கள் 100-00

அட்டைப்படம்

இம்மலருக்கான முன் அட்டை, சமர்ப்பணம், நுழைவாயில் ஆகியவற்றை கருத்துச்செறிவும், அழகுப் பொலிவும் ஒருங்கே அமைய அமைத்துத்தந்தவர், எமது கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. வி. இராஜேந்திரா B. Sc. (Cey) அவர்கள்.

அதிபரிடமிருந்து.....

கார்மேல் பாத்திமாக் கல்லூரியின் நீண்ட வரலாற்றிலே இம்மலர் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பழமையிலே ஆழமாகக் காலூன்றி புதுமைகளை வரவேற்கின்றோம் என்பதற்கு இம்மலர் சான்றாகும்.

ஒரு நூலை வெளிக்கொணருவதில் ஏற்படும் கசப்பான அனுபவங்கள் மற்றவர்களைப்போல் எமக்கும் கிடைத்திருக்கின்றன. அதிலும் நெருக்கடியான சூழ்நிலைகள் தந்த சவால்களை முறியடித்து வெற்றி கண்டிருக்கும் இம்மலர் ஆக்கக் குழுவை நான் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. குழுவினர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பணிகளைத் திறம்பட நிறைவு செய்துள்ளார்கள்.

ஆக்கக் குழுவின் இணைப்பாளராக இருந்து அயராது உழைத்தவர் எமது கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. எல். அலெக்சாண்டர் அவர்கள். கடமையைத் தம் இரு கண்களெனப் போற்றி, தோல்விகளைக்கண்டு சற்றேனும் மனம் தளராமல், ஆக்கக் குழுவின் பணிகளை அவர் திறம்பட நெறிப்படுத்தியதன் பயனே இம்மலர்.

இந்தவகையில் திருவாளர் எல். அலெக்சாண்டர் அவர்கள் இம்மலரின் இணைப்புச் செயலாளராக எமக்குக் கிடைத்திராவிடில் இம்மலர் நிச்சயம் உருப்பெற்றிருக்க முடியாது

அன்றிருக்கும், ஆக்கக் குழுவினருக்கும் இக் கல்லூரியின் சார்பில் எனது மனம் நிறைந்த நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்வதோடு, இவர்களின் நன்முயற்சிகள் என்றும் ஓங்கவேண்டுமென்ற நல்வாழ்த்துக்களையும் கூறிக் கொள்வதில் உவகையடைகிறேன்.

அருட்சகோ எஸ். ஏ. ஐ. மத்தியூ எஸ். எஸ் ஜே.
அதிபர்.

250021

182

ARCHIVES

PRINTED AT THE CATHOLIC PRESS, 18, CENTRAL ROAD, BATTICALOA.

Composed by S. Singarajah.